

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Şüpheli... Seksi... Havalı... Eğlenceli..."

Publishers Weekly

Cazibe

Raven Hart

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.com>

Ücretsiz
kitap

roman

very much interested in the
history of the country and
the people of the country
and the history of the country

1919

Savannah, Georgia

M.S. 2005

Bir Mektup, Vampir William'dan

Adım William Cuyler Thorne. Bir asker, bir ilim, bir serseri ve bir kadın avcısı oldum. Ama olduğum birçok şey arasında en önemlisi, sanırım, tereddüt etmeden insanları öldüren bir katil olmamdı. Bir avcı.

Ah, kadınlardan da payıma düşeni aldım; öfkede ve acımda, açlıkta veya huysuzlukta. Daha temel ihtiyaçlara yönelmeden önce, dünya üzerindeki en güzel cariyelerin dudaklarını öptüm. Ama damarlarımda soğuk bir şekilde akan vahşi kökenimin mavi kanı, sıcılık ve yaşam için seslendi; hayatta kalmak için.

Ben bir kan içiciyim.

Beş yüz yıldır dünya üzerinde yürüyorum; beş on yıl eksik ya da fazla olabilir. O yılların iki yüzünde atamla avlandım; kalbine kazık saplanması hak eden dejenere bir vahşiydi o.

İnsan olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum ama üzerinden o kadar uzun zaman geçti ki dipsiz bir mezara uzatılan bir ipin umutsuzca çekilişi gibi ölümlü acının titreşimini hissediyorum. Ve bu zorlu çekiş artık beni duraksatmıyor. Ben ölümsüzüm; kutsanmış ve lanetli.

Hortlak yaşamımın başlangıcında bir asker olarak beslendim ve o zamandan beri sayısız insanın felaketine tanık oldum. Kan şehvetimi gece yaşayan biriyim ve Romalı savaş köpeklerinininki gibi etleri

arasında yaşam buluyor, insanın aptalca fetih arayışından doğan yıkımla besleniyorum.

İngilizler ve Fransızlar, yaklaşık iki ayardır gülünç çekişmeleri sayesinde karnımı doyurdular; ancak sonra gözümü Amerika'ya ve bir ülkeyi başkalarının elinden almaya çalışan insanların kanlı devrimine diktim. Yarı İskoç ve yarı İngiliz biri olarak, asi Yeni Dünya-lı komşularımın verdiği isimle "Kırmızı Ceketlileri" seçmeliydim. Ama devrimcilerin kanının daha tath, daha canlı ve daha güçlendirici olduğunu fark ettim. Hayır, bir intikamcı ya da adalet getirici değilim. Olmak üzere yaratıldığım gibi sadist bir katil de değilim. Sadece, kararmış savaş alanında son uykularına dalmadan önce askerlerin gördüğü son hayali yüzüm.

1778 yılının kışında, bir çiçek gibi solmakta olan Savannah şehrine geldim. Yanımda hatırı sayılır miktarda altın taşıyordum ve yeni seçilmiş İngiliz soyadım beni destekliyordu: Thorne. İngilizler o yılın başlarında şehri ele geçirmişti ve onlarla çatışmak için herhangi bir nederim yoktu. Etrafta yeterince kan dökülüyordu. Savannah civarında kalmamın birçok nedeni vardı ve bunlara başka savaşlar da dâhildi fakat nedenlerimi açıklamak için herhangi bir ihtiyaç duymuyorum. Sadece şehrin ve karanlık ortamının bana uyduğunu söylemekle yetineyim. Kışın da bana uyduğu gibi.

Bu güney bölgelerinde yaz öyle bir sıcakla gelir ki ölümlü yürekler bile kan şehvetiyle dolar. İnsan doğası olduğu gibidir ve bu ortamda dökülen kanlarda sürekli bir kaynak buluyordum. Türkular yükselir ve insanlar ölür. "Kızıl kanlı Amerikalılar" teriminin kullanılması- nın bir nedeni vardır ve onların öfkesini, akıntıda bir damla kanın izini süren köpekbalığı gibi izleyebiliyordum.

Bu yüzden, bir savaş köpeği gibi grizin bir yaşam sürmekten vaz-geçerek, denize yakın olan bu şehre yerleştim. Köpekbalıkları ve ben kardeşiz. Onlar da hiçbir şeyden korkmaz ve ölüme terk edilenleri izleyen sessiz leş yiyiciler gibi karanlık sularda dolaşarak, umutsuzluk sokunun kendilerini cinayete çekmesini beklerler. Bir beyefendi gibi partilerde dans eden ve yalın ayakla yürüyüp, yalın göğüs ve bacakları- nı gösteren veya seçkin gençlere içki iktidarına katılıyordum. Kaderimi

gerçekleştirmek için karanlık sokaklarda yürüyorum.

Bu şehir, sahip olmak istediğim her şeyi bana sunuyor. Gerçek evim -ben kendim ata olduğumdan beri- Houghton Meydanı'ndaki bir semt. Bütün semt, nehir kıyısında uzanan işlerle birlikte bana ait. İş girişimlerini, zihnimi oyalamanın en zevkli yollarından biri olarak görüyorum ve bu süreçte nehir kıyısı Savannah limanı yakınlarındaki özel bir iskeleye ulaşım imkanı sağlıyor.

Canavarlar bile arada bir tatile çıkar.

Baş zaman geçirmek için başka neler yaptığım ve güvendiğim az sayıdaki kişiler hakkında bir şeyler bilmek isteyebilirsiniz. Burada bu tür şeylerden bahsetmek istemiyorum. Güneş yükseldiğinde ve ucağını yaymaya başladığında nerede uyduğumu ya da gerçek adımı açıklamaya da niyetim yok. Sırlarım bana ait; tıpkı hain, karanlık yüreğime konan ödül gibi. Bu satırlar, sadece sizi bazen yanımda yürüyen diğer varlıklarla ilgili uyarmak için yazıldı. Hayal bile edemeyeceğiniz ya da yorumlayamayacağınız varlıklar. Yabancıları karpı dikkatli olun.

Savannah, Georgia

M.S. 2005

Bir Mektup, Vampir Jack 'ten

Adım Jack McShane ve benden insan olduğum zamanı hatırlamam istendi. William'la karşılaşmamdan önceki günler.

Açlığı hatırlıyorum. Ve savaşı.

Boş midesi gece gündüz kendisini rahatsız eden bir çocuğu hatırlıyorum. Yiyecekleri hayal ederdim; gökyüzüne kadar yükselen ekmek ve et, sonsuz bahçelerde yetişen meyveler, millerce uzanan tarlalarda yetişen lahana ve patatesler. Şükretmek için yağ ve yumurtalar, şişman kardeşler ve kırmızı yanaklı bir anne hayal ederdim. Artık yüzlerini bile hatırlamıyorum. Lanet olsun, kendiminkini bile zor hatırlıyorum. Hatırladığım tek şey, çökmüş yanaklar, huzursuz bakışlı gözler ve donuk ifadeler. Annemin, hayatta kalamayanlarımsızın ardından döktüğü zayıf iniltiler.

Günlerimi, küçük çocukların yapması gerektiği gibi misket yuvarlayarak ya da elim sende oynayarak geçirmedi. Bir göçmen çiftçi olan babam, çocuklarına bakmayı beceremeyeceği kölelermiş gibi davranmaktan başka bir şey bilmezdi. Amerika'ya göç edişinden önce, Belfast'ın nemli, karanlık şehir cenneminde yiyecek toplar ya da karnını doyurmak için kavgı ederd. Kaldırım taşı döşeli sokaklarda bir aşağı bir yukarı koşturur, kendisi kadar umutsuz ve aç

Zenginlik vaadinde bulunan bu yeni ülkede, kardeşlerim ve ben, hayatta kalanlarımız, mısır unu püreleri ve acımasız dayaklarla büyüdük. Bütün bu süre boyunca bize ne kadar şanslı olduğumuz söylendi. Yeterince hızlı süt sağamadığımda, satılabilecek bir elmayı çaldığımda, toplanan pamukta kotalarımı doldurmaları için kardeşlerime yardım ettiğimde babam beni döverdi. Annem neredeyse yoktu çünkü babamın demirden eline karşı çıkacak iradeye ya da güce sahip değildi. Karşılık verebilecek kadar büyüdüğümde, bunu yapmaya başladım. On yedi yaşına geldiğimde, birimiz ölmeden evden ayrılmaman daha iyi olacağına karar vererek, limanlarda iş bulduğum Savannah'ya kaçtım.

Karnım doyduğunda ve cebime bir dolar girdiğinde, bu kez de hayatımı yine açlığa ve mücadeleye geri çekecek olan bir savaş patlak verdi. Zalim bir ambargo iş olanaklarını ortadan kaldırdı ve benim gibi yoksul işçilere Konfederasyon'a katılmaktan başka seçenek bırakmadı. 1864 yılında, sadece böcekli peksimetle ve kahve çekirdekleriyle böyle bir tanışıklığı olan sıcak suyla yaşamaya başlamıştık.

İblis Sherman Atlanta'yı ateşe verdikten sonra ordusu Orta Georgia demiryolu üzerinden denize doğru yöneldi. Georgia'da aralarında bulunduğumuz üç tugaya, Augusta'ya ilerleyen Federallerin Macon'da yolunu kesmemizi ve cephanelerini ele geçirmemizi emrettiler. O dönemde Birleşik Devletler Generali Charles Walcott ve adamlarıyla çatışmaya giriştik; Sherman'ın sağ kanadının parçası olan bu grup Augusta'ya değil, Savannah'ya yönelmişti.

Konfederasyon Tuğgeneralı Pleasant J. Phillips, asla karşılaşmadığım aptal isimli serseri, bir demiryolu bendinin arkasında mevzilenecek olan düşmana saldırılamazı emretti: Açık alanda ve bayır yukarı! Hem korkudan hem de öfkeden titreyerek, Georgia birliklerinden geri kalanlara bakardım; benim gibi güçlü vücutlu bir avuç adamla yüzlerce ihtiyar ve çocuk. Tüfeğimi o sensen Phillips'e çevirmek istedim ama borunun çaldığını duyduğumda, silah arkadaşlarımla birlikte savaş alanında koşmaya başladım. Yankee'lerin Spencer otomatik mermi tüfeğini kullanırken, ben ise sadece mermi alıp ateşe verip bir mermi yemek için atlatmadığımı düşündüğümü hatırlıyorum.

Sonra göz kamaştırıcı bir parlolu gördüm ve karnıma inerek beni toprağa deviren darbeyi hissettim.

Hatırladığım son şey, gece olduğuydu. Karnımda yine o eski tanıdık boşluğu hissediyordum. Ancak bu kez kalbimin her atışında vücudumu zayıflatan şey açlık değil, derin bir yaraydı. Demek hepsi buydu. Hayatta kalmak için onca zaman savaş verdikten sonra öldürülmüş Konfederasyon askerleriyle sarılmış bir hâlde bataklık hâlindeki bir savaş alanında ölecektim. Son nefesime yaklaşırken, gençliğimde yaptığım gibi gökyüzüne lanet okurken, cehenneme gitmek umurumda bile değildi.

Bir an sonra yakınımda aynı anda hem sıcak hem de soğuk, hem canlı hem de ölü bir şey hissettim. Şeytani bir şey... ve tutku. Sonra bir cehennem köpeğinininki gibi parlayan gözleriyle hafifçe üzerime eğildi ve uçlarından kan damlayan sivri dişlerini gördüm.

Bu William'di.

"Artık onları kurtaramazsın" dedi, etrafındaki silah arkadaşlarımla cesetlerini göstererek. "Yaşamak istiyor musun?" diye sordu.

İstiyordum.

"Dünyada var olduğun sürece bana hizmet edeceğine yemin edermisin?" diye sordu.

"Hiç aç kalacak mıyım?" diye sordum.

"Kutsal olmayan her şey adına" dedi. "kalmayacaksın."

"O zaman evet, yemin ederim."

Ölümlü hayatımdan hatırladığım son şey buydu. Geri kalanı, dedikleri gibi, tarih.

Savannah, Georgia

Ekim 2005

William

Masum, çıplaktı ve siyah deri döşemeli yüksek masanın üzerinde el ve ayak bilekleri bağlanmış hâlde yatıyordu. Siyah saten bir idam kukuletanı çenesinin altından kopçalanmıştı; yüzünü örüyordu ama çıplak boynu açıktaydı. Bir kurbanlık kuzu gibi sabitlenmiş hâlde yenmeyi bekliyor, beni göremiyordu. Ama iyi yalıtılmış odanın ses-sizliğinde nefesini duyabiliyor, bir kuş gibi titrerken saten kumaşın nefesiyle hafifçe dalgalandığını görebiliyordum. Ve o küçük yerde, korkusunu algılayabiliyordum.

Ev sahibem Eleanor, River Street'teki evin hanımı, kızın bağlarını tekrar kontrol ettikten sonra hafifçe kıkırdadı. "Akşam yemeği hazır."

"Artık vampir olma zamanım geldi" diye cevap verdim, fısıldar gibi ama her bir sözcüğün anlamlarını vurgulayarak.

Masadaki kuzu sesimi tanyordu. Huzursuz bir iç çekişle sırtını gerdi ve deriyi çekti; davetkar, istekli bir hâli vardı.

Kızın beklemesi gerekecekti. Bekleyiş, oyunun bir parçasıydı ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Ev sahibeme dönüp gözlerine baktım. Karşılık olarak, normalde kendisine bakmaması gereken gözleri bana baktı. Gözleri, bir insanın gibi gözlerini kıstı. Bir insandı zaten ama belki gerçekten kork-

kuyorsa bile, bunu asla göstermiyordu. Sağduyu eksikliği, başından beri beni ona çeken şeylerden biriydi.

"Bununla işimi bitirdikten sonra yukarı geleceğim" dedim. Bir parmağımı, Eleanor'un elbisesinin kenarını okşadım ve göğsünde, kalbinin üzerinde çizilmiş yılan dövmesinin kuyruğuna dokundum. Kalp atışları parmağımın ağırlığıyla savaşıyor, oyunumuzun beklentisiyle hızlanıyordu.

Pahalı dantel eteğini savurarak dönüp uzaklaştıktan sonra çıplak omzunun üzerinden bana baktı; dudaklarında şeytanın Çingene metresinin gülümsemesi vardı. "Keyfine bak. Bütün gece bizim." Eleanor odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapatıp kilitlerken vaat edilen seksin belli belirsiz kokusu geride kaldı.

Zihnimi önümdeki nefis lezzete odakladım. Vücudumun açlığı onu bir saniye bile unutmamıştı. Kendi serin damarlarımın beslenme beklentisiyle gevşeyip ısıdığını hissedebiliyordum. Yine de direniyordum. İki yavaş adım beni yüksek masaya ulaştırdı. "Merhaba, et parçası" dedim, gömleğimin düğmelerini çözmeye başlarken. Kumaya kan içinde bırakmaya gerek yoktu; tenlerin birbirine değmesi daha iyiydi. Sonrasında temizlenmek daha kolay oluyordu; bu da Eleanor'un personelinin bir nezaket gösterisiydi. Kumaya omuzlarımdan süzülerek avımın çıplak kalçalarına dökülüşünü izledim. Ona dokunduğumda titredi.

"Merhaba" diye cevap verdi hafif bir fısıltıyla.

Parmak uçlarımı karnından kalbine doğru yavaşça kaydırırdım sonra sol göğsünü kavradım. "Çok uzun mu bekledin?" diye sordum, soğuk tenimin temasıyla sertleşip irileşen göğüs ucunu izlerken.

"Sonsuzluk gibi geldi" diye fısıldadı.

Parmaklarım boğazını sarana kadar elimi yukarı kaydardım. İri şahdamarı avucumun altında atarken kendimi tutmakta zorlandım. Korkunç bir ihtiyaç hissediyordum.

Ve solgun teninin altında... kan; sıcak ve yaşam dolu. Minicik bir delik o kanın akmaya başladığını işimi dolurmasını kendimden geçirmem sağlıyordu. Sol elimin tepesi bir halsizliğe bürünmüştü.

yeri doğru başını eğdim ve arayan parmaklarından birini ağzıma aldım.

İtirup hafifçe kanının tadına bakarken irkilerek sızdı ve inledi.

"Lütfen..." diye yalvardı.

Tatlı yaşam gibiydi; baş döndürücüydü. Kendi tenim pehvetle üşürdü ve içimdeki ısrırlığa karşı koymak için gözlerimi kapadım. *Hepsini al*, diye fısıldadığını duydum efendimin. Ve ağgözlü bir çocuk gibi *hepsini alabilir*, yine de hâlâ doymayabilirdim. Ama bunu yapamayacaktım; kendi nedenlerimden dolayı. Küçük yarayı kapamak için dilimi üzerinde gendirdim ve daha büyük tatmine geçmeye hazırlandım. "Sadece *lütfe*. Lütfen ne?" diye sordum, onunla oynayarak.

Henüz değil.

İnsanlar daima zevk ve acı için pazarlık etmek ister. Dünyanın tüm avcuları pazarlığın ötesindedir. İstediklerini istedikleri zaman alırlar ve kurbanlar umurlarında bile değildir. Kendi durumunda, yaraşık ikimizin de zevk aldığı bir işkenceydi.

Masanın üzerinde yanına uzandım ve yüzümü saten örtülü yavaşına yaklaştırdım. Aynı havayı soluyorduk; diğerinin verebileceği şeyin açlığını duyan ama bu odanın dışında birbirini hiç tanımayan iki yaratık. Sadece sesler ve iç çekişler. Kalp atışları... *küt... küt... küt...* Ve zevk.

"Lütfen ne?" diye sordum tekrar, kısık sesle kulağına yaklaşılarak.

Cevap vermek yerine, başını diğer tarafa çevirdi ve nabızı atan güzel boynunu açığa çıkardı... hayır, *sundu*. Çene kaslarını ısırma ihtiyacıyla karıncalanıyordu. Ama bunun yerine köprücük kemiğinden kulak memesine kadar yalayarak şaşkınlıkla irkilmesine neden oldum. Önceki gecelerden, başka sunuşlardan kalan hafif yara izlerini hâlâ görebiliyordum. Tatlı dikkat dağıtıcı imgelemelerle bu seferkinin tadını kaçırmaya gerek yoktu. Sapkın zevkleri için ölüm riskine bile giriyordu. Ama bu benim oyunumdur ve kendi istediğim şekilde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - ht

Ve zaman gelmişti.

Sonunda, ikimize de istediğimizi şeyi verecektim. Soğuk sağ elimi kalbinin üzerine yapıştırarak onu aşağı bastırdım. Dişlerimi derinlemesine gömüp ısırırken hafif çığlığı çabucak iniltiye döndü. Kendi acı dünyasında gurultulu bir ses çıkardıktan sonra tatlı kanı ağzına akarken ağırlığını elime bıraktı. Yoğundu. Baş döndürücüydü. Yaşamla ölüm arasındaki çizginin ne kadar ince ve kalbini durdurana kadar kanını tüketmemin ne kadar kolay olduğunu bilip bilmediğini kestiremiyordum. Ölüm kapıyı çaldığında durmam için yalvarırmıydı? Yoksa devam etmemi mi isterdi?

Her centilmenin yapacağı gibi, kendimi tuttum. Yoğun yaşam özü içime dolarken kendi vücudumdaki değil, kurbanın vücudundaki değişimlere odaklandım.

Kana karşılık acı; yozlaşmış alışverişimiz.

Tırnaklarımı göğüslerinin üzerinde dolaştırarak derisini kaldırdım ve meme uçlarından birinin altında uzun, kanlı bir çizik bıraktım. Saten kumaşın altından süzülen gözyaşları kan damlalarıyla karışarak ağzına ulaştı. Benden asla durmamı istemeyeceğini biliyor, dişlerimi daha derine gömmeye arzusuyla kavruluyordum.

Acı ve zevke karşılık kan.

Kendi belirlediğim sınırlara yaklaşıpken elimi bacaklarının arasına sokarak ve ıslak, ılık parmaklarımı karanlığına daldırarak onu aşağı bastırdım.

Kaslarını gererek orgazma ulaşırken son bir sarsılışla ağzına ödül olarak bir yudum daha kan gönderdi; geri çekilirken ondan ayrılmadan önce son damlaları da deliklerin etrafından yaladım. Hareket edemeyecek veya yardım isteyemeyecek kadar zayıf düşmüş hâlde olduğu yerde kalakaldı. Fısıldarken sadece saten kumaş kapırdandı. "Ne zaman geri dönebilirim?"

"Ben seni çağırdığımda."

"Ne istersen yaparım..."

* * *

Bu nehir şehri Savannah'nın bana ait olduğunu daha önce söylemiş miydim? Benim evim. Benim ağınagım. Varlığımın ötesinde kalan boş karanlık arasındaki uzun ömürlü bağlantı. Savannah, haklı bir şekilde, Amerika'nın en uğursuz yeri olarak adlandırılır. Burada kan dökülmüştür; bir kısmı benim tarafımdan. Ancak adil olmak gerekirse insanların kan dökmeye konusunda yardımına ihtiyaçları da yoktu. Savaş üstüne savaşlarla bu işi iyi başardıklarını kanıtladılar. Geçmişte dökülen kan, kaldırım taşı döşeli Savannah'nın sokaklarını ve vahşi bahçelerini ıslak bir şekilde kaplamış; tıpkı bir mezarlığın üzerinde dolaşan yoğun sis bulutu gibi. Bunun etkisi... boğucu olabiliyor. Burada yaşayanlarsa sıra dışı olaylara alışmış. Öyle zamanlar oluyor ki hayaletler sokaklarda dolaşıyor ve görünmez dünyalar görünmez kapılarını bu dünyaya açıyor.

Ancak belki de bunların hepsi saçmalık. İnsanlar bazen fazla hayalci olabiliyor. Ben mi? Ben gerçekçiyim. Sihrin ve etkileyciliğin ötesini görebiliyorum; insanı ve pek de insan olmayanı. Şehrin tarihi mekânlarında görünmezlere uyan adımlarla karanlıkta dolaşıyorum. Hayaletler beni engellemiyor çünkü ben de yedi yüz dolarlık ayak-kabı giyen ölümlüm.

Ama bu gece, beslenmiş olduğumdan, ilgim *sert bir şekilde* -açık sözlülüğümü bağışlayın- sekse odaklanmış durumda. Bu merdivenlerin üzerinde Eleanor'um bekliyor. O, elinden gelirse beni öldürmeye yemin etti. Kapıyı vurmadan tokmağı çevirip açtım ve özel yatak odasına girdim. Şafağa kadar altı saatimiz var. *Oyunlar başlasın.*

Odanın içinde mumlar yanıyor ve manolya kokusu yayıyor. Ancak onun kokusunu alabiliyorum. Onu bulmak için mum ışığına da ihtiyacım yok aslında. Bir zindanın karanlığında bile onun özgün kalp atışlarını tanıyabilirim. Stratejik bir şekilde yatağın karşı tarafına yerleştirilmiş Kraliçe Anne tarzı koltuğun üzerine gömleğimi fırlatıp attıktan sonra ayakkabılarımı çıkarmak için oturmadan önce

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - ht

Biri izlemeyi sever. Ama bu gece değil.

Şişkin yatak her zamanki gibi satenler ve ipeklerle örtülü. Bu gece, Mısır pamuğu kar beyazı renge kavuşturulmuş. Bembeyaz kumaşın üzerine sıçramış kırmızı kanın görüntüsü beni hâlâ tahrik ediyor. Özellikle de o kan bana aitse.

Hepimizin kendimize özgü tuhaflıklarımız var; hortlaklar da bu konuda istisna değil.

Pantolonumu çıkarmak için ayağa kalkmadan önce sırt kaslarımı esnetiyorum. Çok erken olduğunu biliyorum. Ama belki de bu gece beni şaşırtır. Beş yüz yıldır yaşayan birini şaşırtmak gerçekten zordur ama yine de Eleanor'a belki bunu başarır diye avans vermekten her zaman hoşlanmışımdır. Sonrasında, onun coşkusuna güvenmek zorunda kalırım.

Çarılçplak bir hâlde, tekne büyüklüğündeki yatağa acele etmeden uzanıyorum; bütün vücudum enerji ve şehvetle sızlıyor. Uyku, zihnimden geçen en son düşünce.

"Eleanor" diye fısıldıyorum. "Buraya gel. Her neredeysen buraya gel."

Sessizlikte nefesini tuttuğunu duyuyorum ama kıpırdamıyor. Sahte bir sıklıkla ifadesiyle kollarını başımın arkasına atıyor, göğsümü açığa çıkarıyor ve ölümsüz siyah kalbimi onun kaprislerine açıyorum. Oda giderek sessizleşiyor; Eleanor'um yatağın yanındaki zeminden bir yılan gibi yükselmeden önce nefesini tutuyor. Güzel vücudu, dövmeleeri ve boncuklu uzun saç örgüleri dışında çıplak. Koyu renk gözlerindeki ateşli vaatlerden büyülenmiş bir hâldenken bir erkek onun arkasına sakladığı ellerini fark etmeyebilir. Ama ben insan değilim -uzun süredir- ve fark ederim. Yine de bu, gözlerim ve irademle onu çağırma engel değil.

Yavaşça, bir teslimiyet hareketiyle, ellerini öne çıkararak avuçlarını gösteriyor. Kanalı ellerinde silah yok. Sonra parmakları vücudumda dolazmaya başlıyor. Ve ağzı. Sonuçta ne yaptığını biliyor. İkimiz de bu oyunu tanıyoruz. Baştan çıkarma becerisi efsanevidir ama sadece benim için bunda daha fazlası var.

benimkilere uzandığında, dili benimkini izleyerek ağzımın içine dalıyor; dişlerimin üzerinde gezinirken artan heyecanını hissediyorum. Karı tadıyor ve daha fazlasını istiyor. Onu çağırırsam, gölgeli bir gelecekte benim olmaya hazır. Ama bunu yapmayacağını biliyor. Karşı çıkmam gereken antik bir nefretim var. Ayrıca kalıcı ölüm, ölümsüzlük umuduna üstün geliyor ve böyle bir riske girmem; sadece onun için. Muhtemelen kendim için de. Lanetlenmiş olmak, vicdanımın olmadığı anlamına gelmez.

Dilini dişlerimin sivri uçlarına değdirdiğinde, kanının tadını alıyorum. Niyetinin kokusu, bir vaat fırtınası gibi kan şehvetime karışıyor. Çok dikkatli olmazsam, kendi rızamla beni öldürmeyi başarabiliz. Ya bunu başarır ya da bana kendini öldürtür.

Dilini emerek, varlığının özünü çoktan sersemlemiş olan duyularına çekiyorum. Bana daha sert sarılıyor ve vücudunun alt tarafını hareket ettirerek beni içine alıyor. Sessiz, ilkel bir ölüm ve seks dansında birbirimize kenetleniyoruz. İkimiz de uçuşuma doğru sürükleniyoruz.

Cürekler bir tavırla gözlerime bakıyor. Çoğu insanın ölümün yüzüne bakacak cesareti yoktur. Benim güzel olduğumu söylüyor, onun gölünde öyle olmalıymış; ancak kendi yüzümü hatırlamıyorum. Ruhsuz bakışlarımın diğer dünyadan uzanan parıltısını görmedim hiç. Yaratıldığım gece, aynadaki görüntümü kaybettim. "Benim güzel, yeşil gözlü, katil meleğim" diye fısıldıyor.

Sonra ölem dolu bir gülümsemeyle benimle dalga geçiyor. "Yoksa ruhurndan geri kalanı çalmak için bir film yıldızının yüzüyle gelmiş bir şeytan mısın?"

O anda dikkatinin başka bir yöne kaydığını ve ellerinin hareket ettiğini hissediyorum. Biri saçlarımın arasına dalıp keskin turnaklarını kafa derime bastırırken, diğeri hazırlanmam için fazla zaman bırakmıyor. Refleks olarak, sol elim boğazına sarılıyor ve onu yukarı itiyorum. Sadece parmaklarımı sıkınam bile onu öldürmeye yeter ama bacaklarımın üzerine ata biner gibi yerleşirken, darlığının sıcaklığıyla beni sararken, kolları başının üzerine kalkıyor ve güzel oymalarla

Bakışlarımız buluştuğunda, kendime neredeyse denk birini görüyorum. Sadece çoğu insandan daha güçlü veya zeki olmasından değil, aynı zamanda asırlar boyunca çok az kişinin başarabildiği bir şeyi yapmış olmasından; Savunmamda bir zayıf nokta bulmuş olmak. Eleanor, ölme isteğine duyduğum hayranlığı keşfetti. Cehen-nemin hortlak bir türevini, bir diğeriyle değiştirmek için.

Boğazını tutan elimin arasından nefes almaya çalışırken göğsü yükselip alçalıyor. Mum ışığında yılan dövmesi teninde canlanmış gibi görünüyor. Cleopatra göğsüne bir yılan bastırması ve yılan onu öldürmüştü. İçinde sıcak ve sert bir şekilde gidip gelirken, öldürme-nin şehvetinden de zevk alacağımı düşünerek duraksıyorum. Oyu-numuzda ilk kez heyecanım onunkini aşıyor.

Bir çığlıkla, maşayı aşağı doğru savuruyor.

Hareketi ağır çekimde izliyorum; rüyada gibi. O birkaç saniye be-nim değişmiş algılarıma birkaç dakika kadar uzun geliyor. Bu yeti, hareketin her anından zevk almamı sağlıyor; çığlığından önce gelen küçük gülümsemesinden göğüs kaslarının hareketine ve o hareket sırasında yılan dövmesinin saldırıyormuş gibi görünmesine kadar.

Ben elinden çekip almadan önce maşa tenime saplanıyor ve göğüs kemiğime çarpıyor. İkimiz de az önce koşmuş gibi nefes nefeseyiz. Yararın acısı çok az ve iliklerime kadar titrememin nedeni daha çok özlem ve nefrete dayanıyor. Ölümü istememe neden olan zayıflıktan nefret ediyorum; asi denkleminin sonucu bu. Ve bu kadın ikisini de anlıyor.

Eleanor'un bakışlarında zekice bir zafer pırlıtsı belirirken boşa kalan eli uzanıyor ve parmak ucuyla, göğsümden süzülen kanı yakalıyor. Baştan çıkarıcı tavırlarına devam ederek parmağını ağzına sokuyor ve zayıflığının kanıtını emiyor. Ardından ne geleceğini bi-liyor; benim de bildiğim gibi.

Öfke, seks ve kendi adıma teslimiyete yakın bir şey çünkü artık duramam. Sadece şehvet yüzünden olsa bile; yarımdan akan kanı emiyor. Bu, vatanı bildiğimi zek bir hareketiye ona sırtını veriyordum. Kollarına oluşturdüğün çarese onu hapsederek, daha

fazlası için haykırana kadar birkaç kez içinde derinlemesine gidiş geliyorum. Orgazminin turmandığını hissederken ve kendiminkini beslerken, ağzımı onun boynuna indiriyorum ve tenini dişlerimle yakalıyorum. Bu kez çılgılığı daha güçlü ve düşüncesizce. Ölüm ya da yaşam, ikisi de şu anda zevk gibi görünüyor. Kuzuyla ikisinin sandıklarından daha fazla ortak noktası var.

Eleanor'umu aşağıda tutarken ve beslenmeden içini doldururken, canlı bedenimi sarsan kasılmaları hafifletmek için ellerim yatak örtülerini kavıyor ve o anda kendimi neredeyse bir insan gibi hissediyorum. İnsanların çok fazla... kusuru olduğundan... bu pek yüceltici bir düşünce değil. Ama bir zamanlar insandım ve kısa bir süre için de olsa mutluydum.

Jack

Hurda kamyonun penceresini indirdim ve soğuk rüzgârın yüzüme çarpışını hissederek gazı köklerden aracın '65 model Corvette 327'ın kadar hızlı olmasını diledim. Radyoyu klasik country müzikleri çalan bir istasyona ayarladım. Merle Haggard' hapishanede yirmi bir yaşını dolduruyor, yarı tahlisyesiz yapıyordu. Hayat. Yaşamak. Ne garip bir kavram.

Şehrin birkaç mil dışında bir müşterinin bozuk halde bıraktığı bir arabayı çekiyordum. Kendisi, cep telefonuyla bir arkadaşını çağırıp çoktan sıcak evine dönmüştü. Onu suçlayamazdım. Şehrin dışında karanlık bir gecede dolaşırken ne tür canavarlarla karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz. Özellikle de Savannah gibi doğatist hikâyelerle dolu bir yerde.

Başımı arkaya yatırarak, saçlarıma daha fazla rüzgâr vurmasını diledim. Birçok güneşli eski çocuk gibi, benim de hız ihtiyacı duyduğuma anlayabilirsiniz. Gün ışığında dolaşabilsem, şimdiye kadar çoktan kendisi ile Nashville'ye gitmiş olurudum. Bunun yerine,

güneydoğu Georgia'nın toprak yollarında ve Savannah yakınlarındaki asfalt yollarda ay ışığında amatör yarışlarla yetinmek zorunda kalıyorum. Çam ormanlarının kenarlarında kalan kulübelerde kuşaklardır yaşayan nehir haydutları ve karides avcıları arasında bir efsaneye dönüştüm. Benim hortlak, Corvette'iminse bir tür hayalet araba olduğunu düşünüyorlar.

Onları kim suçlayabilir ki? Babaları ve büyükbabaları onlara yıllar boyunca benimle ilgili hikâyeler anlattı. Arabalar yokken beni baştan aşağı siyah kıyafetler içinde, gümüş mahmuz ve koşumlarla, dev bir siyah ata binerken görürlerdi. Atın koşumları Meksika gümüşleriyle süslüydü ve ay ışığında parlayışı, geceleri yollarda dolaşacak kadar talihsiz olanların ödünü patlatırdı. Bugünlerde sahil boyunca uzanan yollarda fener ışığında avlanırken beni en yüksek kalite dört Goodyear'ın üzerinde görüyorlar. Ama polis çağırmaya gerek görmüyorlar. Kaçak viski ticaretiyle bir servet yaptığım yıllarda polisler beni yakalayamamıştı; şimdi de yakalayamazlar.

İti an çomaklı hazırız; arkamdan gelen bir siren duydum. Lanet olsun! Corvette'imde olsaydım, onlara toz yuttururdum. Aracı kumlu yol kenarına çekip bekledim.

"İyi akşamlar, Jack" deyince tatlı bir sesle rahatladım ve kendimi olacıklara teslim ettim.

Savannah Polis Merkezi'nden Memur Consuela Jones gelip yanımda durdu. Kim olduğumu gayet iyi bilmiyormuş gibi el fenerini yüzüme tuttu. Gözlerimi kısarken parlak ışığa göz bebeklerimin insanlık dışı siyah çizgilere dönüştüğünü görmemesi için dua ettim.

Connie'yi Savannah'ya geldiğinden beri tanıyorum. Bir gece spor arabalarından birini hurdaya çevirdiğim bir kaza yerine geldiğinde onunla karşılaşmıştım. Tybee yolunda bir timsaha çarpmamak için direksiyonu kırmış, birkaç takla atmış ve arabadan dışarı fırlamıştım. Connie ambulansın önce gelmişti ve boynumun sinir botucu açısı yüzünden öldüğüme o kadar inanmıştı ki nabzımı kontrol etmeye bile gerek görmemişti. Üstelik, Gençlik Polisi'nde sabırsızlık ve gürültüden dolayı onu ambulansın zor çıkardığını emindim.

Hop, boynumu nasıl düzelttiğimi açıklamam da yeterince zor olmuştu. Genellikle o kadar dikkatsiz değilimdir ama doğrulup otururken sırtım ona dönmüştü. O anın bulanıklığında etrafımda herhangi bir insanın varlığını hissetmemiştim; dolayısıyla, ben farkında değilken başıma tutup boynumu yerine oturtuşuma izlemişti. Tıpkı bir basketbol oyununda burktuğunuz parmağınızı düzeltir gibi.

İniltisini duyduğumda orada olduğunu anlamıştım. Bunu nasıl yaptığımı sorduğunda, ona bu fikri Mel Gibson'ın sık sık çıkan omuzunu yerine taktığı *Cebennem Silahı* filminden aldığımı açıkladım. İkena olmadı ve o zamandan beri de gözünü üzerimden ayırmadı. *Farklı* olduğumu biliyor ama bir türlü ne olduğunu anlayamıyor. Gece vardiyasında çalıştığından, arada bir beni kontrol etmek ve bazen de zaman geçirmek için garaja uğruyor. Arkadaş olduğumuzu düşünmek istiyorum ama hâlâ daha yakın ve daha ateşli şeylerin umudunu taşıyorum; ne demek istediğimi anlarız.

Ona çıkma teklif ederdim ama bana güvenemediğinin farkındayım. Bende bir terslik, anormal bir şeyler olduğunu biliyor. Ama kendisinde de bir tuhaflık olduğunu bildiğini sanmıyorum. Onun insanlığını hissedememem veya kokusunu alamamam tuhaf; tıpkı onunla ilk karşılaştığım gece olduğu gibi. Ama tam olarak bir biçim değiştiren gibi de kokmuyor. Belki de bir tür melezdir. Karşım her ne olursa olsun, yüzde 100 insan olmadığının farkında bile değil. Muhtemelen bu da sorun değil. Sadece geceleri çalışması tuhaf. Bunun bir nedeni olmalı fakat bu civarda çok fazla soru sormamak daima en iyisidir.

O gece özellikle iyi görünüyordu ve siyah uzun saçlarını başının arkasından sırtına dökülen bir örgü yapmıştı. Her zaman olduğu gibi, üniforma içinde muhteşem görünüyordu; özellikle de üzerine tam oturan gömleğiyle. Sağ kalçasının üzerinde standart bir polis tabancası asılıydı ve rozeti devriye arabaının yanıp sönen ışığında gümüşü bir mavilikle parlıyordu. Otorite yansıtan bir kadın. İnsanlık dışı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi -
 "Ah, meğer benim en sevdiğim polis memuresiymiş."

"Tatlı dil kanunların etrafından dolaşmanı sağlamaz." Bana tembelce gülümsedi ve kalın kirpiklerini vurgulayan bir şekilde yavaşça göz kırptı. "Sana aşırı hızdan ceza kesmek zorundayım." Göğüs cebinden bir kalem çıkardı ve ceza makbuzuna defterinde yeni bir sayfa açmak için işaret parmağını gösterişli bir şekilde yalayıp ıslattı.

Göz kırptım. "Üzerimi aramak istemediğinden emin misin?"

Yazarken, jupkasının gölgesinden sırtısına görmeyeceğimi düşünerek başını eğdi. "Buna gerek yok."

"Soyarak arama?"

"Vatandaşlık haklarını çiğnemek istemem."

"Ben senin soyunmanı kastetmiştim."

"Dikkatli ol, yoksa seni cinsel tacizden tutuklayabilirim."

"Bunun sivil bir konu olduğunu sanıyordum."

Ceza makbuzunu kopardı ve kabinin içine doğru uzandı; makbuzu göğüs cebime yerleştirirken yaladığı parmağını kasıtlı bir şekilde göğsüme bastırdı. "Ah, seni suçlayacak bir şeyler bulabileceğimden eminim. Arabayı dikkatli kullan, Bay McShane." Sonra sırtını döndü ve kalçalarını sallayarak yürüyüp uzaklaştı. Güldüm ve arabayı tekrar asfalta yönelttim. Beni istediği an tutuklayabilirdi.

Dişi insanlar biraz sıkıntılıdır ama dişi vampirler olmadığından, en azından görebildiğim kadarıyla, bir erkek başka nasıl zaman geçirebilir ki? İnsanlar benim birine bağlanımdan korktuğumu sanıyor. Bu ironik, çünkü işler farklı olsaydı, kesinlikle yerleşik düzene geçerdim. Ama mevcut... durumumla... uzun süreli ilişkiler söz konusu bile olamaz. Gerçek doğamı dış dünyadan gizlemek bile yeterince zor. Bir kadınla birlikte yazarken gerçeği gizlemem kesinlikle mümkün olmazdı. *Sen bana aldırma, hayatım. Gündüzleri uyurum ve geceleri avlanırım. Kan içtiğimi ve hiç yaşanmadığımı söylemem gerek bile yok.* Dolayısıyla, ilişkilerim daima kısa ve tatlıdır. Yoğun (muhtemelen uzun sürmeyeceklerini bildiğim için) ve hatta tutukluluklar ama kısa sürerler. Belki Connie'yle işleri zorlamamamın nedeni de budur. Çünkü çabuk yaşıyor ve tatlı bir şekilde kendini koruyabiliyor. Sanırım, bütün bu ayrıntı kadar "mümkün olmayan" kadınlarla kısa

sürekli ilişkilere girmekle yetinmek zorundayım.

Hortlak bir kadın avcısının bedeninde yaşayan tek eşli bir erkek. Aşk ne de harika!

On dakika sonra arabayı garaja çekip indim. Rennie, kahve makinesinin üzerindeki dolaba karıştırmakla meşguldü.

"Jack, hiç kahve kalmamış."

"Lavabonun yanındaki market torbasına bak."

Geceyarısı Tamircileri'ndeki ortağım Rennie, şişe dibi gibi gözlük camlarıyla doluyor ve bu camlar daima öylesine yağ kaplıdır ki etrafını nasıl gördüğüne şaşırım. Kısa boylu, kısa saçlı, geniş göğüslü biridir ve sıfırdan bir motor yapabilir. O anda sürekli müşterilerden bazılarıyla poker oynuyordu.

Rennie onlara "sürekli müşteri" diyor ve hepsi, her nedense, bütün gece açık olan bir garajda zaman geçirmekten hoşlanan tuhaf tipler aslında. Bazen onları merak ediyorum; ne iş yapıyorlar, gündüzleri nereye gidiyorlar ve tam olarak *neler*? Ama hiçbirisi bana sorumuyor; örneğin kriko kullanmadan nasıl olup da bir arabanın ön tarafını kaldırabildiğini soran birine rastlamadım. Bu yüzden, ben de bu nezaketlerine karşılık veriyorum. Sanırım garajda takılmak onları rahatlatıyor çünkü burada sürekli kahve içip kâğıt oynayabiliyorlar. Bazılarının insan olmadığını biliyorum. Bir biçim değiştirenin kokusunu yirmi metre öteden alabilirim. Dolunaylı gecelerde asla ortalıkta görünmeyen Rufus ve kül gibi sert saçlı başını kaşımak için Braves kasketini çıkardığı her seferinde kulakları biraz fazla sivri görünen Jerry gibi. Acaba tam olarak ne tür biçim değiştiren bunlar? Kim bilir ve kimin umurunda? Müşterileri yemeye kalkmadıkları sürece, onları yargılama hakkım var mı?

Yalnızlığı seven biri olsam da arada bir birkaç arkadaşaya hayır demem. Özellikle de meydanlardaki malikânelerin pencerelerindeki ışıklar karardıktan sonra *neler* olduğunu bana anlatabilenlere. İnsanlar kendilerini antika dört direkli yataklarına attıktan ve Tann'ya

Bir vampir daima çok dikkatli olmalıdır. Garaja girerken Otis adında yılan görünüşlü bir adam, kâğıt masasında Huey'nin yanında oturuyordu. Huey araba çizimleri yapar ve genel bir aracı olarak ortalıkta dolardı. Basit zihinli biri olduğunu söyleyemem ama çok üstün bir zekâyı sahip olmadığı da ortada. Konu bir faturayı detaylandırmaya geldiğinde ne yapacağını şaşırsa da neşeli, keyifli biriydi ve müşterileri gülümseyerek karşılar, yağlı elleriyle onlarla tokalaşır ve sevilirdi.

Ben yanına otururken ve Rennie'ye bana da kâğıt vermesini ısrar ederken Otis biraz yüzünü buruşturdu. Otis bana doğrudan asla bakmaz; daima biraz yandan bakar. Sanırım benden biraz korkuyor. Aslında, garajda tek olduğumda asla buraya uğramayacak üç-dört sürekli müşteri var. Onları suçladığımı söyleyemem. Tam anlamıyla insan olmayan bizler, bir ucube gördüğümüzde hemen tanırız. Ya da kokusunu alırız.

"Bugün cenaze evinden iki cenaze arabası aldım" dedi Huey, elindeki kâğıtları incelerken. "Biraz tuhaftı."

"Neden?" İki parmağımı kaldırdım ve Rennie bana iki kâğıt uzattı.

"Çünkü ölü insanları onlara koyuyorlar" dedi Huey. "Ölüler ödümlü patlatır."

Kahvesinden az önce bir yudum almış olan Rufus neredeyse boğuluyordu ve ağızdan püsküren kahve kâğıtların üzerine sıçradı. Diğerleri bana pek bakmamaya çalışıyordu. Rennie'nin ağzının kenarı seğirdi. "Ben bir gün hepimizin öleceğini düşünüyorum, Huey" dedi. "Bence hepimiz bir gün o uzun Cadillac'lerden birine bineceğiz."

Kendi adına konuş, diye düşündüm.

"Ben sadece kendi arabamla gömülmek istiyorum" dedi Huey neşelenerek. Yüzü yağdan öylesine parlıyordu ki neredeyse elindeki kâğıtların yansımaları görbiliyordum.

"Sen bir öl de" dedi Otis cebinden bir Red Man kesesi çıkarıp yanına bir tomar tütün sıkıştırırken, "biz seni arabamla birlikte gömmeye işini hallederiz." Üzerinde yağlı bir Dickies ve BUD ismi ya-

malı bir t-shirt vardı. Bud'ın bir öldüğünü kestirmek mümkün değildi. Belki kendisinin de öleceğini düşünmüyordu.

diye sordu.

O antika deposu William'a aitti. William'ın işinin, Huey'nin bir Chevy Corsica içinde gömülmesiyle ne ilgisi olduğunu anlayamadım.

"Bir saat kadar önce iskeleye bir tekne bağladılar ve depodaki adamların birbirlerine bağırarak ortalıkta dolaştığını gördüm. İçlerinden birinin, şey, bir sohbete kulak misafiri olduğunda hani bir kelime özellikle dikkatini çeker ya..."

"Neydi o kelime, Otis?" diye sordum temkinli bir tavırla. Ön dişlerinin arasından bir kâğıt bardağa ağundaki tütün suyundan bir tutam tükürdü.

"Ah, 'tabut'" dedi. "Sizce biri teknesiyle gömülmek istemiş olabilir mi? Huey gibi?"

Bu, dikkatimi çekti. William'ın teknesi olmalıydı, koşuşturmalar, bağırışlar ve tabutlarla ilgili konuşmalar. Kâğıtlarımı elimde sıkıştırdım -zaten sadece bir çift sekizdim vardı- ve depoyu aramaya gittim. Neler oluyordu?

Altıncı çalışta nihayet biri telefona cevap verdi. "Jack. Ulu İsa, oradadır."

"Ulu İsa" bir cümle içinde adımla birlikte duymaya alışkın olduğum bir ifade değildi. William'ın depocularından biri olan Al Richardson'ın sesini tanımıştım. Bir an sonra söyledikleri, kanımı her zamankinden daha da dondurdu. "Onu bulacağım" dedim ve telefonu kapadım. Rennie'ye dönerek birazdan geleceğimi söyledim, en ucta park edilmiş olan Corvette'ime atladım ve vitesa taktım. William'ı bir an önce bulmak zorundaydım çünkü az önce kıyamet kopmuştu. Tam anlamıyla.

Beni bulmak genellikle William'ı bulmaktan daha kolaydır; özellikle gece hayatıyla ilgili faaliyetlerinin benimkilerden çok daha tuhaf olduğu ve bir cep telefonu kullanma fikrini tamamen reddettiği düşünülürse. İnsanlar tarafından ulaşılabilir olmak DNA'da yazılıdır, bu yüzden her zaman o kadar kolay bulabilirsiniz. Bu sürekli olarak bir şey için şehirde kovalayıp duruyorum.

Ve William'ı izlemek kolay değildir. Kravatlı, takım elbiseli; bir yardım davetinde yüksek sosyeteden insanlarla dörsek temasında bulunuyor veya ertesi sabah Colonial Mezarlığı'ndaki taş bir bankta solgun ve sersemlemiş hâlde uyanacak güzel bir sanat akademisi öğrencisinin peşinde koşuyor olabilir.

Birçok girişimi arasında, William'ın talihi ters dönmüş Avrupalı aristokratlardan antikalar toplayan tadı bir ithalat işi de var. William aldığı şeyleri Savannah'daki yeni zenginlere satıyor; ancak yakın zamanda doğru dürüst bir şey edinmiş oldukları için kendilerine ait eski ve pahalı aile yadigarları olmayan sonradan görmelere.

Ama antika işi, gerçekten önemli Avrupa kargoları için bir para-van: Vampirler için. Buraya gelmek adına Avrupa'daki kalelerini ve şatolarını neden terk ettiklerini bilmiyorum ama William'ın kendi yatıyla tek tek taşıdığı zengin ve yaşlı vampirlerin ardı arkası kesilmiyor. Vampirler normalde birbirleriyle bir araya gelmekten hoşlanmazlar. Ve kimin daha yaşlı ve daha zengin olduğu konusunda ki aptalca bir yarışmanın, denizin ortasında tam ölçekli bir vampir savaşına dönüşmesini istemezsiniz. Mürettebat, bir seferde tek bir tabutla başa çıkmak konusunda zaten yeterince gergindir.

William'ın istediği fiyat düşünülürse, vampirlerin gerçekten zengin olması gerekir. Bu Eski Dünya vampirleri, birinci sınıf bir yolculuk yapar. Etoburlar için bir karnaval gezisi gibidir. William tüm gereksinimlerini sağlar; soğuk ve sıcak kan dâhil. Hatta bildiğim kadarıyla, ay ışığında disk itme oyunu bile oynayabiliyorlar.

Üstelik anlaşmaya, Savannah sosyetesine tanıştırılmak da dâhil. Bir süre sonra genellikle sadece kendilerinin ve William'ın bildiği yerlere giderler ve William'ın bütün ülkedeki vampir topluluklarıyla bağlantıları vardır. Arada bir, düşük seviyeden bir Avrupalı kan emiciyi getirdiği de olur ama çoğunlukla gerçekten yüksek sınıfa dâhildirler. Ve bir de şu var: Kendi topraklarını da yanlarında getirebilirler.

Tabutlarını lanet olasıca Avrupa toprağına gömmekte o kadar özel ne aldıkları da anlamıyorum. Bana bir zamanlar kızı Celia'nın toprağı verdiğini söylediniz. Ama o toprağına göçle ilgili bir şey

ler olmalı. William bana bunun ne olduğunu söylemiyor. Aslında William'ın bana söylemediği çok şey olduğunu da hissediyorum. Ona lanet olsun.

Ah, evet, bunun için çok geç. O zaten lanetli.

Bana kendi kişisel uşağı gibi davranmaya çalışıyor. Son birkaç haftadır, en son getirdiği vampir için verdiği şu büyük partiye hazırlanmasına yardım etmemi istedi. Bana sorarsanız, parti planlamak kadın işi ama en azından artık partilerinde arabaları park etmemi istemiyor. En azından kocını tekmeleyeceğimi söylediğinden beri. 150 yıl önce (uşağı yukarı) ona hizmet yemini etmiş olabilirim ama onun uşağı olmaktan bıktım. Neyse ki ona çıktığımda sadece gülüyor. Sanırım çoğunlukla kendini iyi hissettiği için şanslıyım. Yaşlı, gerçekten yaşlı -ama ona baktığınızda bunu asla anlayamazsınız- ve vampir dünyasında bu, güç anlamına gelir. Beni böcek gibi ezabilir, bunu biliyorum fakat kişi arada bir kendini hissettirmelidir, değil mi? Bana eskisinden daha saygılı yaklaşıyor ama hâlâ emrine amadeyim ve bu ruhumu yoruyor. Yani lafin gelisi; sonuçta bir ruhum yok.

William ne zaman bir davet verse, bütün Savannah sosyetesini orada hazır bulundur. Hastanede yeni bir ek bina ve teknolojinin son harikası bir kan bankası inşa ediyoruz. Bu da para gerektiriyor. William'ın her zaman dediği gibi, kanlarını emmektense paralarını emmek daha iyi. Bu mavi kanlıların şimdiye dek gördüklerinden çok daha gösterişli bir ziyafet olacak. Ve en pahalı içkiler, Savannah Nehri'nin suları gibi olacak. Sadece tek bir sorun var.

William'ın depocusu bana onur konuğunun uyandığını ve ortadan kaybolduğunu söyledi.

Son virajı iki tekerlek üzerinde aldım ve saygın görünümlü malikânenin büyük demir kapısının arkasındaki bir meşe ağacının altına park ettim. "Saygın" diyorum ama görünüş aldatıcı olabilir. Siyah Jaguar'ı orada olmasa bile, *enau* orada olduğunu biliyordum. William beni engellemediği sürece, tıpkı bir av köpeği gibi, bulun-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <http://www.pdfkitap.com>

bilmiyorum. Dedığım gibi, William bana pek fazla şey anlatmıyor ama diğer vampirlerle böyle olmuyor. Spor arabanın kapısının üzerinden atlayarak inerken arka verandada bir hareket gözümle ilişti. Kızlardan ikisi verandadaki salıncak kanepede sallanıyor; zincirler, puslu bataklık gecelerinde duyulabileceğiniz hayalet kölelerin prangalarını hatırlatan bir şekilde gıcırdıyordu.

"Şu arabadan iniş şekline bayılıyorum, Jackie" dedi bebek yüzü, sarı saçlı bir fahişe. "Beni bir ara gezdirmene."

"Ne zaman istersen, tatlım ama şu anda olmaz." Adının Sally olduğunu sanıyordum ama emin değildim. Ona ve *People* dergisinin bir sayısını karıştırırken pahalı bir fahişenin olabileceği kadar ağırbaşlı görünmeye çalışan diğerine göz karpıttım.

Kapıyı vurmadan içeri girdim. Sürekli bir müşteri değilim ama itiraf etmeliyim ki arada bir bu hanımların sattıkları şeyden yararlanmışumdur. William kan ve seks için gelir. Ben sadece seks için geliyorum çünkü canlı bir insanın etini ısırdığımda duyduğu acıdan doğan tadı pek lezzetli bulmuyorum. Kurban istekli olsa bile. Bir tamirci olduğumdan, özellikle *gerçekten* iyi hizmetler olduğunda, hizmet takası yapmakta bir sakınca görmüyorum. Seks için para vermek zorunda olduğumdan değil. 140 yıl önce yanımdaki en son gördüğümünden hatırladığım kadarıyla, gür siyah saçlarını ve mavi göz alevi renginde gözlerini olmalı. Benimki gibi bir görüntüye Siyah İrlandalı derler; Fransızlarla (muhtemelen kaçakçılar ve korsanlar) İrlandalı kanının birleşiminden doğan bir melez. Yakışıklı olduğumu söylemiyorum ama genellikle çoğu kadına da itici gelmem; tabii dışlerini göstermeye karar vermediğim sürece.

Aslında, kadın avcısı ve kalp kıran biri olarak ünüm var. Nasıl engelleyebilirim ki? Bütün gece açık bir tamirhane işletmek, ardi arkası kesilmeyecek zor durumda kalmış kızlarla her zaman karşılaşma fırsatı anlamına gelir. Bazen gerçekten ama gerçekten minnettar olabilirler. Haksız avantajdan yararlanmak istemem. Bir vampir olmak,

doğru vedalaşmama da büyük anlamın var.

William'ın açık hikayeleri çok daha ilginçtir. William'ın malikanesinin

içinde yaptığı şeyleri düşünmek bile istemem. Bana kalırsa, kan oynatılan oynayarak gerçek bir vampirmiş gibi davranmaya çalışan şu tuhaf götiklerden biri olduğunu düşünmelerine izin veriyor. Eğer William dişlerini böyle kullanmak istiyorsa, tarrum olmasa bile, beni ilgilendirmez. Ona bir defasında neden dişi vampirleri getirmediğini sordum; ama bana "soru sormazsan, ben de yalan söylemek zorunda kalmam" diyen gözlerle bakınca ben de konuyu değiştirdim.

Belki de hiç dişi vampir yoktur; bu oldukça iç karartıcı bir düşünce.

Salona girerken kızlardan birkaçına nefes nefese kalmış ve kıpkırmızı kesilmiş ipadamlarıyla konuşurken buldum; muhtemelen Bay Caddesi'nin altında kalan büyük otellerden gelmiş olmalıydılar. Diğer adamlar sürekli müşterilerin rahatlığını yansıtıyordu ve içki siparişi verdikleri barda otururken evlerindeymiş gibi görünüyordular. Mobilyalar ve dekor uygun bir imaj yaratıyordu; para ve ayrıcalık. Bir centilmen kulübünün pahalı saygınlığıyla döşenmiş bir genelev.

Güzel giyimli genç bir kadın, parmağıyla taradığı deri randevu defterinden başını kaldırarak suayedeği antika yazı masasının arkasından ayağa kalktı. "Jack, seni görmek ne güzel. Bugünlerde buraya pek sık gelmiyorsun. Bu akşam ne tür bir arkadaş arıyorsun?"

Uzattığı eli saktım. İnce parmakları yumuşak ve pürüzsüzdü; benim iri, nasırlı pençemin altında aşırı zarif ve narin kalıyordu. Parfümü, keskin vampir duyularına baş döndürücü bir şekilde hücum etti. Oraya sadece acil bir iş için gelmiş olmam çok acıydı. "Bu gece eğlenmeye gelmedim hayatım. William'ı görmem gerek ve konu çok acil."

Ashley tavandaki döşemelerin içini görebilirmiş gibi bakışlarını yukarı dikti. "Korkarım onu uygunsuz bir anda rahatsız edebilirsin."

"Bunu bana bırak." Merdivene yöneldim ve daha ilk katta William'ı elinde bembeyaz gömleğiyle buldum; boynundaki, çenesindeki ve göğsündeki kanı üstünde adının baş harfleri yazılı keten bir mendil ile örtmüştü. Gözleri kapalıydı ve elleri bembeyaz hissetmişti.

"Sorun nedir?"

"Gerni. Kargon ortadan kaybolmuş."

Düzgün yüz hatları keyifsiz çizgilerle kırıştı. "Limandaki antikalar çalınmış mı?"

"Hayır. En son Avru... yani, *kargon*, bütün mürettebatla birlikte ortadan kaybolmuş. *Kaymaktaşı*, Lazarus Burnu açıklarında nehirde kendi kendine yüzerken bulunmuş. Çocuklardan bazıları bulup gemiyi çekmiş. Bu bir hayalet gerni, William." Devam ederken sesimi kısıtım. "Tabut boşmuş. Hiç insan cesedi de yok. Gelip kendin görsen iyi olur."

Yüzünde ölümcül bir ifadeyle beni omuzlayıp yanımdan geçti. Eğer bu olanların arkasında bir ölümlü varsa, yakında ondan geriye hiçbir şey kalmayacağı kesindi. Ama bunun bir insanın işi olduğuna inanmıyordum.

Gömleğini iliklerken uzun adımlarla yürüyen William'ın peşinden arabaya gittim. "Bir insan veya hatta birkaç kişi, böyle bir şey yapmış olamaz, değil mi? Bütün mürettebatı ve yaşı, güçlü bir vampiri yok etmiş..." diye sordum.

"Hayır" dedi William, yoleu koltuğuna atarken.

"O hâlde vampirin kendisi olmalı. Ama neden mürettebatı yiyip karpılama partisini mahvetsin ki?"

William her an çivi kusacakmış gibi bir ifadeyle doğrucu gecenin karanlığına baktı. "Hiçbir fikrim yok."

William'ın kızgın olduğu açıktı ama bana kızgın olmadığı sürece sorun değildi. Öfkelendiğinde, en iyi ve en keskin hâline bürünürdü. "Karpımızda başboş bir vampir var, değil mi?" Kelimeler, daha ağızımdan çıkarken tüylerimi ürpertti.

"Soru sormayı kes ve sür."

William

Soyulmak bir şeydir, ilginç bir gecenin ortasında kaba bir şekilde bölünmek bambaşka bir şeydir. Eleanor ve ben "öl ya da öldür" oyunumuzun gerçekten heyecan verici kısmına yeni başlamıştık ve Algernon Rampsley'in -kayıp kargo- daha terbiyeli ve saygılı olmasını beklerdim. Ah ama vampirler, tıpkı insanlar gibi sanırım, yıllar içinde bencilleşebiliyorlar.

Ben bencillikten çok öfkeye yatkınım. Neredeyse beni kör edebilecek sık öfke patlamalarını kontrol altına almaya çalışıyorum. Eski insan dostum Tilly'nin dediği gibi, ruhun migreni. Ancak benim tedavi edilmez olduğuma inanmayı reddediyordu ve seksen beş yıldan uzun süren tanışıklığımız boyunca çeşitli tedaviler denedi. Son zamanlarda beni Doktor Phillip adında birinin televizyon programını izlemeye bile ikna etmişti. Adam öfke yönetimi hakkında söylevler veriyordu.

Doktor Phillip'in bu konuda söylediklerini hatırlamaya çalıştım. Öfkemi Jack'ten veya benim için çalışan adamlardan çıkarmak olumsuz sonuç getirirdi. *Kayıp kargo*. Asıl suçluyu yakında bulacaktım. Eğer sorun Algernon'un kendisinden kaynaklanıyorsa, o zaman bunun sonuçlarıyla karşılaşacaktı. Son beş yılda ithalat-ihracat işim daha fazla önem kazanmıştı ve daha hızlı, daha iyi yapmak zorundaydım. Eğer bir şeyler ters gidiyorsa ben bunu düzeltmem gerekiyordu. Bizi bekliyordu.

Jack, meşe ağaçlarının gövdesindeki İspanyol yosunlarına titretenecek bir hızla Johnson Meydanı'ndan dönmekten önce daha yavaş bir arabanın etrafından dolarken öfke üzerine meditasyonum aniden kesildi. Bir an için Jaguar'ımı özledim. Gürültülü, agresif tasarımı arabalar asla tarzım olmamıştır. Bence otomobilin icadı çok büyük bir hataydı. Her zaman için güçlü, sıcakkanlı bir safkan atı tercih ederim. Ama Jack bu makineleri seviyor.

"Ölümlü olsaydım, şu anda korkudan ölebilirdim" dedim.

Jack sövri dişlerini göstererek sırıttı. "Ne diyebilirim ki? Para yığınlarının üzerinde uyuyan bu yaşlı sensemeleri uyandırmayı seviyorum." Bay Caddesi'ne kırmızı ışıkta geçerek dalarken vites küçülttü. Daha fazla söylenmemeye karar verdim. Olur da uyku hâlindeki yerel polisin dikkatini çekerse, bu onun sorunu olacaktı. Ve limana ne kadar çabuk ulaşırsak, araçtan o kadar çabuk inebilirdim.

Biz 1902 yılında farazi atalarımızdan birinin onuruna isimlendirilen Brompton-Thorne Marinası'nın kapısından geçerken gece vardiyasında çalışanlardan dördü bekliyordu. Kendi atam olmanın tarihi eşsiz bir bakış açısı sağladığını itiraf etmeliyim. Bunun çeşitli ödülleri var. Biri, 1700'lerde satın alınmış nehir kıyısındaki özel mülkün mevcut devlet otoritelerinin yetki alanı dışında kalması. Burada yasadışı bir şeyler döndüğünü düşünmedikleri sürece küçük, seçkin limanında olup bitenlere hiç aldırıyorlar. Sonuçta, iki yüz yıldan uzun süredir şehrin en eski ve en zengin ailelerinden birine ait bir yer; tabii bu aile de başı başına *brw* oluyorum. Bu, hepsinin hayatından çok daha uzun bir süre.

Savannah'a geldiğimden beri beş ev, iki ekim alanı ve çeşitli takma isimler edindim. Her kırk-elli yılda bir, bir evden diğerine taşınarak, isim değiştirerek ve bir dolu hizmetkârın yardımıyla görünüşümü değiştirerek bunu başardım. Giderek artan nüfus ve sosyal yapıya duyulan ilginin azalması, yıllar boyunca işimi kolaylaştırdı. Her zaman olduğu gibi, yeterince parası olan herkes, çok fazla soruyla karşılaşmadan iç çevrelere davet edilebilir.

tedirginliğe yol açabilirdi. Ama böyle bir durumla karşılaşmaya hiç niyetim yok.

Tekerleklerin sıçratığı çamurlu nehir suyu ve kaldırdığı toz bulutuyla, Jack'in canavar arabası kayarak durdu. İnsan efsanelerindeki vampirler sadece kanın kokusunu alır; yiyecek olarak canlıları izler. Ama insanın sahip olduklarımızdan belirgin şekilde ayrılacak kadar gelişmiş ve keskinleşmiş diğer duyularımıza ek olarak koku alma yetimiz hayal edilemeyecek ölçüde gelişkindir. Gerçek kokuları almakla kalmazız, aynı zamanda duyguların ve geçmişlerin kokusunu da alabiliriz. Savannah Nehri, İngilizler gelmeden, hatta Kızılderililerin döneminden bile öncesinden beri bu kıyılardan akıp gitmeye devam ediyor; kokular da buna uygun olarak değişiyor. Ama antik çamurun, bulanık suyun ve milyonlarca su yaratığının orijinal kokusu değişmiyor.

"Buradan, efendim" dedi on beş yıllık kâhyam Tarney Graham. İskeleye doğru döndü. Jack, diğerlerinden birinin, sanırım adı Richardson'dı, sırtına vurdu ve bizi takip etti.

Yirmi beş metrelik lüks yat *Kaymakçı*, dış iskeleye sağlam bir şekilde bağlanmış hâlde duruyordu. Servis pencereleri açılmıştı ama kamarada ışıklar yanmıyordu. Tekne aceleyle terk edilmiş gibi görünüyordu. Tarney ve mürettebatın neden onu da özel iskelelerden birine yanaştırmadıklarını merak ettim.

"Tarney bana endüstri boyu bir el feneri verdi. "Sakıncası yoksa, efendim..." Bana önden yürümemi işaret etti. Korkuyordu; kokusunu alabiliyor, korku pırıltılarını gözlerinde görebiliyordum. Hayalet tekneyi geri getirmekle kendine düşeni yapıyordu. Artık geri kalan bana aitti.

"Jack? Benimle gel" dedim. Diğerlerinden biri bir el feneri verdi ve biz iskele rampalarından tekneye binerken hepsi geri çekildi.

Ayağım güverte zeminine değeri değmez, adamların neden korktuğunu anladım. Teknede doğuştan bir duygu, tanıdığım cehennemi bir varlık vardı. Bir an için ben bile bir adım daha atmak istemedim.

"İçer bu!" diye bağırdılar. Jack, Benimle binen diğer kâhyam da içine girdi. Tekneye canavar kayarak girilmiyordu, o zamanlar yavaşça, ama

onu aydınlatmaya da niyetim yoktu.

On güvertede, açık bir servis penceresinin yakınında kan vardı; dümenin yakınında da öyle. Ama parçalanmış fiberglas ve kararmış küllerle kıyaslandığında bu bir hiçti; o küllerin burun platformunun üzerindeki çapa zincirlerinin arasında yatan bir vampire ait olduğu şüphesizdi. Bir kazığın kalıntıları görünüyordu; o kadar sert saplanmıştı ki güvertenin pürüzsüz, kavrulmuş yüzeyine saplanarak bir kısmı yangından kurtulmuştu. Eğilip kazığı çıkardım.

"İsa adına" dedi Jack nefesini tutarak. Hayata İrlandalı bir Katolik çocuk olarak başlamıştı ve vampir olmadan önce bol miktarda kanlı olaya tanık olmuştu. Ama öldürülmesi neredeyse imkânsız olan bir şeyin cansız kalıntılarını görmek onun için ciddi bir sürpriz olmalıydı. Çoğu ölümsüz, kendi özgün zayıflıklarını unutma eğiliminde olurdu. Diğer yandan ben, kendiminkiyle oyunlar oynuyordum.

İngiliz meşesinin kararmış parçasını tutarken elimi kaldırarak Jack'i susturdum. Kötülüğün farkındalığının beni yönlendirmesine izin verdiğimde, eski, yasak bir dilde, sert bir tonla konuştuğunu hissettim. Bu kâfir dili tanı mıştım. Ve eski bir düşmanımın varlığını hissetmiştim. Reedrek.

Sevgili Diana'mı son gördüğümde, o da oradaydı. Diana çığlıklar atarak ölüyordu. Yalvaran ellerini bana doğru uzatmıştı.

"William! Tanrı aşkına, bir şey yap. Bize yardım et!" diye ağlamıştı, Reedrek acele etmeksizin onun giysilerini ve boynunu pençeleriyle parçalarken.

Sonra oğlumza dönmüştü.

Ve ben, uyanık ama konuşamayacak ya da hareket edemeyecek bir hâlde, onu, Will'i ya da kendimi kurtaramamıştım. Son anlarının böylesine zalimce olmasına izin vermektense, onları kendi ellerimle öldürmeyi tercih ederdim.

Onların yerine beni al, diye önermiştim, bir canavarla centilmen anlaşması yapmaya kalkışacak kadar aptal olduğumu göstererek. Pardon etmemi istemişlerdi, ama o zaman bu anlaşma bir kez daha başarısız olmuştu. Çünkü ben hareket etmiyordum. Sadece anımları öldürmekle kalmamış, aynı

zamanında beni ölümsüz kılmış, onların acı verici ölümlerinin anısını sonsuza dek belleğime kazıdı.

O günden sonra ateşli bir nefret pelerin gibi taşınıyordum. Ve hayatın kendisinden nefret etmişim; çünkü beni dönüştürürken Reedrek kendini koruyacak insanlık dışı bir yardımcı kazanmıştı. Lanetli damarlarımda ne kadar öfke ve nefret dolaysa da kanla dönüştürülmüş bir varlık asla yaratıcısını öldüremez.

Şimdi eski öfkem yine yüreğimde canlanmıştı... ve *Kaynaktaşı*'nı ziyaret eden ölümden çok daha kötü bir şeyin algısını güçlendiriyordu. Kararmış ahşap kanğı mendilime sardım ve göğüs cebime, atmayan kalbimin yakınına yerleştirdim. Odağımı korumalıydim. İskele rampasının ırabzanına dokunduğumda zihnimdaki çığlıklar güçlendi ve cıvıltı bakırdan yankılanmaya başladı.

Reedrek.

Yaratıcım, atam yani sözde babam, var olma nedenim ve ölümcül öfkemin hedefi. Ölümlü babam olmasa da Reedrek'in karanlık kanı damarlarımda dolaşıyordu. Hainliği, kalbimi sonsuza dek karartmıştı. Bu kitaya ayak basmışsa, o zaman beni aradığı kesindi. Ama teknerne binmeyi nasıl başarmıştı?

Aşağısı karanlıktı. İpği kamaranın içine tuttum ve oturma/yemek bölümünden geçtim. Özel yapım kargo ambarına açılan kapı aralıktı. Herhangi bir normal felakete dayanacak şekilde yapılmış olan en güçlü iç pencerenin çiftre güçlü kilitleri kırılmıştı.

"Vay canına! Ne iğrenç bir koku" dedi Jack.

Bu, vampirlerin insanlara karşı diğer avantajlarından biridir; öldürülmesi zor olmalarının dışında. Vampirler ölümlerini tertemiz yaparak kül olur. İnsanlar yanamayacak kadar yağlıdır; çürümeleri gerekir.

Servis penceresinden kalanları kenara iterek kargo bölümüne girdim. Ambar geniş sayılırdı; tabii toprak dolu ve yükseltile platformun üzerinde duran oyna süslemeli, iki metre boyundaki maun ıslak olmasaydı. Zihnimdaki çığlıklar azalıyordu. El fenerimi Jack'e

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <http://www.pdfkitap.com>

biri olmuştı. Ayağa kalkmadan önce bir avuç toprak aldım. İngiliz topraklarına ayak basmayalı bir ömürden fazla olmuştı. Ambarın o kötülük kokulu ortamında toprağı burnuma yaklaştırdım ve ailemin, evimin, Derbyshire'ın tanıdık kokusunu içime çektim. İnsan olarak, doğum yerlerimizin hücrelerimize bir şekilde kazındığını anlayacak kadar uzun yaşamıştım. Beş yüz yıldan uzun süredir hayatta olmak bile, o anıyı silemezdi.

"Sence yaşlı Ambrose kilitli tutulmaktan rahatsız olmuş olabilir mi?" diye sordu Jack. "Kapalı yer korkusu yoktu herhâlde?" Jack, kapıya böyle bir zarar vermek için ortalama bir vampir gücünden fazlasının gerektiğini en az benim kadar iyi biliyordu. "Belki de istaha, seninle yaptığı sözleşmeyi unutmamasına neden olmuştur."

Bunun için hiçbir neden yoktu. Kabinde, içinde canlı hayvanlar bulunan çok sayıda cam kafes vardı: Tavşanlar, rakunlar ve fareler. Üstelik bir vampiri bir aydan uzun süre memnun edecek kadar bol miktarda vardı. Ayrıca İrlanda sahillerinden açılırken içine mutlaka en azından on litre insan kanı yerleştirilen buzdolabı vardı. Jack kapıyı açtı. Geride sadece dört paket kalmıştı.

Toprağı bırakıp ellerimi silkeledim. "Adı Algernon... Ambrose değil." Bunu söylerken bile, adı Algernon *idi* demem gerektiğini biliyordum. Güvertedeki vampir kalıntılarının ona ait olduğu şüphesizdi. Ama ona ne olmuştur? Ona kim kazık çakmıştı?

Bir insan olamazdı; hatta dört kişi bile. Benim gözümde, geri kalan tek kişi Reedrek'di. Görünüşe bakılırsa başarılı küçük kaçakçılık girişimim ortaya çıkmıştı.

"Kokuyu bul" dedim.

Bir an sürdü. "Bingo" dedi Jack, odanın diğer tarafından. En yüksek kabin, kesilmiş bifteğe benzer bir peyle doluydu. Bileğinde saat bulunan bir insan eli göce çarpıyordu. "Mürettebattan biri olmalı" dedi Jack.

Lanet olsun.

Pesimde Jack'le güverteye döndüm. Ben güverteye adım attığım anda, Jack'in bile kolları mutlak suretle elleriyle tuttu. "Bekle, bek."

iz yoktu. Reedrek ortadan kaybolmuşsa ve Savannah'ya gidiyorsa, gecenin herhangi bir saatinde tekneden ayrılmış olabilirdi. Çok büyük olasılıkla Lazarus Burnu yakınlarında. "Burada yapacak başka bir şey yok" dedim, talimat bekleyen küçük gruba. "Tekneyi açıklara çekip batırmanızı istiyorum."

Tarney, kendisinden cinayet işlemesini istemişim gibi baktı. "Ama efendim, tekneyi içeri çekip tepeden turnağa temizleyebiliriz."

Armanın durumunu ve adamların verebilecekleri mantıklı tepkiyi düşündüm.

"Havaya uçurmanızı istiyorum." Göz ucumla, Jack'in yüzünde şaşkınlık ve heyecan karışımı bir ifade gördüm. Duygularına okuduğumda, *Kaymaktaşı*'nin kaybına en az benim kadar üzüleceğini anladım. Ama içindeki küçük çocuk, kendi deyimiyle, bu patlamayı büyük bir olaya çevirmekten en azından memnunluk duyacaktı. Doktor Phillip muhtemelen Jack'in içindeki çocukla asla bağlantısını kaybetmediğini söylendi.

"Peki ya kanun?" diye sordu diğer adamlardan biri.

"Onları işime karışmaya davet edersem ilgilenebilirler ki bunu yapmaya hiç niyetim yok."

"Ya mürettebat?" diye sordu Tarney. "Buradan ayrıldığında tekne de dört adam vardı."

İçlerinden biri hâlâ teknedeydi. En sevdiğim oyuncaklarımdan biri olan *Kaymaktaşı*'nın boş gövdesine baktım. İnsan mürettebatın geri kalanının da Alger gibi öldüğü şüphesizdi. Reedrek bu kadiımla sadece soğuk kalbini biraz ısıtmış olmalıydı. "Evet, adamlar..." Bir kez daha Tarney'e döndüm. Yapılacak başka bir şey yoktu. Polisin bu suçu çözmekte bir yaran olmayacaktı. "Tekneyi yok ettikten sonra kaybolduklarını bildirin."

"Ama..."

"Hepiniz gibi onlar da sözleşmeyi okuyup imzaladılar. Kayıplar için yas tutun, şahsi dolaplarını açın ve borçlarını ödeyin. Yapabilecekleri tek şey bu." Kanunun cüceli tarafında kalan ve kimseyle bağlantısı olmayan bir adam, dışarı çıkıp gitti. (İlginç bir şekilde, bu adamın adı, "Hepiniz" idi.)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - h

yoktu. Okyanusa düştükleri takdirde onları arayacak kimseleri yoktu. Çalışanlarına iyi para ödeniyordu ve hepsi ünüm altında korunuyordu. Buna karşılık, marina ya da benimle ilgili her tür iş konusunda ağızlarını kapalı tutuyorlardı. Ancak o sözleşmeyi imzaladıklarında ruhlarını satmaya çok yaklaştıklarını hiçbiri bilmiyordu.

Bana.

"Bunu yaparı bulacağım."

Tarney bapıyla onayladı ama mutsuz olduğunu görebiliyordum. Böyle bir şey tekrarlanırsa, karşılığı iyi ödenmiş sadakat yeterli olmayabilirdi.

Öfkem birkaç derece arttı. Bu pislği yaratan kişi, kesinlikle beni daha da tehlikeli hale getiriyordu. Ancak lanetli *babamla* aramdaki sevgide eksilen bir şey yoktu. Beni bulduğunda hazırlıklı olmam gerekiyordu. Reedrek kalbimin peşinde olmayacaktı; dengemi ve akıl sağlığımı bozmak isteyecekti. Ölümünden daha kötü şeyler vardır ve Reedrek düşmanlarına uzun süreli işkence etmenin yollarını bulmakta ustaydı. Çıraklığımdan sonra üç yüz yıl boyunca ona karşı koymuştum ve tekrar kurbanı olmaya hiç niyetim yoktu.

Ahşkarlıktan, cep saatimi çekiştirdim -sözde atalarımın kalan bir aile yadigarıydı- ve saate baktım. Aslında buna ihtiyacım yoktur çünkü ayaklarımın altında dönen dünyanın hareketlerini ve yaklaşan yeni günü hissedebilirim. Şafağa dört saat vardı. "Jack, yapılması gerekenleri biliyorsun. Bulabileceğin bütün güvenlik görüntülerini, evrakları, tabloları, GPS kayıtlarını ve bilgisayar disklerini topla. Üç saat sonra Lazarus Burnu'ndaki yürüme yolundan seni alacağım."

Jack ilk kez benimle tartışmadı; arabasının anahtarlarını isteyene kadar.

"Hayatta olmaz. Bay Caddesi boyunca şanzımanımın parçalarını bırak bırakla gidersin."

Jack'in benimle başkalarının yanında tartışmasından nefret ediyordum. Adamın bir şeyin yeri ve zamanıyla ilgili hiçbir anlayışı yok.

Ama tartışmaya gerek yoktu. Çünkü Jack'in yarın geleceğini bilen bir adam olduğunu düşünmek bile beklenebilir ki. Bazen natürel olduğundan daha insani

arkasına atarken. Deylaud anlaşılmaz bir şeyler hırlıladı ve bana kısaca sarılmak için ayağa kalktı.

"Burada bazılarımız diğerlerinden daha yalnız kalıyor" dedi kardeşine anlamlı bir bakış atarak. "Sana İngilizce kitaplar okumayı öğretmemen neden izin vermiyorsun?"

Reyha iri gözlerini devirdi. "Hah! Kitaplar. Kitaplarda başkalarının hayallerinden başka bir şey yok ki." Bir kez daha bana yaklaştı. "Kendim için yeterince hayalim var zaten."

"Benim de bu gece sana ayıtacak zamanım yok, tatlım." Parmaklarını uzun ipek gibi saçlarının arasında gezdirdim. "Birazdan tekrar çıkmam gerek."

Bir an hayal kırıklığıyla donup kaldı ama sonra gülümsedi. "Ben de seninle gelebilir miyim?"

"Hayır. Sen burada Deylaud'la birlikte kalmalısın. Bütün ev size ait. Ben birkaç saat içinde dönerim; kesinlikle şafak sökmeden önce."

Sadece uzlanmalarına devam edeceğini bilerek ondan uzaklaştım. Lazarus Burnu'nda Jack'e katılmadan önce halletmem gereken işlerim vardı. Hayal kırıklığı yansıtan bir şekilde burnunu çeken Reyha, kanepeye çekilip minderlerin üzerine oturdu ve bacaklarını altına topladı.

Son üç basamağı inerken duvar alıcısına dokunarak bodrumdaki ofisime yöneldim. İleri teknoloji ürünü bilgisayar sistemlerinin elektronik sihirbazlığı canlandı ve yerden tavana kadar yükselen pencereleri örten ağır metal kapaklar vinlayarak açıldı. Karanlık bastıktan sonra kapalı yerlerde olmaktan nefret ediyorum. Geceler benim hâkimsiyet zamanım. İşlerimle ilgilenmek için güneşten uzak çok az zamanım var zaten.

Avludan bir esinti mahremiyetimi koruyan bir bambu standan arasından süzüldü ve ay ışığı Japon ayna havuzdan yansıdı. Görüntü, okyanus dalgaları arasındaki küçük beyaz bir gemi gibi titreşti.

Reyha'ya

Okyanusun kükreyişini duyabiliyordum; denizkabuklarının beşi

çağırın sesi.

Sırf alışkanlıktan, antika duvar büfesindeki gizli çekmeceyi yokladım. Dokunduğumda kayarak açıldı ve parmaklarım insan kemiklerine süründü. Kutu ve içindeki antika denizkabukları adımı ve kanımı tanıyordu. Bir Afrikalı voodoo rahibi tarafından babasının kafatasından oyulan kemik kutu, sahip olduğum şeyler arasında benden yaşlı az sayıdaki eşyadan biriydi. Denizkabukları, kafatasının sahibinin Lalee adındaki altı kuşaktan torununun bir hediyesiydi. Bana başka bir şey daha vermişti; kendi soyuna ait bir güç hediyesi. Kadının güçlü kanıyla birlikte onu da içmiştim; bu antik bir voodoo uygulamasıydı. Kapıdan geçip avluya çıktıktan sonra saya tepeden bakan taş banka oturdum. Başparmağımla bastırarak kutunun kapağını açtım ve içindeki sekiz beyaz deniz kabuğuna baktım. Gözlerimin önünde denizkabukları biçim ve boy değiştiriyor gibi görünerek çağrılarını artırdılar. Öfeli bir okyanusun kükreyişleri kulaklarımı doldurdu. Cebimden *Kaymaktaş*'ın güvertesinden aldığım kazık parçasını çıkardım ve elimde tuttum. Denizkabukları takıdayana kadar kemik kutuyu elimde salladıktan sonra onları ayaklarımın dibine saçtım.

Serin esinti avluyu yalayıp geçtikten sonra dindi. Ayna havuz tamamen düzleşerek ayı ve yıldızları yansıttı. Sonra gece, sanki gökyüzünde simsiyah kadife bir delik açılmış ve bütün ılgı yutmuş gibi tamamen karardı. Aniden kendimi gece uçarken buldum; ay ışığının dokunduğu dalgaların üzerinden hızlı ve alçak bir şekilde uçuyordum. Uzakta *Kaymaktaş*'ın titreşen ışıklarını gördüm.

Ayaklarım güverteye değerken alçak tonda uzun bir iç çekiş ya da sanki alay eder gibi bir tıslama duydum. Bu imgelem, nadiren kullandığım bir büyücü numarasıydı. Ama bu gece denizkabuklarına alırmazlık etmeyecektim. Uzakta sahil şeridini görebiliyordum. Tekne görünmez ayaklarımın altında sallanıyor, doğudaki ufuk çizgisinin üzerinde ay yükselip alçalıyordu ve yeni kan ışıktaki ıslak bir şekilde parlıyordu. Biri çoktan ölmüştü. Merdivendeki seslere doğru uçtum.

Birlikte, siz kaınak den kutu kitap arşivi - ht

tanıdık bir sesin.

Reedrek.

Bütün vücudum tiksinti ve nefretle sarsıldı. Parmaklarım refleks-ten kaynaklanan bir hareketle elimdeki kazık parçasını sıkıca kavradı. Kendimi kamara kapısına doğru zorlamak zorunda kaldım. Bu, değişmiş kanam için gerçek bir sınav olacaktı: Ya öfkem tarafından dikkatim dağılmadan onunla yüzleşecektim ya da Reedrek varlığını hissedecektim.

Sonra Algernon Rampsley konuştu: "Sana dünyaya hükmedebileceğini düşündüren ne? İnsanların kendi türlerinin ayırım gözetmeden katledilmesine sessiz kalacağını mı sanıyorsun? Diğer klanlar Amsterdam'da yaptıklarını görmezden gelecek mi? Sana ve tiranlar grubuna boyun eğmektense, cehennem alevleriyle yüzleşmeyi tercih ederim."

Kapıya doğru yürüdüm. Şimdi ikisini de görebiliyordum; Reedrek bir şezlongda rahatça oturuyor, Alger açık tabutunun başına yakın bir yerde ayakta duruyordu.

"Aslında, şey..." Reedrek bir an için konsantrasyonunu kaybetti ve dikkatini görünmez bir şekilde izlediğim yere çevirdi. Kör bir adamın tutunmak için bir yer arayan eli gibi gücünün bana uzandığını hissedebiliyordum. Üzerimden geçip devam etti. "Bu durumda, sana getirdiğim şey cehennem olacak; ateş olmadan." Reedrek şezlongdan kalktı. "Lyone'a ne yaptığını biliyor musun? Onu bir tabuta kapadım ve bir buz kalıbında dondurup kutuplara gönderdim. Antik bir tüylü mamut gibi buzullara gömüldü." Sonra Reedrek gülümsedi. "Altı ay gündüz, altı ay gece. Yarım yıl boyunca uyuyarak zayıflayacak. Ama sonra uyanacak ve yılın diğer yarısını o korkunç soğukta yatarak ve uzun gecenin kendisini kurtaramayacağını bilerek geçirecek. Ve yavrularını kurtaramayacağını da bilecek. Onlarla artık istediğimi yapabilirim. En güçlü iki erkeği öldürdüm ve iki dişiyi arkadaşlarıma hizmet etmeleri için Amsterdam'daki bir zindana kapadım. Engellenmeselikleri sürece başka vampirlerin neler yapabileceğini bana da öğretti. Sadece bu kadar değil, aynı zamanda geleceği şeyler."

Reedrek, Alger'e küçümseyen bir bakış attı ve bir elini tabuta dayadı. "Bu kadar sorun olmasaydı, seni kendi el yapımı zaman kapısı ile aya gönderebilirdim. Belki daha sonra, Amerikan klanlarını de geçirdikten sonra bunu yaparım. Ama şimdilik, balık klanının en yeni üyesi olman için seni okyanusa batırmakla yetineceğim. Şanslıysan seni tamamen unutturum. Ancak, *yaşadıklarını* kesinlikle unutmayacağım." Reedrek'in vücudu düşünceden daha hızlı hareket etti. Tabutun kapağına bir kenara iterek Alger'in boynunu yakalayıp bir çocukmuş gibi havaya kaldırdı. Onu tabutun içine mühürlemek istediği belliydi. Ben orada çaresizce dururken Alger canını kurtarmak için çabalıyordu. Kamaranın bir yanından diğerine uçarak savayırlarken tekne sallanıyordu. Ama Reedrek daha güçlü ve daha yaşlıydı. Alger her zaman nazik bir vampir olmuştu.

Gözlerimin önünde, Alger korkunç bir hızla yükseldi. Reedrek'in elinden kurtuldu ve onu geri itti. "Cehennemde görüşürüz" dedi içimden ve kapıdan geçip çıkarken. Reedrek, yere neredeyse değmeyen ayaklarıyla onun peşinden koştu. Onları yukarı doğru izledim ve dışarı çıktığımda, Reedrek'in elimde tuttuğum kazığı çekip Alger'ı çabucak öldürüşünü dehşetle izledim. Kaçamayacağını zaten biliyordum ve artık Reedrek'i kendisini öldürmeye zorlamakla neden kurtulmaya çalıştığını da anlıyordum.

Yarışını izlemek için kalmaya niyetim yoktu.

İsrarcı bir tikirti duyulanımı çekiştirdi ve gözlerimi açtığımda, kendimi havuzun yüzeyindeki ay ışığına bakarken buldum. Deniz kabukları kutunun içine dönmüştü. Elimi açtım; dağılan kül tutamı dışında, kazık ortadan kaybolmuştu. İnkâr edilmez bir gerçekle baş baş kalmıştım.

Alger ölmüştü ve görünüşe bakılırsa, Reedrek yerimi öğrenmişti. Uşaklarından daha kaç yoldaydı acaba?

Cam ofis kapısına baktım ve Reyha'nın içeride durduğunu gördüm. Beklentili bir tavırla beni izliyordu. Yarancımın teknelerimden birini alarak dışarı çıkmıştı. Belki Reedrek'in ölüm haberi onun klanına da ulaştırmam gerekiyordu; ailesi değil,

yakınları ve maiyetindekilere. Havadaki değişikliği şimdiden hissettiklerinden emindim. Ve Amsterdamdakilere, Lyon'e u ve geri kalan yavrularını kurtarmak amacıyla bir operasyon düzenlemelerini de söylemeliydim. Banktan kalkarken kendimi beş yıla yaşından daha yaşlı hissediyordum. Lalee'nin hediy e kutusunu ve denizkabuklarını yerine geri koyduktan sonra bilgisayarlarımın başına çöktüm; modern çağlarda sevdiğim ender şeylerden biri.

Çoğu insan, Anne Rice hayranları ve vampir olma sevdalıları, gerçek vampirlerin Net'i kullandığından habersiz.

Sessiz ama tanıdık adımlarla, Reyha halının üzerinden yaklaştı. Koltuğumun arkasına yaslanarak, kollarını boynuma doladı ve yüzünü saçlarıma gömdü. Zamanı aşarken topladığım dünya dışı enerjiyi emecekmiş gibi bir kez kokladı.

Ona aldırmadım; bana yakın olmak onu yeterince memnun ediyor gibiydi.

Önce klanı alarına geçirmeliydim. Doğruca Alger'in kendisine yardım. Emrindekilerden birinin mesajı göreceği kesindi.

Alger,

Kargo kayboldu. Kendi güvenliğini sağlayan iyi edersin. Lütfen en kısa süre içinde benimle bağlantı kur.

Çay

Sadece en eski dostlarım çocukluğumdaki takma adımı kullanırdı. Alger, arkadaş olarak düşündüğüm birkaç vampirden biriydi.

Sonra bloodygentry.com'daki sohbet odasına girdim.

A.R. ile bağlantınız var mı? Türdaşlarımı arıyorum.

Hemen bir cevap geldi. A kayıp mı?

Burada değil. Bilgiye ihtiyacım var.

Sana geri döneceğim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <http://www.pdfkitaparsivi.com>

En çabuk şekilde.

Sonuçta Avrupa'da hâlâ yandaşlarım ve bağlantılarım vardı. Reedrek ve emrindekilere destek vermeyi reddedecek bir grup.

Ahızcıyı kaldırıp İrlanda sahillerinde sahibi olduğum kargo ofisini aradım. Orada çoktan sabah olmuş olmalıydı.

Müdür Regan Andrews'un iş yarar bir bilgisi yoktu. Bildiği kadıyla, her zamanki gibi kargoyu ay ışığında yüklemişlerdi. *Kaçmak*ı denize açılana kadar depo ve liman kilit altında tutulup izlenmişti.

"Kovulan veya işe gelmeyen elemanlar var mı?" diye sordum.

"Hayır. Ancak..."

"Ne?"

"Şey, konuyla bağlantısı olduğundan emin değilim ama adamlarımdan biri, James Dugan, tekne açıldıktan sonraki gün bir kazada ölü. Motosikletiyle işe geliyordu ve bir otomobil ona çarptı."

"Cesedini gördün mü?"

"Şey, hayır. Ama bana bir hayli kötü durumda olduğu söylendi."

"Bunu sana kim söyledi? Onu kim gördü?"

"Polis memurları, efendim. Yakılması için ölü olduğundan emin olmak zorundaydılar."

Yakılmak.

Ona şüphelerimi açıklamak yerine -elemanın kasıtlı olarak öldürüldüğü yönündeki düşüncem- sadece kargo operasyonunu kapama-ımı söyledim. Reedrek'in ne kadar bilgisi olduğunu öğrenene kadar, başka bir vampir daha getirme riskine giremezdim. "Elemanlarına maaşlarını öde ve hepsini evlerine gönder. Depoyu kilitle ve gözünü dört aç. Sıra dışı bir şey duyarsan beni ara."

"Peki, efendim. Bana güvenebilirsiniz, efendim."

Ben telefonu kapatırken Reyha iç çekti ve boynuma daha sıkı sarıldı. Kolumu okşadı. "Gidip Jack'i almam gerek, tatlım."

"Bana biraz daha sokuldu ve iç çekti. "Burada kal..."

"Beni bırakıp gitme, Jack'im. Bırakma. Ben burda kalacağım. Kal."

"Beni bırakıp gitme, Jack'im. Bırakma. Ben burda kalacağım. Kal."

"Beni bırakıp gitme, Jack'im. Bırakma. Ben burda kalacağım. Kal."

"Beni bırakıp gitme, Jack'im. Bırakma. Ben burda kalacağım. Kal."

"Beni bırakıp gitme, Jack'im. Bırakma. Ben burda kalacağım. Kal."

duğu yerde döndü ve bir kolunu bana dolayıp yan tarafıma sokuldu. Duygulanımı incitmektenase, onu kendime bastırarak merdiveni çıktım. Garajın kapısına ulaştığımda, tezgâhtan anahtarları aldım ve Deylaud'a seslendim.

"Ben yokken kimse davet edilmeyecek" dedim. Reedrek'in Savannah'daki saklanması yerini bulana kadar. Bu düşünce beni kızdırdı ve doğrusu huzursuz etti. Ölümüne duyduğum istek bunu memnuniyetle yerine getirecek birkaç kişiden birini çekerse, gerçekten acı verici bir ironi olurdu.

"Kimse gelmeyecek." Deylaud başıyla onayladı ve elini kaldırarak kardeşini çağırırdı. "Gel, onu rahat bırak" dedi.

Bir an tereddüt ettikten sonra Reyha itaatkâr bir tavırla yanağımdan öptü ve hayal kırıklığıyla uzaklaştı. Kardeşinin yanına ulaştığında yine gülümsüyordu. "O berbat kitaplardan birini okumak yerine benimle oynayacak mısın?"

Kardeşi kolunu onun omzuna attı. "Anlaştık."

Deylaud olduğu yerden bana bakarken iznimi bekliyor gibiydi.

Başımıyla onayladım ve onları oyunlarıyla baş başa bıraktım.

Jack

William'ın Richey'le birlikte Corvette'ime binişini izlerken gitliğini görmek beni üzümüştü. Bir vampiri korkutmak zordur. Yani genellikle korkutan ben olurum. Ama o anda korktuğumu itira etmiydim.

William'ın deposunun kilerindeki gizli malzeme bölümüne yöneldim. İnsan yardımcılarımızın görmemesi gereken acil durum malzemelerimizi tuttuğumuz yer orandı: çok sayıda tabut, yabancı ülkelerden getirilmiş toprak örnekleri, dondurulmuş insan kanıyla dolu bir buzdolabı ve Melaphia'nın büyü ve iksirlerinden oluşan bulund

ölümden korunmak için kullandığı özel torbalardır. William, gün ışığından korunup korunamayacağını görmek için bunlardan birini bana giydirmişti. Ona bunun intikamını alacağımı söylemiştim.

Kablolar ve bir elektronik tetikleyiciyle patlayıcıları bir kumaş çantaya koyup yukarı çıktım. Yıllar önce kaçak içki yapımcısı olarak kazandığım patlayıcı becerilerimi nadiden kullanırım. (Baskınlardan önce küçük atölyeleri havaya uçurmak, iş tanımının bir parçasıydı.) Elbette ki bir şeyleri patlatma sanatı yıllar boyunca çok gelişip ilerledi ama becerilerimi güncel tutmayı başardım. Bir şeyi ne zaman havaya uçurmanız gerektiğini bilemezsiniz.

Tarney, küçük bir balıkçı teknesi kullanarak *Kaymaktaşı*'m Lazarus Burnu'nun açıklarına çekmeye hazırlanıyordu. İnsanlar iyi yardımcıydı ama o ambarın kilidini kıran şey geri döndüğü takdirde bir yararları olmazdı. Tekneyi tepeden tırnağa taranmıştık ve bu işi yapan her kimse, uzun zaman önce gitmişti.

O hâlde, neden ensemdaki tüyler kabarıyordu? Ve bu koku neydi? İnsan leşinden fazlası olduğundan emindim. Tanımlanması imkânsızdı; kokudan çok bir *hissi* bu. Ne kadar keskin olsalar da beş duyumdan hiçbirisi içimi kemirenin ne olduğunu söyleyemiyordu. Boğucu, bıkıncı, çıldırtıcı bir şeydi ve... tanıdık. Hafızanızdaki bir şey kadar tanıdık değil ama kemiklerinizdeki bir şey, parçanız olan bir şey kadar tanıdık. Beni ürperten de buydu.

Tarney bizi nehirde ilerletirken o kazıklanmış vampirin kalıntılarını incelemeye gittim. Teknik açıdan ölümsüz olsam bile hâlâ ölebileceğim gerçeği bana pek sık hatırlatılmaz. Ve ölümlülerin aksine, öldüğümde, olay sona ermiştir. Jackie için durum 'doğruca cehenne- me gitmek'tir. Geçici bir gidiş değil. Geri dönüşü yoktur.

Uzak akrabamın küllerini karıştırarak, her zamanki hortlaklar arası bağlantıyı aradım. Hiçbir şey yoktu. Sıfır. Hiç. Her nereye gittiyse, karanlık ve derin bir yerd. Gidebileceğimden çok daha derin... kendi zamanım gelene kadar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - ht

bu romanı okuyanlar için, bu romanın içeriğini, bu romanın karakterlerini, bu romanın olaylarını, bu romanın...

tetikleyiciyi ayarladıktan sonra boş çantayı alıp William'ın istediği malzemeleri toplamak için köprüye çıktım. Tärney tabloları, geminin seyir defterini ve William'ın ihtiyaç duyabileceği diğer evrakları toplamıştı. Bütün kâğıtları, GPS aletini ve dizüstü bilgisayarı çantaya taktım. İşim bitince William'ın verdiği isimle konuk kamerasını görmek için yine aşağı indim ve doğruca tabuta yaklaştım. William burada olanlarla ilgili bana söylediklerinden fazlasını mı biliyordu? Geri kalan kan torbalarından birini dışarıyla açtım ve büyük bir su bardağına doldurduktan sonra üzerine bol miktarda viski boşalttım.

Kesinlikle hazırlıksız yakalandığı açıktı. William öfkelendiğinde, yani *gerçekten* öfkelendiğinde, yaptığını fark etmeden yerden havalandırırdı. Tekneye ilk bindiğinde bunu hafifçe yapmıştı. İnsanlar fark etmemişti ama ben görmüştüm. Öfkesini zorlukla kontrol altında tutabiliyordu. Öfkelendiğinde William'da bir şeyler titreşirdi ve bunu genellikle on adım mesafeden algılayabiliyordum.

Koyu kırmızı kokteyli ağzıma boşalttım ve elimi tersiyle dudaklarımı sildim. William burada bulunan gizli kameradaki gözetim bandını da istemişti. Bandı almak için cesedi itmek zorundaydım. Ölü yiyeceklerin kokusundan nefret ederdim. Kuzey Savaşı'nda yeni vampire dönüştürülmüşken bazen William'ı izlemek zorunda kalır, daha önceki savaşlarda öldürülmüş askerlerin cesetleri üzerinde yürürdüm. Her seferinde midem bulanırdı.

Her gün kendi kendini sildiğinden, William'ın bu banttan ne elde etmeyi umduğunu bilmiyordum. Leşin kokusuna bakılırsa, burada olanların üzerinden en azından birkaç gün geçmişti. William'ın ileri teknoloji ürünü bilgisayarı, uydu aracılığıyla bu kamayı izleyebiliyordu ama herhangi bir sorun beklediği için mi bunu yapmıştı? Bir bilgisayarda dijital olarak video kaydı yapmanın mümkün olduğunu biliyordum. William bunu mu yapmıştı? Yoksa burada olanların kameraları tamamen ortadan kaybolmuş muydu?

Kanıtlar. Bunu neden daha önce düşünmemiştim ki? Sıkışmış hâlde duran cesedi tuttum ve boş tabutun önündeki küçük alana baktım. Cesetler için yastıklar ve yorganlar da cesetleri rahatlatmak zor değildi. Ölmüş denizcinin boynunu kontrol ettim. Evet,

Oradaydılar; iki usrik izi. Derin ve vahşi. Geniş aralıkh. Aniden, güvertede hissettiğim şey geri geldi ve daha da güçlendi. Midemi bulandırarak bütün vücudumda titreyordu.

Tıpkı... cehennem gibi kokuyordu.

Geri kalan üç kan torbasına ceketimin ceplerine tıktım (ziyan etmenin anlamı yoktu), bandı diğer malzemelerle birlikte çantaya attım ve oradan ayrıldım. *Kaymakçı* güzel bir tekneydi ama o varlığı da sonsuza dek beraberinde denizin dibine götürecekse, onu havaya uçurmaktan mutluluk duyacaktım.

* * *

Bir saat sonra *Kaymakçı*'nın uzakta bir milyon parçaya ayrılışına izlemek, bana umduğum zihin rahatlığını vermedi. Ama yine de hoş görünüyordu. Ve ses, açı duyarlı kulaklarımı acıtsa bile heyecan vericiydi. Sahil Koruma oraya ulaştığında, enkaz kalıntıları akıntıyla buradan Nags Head'e yayılmış olacaktı.

Bir iş daha tamamlanmıştı.

İçimi dürtükleyen rahatsızlığın bir kısmı yatışmıştı ama yerini izlendiğim hissi almıştı. Lazarus Burnu yakınlarında ilerlerken omuzumun üzerinden yüzüncü kez baktım. Burun ısızdı ve William henüz gelmemişti. Evrakların ve bilgisayarların bulunduğu çantayı yüksek yürüme yoluna bıraktıktan sonra gemide beni sarmalayan gizemli korkuyla birlikte pis kokuyu üzerinden atmak için suya atladım.

Paranoyaya eğilimli değildim. (Bu, vampir olmanın güzel yanlarından biridir; beslenme zincirinin bir hayli tepesinde rahat bir şekilde oturursunuz.) Ama Tarney'in teknesinin motor sesi uzun zaman önce uzakta kaybolmuş olsa bile, yalnız olmadığımı belirgin bir şekilde hissediyordum. Belki de patlama, Sahil Koruma'nın dikkatini sandığımsından daha çabuk çekmişti ve yakınlarda bir yerlerde bir tekne dolusu Yeni Çağ tutkunu dolaşıyor olabilirdi.

Tarney'in küçük Nuh'un Gemisi'nin yetkililer tarafından durdurulmuş olması, bu işi gözden düşürmüştü. Ben de bu işi bırakmam için ısrar ettiğimde, yüzünde beliren

ifade görmeye değerdı. Özel ambara bir kez daha inmiş ve kamara perdelerini kullanarak yaptığım çuvala hayvanları doldurmuştum. Yemek için bir hayvanı öldürdüğümde, bunu zavalıcağa mümkün olduğunca acı vermeyecek ve hızlı bir şekilde yaparım. Elbette ki biz vampirlerin asıl açlığı daima canlı insan kanına yöneliktir. Ama bir canavar değilseniz, temel dürtülerinizi kontrol altında tutmayı öğrenir ve hayvan kanıyla beslenirsiniz. Savannah'da, neredeyse haftanın her gecesi o ya da bu mezarlıkta o ya da bu kan ayinleriyle ilgili yeterince voodoo faaliyeti vardır. Biri kasap dükkânınıza gelip çeyrek litre domuz kanı almak istediğinde, soru sormazsınız. Müşteri daima haklıdır. Özellikle de sizi zombiye çevirebilecek bir müşteri.

Her neyse. Sonuçta o küçük tüylü yaratıkların paramparça olması veya boğulması düşüncesine dayanamamıştım. Farelerin bile. Onları Burnu'da bırakacak bir yer olmadığından, Tarney'den hepsini başka bir yere bırakmasını istedim. Sahil Koruma onu yakalarsa ne diyebilirdi? "Çok güzel bir gece, ben de tavşanlarıma, rakunlarıma ve farelerimi tekne gezisine çıkarmaya karar verdim. Bunu herkes arada bir istemez mi?"

Ama bunun olacağını sanmıyordum. Tarney saçı tutuşmuş gibi bir hızla yat limanına gidiyordu. Geri kalan tek şeyse sessizlikti. Yaz mevsimi olsaydı, etrafımı saran bataklık vahşi yaşam sesleriyle dolu olurdu. Etrafta dolaşan böcekler, böğüren timsahlar ve orman yaşamına ait tüm sesler. Ama sürüngenler ve amfibiler çamura gömülmüş hâlde kış uykusuna yatmıştı ve diğer her şey sonbahar soğukları başladığında vahşi hayvanların gittiği yere gitmişti.

Suda bata çıka William'ı beklerken bir kez daha omzumun üzerinden baktım. Belki de yalnız olmama duygusunun nedeni, bu civardaki huzursuz ruhlardı. Köle ticareti sırasında karantina istasyonu Lazarus Burnu'nda kurulmuştu. Atlantik'i geçen ama Savannah'ya asla giremeyen yüzlerce, binlerce ruhu düşünmemeye çalışıyordum. O gece birçoğunu bir daha asla göremeyecekleri anavatanlarına ararken hissedebiliyordum.

taklik çimenlerinin salınışını beni yatıştırıyordu.

Düşünmeme yardım ediyordu.

Daha önce dediğim gibi, neredeyse asla insan öldürmem; yani geçekten öldürülmeleri gerekmedikçe. Devamlı müşterilerim, bana arada bir civara gelen kötü karakterleri haber verirler. Herhangi bir seri katil veya tecavüzcü ölü bulunursa, bunu polisin uğraşacağı suçlulardan birinin daha eksilmesi olarak algılarım. Savannah genellikle huzurlu, küçük bir kasabadır. Vergi ödeyen bir vatandaş olarak, bu düzeni korumaya yardımcı olmanın görevim olduğunu düşünüyorum. Ama bir vampirseniz, çok gizli hareket etmeniz gerekir. Boyunlarında iki düzgün delikle Tybee'deki plaja vurarak veya nehirde sürülerek bulunan cesetlerin sayısı belirgin şekilde artarsa, bu sorun anlamına gelebilir. William ve benim kendi başımıza polislik yapmamızın bir nedeni de bu.

William ve ben, bu nehir kasabasında sürekli yaşayan iki vampiriz ve birden başka vampir yok. Burnumuzu pislikten uzak tutmak için çok uzun süre ve çok fazla çabaladık. (Şey, çok çabalayan bendim. William'ın uğraştığı pek bir şey yoktu. Sonuçta o patron.) Dolayısıyla, oradan geçen birinin huzurlu topluluğum düzenimizi bozmasına izin veremeyiz. Arada bir, bir vampir kasabadan geçtiğinde, davranışlarına dikkat etmesini sağlarız. Yetkililer tarafından bulunabileceği bir yerde kanı kurutulmuş bir ceset bırakmak, herhangi bir vampirin hızlı bir şekilde kasabadan çıkarılmasına neden olur; genellikle Corvette'imın arkasına bir zincirle bağlanıp sürüklenerek.

Ama bu durum farklıydı. O ambara giren vampir her kimse, benden çok daha güçlüydü; hatta muhtemelen William'dan da. Teknedeki vampiri ve hiç şüphesiz mürettebatı öldürmüş, öcünü tekneden denize atmış ve sonuncusunu arkada bırakmıştı. O dış izleri ve ceset bir tür kartvizit anlamına mı geliyordu? Neden teknede iki vampir vardı ve neden birbirleriyle savaşıyorlardı? Neden güçlü olana açığa çıkmak yerine tekneden sıvışmıştı? Ve nereye gitmişti?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - ht

duğunu söylerler ve William bana hayatta kalmam için gerekenden fazlasını anlatmıyor. Ne olduğum ve neler yapabileceğim konusunda beni özellikle bilgisiz tutarak, bundan yararlanıyor. Ona meydan okuyabileceğimden korkuyor olabileceği düşüncesi beni biraz rahatlatıyor ama pek fazla değil. Üç insan ömrü boyunca sadık bir şekilde ona hizmet ettikten sonra güvenini kazanmış olmayı beklerdim. Ama hiç de öyle olmadı.

Uzakta William'ın Jaguar'ının sesini duydum ve sudan çıkarak kumaş çantayı kaptım. Muhtemelen Kara Lagün'den çıkan yaratığa benziyor olmalıydım.

"Üstün başın çamur içindeyken bu arabaya binmeyi düşünüyor olamazsın," dedi William. Soğuğa rağmen her zaman olduğu gibi arabanın üstü yine açıktı.

Çantayı arka koltuğa attım ve yolcu koltuğuna yerleştim.

"Yarın çocuklardan birine temizletirim." William bana bir an öfkeli baktıktan sonra motoru gümbürdetti. *Kaymaktaş*'ın sudan mezarına doğru kısa bir bakış attıktan sonra arabayı otoparktan çıkartıp Savannah'a çevirdi. "Eh, bir şeyler bulabildin mi?" diye sordum.

"Bazı araştırmalar yaptım. *Kaymaktaş* açıldıktan sonra İrlandalı liman işçilerinden biri bir kaza geçirmiş ama görünüşe bakılırsa tek-nede olanlarla ilgisi yok. Daha fazla bilgi bekliyorum."

Yumuşak deri koltuğa yerleşerek, William'ın bana olanlarla ilgili bir teorim olup olmadığını ya da en azından teknede başka kanıtlar bulup bulmadığını sormasını bekledim. Sormadı. Birkaç dakika sonra sessizliği bozan ben oldum. "Ambardaki dolaba tıkalımış cesedi inceledim. Derin ve geniş ısırtık izleri buldum. Bir vampirin işi olduğu kesin. Büyük çocuklardan birini arıyoruz."

"O kırık ambar kapuğunu gördükten sonra ben de aynı şeyi düşündüm."

Yine sessizlik. Lanet olsun, öfkeden kuduracağımı sanıyordum. Sonuçta değeri yedi haneli sayılarla ölçülen bir yat kaybetmişti ve bölgesinde güçlü bir başıboş vampir dolayıyordu. Ama limanda his-senizden uzak tutuyor, kan iletmesini istemiyordu. Barburamızın zihinsel

tanı olarak okuyabildiğimiz söylenemezdi fakat kesinlikle aynı dalga boyundaydık. Bunun *babam* olmasıyla ilgisi vardı. Ama düşüncelerinin yönünü izlememi ve duygularını okumamı istemiyorsa, bunu yapamazdım.

Diğer yandan, daima doğrudan bir yaklaşım olurdu. "Eh, patron, bana söylemediğin nedir?"

"Bu noktada bilmen gereken bir şey yok."

"Lanet olsun, William, serbest dolaşan bir vampir katili var ve fark etmemiş olabilirsin diye söylüyorum, *biz vampiriz*"

"Bunu yaparı bulacağım ve onunla ilgileneceğim. Nokta."

"Bundan daha fazlası olmalı. Peki ya..."

Oturduğu yerde dönerek sıvri dişlerini gösterdi. "Uzun bir gece oklu. Tahmin edemeyeceğin büyüklükte bir kayba uğradım. Daha fazla bilgi edindiğimde bunu konuşacağız. Ama daha önce değil."

Arkama yaslandım. William'ı daha fazla zorlamamanı anlamı yoktu. Uyku mekânıma uzanan yolun geri kalanını sessizce geçirdik; bu süreçte sadece Richey telefonla arayarak Corvette'imi garaja bıraktığını söyledi ve başka bir şey olmadı. Bonaventure'a ulaştığımızda ve William arabayı durdurduğunda, inip kestirmeden gitmek için mezarlığa yürüdüm.

"Jack" diye seslendi William. Ona döndüğümde bana değil, dümdüz önüne bakıyordu. "Arkana kolla." Bunu söyledikten sonra gazı kökleyerek ve arkasından çakal taşlarıyla karışık bir toz bulutu kaldırarak uzaklaştı. "Ah, teşekkürler, baba" diye homurdandım evime gitmek için mezarlığa dalarken. Bonaventure, ek iş olarak sahibi olduğum kiralık deponun hemen yanındaydı ve buradaki birimlerden birini gündüz uyumak için kullanıyordum.

Bonaventure güzelliğiyle nefesimi kesmekten asla geri kalmazdı. Herkel melekleri ölü efendilerinin tepesinde ciddi bir muhafız edasıyla dikilir, denizi gözlerlerdi. Meşeler, İspanyol yosunundan sakalları esintiyle nazıkçe salınırken mezarların arasından yayılmış köklerinin üzerinde yükselirdi.

Şu çocuğun ölü insanları gördüğünü söylediği filmi hatırlıyor musunuz? Şey, ben de seslerini duyuyorum. Onlar da beni. Sonuçta ben de onlardan biriyim. Bazen huzursuz olanların ayaklarının altında kıpırdandığını hissedebiliyorum. Sadece burada ve diğer mezarlarda değil, her yerde. Savannah'da yürüdüğünüzde, ölü insanların üzerinde yürürsünüz: İki savaşta ölenler genellikle düştükleri yere gömülürlerdi; sarıburnumadan ölenlerin cesetleri yakılıp külleri karahindiba yaprakları gibi rüzgâra savrulurdu; kılıçla yapıyıp ölen korsanlar, her türde katil ve haydutlar, ayrıca köleler ve yaşamın ucuz olduğu çağlarda kurban giden diğer masumlar. Kendimi rahat bıraktığımda hepsini hissedeyim, bazen sözlerini duyar, bazen sadece duygularını algıladım.

Bu gece yalnız olmadığımı konusunda beni uyartıyorlardı. Kaymaktaş'ında, Lazarus Burnu'nda ve şimdi burada, Bonaventure'da hissettiklerimin hayal olmadığını söylüyorlardı. Oturup onlarla konuşmam için yalvarmalarına aldırmadan aceleyle yürüdüm çünkü doğadaki ufuk çizgisinin üzerinde günün ilk ışıkları belirmeye başlamıştı. Güneş ışığı tenimi yakmaya başlamadan önce dinlenme yerime girmek zorundaydım. Ve boş vampirin de aynı şeyi yapacağından emindim. Bonaventure, güçlü bir vampirin kaldırmakta zorlanmayacağı beton kapaklarla örtülmüş mezarlarla doluydu. Evet, bütün gün hepimiz deliksiz bir uyku çekecektik.

Yarın gece endişelenmeye başlayabilirdim.

Ekim 2005

Diş Bir Vampir, Olivia'dan Mektup

İnsanken adım Olivia Margaret Spenser idi ve evet, talihsiz Galler Prensesi Diana Spencer'la uzaktan akrabay(d)ım. Modern Amerikalıların dediği gibi, daha baştan bir diş olarak kendimi ayırmam size tuhaf gelebilir ama bu gerekli. Bir zamanlar, henüz genç bir kızken, bize modernler denirdi. Yirmili yıllarda Büyük Savaş'a ve kıtadaki grip salgını yüzünden ölümlere sert bir tepki vermiştik.

Yaşamaya kararlıydık.

Amerikalı gangsterler hakkında hikâyeler okuyarak, eteklerimizi dizlerimizin üzerine çekerek, saçlarımızı erkekse bir şekilde kısa kestirerek çok eğleniyorduk. Canımız istediği gibi içip dağıtıyorduk. Ama tüm bunlar Alger'le karşılaşmamdan önceydi.

Ah, çok havahı bir fırlamaydı. Ve kendi açısından, tam bir eşcinseldi. Daha ilk görüşte onu sevmiştim. O benim Oscar Wilde'ındı; ben de onun George Sand'i. Bana aldırılmazlık etmesini istemediğimden, erkek gibi giyinir ve karşılaştığımız her seferinde peşinden gider, en azından bir kez yatmak için onu kandırmaya çalışırdım. Zengin, akıllı ve güzel olmasının ötesinde başka ne olduğunu, uzun zaman bekledikten sonra o kanlı yatağa girdiğimde anladım.

Bir vampir!

Ben de tıpkı onun gibi olmak istiyordum; daha doğrusu, onun diş versiyonu. Kan içen, çılgınca eğlenen bir parti kızı. Erkek kıyafetleri giyip açlığını duyduğu türden cinsel deneyimlere izin vereceğime söz verdim. Ama tatlı Alger bunu istemiyordu. Eğer beni bir kan emiciye çevirirse, bir daha asla yatağına girmeme izin vermeyeceğini söyledi.

Sonra iki şey açıkladı. Birincisi, biz dişiler genellikle bu işlemlerde hayatta kalmayı başaramıyorduk. Ve ikincisi, hayatta kaldığımız takdirde, insan kanıyla beslenen avcılardan başka bir şeye dönüşüyorduk. Sonra bana *jeune* tanımını açıkladı. Bir dişi vampire dönüşüğünde, doğum yapma yeteneğini kaybeder. Kazandığı yetenek, erkek kan içicilerle seks yaparak güç kazanmaktır; diğer bir deyişle, yaşam gücü. Bizden beslenip zevk alabilirler ama biz de ihtiyaç duyduğumuzda onlardan yardım alabiliriz.

Etrafındaki erkekleri memnun etme yönünde doğal bir dişil dürtü taşımayan, utangaç ve çekingen bir kız olarak, Alger nihayet pes edene kadar sızlanmalarımı sürdürdüm. Sanırım surf sesimi kesmemi sağlamak için beni dönüştürdü.

Sözümü tuttum. Dönüşümünden beri, Alger aklına gelen her türlü yeni deneyimleri bana tattırda; hatta arada bir beni arkadaşlarına sundu. Ona itaat ettim ama gücünü de paylaştım. Ve her anına bayıldım. Aynı zamanda kendi "kan kardeşlerimi" yaratarak gelecekteki organizasyonumu oluşturma planlarım üzerinde de çalıştım. Gezegendeki bütün dişi vampirlerin izini tek tek sürmeye başladım; soy ağaçlarını ve bağlantılarını araştırdım. Evlerini ve sevgililerini.

Sonuçta, biz kızlar birbirimize destek olmalıyız.

William

Yanında Reyha'nın tanıdık ve ılık ağırlığıyla uyandım. Gün henüz tam olarak sona ermemiştii, bu yüzden köpek biçiminde kalmış, başını göğsüme dayamıştı ve nefesi sıcak bir şekilde boynuma vuruyordu. Hafifçe horluyordu. Gözlerimi açtım ve vücudumun geri kalanının hareketlenmesini bekledim. Aceleyle gerek yoktu. Tam o sırada güneş batıyor, mor gökyüzünde altın bir küre gibi alçalıyordu ve İspanyol yosunları alev gibi renkleriyle güne veda ediyordu.

Son gün batımımı hatırlamıyorum. Son görüşüm olduğunu biliyordum daha fazla dikkat ederdim. Ama gün ışığını yitirmeden önce başkaları da oldu ve elleri olmayan bir ressam gibi, gün batımıyla ilgili bütün anılarımı beni memnun eden alevli bir görüntüye dönüştürmüştüm. Kişi her gün birçok şeyden zevk almayı başarmalıdır; yoksa uzun bir hayatın sürekli sevimsizlikleri boğucu olabilir.

Tabutun dışında bir hareket duydum. İnsan ve köpeklere ait ayak sesleri ve kısık sesle konuşan biri. Deylaud'u selamlayan Melaphia olmalıydı; ikisi de muhtemelen benim kalkmamı bekliyordu.

Reyha uyanarak yüzünü buruşturdu. Tabutun kapağını kaldırdım ve kollarımı başımın üzerine kaldırdım.

"İyi akşamlar, Kaptan" dedi Melaphia. Artık gemilerimle denize açılmasam bile, Melaphia birlikte geçirdiğimiz yıllarda atan

Lalee'nin yaptığı gibi bana "Kaptan" dedi.

Dik sırtlı ve gururlu görünüşlü güzel Melaphia, ellerini önünde buluşturmuş hâlde duruyor, soyunun esmer güzelliğiyle atalarını hatırlatıyordu. Melaphia'nın yanında duran sekiz yaşındaki kız Renee, -kraliçe tavırlı diğer bir güzel fidan; ama hâlâ her açıdan bir fırlamaydı- Mısırlı bekçi köpeği biçimindeki Deylaud'un boynunu okıadı. Deylaud'un türü, firavunların mezarlarını beklemek üzere yetiştirilen bir cinsati. Onu gördüğünde, Reyha oyuncu bir tavırla kardeşini karşılamak için üzerimden atladı.

"Hava karamadan önce ikisini de dışarı çıkar" dedi Melaphia kızına.

Bana safça bir gülümsemeyle bakan Renee, olduğu yerde döndü ve başları neredeyse kendisinininkiyle aynı hizada olan iki köpeklerle birlikte yer altı koridorunda koşarak uzaklaştı. Köpekler her zaman kazansalar da saklambaç en sevdikleri oyundu. Tabii bunu karanlık bastığında ve insan biçimine dönuştüklerinde yapıyorlardı.

"Bu gece gökyüzü gri-yeşil" dedi Melaphia, ceketime yapışmış birkaç köpek kılını silkelirken. "Bela geliyor."

"Evet, bela..." *Redrek*

"Bir uyarı yapacağım. Kötü niyetli hiç kimse arazimize giremez."

Lalee'nin voodooosunun güçlü bir yandaş olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim; bu ve ailesinin sarsılmaz sadakati. "Teşekkür ederim." Melaphia ve atalarına olan borcumu asla ödeyemezdim. İki yüz yıl önce, Lalee ölümsüzlük teklifimi reddettiğinde, bu reddedişin benim için ne kadar yararlı olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama Lalee kendi zihnini tanıyor, izlemesi gereken kaderi biliyordu.

"Güçlü bir büyü olsun" dedim çok fazla detaya girmeden. Melaphia gıysilerimle uğraşmayı bırakarak bana baktı. "Düşman o kadar güçlü mü?" diye sordu.

Sevimsiz gerçeği gizlemenin yararı yoktu. "Evet. Korkarım öyle. Baham."

"Seni öldürmeye mi geldi?"

"Hayır, beni yok etmeye geldi; arada küçük bir fark var."

Bakışlarını az önce düzelttiği kol ağzalarıma indirdi. "Maman Lalee'nin kemiklerine ve kanına ihtiyacım olacak."

Melaphia'nın hayatında ilk kez Lalee'nin kişisel güçlerini kullanmaktan söz ediyorduk ama tereddüt etmedim. Melaphia bu tür şeylerle ilgili en iyisini bilirdi. "Evet, elbette. Git, anahtarını al."

Söminenin yakınındaki düz taşın arkasındaki duvara kasa içinde bir kasa yerleştirilmişti. Gizli kilitleri açan birbirinin eşi iki anahtar, saf altından yapılmıştı. Ölümölülerin dünyasında altın anahtarların kullanıldığı bir kilitin ardına gizlenen bir şey, tarifi imkânsız bir değere sahip demekti; bir firavunun mezarı gibi. Ama benim en değerli şeyim altın veya mücevher değildi.

Kandı!

Bir saygı ilahisinden sonra Melaphia örümcek ağlarını temizledi ve antika şişeyi Kutul Kâse'ymiş gibi dikkatle çıkardı. Lalee'nin bana ve soyundan gelenlere verdiği hediye, zararsız görünüyordu: Kahverengi sıvı dolu bir şişe. Eski bir eya olduğu belliydi ama onun dışında herhangi bir özelliği yok gibiydi. Ama bu zararsız görünümlü nesne, ne yaptığını bilen ellerde voodoo lanının gücünü çok tehlikeli bir silaha dönüştürebilirdi.

"Sanırım alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacak" dedim.

Melaphia başıyla onayladı. "Bunu halledeceğim."

Sıcuk elimi onun ılık elinin üzerine koydum ve şişeden yayılan gücü hissettim. "Halledeceğini biliyorum."

...

Jack bir saat sonra geldi. Rahat bir şekilde içeri girdiğinde ve Jaquar'ımın anahtarlarını istediğinde, artık insan biçimine dönüşmüş çelikçilerimle birlikte ofisimden yeni yukarı çıkmıştım. Deylad anahtarları vermeden önce iznimi almak için bana baktı.

"Hucy dışarıda. Arabayı dükkâna götürüp baştan aşağı elden geçirecek."

"İki kez elden geçirsin" dedim. "Deri döşemeler bataklık gibi kokuyor." Deylaud'a dönerek başımı onayladım ve anahtarları Jack'e attı. "Ona hemen gidip gelmesini söyle. Etrafta dolaşmak yok. Ve taklit parfüm kullanmasınlar. Bundan nasıl nefret ettiğimi biliyorsun."

Jack bana bakarak alaycı bir şekilde selamladı. "Birazdan dönerim."

Jack geri döndüğünde, Reyha kapının önünde bekliyordu. Jack eşikten geçerken bir defans oyuncusu gibi Jack'in üzerine atladı.

"Offf!" diye üflledi Jack, onun oyununa katılarak. Sonra Reyha'yı kaldırıp göğsüne bastırdı. "Sanırım şişmanlıyorsun" diye ekledi, onu benim önümden çalışma odasına taşıırken. Bu ikisini birlikte izlemek beni daima şıartmıştır. Benim yanımdayken Reyha hep zarif ve çekingendir... Ve itaatkâr. Ama Jack yüzünü gösterdiğinde, hemen oyun oynamak isteyen arsız bir kıza dönüşür. Jack'in asi doğasının onları etkisi altına almamasını umuyordum çünkü Deylaud bile daima onu gördüğüne memnun oluyor gibiydi.

Jack, rahat bir tavırla Reyha'yı deri kanepenin üzerine attı ve onu iterek oturmak için kendine yer açtı. Reyha hemen döndü ve kucğunun yarısına yerleşti.

"Yerinizde olsam dikkatli olurdum" dedim. "Sonuçta ikiniz farklı türdensiniz. İnsanlar konuşmaya başlayabilir."

Bana yabancı bir dilde konuşmuşum gibi baktılar. Sanırım böyle hafif bir şeyler söylemeyi bir hayli uzun zaman olmuştu. Elbette ki Jack beni ciddiye aldı.

Reyha'yı bir eliyle iterek bana döndü. "Şu büyük pencerelerinden içeri bakmaya cesaret edecek insanla tanışmak isterdim. Yoksa komşuların gece gözüklerine mi yatırım yapıyor?"

Başımı iki yana salladım. Açıklamaya çalışmanın yararı yoktu. Böyle bir zamanda şaka yapma ihtiyacı duymam oldukça sıra dışıydı. Ve asırlardır ilk kez, korku duyuyordum. Reedrek nihayet gelmişti ve onunla tek başıma yüzleşmek zorundaydım.

Biraz suçlulukla bakan Reyha, Jack'in yanından kalkıp bana geldi. Kolumu boynuna dolayarak kulağına fısıldadım. "Sorun değil, tat-

lun." Jack'le oynamak için iznini aldıktan sonra bir an bana daha sıkı sokuldu ve sonra dans eden adımlarla uzaklaştı. Onun duygularını yatıştırdıktan sonra bara yaklaşıp bir martini doldurdum. Yıllar boyunca martiniyi sevmeye başlamıştım. Birçok açıdan, kan kadar yoğun ve koyuydu. Asla dinmeyen açlığımı biraz olsun yatıştıracak karmaşık, antik bir lezzet. Jack için buzdolabını açıp insan kanıyla dolu bir serum torbası çıkardım. Jack'in beslenmesi gerekiyordu; ikimizin de iyiliği için.

"Kadeh ister misin?"

Jack, iyice gıcıklaamak için Reyha'yı yere mıhlamakla meşguldü. Başını kaldırdı ve gözlerine düşen saçları kenara itti. Cevap vermek yerine, Reyha'nın yanaklarına birer öpücük kondurdu. İtalyan çapkınlara benziyordu ve Reyha'yı bir hayli güldürdü. Sonra kanepeden uzaklaştı.

"Evet, bir kadeh. Ve biraz da Dewar's."

Elbette ki ne içmeyi sevdiğini zaten biliyordum. Aslında onunla ilgili her şeyi biliyorum ama bunun farkına varmasını istemiyorum. "Şimdi hatırladım" dedim, yüz yıllık bir kristale kanı doldurmadan önce şişeyi ona uzatırken. "Alkol ve kan; çok güzel bir bileşimdir."

"Hımm" dedi Jack belirsiz bir tavırla. Kafasında hesaplar yaptığını, gün batımından sonra bu kadar erken ve ben çağırmadan gelmesinin gerçek nedenini açıklamak için doğru zamanı kolladığını şüphe ediyordum.

"Neler planladığını bilmem gerek" dedi içkiyi kabul ederken. "Ve bana gerçekleri söylemeye niyetin yoksa, en azından ne yapmamı istediğini bilmek zorundayım."

Planlar. Demek mesele buydu. O anda tek planım beklemektir. Reedrek kendi seçtiği zamanda gelecekti. Savannah'dan ayrılırsam, bu sadece gerilimi artırır. Ondan sonsuza dek kaçamazdım.

"Bekleyeceğiz."

"Beklemek? Yani arkamıza yaslanıp, bir canavarın *bizim* kasabasında bildiğini okumasına izin mi vereceğiz?" Jack kırılğan kristali elinde tutuyordu ama içmemişti. Bunun yerine öfkesini bastırda.

"Yemin ederim, sanırım onu Bonaventure'da hissettim." Günah çıkartan bir günahkâr gibi huzursuz görünüyordu. "Uyuyanlar şarkı söylüyor, onun mezarlarının üzerinde yürüdüğünü söylüyorlardı."

Sakin yüz ifademi korumak için gücümü kullandım; tedirginliğimi gizlemek için. Evet, Reedrek Jack'i bulur ve onu takip ederek bana ulaşırdı. Ama Jack'in mümkün olduğunca konunun dışında tutulması gerekiyordu. Bu nedenle, onu kasıtlı olarak bilgisiz bırakmıştım. Neyle karşı karşıya olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu ve Reedrek'in yapabileceklerine karşılık verebilecek şekilde eğitilmemişti.

"Senin tüm bunların dışında kalmanı istiyorum" dedim kesin bir tavırla.

Gözleri öfkeyle kasıldı. "Bana bildiklerini bile anlatmayacak mısın? O kadar güçlüsün ki benim acınası yardımına ihtiyacın yok, öyle mi? Ah, ama bu olayda kendim de tehdit altında olduğumdan eminim; herhangi bir imada bulamıyorum. Ve benim konunun dışında kalmamı bekliyorsan, beni derin ve sessiz bir yerde, bir kutuya hapsedmen gerekecek çünkü sen bana bilmem gerekenleri anlata kadar gitmiyorum." Cesurca bir tavırla ekledi. "Bak ne diyeceğim..." Sonra içkisini tek yudumda bitirip boş kadehi bana uzattı. "Belki de yeterince beklersek, merhaba demek için kapını çalabilir."

Gerçeğe sandığından çok daha yakındı ve tam ona öfkemi belirgin bir şekilde göstermek üzereydim ki biri gerçekten evin kapısını çaldı.

Deylaud meze panele yaklaşıp dışarda dikilenin kim olduğunu anlamaya çalışırken Jack bir kahkaha patlattı. Reyha onun birkaç adım arkasında duruyordu.

"Bu kokuyu tanımıyorum" dedi Deylaud. Hem o hem de Reyha emirlerini bekleyerek bana bakıyordu.

Varlık tanadık değildi. Ama Reedrek ya da bir insan da değildi.

Sadık gardiyanlarıma yana çekilmelerini işaret ederek kapının tokmağına uzandım. Jack sağında dururken kapının dışında bekleyen her neyse, onunla benimle birlikte karşılaşmaya kararlı görünüyordu.

Kapıyı hızla çekip açtım.

Kısa kesilmiş gümüş beyazı saçları ve iri gri gözleriyle sıra dışı güzellikte bir kadını bana bakarken buldum. Altında siyah deri pantolon, üzerinde aynı deriden özel tasarım bir mont vardı ve maiyetini yanına almadan dışarı çıkmış bir pop yıldızına benziyordu. Yanındaki tek şey, ayaklarının dibinde duran büyük deri çantaydı.

Ama en inanılmaz olanı, tarihi bir semtte kaybolmuş güzel bir turist olmamasıydı.

Bu kadın bir vampirdi.

Jack hafif bir ısıklık çaldı. Ben bir şey söyleyemeden, kadın bir dizinin üzerine çökerek başını eğdi.

"Karpınızda durduğuma inanamıyorum" dedi kısık ve yoğun bir sesle. Başını kaldırıp büyüleyici gözleriyle bana baktı. "William Cuyler, efsane!" Sesinde öyle bir hayranlık vardı ki bir saniye sessizliğimi bozamadım. Benim dünyamda bir saniye, kişinin çenesinin tutulması için uzun bir süredir.

"Ayaga kalkın" diye emrettim. "Burada soyadım Thorne."

Ayaga kalktı ve içeri davet etmemi bekledi. Hâlâ sersemlemiş gibi görünüyordu. "Evet," dedi zorlukla. "Özür dilerim. William Thorne. Cuy değil."

"Demek Algernon'un soyundansınız?" Öyle olmalıydı çünkü insan adımı biliyordu. Ama nasıl olup da bu kadar kısa süre içinde kapıma gelebilmişti?

"Evet. Adım Olivia. Alger babamdı."

"Onu içeri davet etmeyecek misin?" diye dürttü Jack, o araba dediği canavarı ilk gördüğünde kullandığı sersem ses tonuyla.

Ben de çok etkilenmiştim ve neredeyse onun orada olduğunu umutmuştum. Ama haklıydı. İşlerimi çok az insanın görebileceği bir yerde yapardım ve Bayan Olivia, ben davet etmediğim sürece eşikten geçemezdi.

Hemen kendimi topladım. "İçeri girin, lütfen!"

Jack

Vay canına, dişi bir vampir. Çenem yere yapıştı. Hiç şüphem yoktu. Vampirler daima birbirini tanır. Her nasılsa, başka bir kan emici gördüğümüzde onu tanırız. Ama daha önce hiç dişi bir vampirle karşılaşmamıştım. William bana türümüzün dişilerinin ender olduğunu söylemişti ama nedenini hiç açıklamamıştı. Ve şimdi karşımdaydı gerçek, canlı -kendini çapında- ve bir ressamın kaleminden çıkmış gibi görünen dişi bir vampir duruyordu.

Kapıdan geçerken benim verdiğim isimleriyle Rin Tin Twinler dikkat kesildiler, sorun kokusunu algılamak için burunlarını havaya diktiler ve herhangi bir tehdit belirtisinde harekete geçmek için hazır beklediler. Reyha daha iyi koklayabilmek için kadına yaklaştı. Mükemmel beyaz dişlerini gösterdi ve William ona uyarıcı bir bakış attı.

Olivia uzandı ve nazikçe Reyha'nın çenesinin altına dokundu. "Sen ne güzel bir şeysin" dedi. Öyle bir sesi vardı ki o anda içimden ayağa fırlayıp ulumak geldi; ne demek istediğimi anlarsınız. Ama sonra William her şeyi mahvetti.

"Jack, hanımefendinin çantasıyla ilgilen."

Elimde olmadan ona çatık kaşlarla baktım. Muhtemelen bu yarımküredeki tek dişi vampir kapsına geliyordu ve tek kelime bile etmesine gerek kalmadan kadına önünde diz çöktürmüştü. Siyah deri giysili bu sarışın bomba -yani tam benim tipim- William'a Frank Sinatra, Prens William ve Beatles üyelerinin tamamı tek bir bedende birleşmiş gibi bakıyordu. Peki o ne yapıyordu? Bana kölesiymiş gibi davranıyordu. William her nasıl bir 'efsane'yse, uşağı -yani ben-onunla nasıl başa çıkabilirdi ki?

Ama deneyebilirdim. "Deylaud, hanımefendinin çantasını alır mısın? Ben Bayan Olivia'ya içki hazırlayacağım." Kollarımı göğsümde kavuşturarak, William'a meydan okuyan bir tavırla baktım.

William bana karşılık vermek yerine kütüphanenin kapısını açtı ve güzel yabancıyı içeri davet etti. "Bayan Olivia, lütfen kendinizi evinizde hissedin."

Kadın kütüphaneye girdi ve William gizlenmesi gereken eşsiz bir mücevher parçasıymış gibi kapıyı arkasından kapadı. Ön kapı açıldı ve Deylaud izin verilmeden içeri geçmeyeceği için William ona doğru dönerek başıyla onayladı. "Çantayı al." Sonra bana yaklaştı. "Bu genç hanıma babasının öldüğünü açıklamam gerek." Sesi kısaktı. "Çok üzülecek..."

"Yani benim ayak altında dolaşmamamı istiyorsun."

"Lütfen. Yapacak başka işlerin olduğunu biliyorum." William'in ev dediği motolede çok fazla zaman geçirmekten hoşlanmadığım doğrudu. Kendi hayatım ve kendi arkadaşlarım olması bana gurur veriyordu. Ancak şimdi benim suyumda gidiyordu. Beni asıl şüphelendiren kısmı da buydu.

"Şimdilik beni köpeklerle birlikte dışarıda bırakabilirsin fakat hiçbir yere gitmiyorum. Onunla konuşmanı bitirene kadar bekleyeceğim. Sonra bazı cevaplar istiyorum; örneğin, bu Olivia denen pilicin senin hakkında benim bilmediğim neleri bildiği gibi, Bay Efsane."

William bana ters bir bakış attı. Dişlerini göstererek beni korkutmayı denedi ama yerimden kıpırdamadım bile.

"Göreceğiz" dedi, bana sırtını dönüp kütüphaneye girmeden önce. "Ah, Jack!" diye ekledi duraksayarak. "İçkiyi unutma."

Peşimde Reyha'yla bara yürüdüm. Deylaud da elinde çantayla arkamdaydı. Kadehlerin ağır kurşundan yapılmış olması iyiydi. O kadar öfkeliydim ki cam olsa muhtemelen elimde parçalanabilirlerdi.

"Ondan hoşlandın mı? Ben hoşlanmadım" dedi Reyha.

"Bunu söylemek için henüz çok erken, kızım." Kadehe kan doldurdum. Sonra içine biraz alkol katıp buz ekledim. Kadının görünüşü kesinlikle hoşuma gitmişti. O uzun, seksi bacakların vücuduma dolanmasının nasıl bir şey olacağını hayal ettim.

Deylaud dirseğimde belirdi. "Bence burada biraz heyecan yaratmanın zamanı geldi. Bu arada, kadın adadan geliyor. Buzdan hoşlanacağını sanmam."

Otra baktım. Ada mı? İngiltere'yi kastediyor olmalıydı. "Sen gar-

diyan mısın, barmen mi?" Kaşlarını çatarak kadehe baktım ve buz konusunda muhtemelen haklı olabileceğini düşündüm. Sonuçta zamanının büyük bölümünü bir kitaba dalmış hâlde geçiriyordu. Canı cehenneime. Birkaç yudumda içkiyi kendim içtim ve yeni bir kadehe uzandım.

"Tuhaf kokuyor" dedi Reyha.

"Deriden" dedi Deylaud. "İtalyan. Ne farkı olduğunu bilmiyorum ama..."

Fuayeden geçip kütüphane kapısına doğru yürüdüm ve tıklattım. William kapıyı açtı, bana teşekkür etti (her zamanki gibi centilmen-di), içkiyi aldı ve kapıyı kapadı ama o aralıkta Olivia'yı gömenenin yanındaki yüksek sırtlıklı geniş koltukta otururken görebildim. Berbat görünüyordu. Ya benim babama, William'a bir şey olsaydı? Bunu düşünmek bile istemezdim. Onunla sorunlarım vardı, evet. Ama onsu hayatta kalabilir miydim? Bu sorunun cevabını gerçekten bilmiyordum. Kasabadaki tek vampir olmak ister miydim? Hiç sanmam.

Bara dönüp bir içki daha doldurdum ve pencerelerin önünde bir ayağı bir yukarı yürüyerek yudumlamaya başladım. Sonbahar yaprakları meydandaki parka yağıyordu. Sokak lambaları yanıyordu ve yeşilliğin ortasındaki havuz, manzarayı bir gece yürüyenin kartpostalı gibi gösteriyordu. *Alger, ihtiyar, keşke burada olsaydın.*

İkizler beni rahat bırakıyordu ama hâlâ tetikteydiler. Pencereden dışarı bakarken gözlerini hâlâ sırtımda hissediyordum; sanki dönüp onlara kemik atmamı bekler gibiydiler. William içeride kadına neler anlatıyordu? Babasının öldüğünü çoktan açıklamış olduğundan emindim. Söyleyecek başka ne vardı?

Döndüm ve kanepenin üzerinde duran çantayı gördüm. Hâlâ kapalı durumdaki kütüphane kapısına bir bakış attıktan sonra yan dolu kadehi bara bıraktım ve çantaya doğru yürüdüm. Ya bu kadın söylediği kişi değilse? Belki de başından beri Savannah'daydı. Hatta beni izleyen o da olabilirdi. "Deylaud, şu duvarın dibinde dur, fuayeyi gözle ve kütüphane kapısı açılırsa öksürerek ya da başka bir şey yaparak işaret ver."

Hemen söylediğim yere geçti. "Sen ne yapacaksın?"

"Nece benziyor?" Çantanın fermuarını açtım.

Reyha hemen yanıma geldi ve zarif eliyle ağzını kapadı. "Ah, yaramaz."

Çantanın hemen tepesinde sıradan görünümlü bir tutam toprak duruyordu. Bunu tahmin etmiştim. Bu ithal vampirlerin hepsinin yanında toprak olurdu. Anavatanlarının toprağı. Ama Olivia kendi tabutunu getirmemişti ve William'ın yedek tabutu olmadığını biliyordum. Peki nerede uyuyacaktı? William'la birlikte uyuması olabileceğini düşününce dişlerimi sıktım. Ayrı tabutta iki kişi biraz fazla yakın olurdu.

Deylaud omzunun üzerinden bize baktı. "Toprak, anlıyorum. Başka?" Yaptığım şeyin doğruluğu ya da yanlışlığı konusunda bir yorumda bulunmadı. Bu ona düşmezdi. Ama merakı da hizmet duygusu kadar doğaldı.

Çantanın aceleyle hazırlandığı belliydi. Giysiler parfümler ve pudralarla birlikte katlanarak değil, tıkıştırılarak konmuştu. "Burada bir şey var" dedim. Deylaud, fuayeyi izleme göreviyle merakı arasında kalarak, yavaşça bana ve Reyha'ya yaklaştı. "Bu bir defter. Eski bir defter." O kadar kırılgan görünüyordu ki neredeyse açmaya korkuyordum ama içinde ne olduğunu görmeliydim. Sayfalar zamanla sararmıştı ama isimler kalın çivit mavisi mürekkeple yazılmıştı. Sadece isimler. Bir sürü isim, birbirleri arasında çizgiler çekilmiş halde işelenmişti; sanki biri bir tür hiyerarşi veya ilişki tablosu oluşturmaya çalışmış gibi. Bir şey tüylerimi ürpertti. Gerçi ortalıkta tüyler ürperten çok fazla şey oluyordu.

Tam defteri geri koyacakken Reyha'nın merakına yenik düştüğünü ve çantanın içine uzandığını gördüm. Kırmızı bir ipek parçası çıkarırken bileğini yakaladım.

"Bu da ne böyle?" dedi Reyha.

Deylaud diğer dirseğine yaklaşmış, izleme görevini unutmuştu. "Bu bir tanga. Televizyonda görmüştüm."

"Yine o yaramaz kanala mı izliyordun?"

Kumaş parçasını Reyha'nın elinden kaptım. "İkiniz de sakinleşin."

"Koklamayacak mısın?" diye sordu Reyha masumca. "Kokusunu ezberlemelisin. Onu izlemen gerekebilir."

"Hayır, o şeyi asla koklamam!" Yarı köpek yarı insan bu yaratıkları üretmeyi ilk kım düşündüyse, hastalıklı zihnini muayene ettirmeliydi.

"Ben koklarım" dedi Deylaud.

"Hayır, koklamayacaksın. Ben..."

Tam o sırada başımı kaldırdım ve Olivia'yla William'ı fuayenin girişinde dururken gördüm. Olivia'nın gözyaşlarıyla dolu yüzü, yanaklardan başlayarak hafifçe büzüldü ve sonunda yüzünde bir sırıltı belirdi; o zamana dek gördüğüm en tatlı gamzelerle birlikte.

Diğer yandan William, az sonra köpeklerini üzerime salacakmış gibi bakıyordu. Bir defasında, yıllar önce, aptal bir serseri, William'ın iççilerinden birini öldürüseye dövmüştü. William, ikizler ve ben, bir sabah pafak sökmeden hemen önce serseriye su kıyısında bulduk. William ve ben oradan ayrıldık. İkizler kaldı. Daha sonrasında, adamdan geri kalanları limandan kazımak zorunda kaldıklarını öğrendim. Hemen tangayı çantaya geri koyup fermuarını kapadım.

"Olivia, Jack'in davranışı için özür dilerim. Bazen biraz... görgüsüzce... davranabiliyor."

"Sadece seni korumaya çalışıyordu" dedi Olivia. "Bu açık."

O anda, dilimin ucunu o gamzelere sığdırıp sığdıramayacağımı düşündüğümü fark ettim. Birkaç saniye sonra nihayet dilim hareket etti: "Özür dilerim. Kaybın için de üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Merak ediyorsan, gizleyecek bir şeyim yok."

William rahatlamış gibiydi. "Lütfen otur, Olivia."

Deylaud, Olivia'nın kanepenin ortasına oturabilmesi için çantayı yere itti. William onun sağına, ben de soluna oturduk. İkizler birbirinin aynı olan deri koltuklara oturdu. William ona bir şey ikram etmek istediğinde, Olivia başını iki yana salladı. "Şimdi söyle bakalım, buraya bu kadar çabuk nasıl gelebildin?"

"Sen aradığında, Alger'in insan personeli beni uyandırmaya geldi. Orada gündüzdü tabii ki. En yakındaki havaalanında yapılan hızlı bir araştırma, özel uçağıyla bir cesedi ülkeden çıkarmayı kabul edecek bir pilot bulmamızı sağladı. Böylece işçiler içeriden kilitlenen tabutumu taşıdı ve jete yükledi; böylece havalandım."

"Pilotla herhangi bir sorun yaşadın mı?" diye sordu William.

"Ona 'sorun sorulmayacak' talimatıyla birlikte bol miktarda para verdik. Tabutta gerçekten ceset olduğunu düşündüğünü bile sanmıyorum. Muhtemelen kaçak bir şey olduğunu düşünmüş olmalı." Ölümlü soruları önemli değilmiş gibi elini salladı. "Her neyse, Grönland'da yakıt ikmali yaptık ve sonra da buraya geldik. Savannah'ya ulaştığımda, özel havaalanı karanlıktı. İndikten hemen sonra tabuttan çıktım. Pilot kargo bölümüne geldiğinde bekliyordum." Olivia buna bakarak gülümsedi. "Üzerimde o kırmızı tangaya ek olarak çok az şey vardı. Karşılıklı olarak tatmin olduğumuzda onu uçuşu hatırlamayacağı ölçüde besledim ve tabutu Grönland'daki bir adrese geri götürmesini ısrarla tembihledim. Ne yaptığını veya neden yaptığını kesinlikle bilemez."

Çok fazla sorum vardı ama William'ın öfkelenmediğini gördüğüm-den, sessiz kalmaya karar verdim. William'ın asla hoşgörüyü göstermeyeceği şeylerden biri, varlığımızla ilgili sır konusunda başka vampirlerin dikkatsiz davranmasıydı. Ve bu vampir sadece birkaç bin kuralı çiğnemekle kalmamış, aynı zamanda William'ın yerini işaretlemişti. Şimdi kendisinin ve gamzelerinin, William'ın öfke nöbetlerinden birine nasıl dayandığını görecektik. William ayağa kalktığında, gözleri cehennem iblislerinininki gibi parlıyordu. Ama sesi sakindi.

"Yol boyunca bir sürü şey ters gidebilirdi. Ne düşünüyordun ki?"

Bu sakin ses tonu, sırtımdaki bütün tüyleri ayağa dikti. William'ın daha önce bağırarak emirler verdiğini görmüştüm ama bu kadar ölümcül bir şekilde konuştuğunu hiç duymamıştım. Havalanmaya başlamıştı. *Hay lanet.*

Olivia'ya anlayışlı gözlerle baktım. İyi polisi oynama fırsatını değerlendirilebilirdim. Çantayla yaşadığım fiyaskodan sonra o kırmızı

tangayı bir daha görmek istiyorsam, toplayabileceğim bütün puanlara ihtiyacım vardı. İkizler bile huzursuz görünüyordu. O anda köpek biçiminde olsalar, kesinlikle kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırıp olurlardı.

Olivia'nın gülümsemesi yüzünden silindi ama William'ın bakışları karşısında dağılmadı. Sakin bir şekilde karşılık verdi. "Babam kayıptı. Riske değeceğini düşündüm. Bu konuda hemfikir olmamanıza üzıldüm."

Artık haladan yarım metre havalanmış olan William, öfkeyle parlayan gözlerle ona baktı. "İzlenmediğini nereden biliyorsun?"

"Nasil izlenebilirdim ki?"

"Sen... sen... *peccatus*. Yaşlı büyüklerin bazılarının gücünü anlayacak kadar uzun süredir hortlak değilsin. Şimdi bütün operasyonu ve gizlenen bütün kayıp ruhları tehlikeye atın."

Yaşlı büyükleri? Gizlenen kayıp ruhlar? Bu da ne demekti? Neden söz ettiğini sormak için ağzımı açtığım anda, cep telefonum çaldı. Reyha şaşkınlıkla haykırdı ve William öfkeli bakışlarını bana çevirdi. Telefonu kemer tokamdan çıkarıp açtım. Arayan Rennie'ydi.

"Jack, Huey hangi cehennemde? Bay William'ın Jaguar'ını getir-meyecek miydi? Bir saat önce gelmiş olması gerekirdi."

"Lanet olsun" diye homurdandım.

...

Bu gerçekten görülecek manzaraydı. Ben Corvette'imın direksiyonundaydım ve William, kucagında sarışın bir vampirle yandaki koltukta oturuyordu. Huey kayıptı. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!

"Belki de bir şeyler içmek için bir barda durmuştur" dedi Olivia.

"Huey bunu yapmaz" dedim. "İçki içmez. Eskiden içerdi ama karısı bir voodoo kraliçesine ona büyü yaptırdı. Bir daha içerse, bağr-saklarını kusacak."

"Çok fazla içtiklerinde birçok insan bunu yapmıyor mu?" diye sordu Olivia.

"Bağırsaklarını gerçekten kusacak. Yanlış hatırlamıyorsam, karısı 'kargalar iç organlarıyla ziyafet çekecek' demişti. Sorun şu ki karısı on yıl önce öldü ve Huey'in üzerindeki büyü hâlâ devam ediyor."

Olivia bir an bunu düşündü. "Çok zekice" dedi.

William sabırsızlanıyordu. Nedenini bilemiyordum; sonuçta kucağında görebileceğim en güzel vampir piliç oturuyordu. "İzlememiz gereken yolun bu olduğundan emin misin?"

"Evet. Ona doğrudan gariya gidip gelmesini söylemiştim. Bir dakika. Şu nedir?"

Heride, bir villa restore ediliyordu. Şu Victorian dönemi malikânelerinden biri eski görkeminde kavuşturuluyordu. Bahçedeki büyük, profesyonelce hazırlanmış bir tabelanın üzerinde, THORNE TARİHİ TRÖSTÜ TARAFINDAN FİNANSE EDİLMİŞTİR yazıyordu. William'ın küçük projelerinden biri. Ön basamaklarda gördüğüm şey rüylerimi ürpertti. Veranda direğine üzerinde ISLAK BOYA yazılı bir tabela yerleştirilmişti. Altında göğsü kan içinde bir halde Huey'i gördüm.

Corvette'i evin önünde durdurdum ve hepimiz döküldük. "Ah, hayır" diye mırıldandım. "Zavalı Huey." En üst basamakta, veranda direğine yaslanmış hâlde oturuyordu; boğazı yırtılmış, gözleri uzaklara dikilmiş gibi iri iri açılmıştı. Utandım ve nazikçe gözlerini kapadım.

Olivia eğildi ve zarif parmaklarından birini Huey'in boynundan sırtılmaya devam eden kana batırdı ve tadına baktı. "Yarım saatten fazla olmamış."

"Onu rahat bırak" diye emrettim. Birinin Huey'i yediğini düşünmek midemi bulandırıyor. Olivia'ya bakamadım bile.

Olivia'nın William'a fısıldadığını duyduğum. "Jack birçok ölümlüyle arkadaş oluyor, değil mi?"

"Evet" dedi William kısıp sesle. "Bu aslında benim için bırakılmış bir kartvizit." Ben Huey'in önünde çömelirken William ellerini omuzlarıma koydu. "Onu götürmemiz gerek, Jack. Hemen."

Başımıyla onayladım ve bagajı açmak için arabaya yürüdüm. William, Huey'i kollarına alması hâle hemen arkamdaydı. Cesedi dikkatle bagaja bıraktıktan sonra elimdeki anahtarlara baktı.

"Sürebilecek misin?" diye sordu.

Çok yaşkın görünmüş olmalıyım. Kesinlikle öyle hissediyordum. Giysimin koluyla gözlerimi sildim. "Elbette, uykumda bile araba kullanabilirim." Kâbus görsem bile.

"Güzel, hemen yola çıkmanı istiyorum."

"William, ya sen? Bunu yapan serseriye bulmak zorundayız. Jaguar'ın onda."

"Evet, biliyorum. Ama şu anda sen Huey'le ilgilenmelisin."

William

Jack'in arabamla ilgili endişelenmesi ne kadar tipik. Arabanın otm cehenneme. Beni asıl endişelendiren Jack'di. Reedrek'in lanetli bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Bu his o kadar güçlüydü ki damarlarım kaşınıyordu. Meydan okuma o kadar güçlüydü ki onu bulana kadar karanlığı taramaktan başka bir şey istemiyordum. Ya da daha fazla bir şey istemiyordum. Önce Jack'in güvende olmasını istiyordum.

Olivia da tehlikedeydi ama en azından neyle karşı karşıya olduğumuz konusunda bir fikri vardı. Eğer ayrılırsak, Reedrek'in Olivia'yla beni izlemeyi tercih edeceğinden bir hayli emindim.

Bir elimi Jack'in omzuna koydum ve bütün ikna yeteneğimi kullanarak, onu tartışmadan emirlerimi izlemeye zorladım. "Huey'i eve götür" dedim. En yakındaki sokak tabelasına baktım. "Eleanor'un evinden sadece birkaç blok ötedeyiz. İşin bittiğinde bir araçla bizi orada karşıla. Ve Jack, benim için saklamana istediğim şu boncuklu tulumu hatırlıyor musun? Lalee'den kalan?" Cevap vermesini beklemişim. "Onu da yanında getir."

Jack'in bakışları Olivia'ya döndü. "Eleanor'un evine onu da mı götürüyorsun?"

"Evet, şimdi git. Ve tulumu unutma. Bul onu. Ve tak."

Gerçekten de o kadar şaşkın durumdaydı ki Jack sadece başıyla onayladı ve arabasına bindi. Kızıl canavarın gümbürtüsü uzakta kaybolurken Olivia'ya sessiz olmasını işaret ettim; sonra yavaşça 360 derecelik bir dönüş yaptım ve düşmanımı aradım. Evin yarı inşa edilmiş temellerinin yakınlarındaki çalıların arasında bir hareket vardı ama görünüşe bakılırsa, havlayamayacak kadar uykulu bir bekçi köpeğiymiş sadece. Reedrek daha sinsiydi; çok iyi gizleniyordu ya da uzun zaman önce gitmişti. Bu onun oyunu olduğundan, kuralları da o koyuyordu. Ve sonuca ulaşmak için de acele etmeyecekti.

Bir kolumu korumak için Olivia'nın omzuna attım. Kanım belki onu da gizleyebilirdi. "Buradan" dedim onu yanımda sürükleyerek.

Endişelenmekten çok mest olmuş gibi görünüyordu. "Bu şehir aslında çok güzel" dedi. "Hiçbir yer Londra'yla kıyaslanamaz ama yine de..."

"Şu anda bizi izleyen başboş bir vampir var. Hayatta kalmak konusunda en küçük bir endişen bile yok mu?" diye sordum. Olivia'nın genç olduğu ve daha vampirliğini keşfetme aşamasında olduğu acı verecek ölçüde açıktı. Görünüşe bakılırsa Alger onu bir hayli şımartmıştı. Kendi güçlerini keşfetmenin heyecanı ve ölemeyeceğine olan inancıyla, *umursamazlığın* anlamını bilmiyordu. Sonuçta, Jack'in yarı yaşındaydı ve Jack bazen ergenliğin kendi versiyonuna dönebiliyordu. Kendimi onu korumak zorunda hissetmemin bir nedeni de buydu; hatta gerektiğinde kendi cehaletini kullanarak. Malikânedeyken Olivia'ya benimle -veya genel olarak bir vampir olmakla ilgili bildiği şeyleri Jack'e anlatmamasını emretmiştim; özellikle de böylesine genç bir yaşta dönüştürüldüğü yerden bu kadar uzaklara nasıl gelebildiğini. Şimdiye kadar ailedeki tek asi bendim.

Olivia bana hayranlıkla baktı. "Endişeli değilim. Seninle birlikteyim. Alger'in katiliyle başa çıkmamızın bir yolunu bulursun."

"Ah, evet, doğru. *Efsane* William. Öyle değil mi?"

Şaşırmaş gibiydi. "Şey, evet. Alger senin ihtiyaçlara meydan okuduğun birçok zamanı anlattı. Kaçıranları oluşturduğunu. Bana sürüdeki en güçlü ve en zekinin sen olduğunu söyledi. Birçok defasında,

köle yavruları babalarından çalıp serbest bırakmışın." Durup bana döndü. "Senin özel olduğunu söyledi. Bu konuda yalan söylemez."

Alger'in beni kendi tarzıyla sevdiğini ve bu sevgi yüzünden benimle ilgili gerçekleri göremediğini nasıl söyleyebilirdim ki? Yavruları çalarken aslında kendimi serbest kılmaya çalıştığımı? Gücümün yavrularımın sayısından çok kendi öfkeme dayandığını? Bunları açıklamak, onun kafasını daha fazla karıştırmamdan başka bir iş yaramayacaktı.

"Hayır, sanırım söylemez. Zaten berbat bir yalancıydı. Bir defasında Paris'e gittiğimizde, bana anı olarak Napoleon'un başını getireceğini söylemişti. Bana bir baş getirdi ama Napoleon'la hiçbir benzerliği yoktu; görünüşe bakılırsa, büyük adamı iş üzerinde yakalamak için Josephine'in yatak odasına girmişti ama kadını ışıktan birisiyle yakalamıştı."

Olivia, ona bir kan hediyesi vermişim gibi gülümsedi. O birkaç saniyede, birinin bana cenneti sunduğunu sandım; ya da asırlardır gördüğüm şeyler arasında cennete en yakın olanına.

"Yürümeye devam edelim" dedim ve uzaklaştım. İstedğim en son şey, birini haddinden fazla umursamaktır.

Hemen yanıma geldi. "Nereye gidiyoruz?"

"Bir arkadaşımın evine. Benim düşünmeye ihtiyacım var; senin de beslenmeye."

"Ben iyiyim, teşekkür ederim" diye cevap verdi ama sesi yavaş ve derindi. Beslenme sözü edildiğinde bile kan şehvetinin arttığını hissetmiştim.

"Mümkün olduğunca güçlü olmanı istiyorum. Yardımana ihtiyacım olabilir." En çok ihtiyacım olan şey, Reedrek'e odaklanabilmem için Olivia'nın kendini savunacak kadar güçlü olmasıydı. Kendim beslenemeyecektim. Babam olduğu için, kendi gücümdeki artış, Reedrek'e de yararlı olurdu; onu daha da güçlü yapardı. Kendimi aklıma mahkûm ederken ona da aynı şeyi yapıyordum.

Bir sonraki kavşağa baktım; ıpk kırmızıya dönerken Jaguar'ının ıchre giden kavşağa saptığını gördüm.

* * *

Daha eşikten geçerken Eleanor'un şaşkınlığının kokusunu alabiliyordum. Beni görmekten duyduğu şaşkınlığı gizlemedi; özellikle de bir kadınla olmama rağmen. Genellikle akşamlarımızı düzenlemek için önceden arardım ve daima yalnız gelirdim. Eleanor, özel dikimli pantolon ve ceketten oluşan bir iş takımı giymişti ve dağınık Çingene saçları düzgün bir şekilde taranmıştı. Pahalı ve becerikli görünüyordu.

"Haber vermeden geldiğim için özür dilerim" dedim konuşmasına fırsat vermeden. "Arabayla bir sorunumuz oldu ve Jack dönene kadar bizi ağırlayabileceğini düşündüm." Sesim resmiydi; Eleanor ve benim normalde kullandığımız seksi tondan eser yoktu. "Girebilir miyiz?"

"Elbette, William" dedi Eleanor kendini toparlayarak. "Kapının sana *daima* açık olduğunu biliyorsun."

"Bu bir... arkadaşım" dedim. "Olivia, Eleanor'la tanış; burası onun evi."

"Merhaba" dedi Olivia kapıdan girerken. Eleanor'a kısa bir bakış attıktan sonra iyi giyimli adamların arasında neredeyse çıplak dolayan kadınlarla dolu salona baktı. Sanki özel bir parti veriliyor gibiydi.

"Burası nedir böyle? Bir genelev mi?"

Eleanor olduğu yerde dikilince yakın zamandan bir anı -çıplak bir hâlde kalbine kazık saplarken- zihnimde belirdi. Sesi son derece sakin. "Biz buna centilmenler kulübü diyoruz. Ama sen bir zevk evi olduğunu düşünebilirsin."

Olivia bütün dikkatini Eleanor'a çevirdi.

"Ya da acı" dedi Eleanor hafifçe gülümseyerek. Yine, onun korkusuzluğu hoşuma gitmişti ama bir çocuk vampir olan Olivia'nın bu aşağılamayı görmeden mi geleceğini yoksa onu orada paramparça mı edeceğini bilmiyordum.

Aralarına girdim ve Eleanor'un kulağına yaklaştım. "Buradaki ar-

kulağıma bir kuğu ayarlayabilir misin?"

"Elbette" dedi Eleanor ve hafifçe kulağıma emdi. "Biz de kendi oyunumuzu bitirelim mi?"

Sözleri kendi ateşimi artırmıştı. Kendimi zevklere odaklamıştım. "Hayır" dedim zorlukla.

Bana bakmak için geriledi. Gözlerindeki hayal kırıklığı ve asla ıtırak etmese de incindiğini görebiliyordum. "Neden?" diye sordu. "O..."

"Bunun Olivia'yla bir ilgisi yok" dedim.

Eleanor bir yalan yakalamaya çalışarak bakışlarımı karşılık verdi. Bitersem nasıl kolaylıkla yalan söyleyebileceğim konusunda bir fikri yoktu. Ama bu durumda, onun gerçeği görmesine izin verdim.

"Benimle gelin" dedi.

Bizi rahat bir oturma odasına götürdü ama oturmamayı tercih ettim. "Burada bekleyin de birilerini çağırayım." Sonra tekrar Olivia'ya baktı. "Tercihin nedir?" diye sordu. "Erkek mi, kadın mı?"

Olivia şimdiden şişmeye başlamış olan dudaklarını yaladı. Bir avcıya dönüşüyordu. Islak dudakları, herhangi bir ölümlünün öpmeye karşı koyamayacağı kadar çekiciydi ve birçok erkek bu uğurda ölümü göze alabilirdi. Onu izlerken bana kanını önerdiğinde Eleanor'un üzerinde de böyle bir etki yapıp yapmadığını merak ettim. Olivia solgun elini uzattı ve Eleanor'un çıplak boynunda parmaklarını dolayarak öpecekmiş gibi yaklaştı. Bunun yerine, başparmağını Eleanor'un ağzına dayadı.

"Senin gibi güzel kaltakları severim" dedi, Eleanor'un dudaklarını ayırarak. Eleanor'un, Olivia'nın dokunuşu altında titrediğini hissettim. Ben bile etkilenmediğimi söyleyemezdim. İhtahıma o kadar uzun süredir kontrol ediyordum ki bu aşırı yük nefesimi kesmişti.

"William'ın burada oynamaktan neden hoşlandığını anlıyorum," dedi Olivia.

Üçümüz bir an olduğumuz yerde donup kaldık. Biri bana dokunmuş gibi hissettim ve boğazımı temizleyerek, karpıyı kilisleyip ikisini

de halinin üzerine yatırma dürtüme karşı koymaya çalıştım. Olivia, Eleanor'u isteksizce bıraktı. "Ama aynı zamanda yemeğimle düzmek de isterim; dolayısıyla sanırım bir erkek daha iyi olur."

Eleanor konuşabileceğinden emin değilmiş gibi başıyla onayladı ve kapıda gözden kayboldu.

Bu kadının bir çocuk olduğunu mu düşünmüştüm? Öyleyse, Jack'ın dediği gibi, büyük köpeklerle açık atabileceğini kanıtlıyordu. Şimdi onu görse Jack ne düşünürdü?

Olivia, yaramazca ve şehvetle parlayan gözlerle bakarak güldü. "Sen de onu tatmin etmelisin. Senin için ölüyor." Cevap vermediğimde bana yaklaşarak kedi gibi vücuduma süründü. "Aç olmadığımı söylödiğimi biliyorsun ama aniden açlıktan öldüğümü fark ettim. Umarım arkadaşın Eleanor acele eder." Yüzüme bakarak gülümserken bir elini aşağı doğru kaydırdı ve gizleyemediğimi sertliği mi okşadı. "Yoksa konuyu kendi elime almam gerekebilir."

Jack

Garaja dönerken Huey'in başına gelenleri çocuklara nasıl anlatacağımı düşünüyordum. En azından, haber vermem gereken bir akrabası yoktu. Huey'in karısı ölmüştü ve bildiği ya da itiraf ettiği herhangi bir akrabası yoktu. Yolcu koltuğunda, bir marketten aldığım iki on ikilik bira kasası ve cips duruyordu. Daha önce böyle bir şey planlamamıştım ama içecek bir şeyler olması gerektiğini düşünüyordum.

Garaja yanaştığımda, görebildiğim tek şey devamlı müşterilerdi. Rufus, Otis ve Jerry kâğıt oynuyor, Rennie de bir şanzıman üzerinde çalışıyordu. Beni çok iyi tanıyan Rennie, hemen bir terslik olduğunu hissetti.

"Sorun nedir, şef? Huey'i buldun mu?" diye sordu Rennie. Yüzde 100, birinci sınıf insan olmadığına kesinlikle inandığım Jerry ve Rufus, yüzlerini havaya kaldırarak burun deliklerini iri iri açtılar. Ölümlün kokusunu neredeyse benim kadar iyi bir şekilde alabiliyorlardı,

Kağıt oyunu dururken Otis bir ona, bir diğerine baktı.

"Evet, onu buldum. Ona bir şey saldırmış. Kötü bir şey. Şehre yeni gelmiş; William ve ben onu yakalayacağız."

Bir an bu haberi sindirmeleri için bekledim. Yağ değiştiren, arabalarla uğraşan ve dükkândaki tuhaf işleri yapan Huey, devamlı müşterilerin gözdesiydi. Kafası iyi çalışmıyordu ama iyi bir dosttu ve asla soru sormazdı. Aslında hayatın poker oyununda, arkadaşlarının tuhalliği konusunda blöf yapacak kadar yeteneği vardı; sadece meraklı bir doğası yoktu. İstesem, buraya bir uyuşturucu satıcısı getirebilir, onu yağ çukurunda kızartabilirdim ve Huey asla tek kelime etmezdi. Bir insanda bu hayranlık uyandıran bir özellikti.

Sonunda bagajı açtım ve çocuklar arkadaşlarını görmek için yanıma geldi. Huey şimdi gözleri kapalıyken oldukça huzurlu görünüyordu.

"Doğal görünmüyor mu?" diye sordu Otis.

"Boğazında bir Mack kamyonu geçirebileceğin genişlikte bir delik varken hayır" dedi Rufus.

"Ah, evet, haklısın..." diye marıldandı Otis.

Bir an duraksadıktan sonra Jerry araya girdi. "Bunu yapan kişiyi bulmanıza yardım edebilir miyiz?" Güçlü ve sert görünüşlü biri olan Jerry, muhtemelen kavgada işe yarardı. Huey'e saygısını göstermek için Braves kasketini çıkardı ve bir kez daha kulaklarının normal bir insan için fazla sivri olduğunu fark ettim. İşler sertleşirse, gerçekten yararlı bir şeye dönüşebileceğini düşündüm. Ama bu onun savaşı değildi ve William'la ben sonunda Huey'le Alger'i öldüreni bulduğumuzda, ikimiz birlikte bile onu durduracak kadar güçlü olup olmayacağımızı bilmiyordum.

"İşlekkürler ama bunu William'la birlikte halledeceğiz."

Rufus iki işaret parmağını eğip ağzının iki yanına yerleştirdi. Bu, onun *nampir* deme şekliydi ve bu kelime asla benim yanımda söylenmezdi. Kesin olarak bilmektense, gerçeklerin etrafında dans etmek daha iyiydi.

"Evet" dedim. "Bu tam bize göre bir iş."

Bir an sessiz kaldılar ve bu yeni, kötü ruhlu kan içicinin ciddiyetini düşündüler. Sonra onlara daha fazlasını anlatacaktım ama o anda sadece Huey'i düşünmemiz gerekiyordu. Huey'in cesedine bir cenaze evindeki tabutun etrafına toplanmış gibi bakmaya devam ettiler; bu arada ben de oyun masasına bira ve cipsleri bıraktım. Her biri soğuk bir bira aldı ve biraların kralı Budweiser kutumu kaldırıp "Huey'e" dedim.

"Huey'e" dedi diğerleri. Hepimiz aynı anda biralarımızı kafaya dikerken yirmi bir pare silah atışı gibi sesler çıktı.

"Huey sarhoş olup da yağ çukuruna düştüğünde nasıl küfredtiğini hatırlıyor musunuz?"

"Unutabilir miyim? Hastane faturasını ben ödemek zorunda kalmıştım" dedim. "Vücudundaki kemiklerin neredeyse hepsini kırmıştı. Hatta çenesi bile kapanmıştı."

"En kötüsü o da değildi" dedi Rennie. "Birkaç ay bütün vücudu hareketsiz bir şekilde oturmuştu ve bu arada rahmetli karısı bu kadar aptal olduğu için ona söylenip durmuştu. Çenesi kırıldığı için cevap da verememişti. Ayğa kalkıp gidemiyordu da. Sadece oturup hepsini dinlemek zorunda kalmıştı."

Rufus araya girdi. "Bu, onu deli etmişti."

Hepimiz güldük ve bu bize iyi geldi. Biraz suçluluk duymuş olabiliriz ama iyi hissetmiştik. Ölümlülerle iyi zamanların yanında kötü zamanları da paylaşmak iyiydi. Duyguları o kadar gerçek ve samimiydi ki. Bazen onlardan biri olmadığımı unutuyordum.

"O olaydan sonra karısı ona büyü yaptırmıştı" dedi Rufus. "Elbette ki kurtulmaya çalışmıştı. Haftada yedi gün yirmi dört saat boyununda bir *gris-gris* taşımıştı ama yine de içki içmeye korkmuştu."

"Evet" dedi Jerry. "İnsan bağırsakları olmadan yapamaz ki."

Bu çok ciddi bir düşünceydi. Birkaç kutu bira içtikten sonra bunu düşünen kişiyi aynılacak kadar ciddi. "Bu bir gerçek" dedi Rufus.

"Onunla ne yapacaksın?" diye sordu Rennie.

"Onu kepeçeye götürüp hep istediği gibi Corsica'nın içinde gö-

mobileceğimizi düşünüyorum."

"O arabayı severdi" dedi Rennie.

"Mükemmel bir Chevy ziyan olacak" dedi Jerry.

"O bir *Corvair*" dedim, belki anlamamış olabilir diye.

"Şanzıman çıkarılmıştı" dedi Rennie.

"A, tamam o zaman" dedi Jerry, bir bira daha açarken.

. . .

Dükkan en yakın yerleşim bölgesinden birkaç blok ötede olduğundan, kimse arka bahçede araba büyüklüğünde çukur kazan bir kepçenin sesinden rahatsız olmazdı. Nihayet arabayı çukura yerleştirdiğimizde, Huey'i direksiyona yerleştirdim ve sol elini direksiyona dayadım. Otis'in ısrarlarıyla, sağ eline de bir kutu bira verdik. Sanırım bundan başka yapabileceğimiz bir şey yoktu.

"Belki ona yeni kıyafetler almalıydık" dedi Rufus. "Bir takım elbise filan, bilirsiniz. Cenaze evlerinde öyle yapıyorlar."

Jerry, Rufus'a cenaze geçidinde yağmaya hazır bekleyen kara bir bulut gibi baktı. "Şey, Rufus, *maballebi* çocuğu, Huey'in tulumuyla gidemeyeceği nereye gittiğini düşünüyorsun ki?"

Rufus bir şey ısırmış gibi ensesini kapadı. "Sana kaç kez bana öyle dememeni söylemiştim" diye homurdandı ve sessizleşti.

Dardığımız yerde Huey'e bakarken Rennie araya girdi. "Sanırım birinin birkaç kelime etmesi gerekiyor." Sonra herkes bana baktı.

Bir yandan, sonsuzluğa mahkûm bir yaratığın ölen birinin cenaze-ünde konuşması tuhaf görünüyordu. Diğer yandan, Huey'in arkadaş ve patronu olarak, sanırım bu iş bana düşüyordu.

"Huey burada yatıyor." Hepsi hüzünlü gözlerle bakan ve burnunu çekiştiren dört adama baktım. Rennie'nin gözleri kalın gözlük camlarının arkasında nemlenmişti. "Lütfen, ee, Tanrım, onu cennetine al ve ona iyi bak çünkü iyi bir dosttu ve bildiğimiz kadarıyla, bir üneği bile incitmedi."

"Amin" diye mırıldandı diğerleri.

Sonrasında, çocukların ikinci kasa biranın geri kalanının bitirmek için masanın etrafına oturmasını izlerken yapmak zorunda olduğum şey için kendime lanet ettim. İnsanlar ve yarı insanlar bana çok zayıf görünüyordu. Her şeyden önce kısa olan yaşamları, günlük düzenlerine biraz tehlike eklediğinizde rüzgârda sönen mum gibi sona erebiliyordu. Huey'e olanların onlara da olmasına izin veremezdim.

"Çocuklar, birkaç günlüğüne dükkânı kapamak zorunda kalacağım. Sadece William'la birlikte Huey'i öldüren şeyi bulup ortadan kaldırırsanız kadar."

İtiraz edecek oldular; bunu yapacaklarını biliyordum. Rennie'nin özellikle iyi bir nedeni vardı. İş ortağımdı ve bu, onun geçim kaynağıydı. "Ya müşteriler ne olacak? Üzerinde çalıştığımız dört araba var."

"Üç. Valinin arabasını bitirdim ve bu gece ona teslim edeceğim. Diğer üç müşteriyi ara ve onlara tamirin birkaç gün daha uzun süreceğini söyle. Eğer bu onlar için bir sorun olarsa, arabalarını başka yere çektirebileceklerini de ekle."

Yıllardır benimle çalışan Rennie, konuyu zorlamaması gerektiğini bilecek kadar beni tanıyordu. Diğerleri o kadar iyi tanımayordu. Jerry ayağa kalktı. "Jack, biz başımızın çaresine bakabiliriz. Rennie'ye göz kulak oluruz ve kimsenin onu rahatsız etmesini sağlarız. Dükkânı kapamak doğru değil."

Jerry sert olduğunu düşünüyordu ve belki ölümlülerin geneliyle kıyaslandığında öyle olabilirdi ama insanların dışındaki dünya onu çok aşırıyordu. Yıllar boyunca, birçok insana dostum demiştim ve birkaçı, bu adamlar da dâhil olmak üzere, özel durumumu aşağı yukarı anlamıştı. William diğer vampirlere yaklaşmama izin vermediğine göre, ya insanlarla bir arada olacaktım ya da münzevi hayat yaşayacaktım. Ama arada bir, biri boyundan çok büyük bir iş kalkıştığında, onlara kimin patron olduğunu göstermek gerekirdi. Açıkçası, bu egoyla ilgili bir durum değildi. Kendi iyilikleri içindi.

"Gelip seni koçından mırısı, neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamaya bile fırsat bulamazsın. Sizi koruyabileceğimden bile emin

değilim. Kendimi koruyup koruyamayacağımı bile bilmiyorum. Bu şey peşime düşerse, yoluna çıkanlarla ilgili çok da seçici davranmayacaktır; Huey'e olduğu gibi. Yeni bir emre kadar, kimsenin buraya yaklaşmasını istemiyorum. Çok ciddiylim."

"Lanet olsun, Jack, biz..."

Dudaklarımla arasında sivri dişlerim görünmeye başladığında, Jerry'nin lafı ağzında kaldı. Göz bebeklerim büyüdü ve ölümcül bakışlarımı yüzüne diktim. "Kes artık."

Jerry hemen susup oturdu. Daha önce onlara gerçek yüzümü asla göstermemiştim. Benliğimi kaplayan hüznü iç çektim. Devamlı müşteriler asla bir daha bana aynı şekilde yaklaşmayacaktı; bunu biliyordum. Bu küçük korkutma hareketi kendi iyilikleri içindi ama kendi evimde kendimi yabancı gibi hissetmişim. İnsanları seviyordum. Tellerinin pembeliğini, melodik seslerini, samimi insan kokularını, normalliklerini seviyordum. Benim görebildiğimi, koklayabildiğimi ve duyabildiğim şeylerden habersiz bir şekilde yaşamlarına sürdürebilmelerini seviyordum; göz ucumdaki bir hareket, yağlı, ölü şeylerin kokusu, kaybolmuş ruhların sesleri gibi. Bunların hiçbirisi onları rahatsız edemezdi. Bazen yine onlardan biri olmayı özleyordum.

Rennie araya girerek gerginliği dağıttı. "Pekâlâ. Anladık. Kötü birisin."

...

Çocuklar kendi yollarına dağıldıktan sonra Rennie çekingen bir tavırla koluma dokundu ve kendime dikkat etmemi söyledi. Endişeli olduğumu görebiliyordum. Ben de endişeliydim.

Sonunda yalnız kaldığımda, garajın köşesinde tuttuğum küçük kasaya doğru yürüdüm. Büyük alet kutularından birini üzerinde tuttuğumdan, büyük ölçüde görünmez kalıyordu. Bazı daha tuhaf müşteriler kredi kartları yerine nakitle çalışmayı sevdikleri için bu kasayı tutuyordum. İnsan olmadığında, kredi kartı almak veya banka hesabı açtırmak zordur. Sistem kurulduğunda Sosyal Güvenlik kartı aldığımdan, ihtiyacım olan her şeye sahiptim. Yıllardır yatar-

larını görüyor, herhangi bir insan gibi gelir vergisini ödüyordum. Ne dediklerini bilirsiniz. Ölüm ve vergiler dışında hiçbir şey kesin değildir. Ben ikisini de halletmiştim.

William'ın yıllar önce saklamam için bana verdiği kolyeyi çıkarırdım. Bunun tılsım olduğunu düşünüyordu ama pek güzel olduğu söylenemezdi. Aslında oldukça çirkindi. Sadece bir dolu deniz kabuğu ve boncuk, bir çocuğun yaz kampında proje olarak yaptığı şeyler gibi, kirli bir deri kordon üzerine dizilmişti. Kan gibi kokması dışında bunun neden o kadar özel olduğunu düşündüm. William'ın gizemli saçmalıklarından biri daha. Aptal tılsımı cebime koydum, kasayı kilitledim ve garajı kapadım.

Valinin aracını alıp Eleanor'un evine yöneldim. William'ın bağlantıları sayesinde, valinin şehir dışında olduğunu ve William'ın parti vereceği geceye kadar dönmeyeceğini biliyordum. William'ın da Jaguar'ı kayıpken iyi bir arabayla gezinmeye devam etmek isteyeceğinden emindim. Pek evcil bir şey ona uymazdı ama Escalade yeterince büyüktü ve işe yarardı. En azından, Olivia ve William'ı ortalıkta dolaştırırken Corvette'imın küçük koltuğunda giderek daha yakınlaşmalarını izlemek zorunda kalmazdım.

Arabayı Eleanor'un evinin önüne park ettim, indim ve basamakları tırmanmaya başladım. O sırada William'ın zamanlamamla ilgili her zamanki sabırsızlığıyla karşılaşacağımı sanıyordum. Yarı yolda durdum ve kaçıman üstüne oturmamak için tirabzana tutunmak zorunda kaldım. Kan şehveti ve sadece *şehvet*, bana Daytona 500'deki lider araba gibi çarptı. Zevk ve acı öylesine yoğundu ki nefesim keşildi. William'ın benden gizlediği şey bu muydu? Muhtemelen o kadar dalmıştı ki kendini bana kapamayı unutmuştu. Bu bir ilkti. Yerimden kapardayamadan, binanın temellerine baktım. William aşağıdaydı. Olivia ve Eleanor'la nasıl bir parti verdiğini kestirmek mümkün değildi. Ve kim bilir başka kim davet edilmişti? Ben bu tür bir şeyi kaldırarak durumda değildim. En azından bu gece. Sendeleyerek basamaklardan indim, arabanın kapısını açtım, William'ın tılsımını dikiz aynasına astım ve yürüyerek uzaklaştım.

Gidecek bir yerim ve kimsem olmadığından meydana bir taş

hanka oturdum ve vücut sıcaklığımın normale inmesini bekledim. Kendimi bu kadar yalnız hissettiğim başka bir zamana hatırlamıyordum. İnsan dostlarımdan ve William'dan uzakta, karşılaşıpacak başka vampirler olmadan, kendimi yersiz yurtsuz biri gibi hissediyordum. Ah, insanların hep sözünü ettiği şu uzaylılardan biri gibiydim. Korkunç bir yaratığın bizi öldürmek için oralarda beklediği gerçeğini de eklerseniz, iyi günümde olmadığımı açıklı.

İnsan sesleri duyunca başımı kaldırıp baktım. Şu hayalet turlanından biri meydana yaklaşıyordu. Iç Savaş çağı kıyafetleri giymiş bir rehber, turistlere gıya o ya da bu canavar hakkında korkunç hikâyeler anlatıyordu. Bana yaklaşırlarken içlerinden biri beni çekti ama durdum. İnsanlar genellikle halka açık yerlerde yabancılarla dost olmaz; en azından ayıkken.

Bunun yerine, bütün vampir yüzümü göstermeden, sadece belli belirsiz bir şekilde sivri dişlerimi gösterdim. Rehber kadın lafı ağzında kalarak durdu ve turistler şaşkın yüzlerle donup kaldı. Ama kadın hemen kendini toparladı ve beresini düzeltti. "Burada her türde insan vardır" dedi. "Cadılar Bayramı yaklaşıyor. Eminim bu bay da bir partiye hazırlanıyor."

Cadılar Bayramı mı? Benim bir Cadılar Bayramı vampiri olduğumu mu düşünmüştü? İşte bu beni kızdırmıştı. Ama şu da bir gerçek ki insanlar kendi gözleriyle görebildikleri ve kendi kulaklarıyla duyabildikleri tuhaf şeylere bile tuhaf açıklamalar getirebilirler. Bu, akıl sağlıklarını korumak için kullandıkları inanılmaz bir beceri. Ama iyi bir hayatta kalma becerisi olduğu kesinlikle söylenemez. William bir delusanda insanlar bir vampirle ilk karşılaştıklarında o önemli anı zihinlerinde tehlikeyi açıklamak için bir kavram aramakla geçirdiklerini anlatmıştı. Ama o kısacık an, hayatlarını kaybetmeleri için de yeterli. İnsanların ne zaman ne yapacağını kestirmek gerçekten kolay. Yanımdan geçerlerken mırıldandım: "Partin tam burada kızım." Beni göremeyecekleri anda, dudaklarımı en uç noktasına kadar gerdim. Söylemekten nefret ediyorum ama etki bir hayli iğrenç olmalı. Bir tırtıl bütünü olarak yutmaya çalışan bir yılanı düşünün.

Dişlerimi hafifçe göstermemi açıklayabilirlerdi ama onlara gerçek

yüzümü olduğu gibi gösterseydim, hepsi çil yavrusu gibi dağılırdı. Zihin gözümlle, rehberin eteğini sıyrıldığı gibi koşmaya başlayışını görebiliyordum. Hayal eğlendiriciydi ama gerçekte olacağı kadar tatmin edici değildi. Neredeyse bowling lobutları gibi dağıldığını görmeye değebilirdi.

Yine yalnız kalmıştım. Belki de değildim. Aynı duygu tüylerimi ürpertiyor, sırtımdan boynuma yükseliyor, kollarımdaki tüyleri diken diken ediyordu. İzlediğimi hissediyordum.

William

Bütün iyi kuğuların yapacağı gibi adam dizlerinin üzerine çökmüştü. Çınlıçplaktı, gözleri kapatılmıştı ve elleri sağlam bir şekilde arkadan bağlanmıştı. Çaresizdi. Eleanor kendini aşmıştı. Atıştırarak bir şeyler istenmişti ama o gerçek güneyli konukseverliğini kanıtlayarak, Olivia'yı uzun süre meşgul edecek bir ziyafet sunmuştu. Eleanor rekor sürede gönüllü bir erkek bulmakla kalmamış, aynı zamanda oldukça yakışıklı birini seçmişti; en azından, güzel bir vücudu vardı. Bu, solgun tenli bir gotik kulüp faresi değildi. Bu kuğu geniş omuzlu, uzun boylu, etkileyici *douanumlyde*. Muhtemelen jehir dışından biri olmalıydı; belki okul takımında oynayan ve buraya biraz yaramazlık yapmaya gelen bir futbolcu olabilirdi. Aslında yaramazlıktan fazlasını bulmuştu. Olivia'nın gözlerine bir kez bakabilse, gönüllü olmak konusunda bir kez daha düşünebilirdi.

Eleanor'un izleme odalarından birinde, aynalı camın arkası da oturuyorduk. Rahat koltuklar ve uzun bir deri kanepse, izleyicilerin bütün süreci görmesine olanak tanıyacak şekilde yerleştirilmişti. Kuğu camın diğer tarafında, insanların bugünlerde *zindan* dediği bir yerde bekliyordu. Bu komikti. Orijinal versiyonları görmüştüm: aşağı yukarı, yere açılmış bir delikten ve ağır ahşap bir kapaktan oluşurlardı. Eleanor'un zindanı, yerel bir hastanenin ameliyathanesine veya parlak krom bir mutfağı daha çok benziyordu. Ama burada yemek pişirilmiyordu. Ses geçirmez odaya yerleştirilmiş paslanmaz

çelik ve deri aletler, kişiyi hareketsiz bırakmak veya acı vermek için tasarlanmıştı. Boğa kırbaçlarından dokuz kuyruklu kedilere, kelepçelerden kilitle zincirlere kadar, içeride herkesin zevkine hitap edecek işkence aletleri vardı. Amsterdam, Paris veya New York'taki bu tür yerlerle elbette ki rekabet edemeydi ama dünyanın bu küçük köşesinde, Eleanor'un hiçbir mastraftan kaçınmadığı açıktı. Neşterler ve özel yapılmış bıçaklar bile başlı başına bir servet olmalıydı.

Eleanor ceketini çıkarmıştı ve şimdi üzerinde boynundan açık beyaz ipek bir bluz vardı. Olivia'yı odaya yönlendirdi. Resmi tanıştırma olmadı. Olivia ellerini kuğunun titreyen omuzlarına ve sırtına sürterek, malı baştan aşağı inceleyerek yavaşça ısıttı. İşinden memnun kalan Eleanor gitmek için döndü. Ama Olivia onun elini yakaladı.

"Sen de kal" dedi belirgin bir ikna yeteneğiyle. "İkimiz birlikte oynayabiliriz. Paylaşmakta sakınca görmem." Sonra dudaklarını açılmaya zorlayarak Eleanor'u öptü; dilleri karşılaştı, birbirlerini inceledi ve kabullendi. Uzun bir andan sonra Olivia onu bıraktı.

Eleanor'un temkinli gözleri aynalı cama döndü; bana bakarken izini, yoksa yardım mı istediğini anlayamadım. Olivia'ya vereceği cevaba merak ederek bekledim. Bu öpücük son derece baştan çıkarıcıydı.

"İzlemeyi tercih ederim," Bakışlarını Olivia'nın gözlerinden ayırmadım, zor çıkan bir sesle konuşmuştu.

Olivia, Eleanor'un elini dudaklarına götürdü ama öpmeden önce duraksadı. Eleanor dokunuşla irkilince Olivia güldü. "Sana çok farklı bir dünya gösterebilirim" dedi.

Eleanor elini çekti ve gitmek için hevesli bir şekilde uzaklaştı. Tanışlığı tek vampirle -ben- paylaşımlarında yaşadığı sağduyu eksikliği onu terk etmişti. Eleanor'um, Olivia'dan *korkuyordu*. "Eminim gösterebilirim" dedi Eleanor sinik bir tonla. Sonra beni şaşırtan bir şekilde duraksadı; sanki gitmek için izin bekler gibiydi.

Olivia sinir bozucu ilgisini kuyuya çevirdi ve Eleanor odadan dışarı sürüldü.

Sonra Alger'in çocuk-kadını yavaş yavaş giysilerini çıkarmaya başladı. Kollarını kaldırıp ipek bluzunu başının üzerinden çıkarırken ve yere

birakırken gözlerimi ayıramadan izledim. Göğüsleri dik ve iri, göğüs uçları açık pembeysdi. İzlemem için bana meydan okurcasına aymaya bakarak deri pantolonunun fermuarını açtı ve kalçalarından aşağı indirip paçaları tek tek ayaklarından çıkardı. Sonunda üzerinde cinsel organımı örten kırmızı bir dantel parçasından başka bir şey kalmadı.

Vücudu bir tanrıçanıninki gibiydi. Hayır, dışı bir avcınıninki gibi Diana.

Diana.

Zihnindeki isim bir sürü anıyı getirdi.

Diana... Eteğini beline kaldırmış hâlde arpa tarlasından koşarak geçen Diana'm. Gülerek, izlemem için beni kışkırtarak... Ve arzusu-na kapıldım; ikimiz de nefes nefese, sarmaş dolaş ve birbirine susamış iki yaratık kadar azmış bir hâlde yerlerde yuvarlanırdık. Güneş sırtımı ısıtıp altın arpa tarlası altımızda uzanırken onun beni sıcacık karşılayan kalçalarının arasına daldığımda iç çekişini duymaktan çok hissederdim. Sonra, telaşlı bir şekilde, ikimiz de tatmin olana kadar bacaklarının arasında gidip gelirdim.

"Tash William'ım, kalbim." Gökyüzünden düşmüş bir kuş gibi arpa tarlasının ortasında ırtırtı yatarak gözlerini kapatır ve gülümserdi.

"Beni kışkırtmaya devam edersen tarlada asla çalışmam" derdim nefes nefese ve mutluluktan kendimi kaybetmiş bir hâlde. "Evli olalım ya da olmayalım, peder bizi burada, gün ışıığında böyle yakalarsa başımız derde girer." Bu anı, zevkle birlikte acıyı da getirmişti. O anda ölsem, şanslı bir adam olurum. Bunun yerine, karanlıkta yaşayan lanetli bir ölümsüze dönüşmüştüm.

Canlı bir el sırtıma dokunarak zihnindeki acı verici vizyonu dağıttı. Eleanor'un sesi adımı fısıldadı. Sevgili Diana'mın görüntüsü silindi.

Cam engelin diğer tarafında, belki de zihnimin uzaklaştığını hissedilen Olivia, uzandı ve küçük bir çabıyla kuşu ayağa kaldırdı.

"Çok güçlüsünüz, hanımum," dedi adam, kısık sesle.

"Korktun mu?" diye sordu Olivia, avucunu adamın çıplak göğ-

stinden aşağı kaydırıp hayalarını avuçlarken.

Adam korkuyla yutkundu. "Evet, hanımım."

"Korkmalısın." Olivia'nın sesi murlar gibi çıkmıştı ama bir kedinkinden çok bir kaplaninkini andırıyordu.

Canın benim bulunduğum tarafında, Eleanor'un eli gömleğimin altına süzölmeye çalışıyordu. Onu durdurmayı belli belirsiz düşündüm ama sonra Olivia, kendi zindanında bir örümcek gibi kuğuya tımsıki sarılıp onu ısırdı.

Yahşi bir akrabalık veya lanetli kanımdaki sihirli özellikler olsun, adamın tadını ben de alabiliyordum; ağzımda ılık kanını hissedebiliyordum. Dudaklarımdan ve boynumdan aşağı süzölen ıslaklığı hissedebiliyordum. Hiç düşünmeden Eleanor'u kollarıma aldım ve ısınan vücuduma yüzünü sürmesine izin verdim. Bir tren motorunun güçlü yoğunluğuyla yumuşak bir emme sesi tihnimi doldurdu. Onu kendime bastırırken Eleanor yüzünü buruşturdu.

Tenseel uyarılmanın neredeyse tehlikeli bir seviyesine ulaşırken Olivia avırını bıraktı. Yaradan kan süzölürken parmaklarını değdirek ellerini ıslattı. Kuğu nefes nefese bir hâlde ve dev gibi ereksiyoıyla ayakta duruyordu.

"Oh, oh, oh" dedi Olivia, elini penisin üzerinde uzunlamaına kaydırarak adamı kendi kanıyla ıslatırken. Kuğu inledi. Ben büyülenmiş hâlde durduğum yerde izlerken Eleanor dizlerinin üzerine göktü ve pantolonumu çözmeye başladı.

Olivia, kandan kıpkırmızı olmuş dudaklarının arasından dişlerini göstererek gülümsedi. Oyununu kendi için değil, bana ve hatta kuğuya zevk vermek için sürdürür gibiydi. Adamın organını tekrar pompaladı ve Eleanor'un aç dudaklarının üzerime kapandığını hissettim. Ellerimi aynaya yerleştirerek öne eğildim ve yüzümü cama dayadım. Bu arada Olivia da kuğuyu acıdan inletene kadar sıkıyordu. Bırakmadan önce, aynı ses benden çıktı. Zarif bir şekilde, kırmızı lünet külotunu çıkarıp adamın ağzına tıktı.

Olivia'nın tadını alabiliyordum.

Ank iyice heveslenmiş olan adamı kalçaları deri kaplı masaya ya-

puşana kadar iterek emretti. "Sırtüstü uzan." Boğuk bir sesle cevap veren kuğu, bağlı ellerinin izin verdiğince itaat etti. Adamın hareketlerindeki sınırlamadan rahatsız olan Olivia, tepsideki bıçaklardan birini aldı ve adamın bağını çözdü. Ama adam çok erken gevşeme hatasına düştü. Ancak başka bir vampirin görebileceği bir hızla, Olivia ustaca bir kesinlikle bıçağı aşağı indirdi ve adamın bileğindeki bir damarı açtı.

Eleanor beni emerken o da adamın bileğini emerek gözlerini bana dikti. Bu deneyim, geniş hafızamdaki hiçbir şeye benzemiyordu. Bütün kontrolümü kaybetmişim ve kendimi sarıncı bir orgazma doğru hızla sürüklenirken bulmuştum. Homurdanarak boğalırken nefesim camda buğu yaratacak kadar ısınmıştı. Buna cevap olarak inleyen Eleanor, her şeyimi yutarak emmeye devam etti.

Ama Olivia bir kanarya yutmuş kediye benziyordu. Sinsice gülümseyerek, kuğunun üzerine oturdu ve adamı titremeye başlayana kadar kalkıp oturmaya devam etti. Eleanor'u ayağa kaldırdım ve göğsümle camın arasına sıkıştırdım. Birlikte orgazma ulaşırlarken Olivia adama çullandı ve kanlı dişlerini boynunun diğer tarafına geçirdi.

Yine sertleştiğimi ve dolduğumu hissettim. Eleanor'un giysilerini parçalayarak üzerinden çıkarırken ipeğin yumuşak hissettisini duydum. Beslenme ihtiyacım öylesine şiddetlenmişti ki dişlerimin Eleanor'un boynuna yöneldiğini fark ettim. Kalbi kapana kısılmış bir kuşunkı gibi atıyordu. Her şeyini bana sunarken pehvetle inledi.

Kanının kokusu açlığını daha da artırmıştı. Kan yaşam demekti; kan güç demekti.

Bir rüyadan uyanır gibi, bana yaslanarak kıvrılan ve kendisini almam için yalvaran Eleanor'a baktım. Aniden bütün vücudum gerçekliğin soğukluğuyla sarıldı. O anda tuhaf görünse de Jack'i düşündüm. Tuhaf, sıvı gibi bir endişe. Ama önce tatlı Eleanor'uma zevk vermeliydim; bunu fiziksel olarak yapabiliydim. Jack'in yanında Lalee'nin tılsımı vardı. Bir süre daha kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacaktı.

Jack

"Her neredeysen çık ortaya seni katil orospu çocuğu!" diye bağırdım, son insan da köşede gözden kaybolduktan sonra. Oldukça iyi görbiliyor, daha da iyi duyabiliyordum. Hiçbir şey olmadı. Peşimde dolayan her kimse, hazır ve avantajlı duruma geçene kadar karşıma çıkmayacaktı. Sürprizlerden nefret etmeye başlıyordum.

O gece bağlantıya girdiğim bütün insanları kendimden uzaklaştırmayı başarmıştım ve diğer vampirler sessiz kan emerek seks oyunları oynuyordu. Ben de ölülerle takılabileceğimi düşündüm, benden kaçmayacak olanlarla. Kendime acımanı izleyecek kişiler. Bu yüzden birkaç blok ötedeki Koloni Mezarlığı'na yöneldim. Oraya ulaştığımda, demir parmaklıkların üzerinden mızraklara takılmadan kolayca atladım.

Yumuşak toprağa ayak basar basmaz, ölüleri hissettim. Koloni Mezarlığı'ndaki ölüler, Bonaventure'dakiler gibi huzursuzdu. Gözetimi kapadım ve duyularımı açtım. Evet, hepsi huzursuz ve rahatsızdı. Cıvarda yürüyerek onları anlamaya, hissetmeye, huzursuzluklarının derinliğini ölçmeye çalıştım. Daha önce hiç öyle bir şey hissetmemiştim. Beni uyandırıyor gibiydiler. Uzun zaman önce ölmüşlerin tavsiyelerine güvenmem gerektiğinde, işler kötüye gitmişti. Ama kendi babama da güvenemiyordum. William o zevk evinde öylesine meşguldü ki düşüncelerini engellemeyi bile unutmuştu. Zihninin katil yerine kaholara odaklanmış olması çok kötüydü, yoksa belki işe yarar bilgiler alabilirdim. Bunun yerine öyle sert ve vahşi bir cinsel enerji hissetmişim ki soğuk bir duya ihtiyacım olduğunu hissetmiştim.

Mezarlığın ortasından yürüyüp gece için doğal olan hışırtıların ve hayvan seslerinin arasında ilerlerken bir Jaguar'ın kendine has motor sesini duydum. Benden uzaklaşarak doğudaki okyanusa doğru gidiyordu. Ayaklarımin altındaki ruhların yavaş yavaş yerleşmesi, zihni tahmin ettiğim şeyi anlatıyordu. William'ın arabasındaki başlıca vampirdi bu. Muhtemelen bir lahdin beton kapasının altında gülmüş olmalıydı.

Birkaç yüz yıl önce at nalları arasında kalarak ölen Gerald Hollis Jennings adında birinin mezar taşının yanına çöktüm; en azından, onu ilk ziyaret ettiğimde bana öyle öldüğünü anlatmıştı. Ruhu da-
ima sessizdi; bu yüzden de iyi bir dinleyiciydi. İster inanın, ister
inanmayın, bazen insanlar hiçbir işlerini yarım bırakmadan ölür.

"Gerald, dostum. Yakın zamanda burada herhangi bir kötülük
sezdin mi? Yani, büyük bir kötülük? Baralara her zaman uğrayanları
kastetmiyorum."

Onun yüksek sesle konuştuğunu hiç duymamıştım. Bir homur-
danma ve hafif bir titreyiş olunca bunu evet olarak algıladım. Ölü-
ler benimle iletişim kurduğunda, genellikle dolaylı yoldan olur. Her
şey zihnimdedir. Gözlerimi kapadım ve kelimeler neredeyse haykır-
casına zihnimde biçimlendi: *Tehlike, Jack*.

Tehlikede olduğumu elbette ki biliyordum ama Gerald'ın bu me-
sajı beni irkiltmişti. Gerald kadar eski bir ruh bile hissedebiliyorsa,
ne kadar kötü olabiliirdi?

"Bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?"

Öfkeli bir hışırtı hissettim; sanki bütün psişik enerjisini başka bir
mesaj iletmeye harcıyor gibiydi ama aynı zamanda son beyin fırtına-
sını da tükettiğini hissediyordum. Beyni ben daha doğmadan önce
toz olmuş birinden başka ne bekleyebilirsiniz ki? Belki daha zevkli
bir konu onu yine doldurabilirdi.

"Seksi hatırlıyor musun?" diye sordum.

Zihnimde, utangaç bir tavırla gülümserken göğsü kalkıp inen bir
hizmetçinin görüntüsü belirdi. Onu kızıl saçlarından tutup kendi-
ne çekerken Gerald'ın elinin kadının eteğinin altına uzandığını his-
settim. Kadın öpücüğe karşılık vermek için gözlerini kapadı. Sonra
Gerald bir eliyle kadının eteğini kaldırdı.

Tam da soracak soruyu bulmuştum. Şimdi başka bir soğuk duşa
ihtiyacım vardı.

Bir duraksama sırasında kahkaha hissettim ve ben de onunla bir-
likte güldüm. Ama bir çığlık duyarak sustum.

müşteriler gibi güvenilir, kendini kanatlamış sırdaşlardı. Bizim için çalışanlara sessizlikleri ve sadakatleri karşılığında iyi ödeme yapılmasına bile, bize ihanet etmeye korkarlardı. Ya da karımıza gelip böyle bir şey söylemeye. Bu sersem bakarken onunla başa çıkmak için iki seçeneğim olduğunu düşündüm. Ona deli olduğunu ve vampir diye bir şeyin olmadığını söyleyebilirdim ya da inkârı bir kenara atıp icabına bakabilirdim. Ama önce nereden bildiğini öğrenmeliydim.

"Benim bir vampir olduğumu nereden çıkardın?"

"İki yıl önce annem, babam ve ben, keman resitalimden dönüyorduk ve araba, Houghton Caddesi'ndeki Melfrey mağazasının önünde bozulmuştu. Hemen önünde büyük vitrini olan mağaza. Babam cep telefonu ile konuşurken ve annem ajandasını karıştırırken ben de hidrolik kancayla arabayı kaldıran çekicinin yansımaları izliyordum. Ama senin yansıman yoktu. Gerçekten orada olup olmadığını anlamak için dönüp baktım. Muhteşemdi! Ayrıca, seni biraz önce dışlarını açmış hâlde sokakta gördüm."

Ah, lanet! Küçük sersem beni izliyordu. Bu kadar dikkatsiz olduğuma inanamıyordum. Genellikle aynalara da çok dikkat ederdim. Kasıtlı olarak kamyonumun dikiz aynalarını kırmıştım. Ama bütün sokağı yansıtan bir vitrinin önünde işimi yaptığımı fark etmemiştim. Çocuk bir vampir olduğumu açıkça anlamaştı. Inkâr etmem mümkün değildi. Şimdi gösteri zamanıydı.

Hızlı bir hareketle, çocuğu parmaklıktan alıp havaya kaldırdım. "Dinle, evlat, inan bana bunu istemezsin." Onu yıldızları görmesine neden olacak kadar sert bir şekilde parmaklıklara çarptım ve sonra dişlerimi çıkarp yüzüne eğilerek gözlerimi gösterdim. Dişlerimi uzatmamla birlikte oluşan istem dışı bir hareketti ve geceleri avlanmamıza yardımcı olundu. En azından, ben öyle olduğunu sanıyordum. Sonuçta, dişlerin uzaması ve gözlerin kızıl siyah renge bürünmesi, her insanın yüreğini ağzına getirmeye yeterdi. Uzaktan bakarken bu ona bir gösteri gibi gelmiş olabilirdi ama yakından bakıldığında, kesinlikle dehşet verici bir görüntüydü.

Ve bu kez işe yaradı. Adı her neyse, ucube bayılacak gibi oldu.

Elbette ki bu ceketinin önünü o kadar sıkı kavrayıp solunumunu engelliyor olmamdan da kaynaklanmış olabilirdi. Ama sonunda başını dimdik kaldırdı ve meydan okudu. "Evet, istiyorum. Sizden biri olmak istiyorum" diye inledi.

"Hayır, istemiyorsun."

"Evet, istiyorum."

"Ne dediğini bilmiyorsun sen. Bir mezarlıkta tek başıma oturduğumu fark etmedin mi?" *Sadece onlar dinlemeye istekli olduğu için sorunlarını ölülere anlatarak.* "Güven bana. Böyle bir hayat istemezsin."

Derin bir nefes aldı ve gözlerimin içine baktı. "Evet" dedi daha güçlü bir sesle. "İstiyorum."

Yakasını bıraktım. Yere kayarken çenemi ovaladım. "Pekâlâ, yani seni bir vampire dönüştürmemi istediğin için beni takip ediyordun. Neden bir kan içici olmak istiyorsun peki?"

Ceketini düzelitti ve biraz rahatladı. "O gece yaptığın şeyi görünce bizi eve bırakmandan hemen sonra dışarı sıvışıp garajına geldim. Kimse senin bakmadığını düşündüğünde, krika filan kullanmadan jantponundan tutup arabayı kaldırdığını izledim. O anda, vampir hikâyelerinde okuduğum şeyin doğru olduğunu anladım; vampirlerin ne kadar güçlü olduğuyla ilgili. Savannah'da çok fazla vampir olmadığına, yoksa her yerde cesetler bulunacağını düşündüm. Bu yüzden, tek vampirin sen olduğun sonucuna vardım. Bu da seni buradaki en kötü adam yapar."

"Şey, evet." Ona William'dan söz etmeyecektim. Eğer bilmiyorsa, muhtemelen asla tahmin edemezdi. William benim yaptığım türden hatalar yapmazdı. Hoş, William hiç hata yapmazdı.

"O gecedan beri, vampirlerle ilgili bulabildiğim her şeyi inceledim. Elbette ki çoğu kurgu ama kurguda bile bazen bir gerçek payı bulunur. Bulabildiğim bütün verileri izledim. Daha fazlasını öğrendikçe vampir olmayı daha da çok istedim."

Ay ışığında onu baştan aşağı süzdüm. Doğal bir solgunluğu vardı ama alışıldık gotik tarzda beyaz makyajla desteklemişti. Deri ceketinin altında incecik kolları ve düz, çocuksu bir göğsü vardı. Okuldaki

diğer çocuklar onu her gün dövüyor olmalıydı; bu dünyanın genel prensibiydi. Kötü olmayı istemesine yaşmamak gerekirdi. Muhtemelen bir muhallebi çocuğu ve ucubeydi ama ona vampir yüzümü tam olarak gösterdiğimde bile altını ıslatmadan gözümün içine bakabilecek cesareti sergilemişti. Her ne olursa olsun, bir korkak değildi.

İç çektim. "Dinle, evlat. Sana yardım etmek isterim. Gerçekten. Ama sana bu *kandeliğin* ya da adına her ne diyorsan, görüldüğü kadar hoş olmadığını söylemek zorundayım. Ayrıca, birini vampire dönüştürmek kolay değildir. Daha önce hiç yapmadım. Nasıl yapacağımı bildiğimden bile emin değilim."

"Sen vampire dönüştüğünde neler olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Aslında hatırlamıyordum. Tam olarak değil. Ölümlü hayatımdan hatırladığım en son şey, çamurlu, kanlı bir savaş alanında yatarken William'ın bana gelip dişlerini açtığıydı... İnansılmaz bir acı ve zevk hissetmiştim. Bunu tanımlamanın başka yolu yoktu. Sonra bir süre hiçbir şey hissetmemiştim. Ardından bütün açlığım ve susuzluğumla tekrar geri dönmüştüm. Sesler, dokunuşlar, tatlar ve kokular çok keskinleşmişti; daha önce olduklarından daha büyük, daha derin ve her nedense daha gerçektiler. "Bu uzun zaman önceydi" dedim.

Çocuk öne eğilerek kısık sesle konuştu. "Kan takası. Hepsi bu. Elbette ki çoğu kimse dönüşüm aşamasında sağ kalamıyor ama..."

"Ha? Bu çok basit bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

Artık iyice sabrı taşmış gibi görünüyordu. "Biliyor musun, bunları gerçekten bilmen gerekir."

Haklıydı. Lanet olanca William. Nasıl vampir olunacağı konusunda ince detayları bana asla anlatmamıştı. Bana sadece hayatta kalmam için gereken asgari bilgileri vermişti. Karşımdaki bu serseri yaratığın, iki yıl boyunca okuduğu kitaplardan sonra vampirler hakkında benden daha çok bilgisi olması mümkündü.

"Çok şey biliyorum" dedim. "Aslında, seni sınavacağım. Vampirler hakkında bu kadar çok şey biliyorsan, vampir olmanın nasıl bir şey olduğunu da bilmen gerekir. Öncelikle, öyle birini nasıl tespit edersin?"

"Tekâllâ, bir vampir olabilirsin, eğer..."

"Çok komik."

"...sarımsaktan korkuyorsan" diye devam etti.

Güldüm. "Ben sarımsak severim." Kan içmeye ek olarak gerçekten yediğim tek şey kırmızı etti. Sarımsaktan korkup korkmadığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Neden sarımsaktan korkacaktım ki?

"Güneşte dışarı çıkamıyorsan vampir olabilirsin."

"Bu tamam."

"Sadece ateşle, tahta kazaklarla ve gümüş kurşunla öldürülebilirsin."

"Evet, evet. Gümüş çoğunlukla kurtadamlar içindir ama teknik açılan, evet." Onu bir sonraki maddeye geçirdim.

"Uçabiliyorsan bir vampir olabilirsin."

"Evlâ, sen uyuşturucu mu aldın?" Bütün bu süre boyunca böyle bir yeteneğim olmuşa ve William bana söylememişse, kalbine kazı-ğı kendi ellerimle saplayacaktım.

"Son zamanlarda hayır. Anne Rice'in vampirleri uçabiliyor."

"Ah, saçmalık. Sen bilgilerini ona mı dayandırdın? Anne Rice'in vampirleri seks bile yapamıyor. Saçma!"

"Yani seks yapabiliyor musun?"

"Elbette." Gerald'in yine güldüğünü hissedebiliyordum.

"Güzel." Bu haberle çocuk biraz neşelenmiş gibiydi. Hayatı boyunca hiçbir kadınla yatmadığına dışerim üzerine bahse girebilirdim. Belki de vampir olmak istemesinin gerçek nedeni, piliş toplamaktı. *Ya da erkekler*, diye düşürdüm, kulaklarındaki küpelere tekrar bakarak.

"Paşka?" diye sordum.

Bu bir süre devam etti. Tabut kısmını doğru anlamıştı. Ayrıca haçlar (onlara yaklaşılamıyordum). Kutsal suyun canımızı yakabildiğini söyledi ama bildiğim kadarıyla su suydı. Ayrıca davet edilmeden çıkırcı geçemeyeceğimizi de biliyordu. Ne var ki üzerinde deney yapmam gereken bir sürü şey saydı. Onu başka zaman biraz daha

sınayabileceğimi düşündüm ama vakit geç oluyordu; daha doğrusu, uyku alışkanlığınıza bağlı olarak çok erkendi.

"Van Worm nedir?" diye sordum.

"Von Worm" diye düzeltti. "W-e-r-m. Ailem Savannah'nın eskilerindendir. İlk toprak sahipleri ve şimdiki bankerler."

Şimdi hatırlıyordum. Von Worm'ler, William'ın partilerine düzenli olarak katılan yüksek sosyete çiftlerinden biriydi. Çocuklarının nelerin peşinde olduğunu öğrendikleri takdirde nasıl heyecanlanacaklarını tahmin edebiliyordum. Aslında, muhtemelen her gün Cadılar Bayramı'ymış gibi dolanmasının nedeni de bu olmalıydı. Sırf anne ve babasını sinir etmek için.

"Peki, ailen küçük oğullarının büyüdüğünde bir vampir olmak istemesi konusunda ne diyor?"

"Onlara hiçbir şey söylemedim ki. Benim varlığımdan bile neredeyse habersizler. Kurtlar tarafından büyütülsem, daha iyi bir eğitim alırdım."

"Demek mesele bu. Annenin ve babanın dikkatini çekmek mi?"

"Seri ilk fark ettiğimde, ölümler dünyası zaten ilgimi çekiyordu. Gotik kültür mükemmel bir zemindi. Onları kabilem bildim. Bir yıl sonra okuldan ayrıldım; geceleri çalışabilmeli, oynayabilmeli ve gündüzleri uyuyabilmeliydim. Bu yüzden perakende satışlarda iş buldum."

Kaşlarını kaldırdım.

"Alışveriş merkezindeki Spencer'da gece vardiyasında çalışmaya başladım, anlamadın mı?"

"Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi." En yakındaki mezarın üzerine oturdu ve sürmek için siyah rujunu çıkardı.

Elini yakaladım. "Ah, hayır, yapma."

"Neden?"

"Vampirler bunu yapmaz" dedim ama kelimeler ağızımdan kendi-

hişirlerden dökülmüştü. Bu çocuğun beni korkuttuğunun farkındaydım. Ve dediğim gibi, vampir olan bendim. Sadece tuhaf görünmüyor, aynı zamanda tuhaf konuşuyordu. Bir dakika normal bir çocuk gibi konuşuyor ve bir an sonra "seninle tanıştığıma sevindim" gibi tuhaf laflar ediyordu. Zavallı çocuğun ilgisiz bir ailesi, cılız bir vücudu, komik görünüşlü bir yüzü vardı ve Lamar Von Worm gibi gülünç bir isimle dolaşıyordu. Lanet olsun, vampir olmak istemesi-ne saymamak gerekirdi.

"Pekâlâ. Neden seni bir vampire dönüştüreyim? Benim bundan çıkarım ne?"

"Hizmetkârın olacağım. Tıpkı *Drakula*'daki Renfield gibi. Ve değerini kanıtladıktan sonra o zaman beni bir kan içiciye dönüştürebilirsin."

Drakula'daki -Coppola versiyonu- Renfield'ı hatırlıyordum. Tom Wains'i kim Renfield olarak düşünebilirdi ki? İşte rol seçimi diye buna derim. Belki Worm gerçekten de yararlı olabilirdi. Diğer yandan, ayak bağı da olabilirdi. Şu anda hayatımda karmaşaya hiç ihtiyacım yoktu. "Bilmiyorum."

"Muhbir olabilirim. Çok sert adamlarla takılıyorum ve onlar bir sürü şey bilir."

Geldüm. "Ne gibi şeyler? Alışveriş merkezindeki hangi mağazada en uyah kotları bulabileceğin gibi mi?"

Koyu renk gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi. "Şehirdeki yeni vampirin kim olduğu gibi."

Şimdi dikkatimi çekmişti. Şehirdeki tek vampir olduğumu düşün-duğüme göre, şimdi kimden söz ediyordu? William mı, Olivia mı, katil mi? "Pekâlâ, kimmiş?"

"Bilmiyor musun?"

"Bilsem sorar mıydım?"

"Beni dönüştüreceğine söz verersen söylerim."

Bu çocuk katır gibi inatçıydı. Onu biraz hırpalayabileceğimi düşün-ğümün ama muhtemelen hırpalanmak konusunda kariyer yapmış

"Bu tılsım, Voudoun tarafından kutsandı. Bu noktada korunabileceğin ölçüde seni korur. Nasılsın şimdi söyleyemem. Çok karmaşık." Hafifçe gülümsedi. "Lütfen tak. Benim için."

Olivia basamaklardan inerken seks kokusu burnuma geldi. O kokunun bir kısmı insandı. Beslenmişti ve kim bilir başka neler yapmıştı. Arabanın içine uzanıp dikiz aynasına asılı tılsıma baktı. "Uslu çocuk ol, Jackie" dedi kolyeyi boynuma takarken. "Şu güzel kolyeyi tak." Yumuşak pembe dili kan kırmızısı dudaklarının arasından çıktı ve şeker yalayan bir çocuk gibi yanağını yaladı. "Güzel lolipop" diye murladı. O gece üçüncü kez, lanet olasıca soğuk bir duşa ihtiyacım vardı.

"Şimdi Algernon öldüğüne göre, bakıyorum hep yanlış yerlerde aşk arıyorsun" dedim tepkimi gizlemek için.

Gözlerinde soğuk bakışlar belirdi. "Ben her zaman aşk ararım, tatlım. Ayrıca Alger benim eşim değil, ilhamımdı."

William aramıza girdi. "Huey'in icabına bakıldı mı?"

"Hm?" Büyülenmeye başlamıştım. William'ın konuştuğunu fark etmem bir-iki saniyemi aldı. "Evet, o... olmas gerektiği yerde."

Arka koltuğa yerleştim. William ve Olivia öne geçti. William arabayı vites takarken Olivia, Eleanor'a öpücük gönderdi. Lanet olsun; bir insan bile -baştan aşağı bir diş- benden daha çok ilgi görüyordu. Olivia'nın dudaklarını düşünmek de kasıklarımı germiştir. William'a Werm'le karşılaşmamdan söz etmemeye karar verdim. Sonuçta William bana bir şey anlatmıyorsa, ben neden ona bir şey anlatacaktım ki? Küçük Werm gerçekten yararlı olabilirdi.

Havadan sudan konuşacak durumda olmadığımın depoya giderken yolda ağızımı kapalı tuttum. William, Olivia'ya Savannah hakkında tur rehberlerini kısıktırarak ölçüde bilgi veriyordu. Sanki benim yanımdayken kadının kendisi ve durumuyla ilgili herhangi bir şey söylemesini engellemeye çalışıyor gibiydi. Uyuduğum yere ulaştığımızda, arabadan indim ve kapıyı çok sert bir şekilde çarptım.

"Yarın gece görüşürüz, Jack" dedi William. "Tılsımla ilgili söylediklerimi unutma."

"Evet" diye cevap verdim arkama bakmadan. Odamın kapısını açarken, arabanın hâlâ orada olduğunu fark ettim. Ben güvenli bir şekilde içeri girene kadar William bekledi. Bunu yapmasının bir nedeni vardı. Neyle karşı karşıya olduğumuz konusunda kesinlikle bana söylediklerinden daha fazlasını biliyordu. Ben sadece bilmediğim için beni öldürmemesini umuyordum.

Yeni arkadaşım Worm'le konuşmak için sabırsızlanıyordum. Küçük seraserinin bir kan emici, güçlü ve korkutucu biri olmayı ne kadar istediğini tekrar düşündüm. Onu bir vampire dönüştürebilirim, belki gerçekten dertleşebileceğim birini bulabilirdim. Ama bunu yaparsam, o da William ve benim karşı karşıya olduğumuz tehlikeye düşmez miydi? Ona dediğim gibi, daha önce kimseyi dönüştürmemiştim. Ve muhtemelen bu başlamak için kötü bir zamandı.

olmalıydı. Onu yıldıramayacağımı hissediyordum. Dahası, zaman yoktu. Sabah yaklaşıyordu ve depoya gidecek araba bulmak için Eleanor'un evine dönmeliydim. Bu konuşmayı erteleyip onu barmından savmalıydım; uyumam gerekiyordu. Ve bana hizmet etme teklifine gelince; benim William'a hizmet ettiğim gibi o da bana hizmet eder miydi?

"Pekâlâ, seni küçük uçan, beni takip etmekte başarılıysan, yarın gece gelip beni bul. Bunu biraz daha konuşacağız."

"Beni hemen vampire dönüştür!" diye üsteledi sesini yükselterek. "Zaman var. Senin gibi olmak istiyorum!"

Onu yine omuzlarından yakalayarak yerden havalandırdım. Artık beni kızdırmaya başlıyordu. Onunla birlikte parmaklıkların üzerinden atlardım ve yakasından mızraklara astım. Dışarıda daha güven-de olacaktı. "Seni gün ıpyana kadar burada bırakacağım. O zaman birini seni indirmesi için yardıma çağırabilirsin. Bu arada, gecenin geri kalanını bir vampir olmanın gerçek anlamını düşünerek geçirmeni istiyorum." Algernon'un kararmış ve kazıklanmış kalıntıları William'ın teknesinin güvertesinde nasıl bulduğumu hatırlayınca ağum kupkuru oldu. "Daha güçlü bir vampirin seni burada halledip, kazıklanmış cesedini yükselen güneşte yanıp kül olmaya bırakacağını bir düşün."

"İnsanların dünyasında yaşarken bir daha asla o dünyanın bir parçası olamamanın nasıl bir şey olduğunu düşünmeni istiyorum; bir daha asla ruhlarının sıcaklığını ve kıvılcımını paylaşamamanın. Bir insanın sıcaklığının seni sarışını hissetmenin ama asla yanında onunla uyanamayacağını bilmenin. Bir daha asla güneşi görememenin. Sonsuza dek soğuk ve karanlığa mahkum olmuş bir hâlde, güzel, iyi ve saygın olan her şeyden uzak kalmanın. Daima dışarıdan bakmanın."

"Peki ya kardeşlik?" diye sordu.

Gülerken kendi sesimdeki acıyı duydum. "Bir vampire dönüştüğünde, bir tür kardeşliğe katılacağını filan mı sanıyorsun? Sana bir şey söyleyeyim, evlat. Sadece kan emici oldun diye, bu birilerinin seni

rahat bırakacağı anlamına gelmez. Şu anda yalnız olduğunu, dışlandığını, bir ucube olduğunu sanıyorsan, hortlaklar arasına katılana kadar bekle. O zaman gerçek yalnızlığın ne demek olduğunu anlarsın."

Onu orada parmaklıklara asılmış, ağzı açık, gözleri iri iri açılmış halde bıraktım. Eleanor'un evine yürürken bir daha da sesini duymadım.

Sabah işe giden biri Welm'i bulur ve indirirdi. Ama umarım bu kariyer tercihlerini uzun uzadıya düşünmeden önce olmazdı. Bir şampir olmak, bir alışveriş merkezinde Cadılar Bayramı maskeleri satmaya benzemezdi.

Birkaç dakika sonra Eleanor'un evine dönmüştüm. Olivia ve Eleanor verandadaki sallanan kanepede rahatça oturuyordu. William bekçi gibi basamakların tepesinde dikiliyordu. Beni gördüklerinde kadınlar ayağa kalktı ve William, Olivia'yla birlikte basamaklardan inmeden önce Eleanor'un alınına bir öpücük kondurdu.

"Jack, bu araç kim olduğunu tahmin ettiğim kişiye ait, değil mi?" Cevabını beklemedi. "Valinin arabasını ne demeye kötü ünü olan bir evin önüne park ettiğini sorabilir miyim?"

"Sanki haftada iki kez park etmiyormuş gibi" dedi Eleanor sinirli bir sesle.

"Ah" dedi William. "Pekala, o zaman."

William arabaya yürürken yüzü öfkeyle kızırtı. "Neden kolyeni burada bıraktın? Onu takman gerekiyordu. Onu daima üzerinde taşı, anladın mı beni?"

"Hayır. Anlamadım. Neden açıklamayı denemiyorsun? Hatta başlamışken bence diğer her şeyi de açıklamalısın. Bu adamın kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Kimi aradığımızı tam olarak biliyorsun." Şimdi göğüs göğse duruyorduk. Beni tutup fırlatmasını bekliyordum ve aslında bunu gerçekten isterdim. Sonunda en azından onunla çatışmak için bir bahanem olurdu. Ama daha fazla öfkelenmek yerine, William'ın yüzünde derin bir keder belirdi. Onu kışkırtmak yerine duygularını incittiğini anladım.

Çünkü zaman onun duygusuz olduğunu düşünmüşümdür oysa.

William

Jack uyku yerinde gözden kaybolurken Olivia yolcu koltuğunda bana döndü. İyi beslenmiş ve cinsel dürtülerden arınmış bir hâlde, yine neredeyse tam olarak insana benziyordu. Ölümcül ama güzel. "Bize bir şeyi er ya da geç söyleyeceksin" dedi başını elektrikli kaptıya doğru eğerek.

Arabayı eve doğru çevirirken ellerim direksiyonun üzerinde gerildi. "Biliyorum. Soru 'ne?'"

"Neden her şey olmasın?" Gülümsedi. "Konu yardım olduğunda, elindeki tek şey biziz."

"Sen ve Jack fazla umursamazsınız. Bilgi bu durumda avantaj sağlamak için tek gücümüz; ölümsüzlük, fiziksel güç ya da sadakatin bir anlamı yok."

"Jack senin için bir ejderhayla bile savaşıyor."

"Evet ve o ejderha muhtemelen onu kahvaltı niyetine yer." Reedrek'i bir ejderhayla kıyaslamak doğru bir bakış açıydı. O soğukkanlı, ateş kusan ve hiçbir merhamet belirtisi göstermeden öldüren canavar kadar antik ve tehlikeliydi. Belki de Kazaklı Voyvoda'nın ilk kan emici olduğu konusundaki söylentiler yersizdi. Belki de son ejderha ateşi söndüğünde, geri kalan canavarlar iki ayak üzerinde

yürümeyi ve kan içerek yaşamayı öğrenmişlerdi.

Jack bu hıktıyeye bayılmaz mıydı? Ejderha olan bir büyükbaba! Muhtemelen Eleanor'un evindeki kızlara pullarını saydırırdı.

Zavallı Jack... Ertesi akşam uyandığında bir sürprizle karşılaşacaktı; bütün ayarlamalar çoktan yapılmıştı.

"Ona gerekli olduğunu hissettiğim kadarını anlatacağım. Ama önce biraz uyumam gerek."

"Uyumaktan söz etmişken..." Olivia bir eliyle kolumu okşadı.

Dokunmasına izin verirken zihinsel olarak mesafemi korudum. "Bu gece benimle uyuyacaksın ve sabah kendi geçici tabutunun ayarlanmasını sağlayacağım."

Memnun görünüyordu ama şaşırmaşa benzemiyordu. "Hmm, ne güzel rüyalar göreceğiz..."

* * *

Eve geldiğimizde, Deylaud bizi kapıda karşıladı. Yapmaması gereken bir şeyle uğraştığını hemen anladım. Onu zorlamak yerine, itiraf etmesini bekledim. Bana yalan söylemesi imkânsızdı; onu cezalandıracağım için ya da büyü yüzünden filan değil, beni herkesten daha çok sevdiği için; belki Reyha dışında. Bu sevgiyle, dürüstlük ve benim isteklerime uyma konusunda güçlü bir arzu duyuyordu.

Doğudaki ufuk çizgisi üzerinde şafağın yükseldiğini görebiliyordum. Katil babamın bilmecesini çözmeye uğraşmak için daha fazla zamanım yoktu.

"Reyha, Olivia'ya uyku yerimi göster ve yerleşmesine yardım et. Ben de birazdan gelirim." Reyha memnuniyetsizliğini gösterirken yüzünde beliren ifadeye gülümseyebilirdim ama onu teşvik etmiş olmazdım. "Şimdi git, lütfen" dedim. "Çantasını al."

Her zaman itaatkâr olan Reyha omuz silkti ve deri çantayı alarak alt kata yöneldi. Deylaud'la baş başa kalmıştım. Bir kalem ve defter alarak Melaphia'ya bir mesaj yazdım. O akşam çok özel bir şey teslim alacaktık. Ayrıca, Cumartesi geceleri yardım daveti için kontrol

listesini gözden geçirmesini de istiyordum. İçin çoğunu Jack'in yaptığını düşünmesini sağlasam da gerçekte Savannah'nın sosyal açıdan en tepesinde olanları ağırlamak için nasıl bir organizasyon gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Hastaneye fon oluşturma davetinin üçlü bir amacı vardı: Kan bankasına destek sağlamak, Alger'i Lord Bilmenne olarak tanıtmak ve diğer Amerikan vampir klanlarının liderleriyle tanışmasını sağlamak için bir paravan sunmak. Bunu pıncı iptal etmek çok fazla soruya neden olacaktı; Olivia, Alger'in yerini almak zorunda kalıyordu. Bir kağıt ağırlığının altına mesajı sıkıştırırken Deylaud'un evin ön tarafında gözden kaybolduğunu fark ettim.

Onu izlediğimde ve salondaki doğu halısının üzerinde otururken bulduğumda, halının altından pot yapan bir şey dikkatimi çekti. Halının kenarını kaldırdım ve bir kitap buldum; çok eski bir kitap.

"Neden kitaplarını buraya gizliyorsun? Nereye konmaları gerektiğini biliyorsun." Kütüphaneyi işaret ettim. Cevap vermedi; sadece daha suçu gözlerle baktı.

Parmaklarım cilde dokunduğu anda irkildim. Sayfalar fısıldıyor ve uyarıyor gibiydi. *Senin değil. Senin gözlerin için değil.* Belli ki benim kitaplarımdan biri değildi. Kitabı aldım ve avucumda açılışını izledim.

Bimler -çoğu kadın ismi- çizgilerle birleştirilmişti. Bir tür soyagacıydı bu. "Bunu nereden aldın?"

Deylaud başını eğdi. "Çantadan."

"Hangi çantadan?"

"Bayan Olivia'nın çantasından" diye cevap verdi acıklı bir ifadeyle. Ellerini kaldırdı ve hafifçe kızarmış parmaklarına gösterdi; sanki ocağa fazla yaklaşmış gibi bir hâli vardı. "Okudum. Özür dilerim. Ben..."

Aniden Olivia kapıda belirdi. "Ben de onu arıyordum" dedi. Kitabı almak için elini uzattı.

"Deylaud'un kusuruna bakma" dedim kitabı iade ederken. "Kitaplar bayılır. Sanırım ilk efendisi bir yazar veya bir kütüphaneciydi."

"Papirüs" diye fısıldadı Deylaud bakışlarını Olivia'nın ayaklarından ayırmadan.

"Bu bana ait" dedi Olivia. "Dokunmayın." Gergin bir tavırla gülümseyerek çekildi.

İçten içe, Olivia'nın ikimizi de uyardığını hissettim. Üzerinde düşünecek bir bulmaca daha. Peşimde Deylaud'la Olivia'yı izleyerek aşağı indim ve her sunakta mumların titreyişi geçitten geçerek yatak odama ulaştım. Olivia'nın kitabıyla ve toprak torbasıyla tabutuma yerleşmesini bekledim. Sonra Deylaud'un suçluluk duygusunu yatıştırmak için sarıldım ve kardeşiyle uyumak zorunda kaldığı için surat asan Reyha'yı öptüm. Ardından beş yüz yıldır birlikte uyuyacağım ilk ve tek kadının yanına uzandım.

Olivia talihsiz bir dikkat dağınıklığıydı. Deylaud tabutun kapısını üzerimize kapadı ve tatlı, güvenli karanlık vücutlarımızı örttü. Reedrek'le nasıl savaşa gireceğimizi planlamayı düşünmüştüm; en azından, dışarıdaki güneş ışığı beni uykuya çekene kadar. Ama tabut arkadaşım rahat durmadı. Elini gömleğimin altına atarak bacağına benimkinin üzerine koyarken kulağıma doğru tısladığını duydum. Elini çıplak tenimden ittim ama hiç tereddüt etmeden geri döndü.

"Sakıncası var mı?" diye marıldandım kısık sesle.

Aldığım tek cevap, memnun bir iç çekişti. Görünüşe bakılırsa çoktan uykuya dalmıştı bile. Bilinci yerinde değilken bile birine yakın şekilde uyumak yönündeki doğal eğilimini düşününce İngiltere'de ne gibi bağlantıları barakap geldiğini merak ettim.

İngiltere.

Karanlığın içinde el yordamıyla taradım ve getirdiği toprağı buldum. Bu, vatanından gelen topraktı. Yavaşça torbayı kaldırıp içindekileri kokladım.

Ev.

Zihnimden görüntüler geçmeye başladı. Sert ama sevgi dolu insan babam, aygırından düştükten sonra kollarımda ölmüştü. Annem kendini onun mezarına atmış, oradan çıkmak istememişti ve ben onu kucığıma alıp yatağına götürmek zorunda kalmıştım. İkisi de

İngiliz topraklarına gömülmüştü. Ve elbette Diana da. Elinde bir mum ve yanında oğlumuzla. Oğlumuzun doğumunda mutluluktan ağlarken... Reedrek onları gözlerimin önünde öldürürken hissettiğim dehşetle ağlarken...

Daracık yerde toprak torbasını kendimden olabildigince uzağa ittim. Tekrar soluklanabilmem için birkaç saniye geçmesi gerekti. Hayır, Yeni Dünya'da, Savannah'da kalmakla doğrusunu yapmıştım. Eve dönmek daha fazla acıdan başka bir şey getirmezdi.

Ve şimdi acımın yaratıcısı burada da peşimdeydi.

Jack ve Olivia, benim korumama muhtaçtı. Lalee'nin kanının yardımıyla, Reedrek'i engelleyebilir ve canını yakabilirdim. Ama onun oğlu olduğum için, onu öldüremezdim. Bu, onunla mücadelede ciddi bir zayıf nokta oluştuyordu. Tek şansımız, üçümüzün güçleşimizi birleştirmemiz olabilirdi ama Jack'in potansiyelini bulmasını engellemiştim ve şimdi bunun için çok geç olabilirdi.

Reedrek'in er ya da geç beni bulacağını tahmin etmeliydim. Ne kadar insan gibi yaşamış olsam da. Gerçek şu ki ölümsüz olayım ya da olmayayım, onunla yüzleşmek için yeterince uzun süre hayatta kalmışım hiç aklıma gelmemişti. Şimdi önümde her şeyi sona erdirmek için bir fırsat vardı; korkunç anılarımı, geceleri süren yarım hayatımı, kurtarılmaz durumdaki karanlık kalbimi ve en önemlisi, bütün öfkemi. Ama beni devam etmeye zorlayan da o öfkeydi ve şimdi bile Reedrek'in kaderimin geri kalanına karar vermesi düşüncesi içimde ateşli dalgalar yaratıyordu.

Ota beni öldürme mutluluğuna tattırmayacaktım.

Ama düşündüğü şey beni öldürmek de olmayabilirdi. Denizkâhklarının yardımıyla, Alger'i öldürmeyi değil, tuzığa düşürmeyi planladığını öğrenmiştim. Tuzığa düştüğünde, Alger'in yavrularını halletmek kolay olacaktı çünkü üzerlerinde koruma kalmayacaktı.

Tuzığa düşmemem gerektiğini biliyordum.

Ve Reedrek'in eline geçmesine izin vermektense, Jack'i kendim öldürdüm. Jack bunun için bana teşekkür edebilirdi. Ama onu daha fazla bilgisiz bırakırsam, teşekkür etmeyeceği kesindi. Onun aptal

veya değersiz olduğunu düşündüğüme inanmaya başlamıştı ve ona karşı dürüst davranmadığım için pişmanlık duyuyordum. Ona eşitim vermeyi reddetmekle ikimizi de koruduğumu düşünerek kendimi kandırmaıştım. Onu çıraklıktan çıkarmayı düşündüğüm her seferinde, bunu ertelemek için başka bir neden bulmuştum.

Jack aptal değildi. Bazı şeyleri kendi başına da öğrenebilirdi. Sadece, edindiği bilgileri bana karşı kullanmamasını umabilirdim. En azından, Jack'e kanıyla ilgili bilgi verebilirdim; bir kutsama ve bir lanet daha. Benim kanım kadar güçlü değildi ama aynı ölçüde değeri vardı. Şansımız yaver giderse, kökenine ait bazı nimetleri kontrol etmeyi ona öğretebilirdim. Ama lanet -Reedrek- bize yetişmeden önce hızlı hareket etmeliydim.

* * *

Uyandığımda, Olivia'nın dilini boynumda dolayırken buldum. İzin vermeden beni ısırmaya cesaret edemezdi ya da en azından öyle olduğunu sanıyordum. Kuşu ısıranın görüntüsü zihnimde hâlâ canlıydı. Onu öldürerek doğal saldırganlığını bastırmaktansa güvenli oynamak daha iyiydi.

"Beni rahat bırak" dedim.

Sözlerim onu sadece eğlendirmiş gibiydi. Gülererek üzerine tırmandı ve sonunda vücutlarımız birbirine yapışmış hâlde yüz yüze kaldık. Dudaklarını dudaklarıma dayadı ve nefesini ağzıma üfledi. "İstediyini sen de biliyorsun. Dün gece beni nasıl izlediğini gördüm." Dudaklarını ıslattıktan sonra benimkileri emdi. "Yakında birlikte olacağız" dedi. "Buna güvenebilirsiniz."

Kanım ısınmaya başlamıştı. Sadece vücudunun uyanması değil, Olivia'nın sesi ve ağzının dudaklarımdan üzerindeki hareketi de vücudumu uyarıyordu. Kalçalarına yavaşça sürterek beni tamamen ereksiyona geçirdi.

"Hımmmm." Elleri giysilerimi itmeye başladı.

Haklıydı. Önceki gece onu izlemiştim ve çılgınca bir hırsla onu istiyordum. Sadece ne kadar iyi olabileceğini görmek için bile beni

almasına izin vermek niyetindeydim. Bunun yeni bir deneyim olacağı şüphesizdi.

Tabutumun kapağı sertçe vurulunca Olivia sıçradı ve başını kapağa vurdu.

"Lanet olsun!" diye homurdandı kapağı açabilmem için üzerimden kayarken.

Jack'in öfkeli yüzü karpımda belirdi.

Ona kötüceül bir tavırla gülümsedim. "Sürpriz" dedim ve "yatağımdan" kalktım. Jack'in haklı öfkesiyle karpılaşıırken ayakta olmak daha iyiydi. Yine küstahlık ettiğimi biliyordum. Jack buna alışmış olmalıydı ama yüzündeki ifade aksini söylüyordu.

"Burada..." Olivia'ya ve her normal insanın kalbini durduracak güzellikteki çıplak vücuduna baktı. "...neler oluyor?" diye sordu.

Cevap vermek yerine, gösterişli bir tavırla, Olivia'nın tabuttan çıkmasına yardım ettim. Jack'in meydan okumasını çok çabuk kabullenmek işe yaramayacaktı. Olivia'nın ayakları taş zemine değeri değmez, odadaki diğer tabuta şaşkınlıkla baktı. Bu Jack'in tabutuydu ve önceki gece orada değildi.

"Günaydın, Jack" dedi bir an tereddüt ettikten sonra. "Ve evet" dedi, "neler oluyor?" Jack'in tabutunun pürüzsüz metal yüzeyine doğru yürüdü ve elini siyah boyanın üzerinde gezdirdi. "Öç sayısını anlama geliyor?" diye sordu.

Olivia'yı etkilemekle beni paramparça etme isteği arasında kalan Jack öfkeyle bana baktı. Sonunda Olivia'ya döndü. "Bu, Dale Earnhardt'ın yarış arabasının numarası." Olivia cevap vermediğinde Jack devam etti. "Tarihteki en iyi NASCAR pilotuydu."

"NAS..." Olivia başını iki yana salladı. "Yani bu, ünlü biri olduğu anlamına mı geliyor?"

"Şey, evet" diye cevap verdi Jack ellerini beline koyarak. Sonra beni hatırladı.

"İllegit lanet olasıca numaraların. Tabutumu çalma fikri de nereden çıktı? Östelik de içinde ben varken?"

Omuz silktim. "Ortalıkta kendi başına dolaşıp hepimizi tehlikeye atmanı istemedim. Bu yüzden, limandan birkaç adama tabutu bu-
raya taşıttım."

"Bu konuda fikrimi almak hiç aklına gelmedi mi?" Ellerini kaldırdı. "Ama ne gerek var? Sanırım köleler kendi hayatlarıyla ilgili söz hakkına sahip değildir."

Melaphia, yanında Reyha ve Deylaud'la dış avluda iyi gizlenmiş kapıdan içeri girdi. Reyha bana aldırmandan hemen Jack'e yaklaştı ve kollarını boynuna doladı. Küçük bir isyan daha. Jack bir kolunu Reyha'nın omzuna attı ama onun dışında Reyha'nın varlığına aldırmadı.

"Kaptanın kölesi yok" dedi Melaphia gücenmiş bir tavırla. "Etrafında onu sevenler var."

"Ve sevmeyenler" dedi Jack.

Bu sözleri, olması gerekenden daha çok acıttı. Ne bekliyordum ki? Teşekkür mü? "Sevgi asla bir zorunluluk olmadı" dedim. "Ama dediğimi yapacaksın." Melaphia bir gardirop açtı ve elinde mavi kadife bir ceketle geldi. Kollarımı uzattım ve Melaphia ceketı giymeme yardım etti.

"Ya sen, Melaphia? Emir almaktan bıkmıyor musun?" diye sordu Jack.

Melaphia duraksadı ve Jack'e uzun bir bakış attı. "Aptal gibi davranmayı bırak. Ben sevgim ve sadakatim için hizmet ediyorum" dedi başka bir şey yokmuş gibi. Ceketı üzerime yerleştirmeye devam ederken bana döndü. "Mavi kutsandı; sunum yapıldı."

Kan şipresi...

"Teşekkür ederim."

Deri giysilerini ve dantellerini üzerine geçiren Olivia, Jack'ın diğer tarafına geçti. Jack'in elini tuttuğunda, Reyha dişlerini göstererek karpık verdi. Olivia ona aldırmadı. "Öfkelenme, Jackie. Bize her şeyi anlatacağına söz verdi. Bu, şehrin öbür ucundan gelmene değer."

"Konu bu değil" dedi Jack. "Hiç sormuyor; sadece canının istediğini yapıyor."

"Hırsız bir çocuk gibi davranmayı bırakırsan çok memnun olacağım. Haydi, yukarı çıkıp konuşalım." Yolu göstermek için elimi kaldırdım. Olivia, Jack'i sürüklerken Reyha da kendini geride bırakılmış hissederek yanıma geldi ve gecikmiş bir sabah öpücüğü verdi. En azından kin gütmüyordu. Saçlarına okşadım. "Dün gece seni öledim." Her zamanki neşesi geri döndü. Birlikte kol kola geçide girdik ama Olivia'yla Jack'in yolu tıkağının gördük. Kaya duvara oyulmuş birinci ve ikinci sunağın arasında durmuşlardı.

"Bu nedir?" diye sordu Olivia, sürekli yanan mumların altındaki alışıp rafta sıralanmış el yapımı bebeklerden birini alarak. "Bunları dün gece gördüm ama sormak aklıma gelmedi."

Ben cevap veremeden Melaphia araya girdi ve bebeği Olivia'nın elinden aldı. "Bu *laaya* bir sunumdur. Bir kurbanla kutsanmıştır ve kâfirlerin dokunmaması gerekir."

Olivia, koridor boyunca uzanan diğer on bir rafa baktı. Her birinde mumlar, bebekler, yiyecekler veya içecekler vardı. Bana döndü. "Neye inanmamız gerekiyor ki?"

"*Hounsi canzo*" dedim kelimelerin bir yararı olmayacağını bilecek. "*Les invisibles* ruhlar."

"Voodoo" dedi Jack itirafına şaşırmış gibi.

Bu konuda bir şeyler bilmesi beni memnun etti. Kanının Lalee'nin görünüşünün herhangi bir ifadesine neden ve nasıl karşılık vereceğini açıklamanın daha kolay olacağını umuyordum. "Daha iyi anlayacaksınız." Onları yürümeye teşvik ettim. Koridorun diğer ucuna ulaşırken dönüp arkama baktım ve Melaphia'nın rahatsız edilmiş sunağın önünde diz çöktüğünü gördüm. Olivia'nın saygısızlığından dolayı *laaya* memnun etmek için ilahi söylemeye başlıyordu. Neyse ki Olivia ölüm *laasının* sunağını kirletmişti. Ah, neyse. Sorunu Melaphia'nın becerikli ellerine teslim edecektim.

Dışarıda karanlık henüz tam olarak çıkmamıştı; bu yüzden, evdeki bütün perdeler hâlâ çekiliydi. Giderek büyüyen küçük ailemiz salonda yerleşirken ben de bara geçerek içki hazırlamaya başladım. Jack içkisini sessizce kabul etti ama artık sabrının taşmaya başladı-

ğına görebiliyordum. İçkileri servis yaptıktan sonra kanepeye bakan deri koltuklardan birine oturdum. Reyha sağ tarafımda bir mindere yerleşirken Deylaud da solumdaki koltuğa geçti. Kelimelerimi dikkatle seçmeye çalıştım.

"Bildiginiz gibi, Savannah'da dolaşan başıboş bir vampir var. Alger'i ve çalışanlarımdan bazılarını öldürdü; dostlarımızı." Arkadaşı Huey'i kastettiğimi belli etmek için Jack'e dönerek başımla onayladım. Jack de karşılık verdi ama bir an önce konuya girmezsem, ayağa fırlayacak gibi görünüyordu. "Size söylemediğim şey şu ki o, eski, şiddet eğilimli ustalardan biri. Ve buraya beni öldürmeye geldiğini düşünüyorum."

Jack oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı ama dokunmadığı içkisiyle öne eğildi. "Neden sen? Kargolar yüzünden mi?"

Gerçeğe sandığından daha çok yaklaşmıştı. Yolun geri kalanında ona rehberlik edebilirdim. "Evet, kısmen. Olivia benim bir efsane olduğumu söylediğinde kastettiği şey buydu. Daha bağımsız hayatlar sürbilmeleri için vampirleri babalarından kaçıırıyordum." Jack'in zihninde öylesine yoğun sorular uyandı ki neredeyse devam edemiyordum. Jack'in iyi ve güzel bir hayatı vardı. Diğer yavrular onun kadar şanslı değildi. Ancak Jack'in bu ayrımanın farkında olmadığı da açıktı.

"Bunu anlayabilirim" dedi Jack. Sonra, diğer yavrulardan daha sert olduğunu kanıtlamak istercesine içkisini bir yudumda bitirdi ve sesli bir şekilde geçirdi.

"Başıboş vampirin adı Reedrek ve benim babam."

Olivia oturduğu yerde dikildi. "O hâlde yardım istemeliyiz. Reedrek ve zorbalarını duymuştum."

Jack'e söylemek istemediğim şeyi biliyordu. Kendi babamı öldüremeyeceğimi biliyordu. Bunu yapmam fiziksel açıdan imkânsızdı. Vampirlerin harika dünyasında, babalar yavrularını öldürebilirdi ama tersi mümkün değildi. Jack'i karanlıkta tutmak yönündeki kararım boğazımda düğümlendi. Ama Reedrek'e karşı ne kadar savunmasız olduğumu öğrenirse, Jack ne yapardı? Muhtemelen aptalca

bir şey yapardı. Hatta beni kurtarmaya kalkabilirdi.

Olivia'nın, Jack'in yavrular ve babalar arasındaki ilişkiyle ilgili detayları bildiğini düşünmesini ve yüksek sesle bir şey söylememesini umuyordum. Ayrıca Olivia'ya olan güvenimin trajik bir hata olmamasını da umuyordum çünkü ona en gizli sırlarımdan birini açmak isteyordum. "Ona karşı kullanabileceğim bir şeyim var" diye devam ettim. "Geçitteki sunakları gördünüz. Şey, iki yüz yıldan uzun zaman önce, Lalee adında bir kadınla karşılaştım. Bir *mambo*, yani voodoo rahibesiydi." İki asır önceki anılarımı düşündüm ve Lalee'yi karanlıkta parlayan bir el feneri gibi hatırladım; bir gece yarısı, sarımsıma kurbanlarının yeni kazılmış mezarlarının arasında... Gördüğüm en güzel insanlardan biriydi; altınmsı bir ten ve beline kadar inen simsiyah saçlar. Sonrasında, onu mezarlıkta benim mi bulduğumu, yoksa onun mu beni oraya çağırdığını anlayamamıştım. Her ne olursa olsun, onunla konuşmak, ona yaklaşmak, ona dokunmak zorunda olduğumu hissetmiştim.

"Ne olduğumu biliyordu" diye devam ettim yavaşça. "Ve bir anlaşma yaptık." Öneren kişinin kendisi olduğunu söylemedim. Onun inancı karşısında ne kadar zayıf kaldığımı itiraf etmek istemiyordum. Ruhlara ve tılsımlara olan inancı. Günahkârları cennete taşıyabilecek şarkılara veya hemen cehenneme postalayabilecek fısıltılara olan inancı. "Jack, boynunda onun benim için yaptığı bir tılsımı taşıyorsun. Bu bir korunma tılsımıdır. Ama gerçek korunma, onun kanındaki armağandı; benim değişen kanım ve çok büyük olasılıkla, kan bağımız olduğu için, senin kanın."

Lalee'nin damarlarındaki kanının ne kadar güçlü bir etkisi olabileceğini açıklamak için henüz çok erkendi çünkü henüz derinliklerime kendim de inmemiş, doğasını serbest bırakmamıştım. Onu sadece talıhsız yavruları babalarından kurtarmak için kullanmıştım. Reedrek bu gücü kullanmak zorunda kalacağım en güçlü ve ilk düşman olacaktı; sonuncu olmasını umuyordum.

"Büyünün bana nasıl hizmet edeceğini bilmiyorum ama bu gece test etmeyi düşünüyorum. Reedrek'i bulacağım veya beni bulmasını sağlayacağım ve neler olacağını göreceğim."

Ortamda uzun bir sessizlik oldu. Sonra Jack konuştu. "Yani hepsi bu mu? Planın bu mu? Bu canavara yaklaşıp ve sana neler yapabileceğini göreceksin, öyle mi?" Ayağa kalkarak bara yöneldi. "Bu şimdikiye dek duyduğum en aptalca plan."

"Korkarım Jack'le hemfikirim" dedi Olivia. "Reedrek yalnız olamayabilir."

"Şu anda yapabileceğimin en iyisi bu. Onunla karşılaşana ve ne yapacağıma karar verene kadar, daha iyi bir plan hazırlayamam." Jack açıkça artan bir öfkeyle bana baktı. "Reedrek beni öldürürse, ikiniz de kaçmalısınız. Ne şekilde olursa olsun, Savannah'dan gidin. Aslında, muhtemelen hemen bu gece gitmelisiniz."

Jack kadehini bara vurarak bıraktı; o kadar sert vurmuştu ki barın yüzeyindeki cam çatladı.

"Lanet olsun! Şehirdeki en güçlü adamın bana eteğimi toplayıp kari gibi kaçmamı söylediği günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi." Olivia'ya baktı. "Üzerine alınma."

"Alınmadım" dedi Olivia. "Ve büyük William Cuyler'ın -İngiltere ve Avrupa'nın idolünün- bu şekilde konuştuğuna da inanamıyorum."

Başımı iki yana salladım. "Benim Lale'e güvendiğim gibi, siz de bana güvenmek zorundasınız. Reedrek'i durdurmanın bir yolu varsa, bu benden ve dolaylı olarak da ondan gelmeli. Ama sözüme inanın; eğer Reedrek kazanırsa, sizin peşinizde düşecektiz. Neler yapabileceğini bilmek istemezsiniz."

Reedrek'in sapkın zihninin yaratabileceği işkenceleri düşünmek bile tüylerimi ürpertiyordu; zalimliğinin ne boyutlara varabildiğini çoktan görmüştüm bile. Onun Jack'in hâlâ birçok açıdan insanca olan kalbini parçalaması düşüncesi içimi kemiriyordu. Ve Olivia, dikbaşılığının kısa sürede bastırıldığını görürdü. İkisi için de yazık olurdu. Ama Reedrek'i beni öldürmek zorunda bırakırsam, en azından Jack'in peşini bırakabilirdi. Babası öldükten ve konseri izleyemeyecek olduktan sonra yavruya işkence etmenin ne anlamı vardı ki! Alger'in bu konuda bana katılacağını düşünüyordum.

"Ben kendim neler yapabileceğimi bile bilmiyorum ki" diye ho-

murdandı Jack.

"Eğer içini rahatlatacaksa, ben de bilmiyorum" diye itiraf ettim.

Bana inanamayan gözlerle baktı. "Yani bana onunla nasıl savaştığını bile bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Denemene izin veremem."

"Veremem mi, vermem mi?"

"Aslında ikisi de."

"Bu konu çözülene kadar hiçbir yere gitmiyorum" dedi Jack.

Olivia ayağa kalkıp Jack'in yanına gitti. "Ben de öyle" dedi. "Bizi burada bırakar ve onunla tek başına yüzleşmeye gidersen, seni takip edeceğimden emin olabilirsin."

"Ben de" dedi Jack. "Ve bu iş bittikten sonra seninle çok gecikmiş bir baba-oğul konuşması yapmamız gerekecek. Karanlıkta bırakılmaktan baktım artık."

Tehdidin arkasındaki sağlamların kararlılığı hissedebiliyordum. Jack'i engelleyebilirdim. Ya Olivia'yı? Emin değildim. Sanırım onları gözümün önünde tutmak daha iyi olacaktı. Ama Jack'le aynı yerde olmam -özellikle de bu kadar savunmasızken- Reedrek'in direnmeyeceği bir davet olacaktı. Sonuçta, zaferlerinden biri, ilk ailemi gözlerimin önünde öldürmekti.

"Bu bittiğinde hepimizin hayatta ve zarar görmemiş hâlde olacağımız konusunda çok iyimser görünüyorsun."

"Evet. Annem hep gördüğün öcünün hayal ettiğinden daha az korkunç olduğunu söylerdi. Sorun şu ki kendi öcüsüyle, babamla yaşıyordu; kırık bir kalple ölene kadar."

Ellerimi ovaladım. "Şey, bu iyimser açıdan, bir anlaşmaya vardığımızı söyleyebilirim."

Melaphia ya bizi dinliyordu ya da doğaüstü güçleriyle doğru bir zamanlama yapıyordu çünkü tam o anda elinde bir dosyayla içeri girdi.

"Gitmeden önce, bir şeyleri imzalaman gerekiyor. Ayrıca bilgisayarına bakılınca sana e-posta mesajı gelmiş."

"Teşekkür ederim" dedim. Dosyayı her zamanki şekilde işimizi sürdürüyormuş gibi elinden aldım. Belgelerin çoğu parti hazırlıklarıyla ilgiliydi; yiyecek ve içki sözleşmeleri. Okumadan imzaladım çünkü hiçbirinin beni aldatmaya cesaret edemeyeceğini biliyordum. Jack ve Olivia'yı yaralarına yalamaları ya da planlarını oluşturmaları için baş başa bırakarak alt kattaki ofisi me indim.

Kaçırıclardan bir mesaj vardı. Amsterdam'da üç farklı yeri araştırdıklarını ve yakalanan iki dişi yavruyu kurtaracaklarından emin olduklarını yazmışlardı. Aylardır, yerleriyle ilgili söylentiler vardı ve şimdi somut bilgilere ulaşılmıştı. Diğer üç mesaj, Kira'da Reedrek'le ilgili mevcut politik tutumu açıklıyordu. Söylentiye bakılırsa, babam Doğu Avrupalı adamlarıyla fikir ayrılığına düşmüştü. Görünüşe göre, kendisiyle Hugo adında biri arasında çatışma vardı.

Daha fazla zamanımı ve endişelenecek daha az şeyim olsaydı, Avrupa'yla ilgili haberleri daha fazla araştırdım. Ama şimdi onu bana her ne getirmişse, Savannah'da Reedrek'le ilgilenmek zorundaydım. Ve bunu, Amerikan klanlarının liderleri partiye gelmeden önce yapmak zorundaydım.

Mesajların son ikisi Alger'in çevresinden geliyordu. Biri Olivia'nın güvenli bir şekilde gelip gelmediğini soruyor, ikincisi de -bu gerçekten şaşırtıcıydı- şöyle diyordu: "Alger, daha önce Olivia'nın seninle bağlantı kurmasını yasaklamıştı. Olivia'nın kendi planları olduğunu bil."

Onu yakından izlemem gerektiği açıktı. Onu uzun süre Jack'le baş başa bırakmak akıllıca olmayacaktı. İkisinin neler planladığını bilmem mümkün değildi.

Başboş bir vampiri aramaya başlamak için en iyi yer neresi olabilir? Tuhaf tiplerin toplandığı yerler. İstekli olan ve olmayan kanların bulunduğu bir yer. Savannah'da buna uygun *Dolenz* adında bir gotik kulüp vardı.

Jack

"Lanet olsun!" İki yumruğumu birden kapağına indirdim. "Lanet

olsun sana, William! Ev ödevini yapıp odasını temizleyene kadar hapsedebileceğin bir çocuk değilim ben!"

"Öyle mi?" dediğini duydum. "Bugünlerde gençler ne diyor? 'Sakin ol' mu? Neden bir süre bunu denemiyorsun? Biraz dinlen. Ben daha sonra dönerim."

"Ya dönmezsen? Ya Reedrek'le karıştırdığında senin canına okur-u? Ya seni kızıklayıp Alger'e yaptığı gibi ateşe verirse? Olivia'ya ne olacak? O nerede?"

William cevap vermeden önce bir duraksama oldu. "Melaphia burada. Gün ıspanadan dönmezsem, yarın gece odayı açacak. Ben yokken, bu zamanı kendini ve tabutunu Savannah'dan nasıl çıkaracağını planlamak için kullan. İşte sana benden ve kurallarımından kurtulmak için bir fırsat. Başka bir yere gitmek istersen, limanım-dan uzak dur. Reedrek'in benim kargo operasyonumdan haberdar olduğu açık. Sana Avrupa'dan da uzak durmanı öneririm. Güney Amerika'yı deneyebilirsiniz ya da belki..."

"Kes şunu! Hiçbir yere gitmiyorum. Beni buradan çıkar da seninle gelebileyim. İkimiz aramızda..."

"Olivia'yı yanımda götürüyorum. Hoşça kal, Jack."

Uzaklaşan ayak seslerini duyduğumda bağırdım ve sırtımı kapıya atarak geçidin en üst basamağına çıktım. Deylaud ince, insan görünümülü elleriyle kulaklarını örtmüştü. Dışarı çıkmam mümkün değildi. Avluya açılan kapının dışarıdan kilitlenebileceğini biliyordum. Şakaklarımı ovalayarak düşünmeye çalıştım.

Bayım, gün batımından beri olanlar yüzünden dönüyordu. Sanki tabutumuyla birlikte buraya getirilmem yeterince büyük bir şok değil-miş gibi, babamı kendi babasının yarattığı bir tehlikenin ortasında bulmuş; tuhaf bir kan meseleleri olduğunu ve ikimizi de kurtarmak için voodoo numaralarına güvendiğini öğrenmişim. Bardaki kanın yanında durduğunu bildiğim Jack Daniel şişesini alıp geceyi alkol ve karda geçirmeyi düşünüyordum. Ama aklım başında olmıyordu.

Deylaud çok gergin görünüyordu. Efendisinin tehlikede olduğunu biliyordu ve William'ı canından çok seviyordu. Ve beni koruma-

sı için geride bırakılmıştı. Ona kendini kötü hissettirmekten nefret ediyordum ama bu mezardan çıkmak için her türlü fırsatı değerlendirmek zorundaydım. Normalde, asla William'ın isteklerine karşı gelmezdi ama efendisinin yardımı ihtiyacı olduğundan, belki onu bizi serbest bırakmaya razı edebildim.

"Deylaud, buraya gel." Hemen yanıma oturdu. Omzunu güven veren bir tavırla sıvazladım ve gözlerine baktım. Bu onu daha da endişelendirdi. Kızdırmak istemiyorsanız, bir bekçi köpeğinin gözlerinin içine bakmazsınız; insan biçimindeyken bile. "William'ın başının dertte olduğunu biliyorsun, değil mi?" Deylaud kalbine bıçak saplamışım gibi baktı. Boğazından zayıf bir inilti süzüldü ve gözleri sulandı. Başıyla onayladı.

"Özülme, oğlum. Bence ona yardım edebilirim. Ve tıpkı senin de yapacağını bildiğim gibi, ya bunu yaparım ya da ölürüm."

Yanaklarından hızla gözyaşları süzüldü ve başparmağıyla onları sildi. "Çıkış yolunu bilmiyorum Jack, yemin ederim. Reyha'dan bile yardım isteyemem. Kapanın diğer tarafında Melaphia'yla birlikteyken ona ulaşamam."

Voodoo saçmalıklarının durduğu geçide baktı. Bu tür şeylere kendim asla inanmazdım. Huey, bu büyünün etkisi altına girdiğini bildiğim tek kişiydi. Ama içkiden uzak durma nedeninin gerçekten korkması olup olmadığını söylemek zordu. William ve Melaphia'ya, kesinlikle inanıyordu. "Üst kattaki o voodoo kitaplarından herhangi birini okudun mu hiç?" Deylaud'un fotoğrafik hafızası vardı. Bir kitapta okuduklarını size kelimesi kelimesine söylemekle kalmaz, aynı zamanda sayfa numarasını da söyleyebilirdi.

"Ah, evet."

"O küçük sunaklardaki bütün şeyler arasında en önemlisinin hangisi olduğunu söyleyebilir misin bana?"

Uykudan uyanmış küçük bir çocuk gibi, yumruklarıyla gözlerini ovaladı. Ayağa kalktı ve sunakların bulunduğu duvara yürüyüp hepsine dikkatle baktı. Yanına gittim. "Sanırım bu. Ama okuduklarımdan bunu bilmiyorum. Sadece önemli olduğunu hissediyorum. Buradaki

her şeyin üzerinde Melaphia'nın kokusu var ve en yoğun bundan geliyor ama dahası var. Sanki... titreyiyor." Gösterdiği şey küçük bir şeydi ve o kadar eskiydi ki camı sararmıştı. İçi zor görünüyordu ama içinde kahverengimsi bir sıvı vardı. Cam elle yapılmış gibi görünüyordu ve tepesinde siyah balmumundan bir mühür vardı.

Şişeyi aldığım anda irkildim. Bir aküye dokunmaya benziyordu ama ondan da kötüydü. Neredeyse düşürüyordum; Deylaud bir çıkılık attı. "Yavaş, dostum. Yakaladım" dedi.

"Ne yapacaksın?" Şimdi ellerini ovalıyordu. "Başınızı derde sokma."

"Endişelenme, bana yardım ettiğini William'a söylemeyeceğim. Kendi başıma bulduğumu söyleyeceğiz."

Deylaud yaşardı. "Neyi?"

"Melaphia'nın bizi serbest bırakmasını nasıl sağlayacağımıza. İzle." Şişeyi alıp kapının yanına geçtim. "Melaphia! Buraya gel!" Birkaç saniye sonra dışarıdaki halı zeminde iki hafif ayak sesi duydum. Reyha da onun yanındaydı.

"Unut bunu Jack. Seni serbest bırakmayacağım" dedi. "William beni öldürdü. Ayrıca, şu anda çamaşırlar ve evrak işleriyle uğraşıyorum. Bu yüzden, sadece sakın öl, çünkü..."

"Şu son sunaktaki küçük şişenin içinde bulunan kahverengi sıvı nedir?"

"Ona sakın dokunma, Jack."

"Çok geç."

"Yerine koy."

"Hım!"

"Dedim ki yerine koy onu hemen. Neyle uğraştığını bilmiyorsun." Melaphia sinirlenmeye başlamıştı ki bu asla olmazdı.

Reyha'nın inlediğini duydum. Melaphia'nın ısrar dışı gerginliğini hissetmiştik.

"Bunun senin için değeri nedir?" diye sordum.

İnmalı tehdidimi anlamaya başlamış gibi, Melaphia duraksadı. "Bir

savunma büyüü yapıldı. Yerinde kalman gerek, Jack. Ciddiyim."

"Ben de öyle. Beni bırak, yoksa bu küçük ikisrin ne işe yaradığını görmek için içeceğim."

Melaphia neredeyse beni bile kızartan küfürleri peş peşe sıraladı ki ben liman iççilerinin arasında uzun zaman geçirmiş biriydim. Deylaud bile ellerini kulaklarına kapadı. Reyha'nın kapının diğer tarafında küçük daireler çizerek koşturduğunu duyabiliyordum. Sonunda, Melaphia derin bir nefes aldı ve sakin ama tehditkâr bir ses tonuyla konuştu. "Dinle beni. O şişenin içinden tek bir yudum bile içersen, bu sana, bana, Renee'ye, William'a, Olivia'ya, kısaca herkese zarar verir. Aslında, muhtemelen seni öldürür."

Bunu duyunca derin bir nefes aldım. Renee, Melaphia'nın sekiz yaşındaki kızıydı ve hepimizin gözdesiydi. Ertesi gün okula gittiği için akşamları erken yatıdığından, William'la ben onu pek sık görmüyorduk ama hepimiz, ikizler dâhil, ona tapıyorduk. Melaphia'nın ve ondan önce annesinin büyüdüğünü gördüğüm gibi, onun da büyüdüğünü izlemek istiyordum. Hepsini dizlerime almıştım ve bu, kendi çocuklarımla olmasına en yakın deneyimimdi. William'a bir şey olduğu takdirde, Melaphia ve Renee'nin hayatlarının nasıl değişeceğini düşündüm. Reedrek çoktan William'ın diğer insan çalışanlarından bazılarını öldürmüştü bile. Melaphia da tehlikede miydi?

"O hâlde beni bırak da gidip William'a yardım edeyim" dedim.

"Kaptanın sana söylediğini yapmalısın. O en iyisini bilir. O şişeye gince, onunla ilgili en iyisini de ben bilirim. İçindeki şey, hayal edebileceğinden çok daha güçlü. Bu korkunç yaratıktan kurtulmanın anahtarı olabilir. William'ın öğrenmeye gittiği şey de bu."

"Nedir ki bu?"

"Şu anda sana söyleyemem. William doğru zaman geldiğinde sana söylet."

"Ya şimdi ya da hiç." Melaphia yine bir sürü küfür sıraladı. Durum o kadar kötü olmasına rağmen gülmekten kendimi alamadım. Bir uçtan bir uca bütün ailemi sırayla küfür yağmuruna tuttu. "Gerçekten" dedim bir boşluk bulup konuşabildiğimde. "Beş kadar sa-

yıyorum; beş dediğimde içeceğim."

Bunu hissettirmek için duraksadım. "Bir!"

"Sana lanet olsun, aptal serseri!"

"İki!"

Kapı tokmanın tıkrıladığını duydum. "Bunu gerçekten yapacak kadar aptalsın, değil mi, seni inatçı sersem?"

Ben tam, "Evet, hanımefendi" diyecekken kapı açıldı. Melaphia, altın kahverengi gözleri öfkeden kısalmış hâlde karşımda belirdi. Şişeyi ona vererek yanından geçtim. "Sana lanet olsun" diye homurdandı.

"Bunun için çok geç."

İkizlerle Melaphia'yı bana bir sürü şey sıralarken bırakıp merdiveni ikişer ikişer çıktım.

. . .

Corvette'imi almak için William'ın evinden garaja kadar yürürken asıl amacım zihnimi netleştirmektir. Bir su yılanı gibi, gödip kendimi nehir kıyısındaki kayalara sürtmek, içimdeki bütün sevirimsiz duygulardan arınmak istiyordum. Tabutumu bana sormadan taşıdığı için William'a hâlâ kızgındım. Ama aynı zamanda, bunu benim adıma korktuğu için yaptığı fikriyle de mücadele etmek zorundaydım.

Bir vampir olarak geçirdiğim bütün yıllar boyunca William'ın korktuğunu asla görmemiştim. Şimdi, sadece korkmuyor, aynı zamanda bana da hissettiriyordu. Hissetmemi *istiyordu*. Asıl korkutucu olan da buydu. Biz vampirler, en sert insanların en sertleriyiz. Eğer herhangi bir erkeğin duygularını göstermekten hoşlanmadığını düşünüyorsanız, bizlerden bazılarını tanımanız gerekir. Gecenin yaratıkları korkunun kokusunu alabilir. Kelimenin tam anlamıyla. Birinin korkusunun kokusunu almak, bütün avcı dürtülerinizi harekete geçirir. Eğer o zayıf titreyimleri yayan kendinizseniz, kaçmayı öğrenseniz iyi olur. William'ın yapmaması istediği şey buydu: Kaçmak. Ama kutsal olmayan varoluşumun tüm hücreleri buna karşı çıkıyordu.

Corvette'ime bindikten sonra hız ihtiyacı duymaya başladım.

Otobana çıkıp Stingray'imin gazını köklemek istiyordum. Saçlarımda biraz rüzgâr, ön camımda böcekler... Ama buna zaman yoktu ve Savannah meydanlarından geçerken insan yeterince hızlanamazdı. William'ı bulmak zorundaydım. Reedrek'le karşılaşmak için nereye giderdi? Hmm, okyanusta dolaşan, yavrularını öldüren, ağız kötü bir kan içici olsaydım, nereye giderdim?

Parmaklarımı direksiyona vurdum. Demek William beni korkutmak istiyordu. Ve lanet olsun, insanlıktan çıktığımdan beri ilk kez korkuyordum. Aslında, bu pek doğru sayılmaz. Bir defasında Jeannie Sue Gribble ile birlikte bir marinanın yanındaki parka gitmiştim ve uyandığımda güneş ışığı neredeyse suyun üzerinde belirmek üzereydi. Üzerinde SATILIK tabelası bulunan bir karides teknesinin kargo bölümüne sığınmak zorunda kalmıştım. Ertesi gece gün batımından bir saat sonra eve döndüğümde, bütün günü tabutumun dışında geçirdiğim için sersemlemiş bir haldeydim ve yarım ton çürümüş karides gibi kokuyordum. William beni neredeyse öldürüyordu; Jeannie Sue'dan söz etmeye bile gerek yok.

Jeannie Sue'ya, saçlarının yumuşaklığını, teninin pürüzsüzlüğünü düşünürken güçlü bir gürültü duydum. Bütün araba fırtınaya yakalanmış kızalcık ağacı gibi sallandı. Eski kiralık araba reklamlarındaki gibi, biri aniden yan koltuğa düşüverdi. Biri hazırda ve benim hazır olup olmamam onun için önemli değildi.

Arabayı tekrar kontrol altına aldığımda (sanırım kaldırımdan fırlayıp birkaç bahçe saksımı devirmiştım) sağ tarafıma baktım ve yeni yolcumu gördüm. Normal bir kalbim olsa, muhtemelen atışları hızlanırdı. Adam buydu. Kesinlikle oydu.

Üzerinde siyah bir takım elbise, beyaz gömlek ve boynunda ip kravat vardı. Batı tarzında bir ip kravat değil, eski Avrupa tablolarında göreceğiniz türden bir ip kravat. Aynı döneme uyan bir saç modeli vardı; orta uzunlukta ve alından yukarı, arkaya taranmış şekilde. Buraya geldiğinden beri mezarlıklarda dolaştığından olsa gerek mezarlık toprağı kokuyordu. Başka bir koku daha vardı. Evet, tekne de aklıgım koku; o mide bulandırıcı, antik ama tanıdık ley kokusu. Lanet olsun, bu adam gerçekten ürkütücüydü. William ve benim

aksime, kimse onun insan olduğunu düşünmezdi. Aniden yanımda belirmiş, sarı dişlerini göstererek sırtmaya başlamıştı ama sivri dişleri bembeyaz parlıyordu.

Beni tanıyordu. Bunu anlamak, üzerime bir ton gübre bojalmış gibi hissetmeme neden oldu. Bir şey söylemeye, en azından durumu anlatmaya karar verdim.

"Uğraman iyi oldu, büyükbaba."

Kaçlarını çattı. "Benimle küstahça konuşmaya nasıl cüret edersin, seni sümükdü kırma!" Boynuma o kadar hızlı uzandı ki elini zorlukla görebildim ama William'ın tılsımına on santim kala, uzun, kırıltı ırmaklarında mavimsi bir kıvılcım dans etti. Bütün vücudu geri çekildi ve bir an şaşkınlığa kapılmış gibi göründü. Sonra avcı tavırları geri döndü. Beni bir bütün olarak tek lokmada yutacakmış gibi hırladı. Melaphia'nın tavsiye ettiği gibi hapishanemde kalmış olmayı düşünmeye başlıyordum.

"Demek William bir şeyler öğrenmiş" dedi. "Yeni Dünya'daki zamanını tamamen boşa harcamadığına sevindim."

"Seni öldürecek" dedim, olabildiğince cesur görünmeye çalışarak.

İğrenç bir şekilde güldü. "Seni cahil aptal. Yanında bir hortlak ordusu olsa bile, William seni öldüremez. Ama ben William'ı senin hayal bile edemeyeceğin şekillerde öldürebilirim. William'ın benimle ilgili korkusu ölüm değil. Onu sonunda öldürmeye karar verdiğimde, bir an önce ölmek için yalvaracak. Ama bu işkence yöntemlerinin hiçbirini sen bilmiyorsun çünkü William seni eğitmedi. William'a tek bir günde, sana bir ayda öğrettiğinden çok daha fazlasını öğrettim. Neler yapabileceğin konusunda hiçbir fikrin yok senin."

Şimdi gerçekten korkmaya ve sinirlenmeye başlamıştım. Bu adam, bu şey, beni iyi tanıyordu. Beni, William'a olan kırgınlığımı bilecek kadar iyi tanıyordu. "William'ın bana neler öğrettiğini sen nereden biliyorsun?"

"Seninle ilgili her şeyi biliyorum ben, çocuk." Sesi yumuşadı ve sarı dişleri yerine girdi. "Sana öğretebileceğim çok şey var."

"Neyle ilgili?"

"Her yanından güç akıyor ama onu nasıl kullanacağını bilmiyorsun. Başka birini kan emiciye dönüştürmediğince bahse giretim."

Beni yokluyordu. Bunu hissedebiliyordum. "Hayır, dönüştürmedim."

Hemen bakışlarını kaçardı ama yüzünün öfkeyle gerildiğini görebiliyordum. Tekrar baktığında, kendini toparlamıştı. "Evlar, sana gerçek bir kan emici olmayı öğretebilirim. Kendi dünyadaki herkesi, ölümlü ya da ölümsüz olsun, nasıl titreteceğini öğretebilirim."

"Nasıl titretmek?"

"Senden daha zayıf olanları kontrolün altına alabilirsin. Onlara emirler verirsin ve her istediğini yaparlar."

Boncuk gibi gözleri parladı ve paylaşacak büyük bir sır varmış gibi gülümsedi. Eğer söyledikleri doğruysa, oldukça güzel olduğunu itiraf etmeliydim. Arabayı sürmeye devam ederken bu fikri hazmetmeye çalıştım. Sonra bir siren duydum. Lanet olsun. Belki de polislerin yaklaşmasına izin verirsem, yolcum ortadan kaybolabilirdi.

Corvette'i kaldırıma çektim ve dönüp arkama baktım (hatırlarsanız dikiz aynalarım yoktur). Connie'ydi. *Çifte lanet*.

"Yine merhaba, Bay McShane. Ama giderek dikkatsizleşiyorsunuz. Bir haftada ikinci kez ceza yiyorsunuz" dedi. "Ne kadar hızlı gittiğinizi biliyor musunuz?"

Reedrek'e bir bakış attım. Yüzünde masum bir ifade vardı. Sakin duracağı kesindi. Sadece beni ve William'i istiyordu; yerel halkla işi yoktu. Ama Connie benim için önemliydi. Bunu anlamak için ne uygun bir zaman. Daima duygularıyla bağlantıda olan o duyulu Alan Alda tiplerinden biri olmaya bağlamam gerekiyordu. Bu kargaşadan kurtulabilirsem, belki bir kursa filan katılırdım. Ama şimdi asıl soru, Reedrek'in onun benim için önemli olduğunu anlayıp anlamayacağıydı.

"İyi akşamlar, hayatım. Dışarıda yeterince soyguncu veya hırsız yok mu ki benim gibi önemsiz hız düşkünleriyle uğraşıyorsun?"

* Aktör, oyuncu, yönetmen.

"Senin için daima ayrıcalık yaparım, Jackie. Ve bu arada, az önce kendini ele verdin."

"Sana asla yalan söyleyemem zaten, bebeğim."

Makbuz koçanını çıkarmak için arka cebine uzandı. "Yangın nerede?"

"Ah, hiçbir yerde. Ben sadece... sadece... amcam... Fred'le konuşuyordum. Sanırım o arada ne kadar hızlı gittiğimi fark edemedim."

Reedrek gerçek yüzünü göstermeden Connie'ye gülümseyerek baktı. "Nasılınız?" dedi kibar bir tavrıyla.

"Taraştığınıza sevindim" dedi Connie.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama oradan çıkmak istediğimden emindim. "O hâlde cezamı kes. Ortalıkta başıboş dolaşan serseriler ve suçlular varken değerli zamanını daha fazla almak istemem."

Yağlı kan emiciye yandan bir bakış attım. Kötülükten söz etmişken...

"Acelem yok ki. Terbiyen nerede kaldı, Jackie?"

"Fred amca, bu Memure Consuela Jones, Savannah'nın en iyi polisi."

Birbirlerine bakarak başlarıyla selamlaştılar. "Sanırım en iyilerden biri demek istedin."

"Demek istediğimi söyledim, şekerim."

"Ne de tatlısın!" Makbuz koçanını açtı ve kalemını hazırladı.

Reedrek araya girdi. "Bunu yapmak istemezsin." Düz düz ona baktım. Bu serserim ne yapmaya çalışıyordu?

Connie şaşkın gözlerle baktı ama öfkeli değildi. "İstemez miyim?"

"Hayır, istemezsin. Bu aracın yolcu tarafına gel."

Oturduğum yerde Reedrek'e dönerken Connie'ye yönelmiş herhangi bir tehditkar hareketinde üzerine atılmaya hazırdım. Connie ukince onun tarafına yürürken yeni talimatlar bekliyor gibiydi.

"Bana doğru eğil, kızım" dedi Reedrek tatlı bir sesle. Connie bunu yaptı. Reedrek korkunç eliyle onun çenesine uzandı ve parmaklarını yanagında gezdirdi. Öpecekmis gibi ona doğru uzandığında, korkunç dişlerinin uzadığını gördüm. Onu ısıracaktı ve Connie kaçmaya çalışmıyordu. Reedrek'e izin verecekti.

Reedrek'in üzerinden uzandım ve hızlı bir hareketle tilsımı boynumdan çıkarıp Connie'nin boynuna geçirdim. Aynı anda Connie'yi omzundan iterek doğrulup geri adım atmaya zorladım. Arabayı geri vitese takarak, Connie'nin kendisine gelmesine fırsat vermeden gazı kökledim. "Bu kadar yeter."

"Şimdi bana inandın mı, ufaklık?"

"Evet." Az önce gördüğüm şeyin ifade ettikleri, zihnimde çok renkli havai fişekler gibi patlıyordu. William bana vampirler hakkında başka neler öğretmemiştii?

"Gidip William'ı görelim" dedi Reedrek.

Reddedemeyeceğimi güdüsel olarak biliyordum; özellikle de artık boynumda tilsim olmadığı için.

"Evet" dedim.

Reedrek'in talimatlarını izleyerek Dokuz adında bir gotik kulübe yanıştım. Korkudan ödümün patladığını söylesem, hissettiklerimi yeterince anlatamam. Reedrek ve William yüz yüze geldiğinde her ne olacaksa, yanlarında olmak istemiyordum. Ayrıca William'a yine gerçekten öfkelenmeye başlamıştım. Büyükbabama bana öğretmek istediklerini öğretmesi için izin verirsem, karşılığında ne isterdi? William'ın bapını mı? Bunu neredeyse düşünmeye başlayacağım bir noktaya yaklaşıyordum.

Reedrek kapıya yöneldiğinde peşindeydim. Girişin yakınında siyahlar giymiş bir sürü tip sigara içiyordu; genç gotikler. Werm öne çıkarken olduğum yerde donup kaldım. Bir bana, bir büyükbabama baktı ve yüzünde bir huşu ifadesi belirdi. Reedrek'in vampir olduğunu anladığını biliyordum. Girişe birkaç basamak kala onu kolundan yakaladım. Reedrek artık onu izlemediğimi fark ederek durdu.

"Buradan olabildiğince uzaklaş" diye tasladım Werm'e.

"Neden? Neler oluyor?"

"Bilmek istemezsin. Şimdi *defol*!" Onu iterek kendimden uzaklaştırdım.

Werm'in gözleri iri iri açıldı. "O kim?"

"Seni hiç ilgilendirmez. Defol git buradan, yoksa pestilini çıkarırım senin."

Werm, Reedrek'e hayran olmuştu. "Hayatta olmaz."

Ne de korkutucuydum ama. Küçük sıçanı tokatlamamak için kendini zor tuttum. Ama bu Reedrek'in dikkatini daha çok çekti. Kan emiciyi kulübe sokmak daha iyiydi; en azından Werm kalabalığa karışabilirdi. İçimden bir ses onun bu konuda iyi olduğunu söylüyordu. Werm'e arkamı döndüm ve Reedrek'le birlikte girişe yürüdüm.

Tanrı hepimize acısun.

William

Müzik aşırı yüksekti. Jack'in gürültülü makinelere duyduğu insan tutkusu burada coşardı. İnsanların müziğe hiçbir şekilde benzemeyen gürültüleri kasıtlı olarak kulaklarına doldurmalarını asla anlayamıyordum. Gerçek müzik, iyi akort edilmiş enstrümanlardan çıkardı; bozuk sesli elektronik kutulardan değil.

Jack benim demode olduğumu söylerdi. Sanki bu kadar sinir bozucu bir şeyle ilgilenmem gerekirmiş gibi.

Tek güzel tarafı, ritimdi; havayı atan bir kalp gibi dolduruyordu. Güçlü ve sert. Kendi dürtülerime çok yakın ilkel bir ses. Ve Olivia'nankilere. Suya atılmış balık gibi dans pistine dalmıştı ve ölümlülerin arasında bir köpekbalığı gibi dönüp dans ediyordu.

Sırtımı duvara dayadım. Kendi çaplarında korkunç görünmek için ellerinden geleni yapan ölümlüler benden uzak duruyordu. Onlar

için iyiydi. İçsel tehlike duyguları onlara iyi hizmet ediyordu. İnsanlarla bir arada olmak için uygun bir ruh hâlinde değildim. Kafamda daha önemli konular vardı. Jack'in ihanet duygusuna ve öfkesini hissedebiliyordum. Ama onu koruduğum için suçluluk duymaya niyetim yoktu. Öfkesine artık alışmıştım ama sevgisini değilse de, dostluğunu kazanabilmeyi umduğum zamanlar vardı. En azından, sadakatine güvenebilirdim. Onu kilitlemek bu sadakati ciddi şekilde sınayacaktı ama işe yaramamıştı.

Koluma dokunan bir insan, beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Kehribar gözlü güzel bir sarışın beni baştan aşağı süzdü; sanki o bir gece yaratmış, ben de onun ayrılmışım gibi. Casusluk yaparken yakalanmış gibi bakışlarını kaçırırdı. Yüzünü hiç görmemiş olsam da onu hemen tanımıştım. Kanının kokusu tanıdık. Önceki gecelerde yemeğim olmuştu.

Çenesini yakaladım ve gözlerime bakmaya zorlayarak beni bilinçli olarak hatırlayıp hatırlamadığını anlamaya çalıştım. Bir şey yoktu. Sadece hayvani bir tanışıklık; vücutlarımız birbirini tanıyordu. Teni, kasları ve kemikleri, zevkin anısını saklıyordu ve insanlarla dolu bu ortamda o zevki kendisine veren kişiyi bulmuştu.

"Merhaba..." Yine bakışlarını indirdi ama eli çeketimin yumuşak kadifesi üzerinde kaydı. "Adım Shari."

"Merhaba, Shari" dedim.

Sesimi duyunca giysilerimiz birbirine değecek şekilde bana sokuldu. Çenesini kaldırıp kulağıma fısıldadı. "Benimle dans eder misin?"

Herhangi bir insan onu duymazdı. Bense sadece kelimeleri duymamış, aynı zamanda kendisinin bile farkında olmadığı özlemi hissetmiştim.

"Hayır" dedim ama göğsüme yalanmasına izin verdim. Vücudu suya dönüşmüş gibi, kadın aşağı kaydı. Onu bir kolundan yakaladım ve önümde diz çökmeden önce yanıma çektim. Sonra yine gözlerine baktım. "Beni tanı mıyorsun."

"Tanımak istiyorum" diye inledi.

Güçlü müziğe rağmen, sanki Eleanor'un gizli odasında çıtıpçı-

İkimsiz gibi kalp atışlarını duyup hissedebiliyordum. Yüzümü eğdim ve boynunda en sevdiğim noktayı gizleyen saçlarını kokladım. Birkaç saniye için, kimin kimi baştan çıkardığından emin değildim çünkü açlığım avı sezen bir kobranın başı gibi yükselmmişti.

Ama şimdi ne yeri ne de zamanıydı.

Aç düşüncelerimi dağıtmak için üç adam ve bir kadının bizi izlediği yere baktım. Adamlardan ikisi bilgiç ve şehvetli tavırlarla gülümseyordu. Jack bunu nasıl ifade ederdi? Gol atmak üzere olduğumu düşünüyorlardı.

Benim yemeği daha çok düşündüğümü nereden bilebilirlerdi ki? Bu düşünceyle gülümsedim.

"Başka bir zaman" diye söz verdim, kendimi toparlayarak.

"Yanında kalayım." İç çekti ve kollarını belime dolayıp yüzünü boynuma gömdü. Tatlı cinsel dürtüleri bir parfüm gibi benliğimi sarıyordu.

Onu göndermek zorundaydım ama bir ödül vermeliydim. Eğildim ve kulağının ucunu dişlerimin arasına aldım. İnledi ve her iyi kuğu gibi hareketsiz kalarak ısırmamı bekledi. Dişlerimi tenine geçirmeden basıncı artırdım ve iyi eğitilmiş vücudu hızlı bir şekilde orgazma ulaşıp sarıldı. Yüzünü göğsüme gömerek inlerken onu sıkıca tuttum. Kan yoktu; sadece gizli bir acı ve zevk.

Kendimden memnun bir hâlde başımı kaldırdım ve o anda -ki-lüli kapılar ardında kalması gereken- Jack'in içeri girdiğini gördüm. Korkusunu karanlıktaki bir bıçak gibi hissedebiliyordum. Sonra bir anda Reedrek'i onun yanında dururken gördüm.

Bir anda, Reedrek salonu geçti ve neredeyse dokunacak kadar yakınında durdu. Küçük kuğumu o kadar ani ittim ki en yakındaki-birinin kollarına savruldu. Sonra sessiz nefretimi bir pelerin gibi etrafıma sardım. İnsanların dünyası gözümünden silindi ve kendi değişimsiz boyutumuzda Reedrek'le baş başa kaldık. Müzik bile susmuş gibiydi.

Reedrek her zamanki gibi hâliinden memnun görünüyordu. Birkaç yıl bile tavırlarına değiştirememişti; benim ona olan nefretimi de.

Etrafımızdaki hava düşmanlıkla doluydu. Lalee'nin denizkabuklarının büyüğü sayesinde, babamın görünüşü beni olması gerektiği kadar sarsmamıştı. Onu Alger'le görmüştüm. Geldiğini biliyordum.

"Yaşlanmış görünüyorsun," dedim, sırf onu sinirlendirmek için. İçimde, zihnime uzanan bütün kapıları kapatıyor, savunmamı topluyordum. *Beni ele geçiremeyeceksin.*

"Yaşlıyım zaten" dedi. İğrenç gülümsemesi, bin yıl boyunca kanla cilalanmış sivri dişlerini ortaya çıkardı. Etrafımızda ağır çekimde hareket ediyormuş gibi görünen kalabalık kulübe bakındı. "Demek bu küçük kasabanın halkı bunlar. Seni bundan daha iyi şeyler için yaratmıştım."

"Yeterince iyiler." Savannah'nın avantajlarını onunla tartışmaya niyetim yoktu. Bunun yerine, şehirden nefret edip korkmasını tercih ederdim çünkü yokluğu şehri yeterince iyi hâle getirecekti. Gerçek yaşamımı ve sevdiğim her şeyi elimden almıştı ve ondan yayılan mezar kokusu midemi bulandırıyor. "Ne istiyorsun?"

Bir korkuma, zayıflığıma aradığını hissedebiliyordum. "Şu ana kadar tiksindirici bir hayal kırıklığı oldun" dedi. "Artık potansiyelini ortaya koyma zamanın geldi."

Kasıtlı bir şekilde aptal görünüme karar verdim. "Potansiyelim mi?"

"Evet. Buradaki imparatorluğunun efendisi olabilirsin ama hiçbir şey yapmıyorsun."

"Ah. Senin hayal kırıklığı, kan bağlantımız aracılığıyla seni daha güçlü kalmamamdan kaynaklanıyor."

Yüzü güçlü bir öfkeyle karardı. "Bu doğru; kendi gücünü artırmak için hiçbir şey yapmamakla, benimkine daha da az katkıda bulundun. Ama bu değişmek üzere."

Hayranlık duyan bir öğrenci gibi başımı yana eğdim ve devam etmesine izin verdim.

"Bu gece ve her gece besleneceksin. Bunun olmasını sağlamaya geldim. Ve küçük yer altı kaçış operasyonunu da sona erdirdim." Sarımsaklı vurgusunu güçlendirmek için duraksadı. "Yoksa kalbini sökerim

ve o çok sevdiğin meydanın ortasında seni bir kazağa geçiririm."

Ölüm ya da teslimiyet; seçeneklerim bunlardı. Burada yapılacak bir şey yoktu. Ne yazık ki hâkimiyet ve teslimiyet dünyasında, doğal olarak zirvede yer alırdım. Her açıdan baskındım. Teslimiyet kişiliğime aykırıydı. İşte babasının oğlu. Ve ölüm; ölüm en çok istediğim şeydi. Şimdi beni bekleyen diğer cehennemleri keşfetme zamanı gelmişti.

"Alger'i neden öldürdün?" diye sordum, onu en azından entelektüel bir tuzak olacağını umduğum bir noktaya sürükleyerek.

Hafif bir tereddüt, gelen yalanı kanıtladı. Bunu görebilme becerim kendimi bile şaşırttı. "Onu öldürdüm çünkü bir korkaktı ve suçu için utanç kaynağıydı."

"Ve onun için büyük planların yok muydu?" diye sordum.

"Hayır. Kesinlikle değersizdi."

"Öldürdüğün başkaları yok mu?"

"Sadece Alger; onun söndürülmesi gerekiyordu."

Hakaretini görmekten geldim. Daha sonra Alger'in intikamını alına zamanı gelecekti. Kontrol etmek için yaklaştım. "Lyone'dan ne haber?"

Reedrek itilmiş gibi arkasına yaslandı.

Onu şaşırtmıştım; mümkün olduğunu düşünmediğim bir şeydi bu. Bu küçük başarıyı, kendi yarı gerçeğimi biçimlendirmek için kullandım. "Yerinin bulunduğunu bilmek hoşuna gidebilir. Onu kurtarmak için bir operasyon başlatıldı." Son darbenin talimatını çıkarmaya kararlıyım. "Frederica ve Gaelan da kurtarıldı ve Amsterdam'dan çıkarıldı."

İşte, onu gerçekten hazırlıksız yakalamıştım ve bunu gizleyemiyordum.

"Sen nasıl..."

En gösterişli ölümcül duruşumu alırken öfkemi altına kapadığım kapak şiddetle zangırdıyordu. Sadece niyetimin görüntüsü bile herhangi bir insanı korkudan öldürmeye yeterdi. Ayaklarımın yerden ayrıldığını hissettim. Reedrek benden yarım adım uzaklaştı.

"Oradaydın. Hissettim. Oraya nasıl gelebildin?" diye sordu kendi duyularına inanmakta zorlanarak.

"Gidiş gelişlerimi sana habet vereceğimi mi sanıyordun? Barış asla sahip olamadığını hâlâ anlayamadın mı?" Ölümcül darbe için bekliyordum.

"Hayır. Sana asla sahip olamadım. Ama seni ben yarattım ve ben yok edebilirim." Saçları kıvrıran yılanlar gibi hareket ederken o da yükseldi. Pençeli eli öne doğru fırladı ama boynuma birkaç santim kala donup kaldı. Ani hareketiyle oluşan hava akımı tenimi okşadı ama darbe hedefine inemedi.

Gülümsediğinde, bir hata yaptığımı anlamıştım. Ama üzerime gelmek yerine döndü. İnsanların bulanık görünen dünyası aniden netleştirdi ve Jack'in yüzü hepsinin arasında öne çıktı.

Jack'i öldürmeye niyetli olduğu açıktı ama önce onu beni itaat etmeye zorlamak için kullanacaktı. Reedrek kalabalığa uzandı ve küçük kuşum Shari'yi kendine çekti. Bakışlarını üzerime dikerek, boynunu vahşice ısırıldı. Kan ceketime sıçradı ve Reedrek onu zehirli zihniyle susturmadan önce Shari şaşkınlıkla inledi.

Sonrasında ne olduğundan pek emin değilim. Görüşüm bulandı ve içimde kızıl bir sis yükselmeye başladı. Ardından, bir silah patlamasıyla birlikte o kadar zaman içimde tuttuğum öfke bir ses bombası gibi patladı. Etrafımızdaki kalabalık aniden değişti. Ölümlülerin yarısı, yumruk yumruğa diğer yarısına girdi; yumruklar savruluyor, sandalyeler uçuyor, masalar ters dönüyordu. Bir el kolumu yakaladı ve solgun teni minik kan damlalarıyla dolmuş olan Olivia'nın yüzünü gördüm. Ayaklarım tekrar yere değene kadar beni aşağı çekti.

"Reedrek nerede?" diye bağırdı gürültünün arasında.

Ancak o zaman Reedrek'in Shari'yle birlikte gözden kaybolduğunu anladım. Toprağın yarılp Reedrek'i cehenneme çektiğini düşünmek boş bir hayal olurdu. "Jack nerede?" dedim.

Bir sandalye bize doğru uçtu ve Olivia onu itti. Vücutlar yere yuvarlanıyordu ve kalabalığın tam ortasında Jack duruyordu; bir eli yumruk atmaya hazır hâlde kalkmış, öbür eli siyah deriler içinde

olmaz bir insanı tutuyordu. Kalabalıktan patlayıcı ses dalgaları gibi öfke yayılıyordu.

"Bir şeyler yap!" diye bağırdı Olivia.

Öfke benim hassas noktamdı. Beni hem çeker hem de midemi bulandırırdı. O anda, kendi öfkem bu yeri ve içindeki herkesi yok etmeye eğilim yaratıyordu.

Bu yüzden öfkemi geri çektim.

Gönlüğümün önünü açıp kutsanmış mavi koruma tulumunu kenara ittim ve sürekli dostum, yaşam gücümü çağırdım. Bir insan görünümün izleyebileceğinden daha hızlı bir şekilde, yıkıcı sis bir spiral halinde dönerek kalbime, nefret kuyusunun kaynağına geri döndü.

Kasırga benzeri kükremenin ardından mükemmel sessizlik geldi.

Son zerreleri de tenimin altında kaybolurken göğsümdeki kan damlalarına baktım ve uzakta Olivia'nın sesini duydum. "Onun peşinden gidiyorum."

Başımı kaldırdığımda, salondaki herkes bana bakıyor gibiydi ve Olivia gözden kaybolmuştu.

Jack

Wern'i bırakarak William'a yaklaştım. "Olivia nereye gitti?"

"Görmedim. Reedrek'in peşinden gittiğini söyledi." William bana öyle bir öfkeyle baktı ki geri adım atmak zorunda kaldım.

"Gidelim. Onu bulmamız gerek" dedi.

Kapıya yürürken ben de peşindeydim. O zamana kadar Wern bana yetişmişti.

"Az önce neler oldu?" Yerinde zor duruyordu. Bana o küçük ve sinirli köpekleri hatırlattı; Chihuahuları. Her an insanların ayaklarına işemeye başlayabilirdi.

"Seni ilgilendirmez. Sen sadece kulübe dön ve gördüklerini unut."

Wern alçak sesle konuştu. "Benimle dalga mı geçiyorsun? İçeride göndüğüm hortlakların ciddi bir özel efekt gösterisiydi. Öyle bir şeyi unutamam! Daha fazlasını öğrenmek istiyorum."

"Şimdi olmaz."

"En azından beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?" diye sordu.

"Hayır."

"Haydi."

"Kaybol."

Dışarı çıktığımızda, William durdu ve ağır bir küfür savurdu. "Valinin arabasını alması."

"Lanet olsun. Yine mi?" Korkunç bir orospu çocuğu olmasının ötesinde, sevgili büyükbabam azılı bir araba hırsızıydı. Bir kaçak araba dükkânı açsam, iyi bir aile işi kurabilirdik. "Corvette burada" dedim William'a.

"Ben de gelebilir miyim?"

Olduğum yerde döndüm ve hâlâ peşimde olan Werm'e inanamayan gözlerle baktım. Yerden bitmenin tekini bile korkutamıyorsan, vampir olmanın ne anlamı vardı ki? "Sen söyledüğimin nesini anlamadın? Burada meşgulüm!"

"İçeride bir güç hissettim."

"Evet. Ve birazdan kaybolmazsan kışında çizmemin gücünü hissedeceksin."

"Gerçekten, Jack, sadece neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Hayır, Werm, istemiyorsun."

William yolcu koltuğuna yerleşmişti bile. Direksiyona geçip kontağı çevirdim.

"Sizinle gelmeğe izin ver."

"Burada boş koltuk görebiliyor musun?"

Werm arabanın üst tarafına sıkıca tutundu. Bu kadarı delilikti artık. Kanının son damlasına kadar emip onu oracıkta öldürebilirdim.

"Kurtul ondan, Jack" dedi William.

Werm'e baktığımda, yerinden kıpırdamayacağını kesinlikle söyleyebilirdim. Kendine gerçek, canlı bir vampir bulmuştu ve sülük gibi yapışmıştı. O anda Reedrek'in Connie'ye yaptıkları aklıma geldi. Bunu nasıl yapmıştı? Umutsuzlukla (insanların William'ın yanında beni küçük düşürmelerinden nefret ederdim) Werm'in gözlerinin içine baktım ve elimden geldiğince konsantre oldum. "Hemen gitmek istiyorsun."

Dudakları titredi ve birkaç kez gözlerini kırptırdı. "İstiyor muyum?"

"Evet. Kulübe geri dön ve arkadaşlarınla takıl."

Tek kelime etmeden veya hiç arkadaşı olmadığı konusunda tartışmadan birkaç adım geriledi ve binaya doğru robot gibi dönerek uzaklaştı.

"Şey, ben..." diye mırıldandım kendi kendime. Corvette'i geri vitese takıp otoparktan çıktım ama bu arada William'ın yüz ifadesi görüme ilişti.

"Sana başka neler öğretti?" Sesinin soğukluğu bir heykelin bile kanını dondururdu.

Tüylerim diken diken oldu. "Neden benimle o ses tonuyla konuşuyorsun? En azından bana yapabileceklerim hakkında bir şeyler öğretmeye istekliydi ki bunu senin için söyleyemem, *babat*!" William'a ancak onu gerçekten kızdırmak istediğimde böyle hitap ederdim. Sanırım araba kullanımasam, bana sert bir yumruk patlatabilirdi.

"Sen bir buçuk asır boyunca sana söylediğim ve söylemediğim her şey, kendi iyiliğin içindi. Umarım bir gün bunu anladığını görürüm."

"Bana manevi baskı yapıp bir de beni kullandığın için sana minnet duymamı mı bekliyorsun? Beni karanlıkta bıraktığın için? Hatta bu gece beni kilitlediğin için? Sen aklını mı kaçırdın? Belki de seninle bağlantılarımı koparıp şu Reedrek'in peşine takılmak daha doğru olurdu."

William direksiyonu yakaladı ve ben bir küfür savurarak frene asıldım ama en yakındaki kaldırıma çıkmaktan kurtulamadım. Aracın ön tamponunu güçlendirmekle iyi etmiştim.

Direksiyonu bırakıp boynuma yapıştı. "Sakin bunu söyleme. Bunu *asla* söyleme. Hiçbir fikrin..."

"Bu doğru! Hiçbir fikrim yok! Bu adamın kim olduğu, neden geldiği veya başka şeyler hakkında hiçbir fikrim yok çünkü bana anlatmıyorsun. Senin öğretmeyeceğin her şeyi bana öğretmesine izin vermemem için bana tek bir iyi neden söyle."

William bıkkın bir tavırla arkasına yaslandı. "Jack, bütün bu on yıllar boyunca bana güvendin; güvendeydin ve iyi yükseldin. Sadece bana güvenmeye devam etmeni istiyorum. Çok zaman geçmeden bilmen gereken her şeyi bileceksin."

Bir an birbirimize baktık. Sahip olduğum her şeyi gerçekten de ona borçluydum. O olmasa, şimdi Konfederasyon mezarlığının herhangi bir yerinde üzerimde papatyalar açıyor olurdu. İç çektim. "Pekâlâ; fakat yakında bir şeyler anlatmaya başlasan iyi olur."

William boynumu bıraktığı yere baktı. "Jack, Lalee'nin tılsımı nerede?"

"Birine verdim."

"Ne yaptın?"

Stingray'i kaldırımdan uzaklaştırdım; hem konuyu hem de yönümüzü değiştirdim. "Nereye gidiyoruz?"

"Olivia'yı bulmak zorundayız. Koloni Mezarlığı'na."

"Orada olduğunu sana düşündüren ne?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum ama eğer Reedrek'i izlediyse, Reedrek onu uyuma yerine götürüyor olabilir. Ve soruma cevap vermedin. Neden tılsımı başkasına verdin? Ve seni koyduğum yerden nasıl çıktın?"

"Lanet olsun." Uzun bir gece olacaktı. "Kapıyı kırdım."

"Hayır, kırmadın."

"Oradan nasıl çıktığını sana söylemeyeceğim çünkü yine kitlemeye kalkabilirsin. Tılsıma gelince, onu Connie'ye verdim." William'a, Reedrek'in arabama gelişini, tılsımın nasıl işe yaradığını ve Connie'yle olanları anlattım.

"Yani sadece bir kez uygulandığını gördükten sonra etki gücünü mü kullandın?" William'ın gözleri ilgiyle parladı. "Çok etkileyici. Sanırım birçok yeteneğini daha kısa süre içinde keşfedeceksin, Jack."

"Adı bu mu? Erki gücü mü?"

"Güçlerimize karşı savunmasız olan insanların ve daha zayıf varlıkların zihinlerinde dans edebilme yeteneği. Bir vampirin bu yetekte ustalaşması genellikle yıllar alır. Bazıları asla başaramaz. Oysa sen daha ilk denemende becerdin."

Çiğlık atmamak için alt dudagımı ısırđım. "Bütün bu süre boyunca, gerçekten yoğunlaşırsam insanlara istediğimi yaptırabilirdim ve bunu bilmiyordum. Bana hiç anlatmadın. Harika. Gerçekten harika."

"Sen her zaman insanları kolayca etkileyebildin, Jack. Sadece kendi kişiliğini kullanarak."

"Sanırım bu aileden geliyor. Diğer yeteneklerim neler?"

William soruma aldırmadı ve başka bir soruyla karşılık verdi. "Reedrek sana başka neler anlattı?"

"Hiçbir şey. Ama her şeyi anlatacağına söz verdi."

"Eminim sana karşılığında ne istediğini söylememiştir. Belki benim başım. Ya da Olivia'ninki? Tılsımı Memure Jones'a neden verdiğini anlıyorum fakat bunu yapmamalıydın. Şimdi öncekinden daha savunmasız durumda çünkü Reedrek senin ona değer verdiğini biliyor." William hesapçı bir bakış atınca omuz silktim. "Kuğumu bu yüzden aldı; ona dokunuşumun kokusunu algıladı. Bağlantılar kurmanın, özellikle de insanlarla, sakıncası budur. Haydut vampirler aileni öldürür..." Bir an çok şey söylemiş gibi duraksadıktan sonra devam etti. "Tılsımı geri almalısın."

"Bunu nasıl yapabilirim ki? Connie'nin tehlikede olduğunu az önce kendin söyledin. Ayrıca, benimle birlikte arabadaydı; senin oturduğun yerde. İsteseydi beni her an öldürebilirdi." Ama sonra beni yakaladığında bunu neredeyse yapmak üzere olduğunu hatırladım. Tılsım onu durdurmadan önce.

"Küçük karışmamızda niyetlerini açıkça belli etti. Sana ulaşmak için Consuela'nın peşinden gitmek yerine, bana ulaşmak için senin peşine düşecektir. Sana söyledim, istediği biziz. Tılsımı geri al."

Bakışlarımı yoldan ayırmadım.

"Jack? Bana söz ver!"

"Tamam. Tamam." Elbette ki tılsımı geri almak gibi bir niyetim yoktu. Ama takmaya ikna etmek için Connie'yle bir an önce konuşmam gerekiyordu. Aklı başına geldiğinde ve boynunda o iğrenç şeyi bulduğunda, muhtemelen en yakındaki çöp bidonuna atmak isteyecekti.

Koloni Mezarlığı'na gelmiştik. Parmaklıkların üzerinden atladık ve hızlı bir tarama yaptık; bütün bu süre boyunca, voodoo'nun görece yararları ve tılsımlarla ilgili bütün hikâyeyi bilmemin neden önemli olmadığı konusunda tartıştık. Mezarlıkta başka vampir yoktu. Varsa bile, muhtemelen tartışmamızla onları korkutup kaçırmış olmalıydık. "Şimdi nereye?" diye sordum, arabaya döndüğümüzde.

"Bonaventure" dedi William.

Arabaya atladık ve benim uyuma yerime yöneldik. "Shari'yle ne yapacağını düşünüyorsun?"

"Onu arkadaşın Huey'in durumunda bulacağımızı tahmin ediyorum."

"Ya Olivia? Ya Reedrek onu yakalarsa?"

Olivia'nın başının ne kadar büyük deritte olduğunu tahmin edemiyordum gibi William, ondan asla duyacağımı düşünmediğim bir şey söyledi.

"Gazı kökle!"

William

Bonaventure birçok açıdan bizi çıkmaza sürükledi. Jack ve ben her yeri araştırdık ama Reedrek'in kokusu dağılmıştı. Hiç şüphesiz oraya gelmişti ve yine geri dönebilirdi ama varlığını o anda hissedemiyordum.

Ama Jaguar'ımı bulabildik. Saygın, eski mezarlığın bataklıkla beşleştirdiği yerde, doğu sınırında bırakılmıştı. Güneşin doğuşunu izlemek için mükemmel bir yer olurdu. Jack arabanın içinde anahtarları ararken ben de havayı koklayarak tuzak olup olmadığını kontrol ettim.

"Anahtarlar yok. Düz kontak yapmak gerekecek. Ama Corvette'imdiki aletlere ihtiyacım var."

Jack'in karanlıkta gözden kayboluşunu izledikten sonra bakışlarımı suya çevirdim. Ay yükselmışti ve neredeyse dolunaydı. Sazlıkların arasında suyun titrek yansımalarını inceledim ve Lalee'nin denizkabukları-

ının yardımı olmadan elimden geldiğince bağlantı kurmaya çalıştım.

Diğer varlıklar çağrımı duydu ve sınırlım sadece meraktan olsa gerek, bana doğru yüzmeye başladı. Soğuk taşların veya toprağın altında kalmaktan yorulmuş kansız biçimler ve silik yüzler. Melek heykellerinin etrafındaki küçük su birikintilerinde toplandılar ve bataklıkta ki ağaçların sallanan püskül gibi dallarının üzerinde ve etrafında uçmaya başladılar. Onlara aldırmadım; istedikleri kadar çölenebilirlerdi.

Ere dön, Olivia, bize dön. Birlikte çok daha güçlüyüz.

Onun varlığını hissetmiyordum ama en azından esintideki çağrımı duymasını umuyordum. Bunun yerine, gürültülü arabasıyla Jack geri döndü ve Jaguar üzerinde çalışmaya başladı. İki dakikadan kısa süre içinde, arabanın motoru çalıştı.

Binmem için kapıyı açtı. "İhtiyarın kokusu sinmiş ama görebildiğin kadarıyla herhangi bir hasar yok."

Kapıyı dokunduğumda, aniden küçük Shari'nin vizyonuyla karşılaştım. "Bagajı aç, Jack."

Bana dalga geçmişim gibi baktı. "Kilidi kırmam gerekir; fark ettiysen, anahtarımız yok."

"Kır."

Jack homurdanarak arabasından bir levye aldı ve ucunu kilide dayadı. "Böyle gösterişli bir arabaya zarar vermek çok üzücü" dedi levyeye vururken. Kilit içeri doğru göçtü ve bagaj kısmen açıldı. Jack iterek geri kalanını da açtı. "Şimdi tam olarak..." Cesedi gördüğünde donup kaldı. "Hay lanet!" Levveyi bırakıp nazıkçe kızın cesedini çevirdi.

Teni ay ışığında öyle solgun görünüyordu ki sanki buzlu camdan yapılmış gibiydi. Boynundaki yaralardan hâlâ kan süzülüyordu ama omutlu bir ifadesi olduğu söylenebilirdi. En azından çığlık çığlığa ölmemişti.

"Hey" dedi Jack, elini kızın boynuna bastırarak. "Hâlâ hayatta."

Ancak o raman dehşetin gerçek boyutlarını anladım. Reedrek beni besleyeceğine, gücümü ve dolayısıyla da onunkini artırmaya zorla-

yacağına söz vermişti. Bunu ancak tûrûmûrû çoğaltarak belirgin bir şekilde yapabilirdim. Dolayısıyla, ya Shari'nin ölmesine izin verecektim ya da onu dönlüştürecekdim.

"Onu yolcu koltuğuna oturt" diye emrettim ve arabaya bindim. Ona dokunmamam daha iyiydi; daha az tehlikeli olurdu. Ama karanın kokusu başımı döndürmeye başlamıştı.

Mavi kadife ceketimi çıkardım. Jack geri döndüğünde, ceketini ona attım.

"Bu ceket daima giymeni istiyorum. Reedrek'e karşı bize küçük bir avantaj kazandırır; muhtemelen geçici ve Lalec'nin tılsımı kadar güçlü değil ama hiç yoktan iyidir."

Elbette ki itiraz etti. "Yani Savannah'da bir eşcinsel kulübünden kaçmışım gibi görünerek dolaşmamı mı istiyorsun? Hayatta olmaz! Ya da vampir terimleriyle; sonsuz hayatta olmaz." Sebze yemeyi reddeden bir çocuk gibi, ellerini arkasına koydu.

"Jack..."

"Beni zorlayamazsın."

Buna gerçekten zamanım yoktu. Her zamanki gibi, beni nasıl kızdıracığını iyi biliyordu. Jack'in inadını kırmak için tehdit kullanmak zorundaydım. "Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Uzunca bir an gözlerini ayırmadan bana baktı. "O zaman beni pataklamam gerekecek. Bunu unut."

Lanet olsun! Ceketin sakinleştirici etkisi olmadan ve geçirdiğim geceden sonra öfkemin gerçekten kabardığını hissediyordum. Ayaklarım yerden kesilirken Jack'i boğazından yakaladım ve kendimle beraber kaldırıp, ölümlerin üzerinden yükselen dev bir meşe ağacının gövdesine dayadım.

Jack mücadele edemeyecek kadar şaşkın görünüyordu. Daha önce ona asla öfkeliyken dokunmamıştım ve bunu yapmayı şimdi de istemiyordum. Ama seçeneğim yoktu. Ter gibi gözeneklerimden süzülerek gömleğimi ıslatan kana hayret dolu gözlerle baktı.

"Ceket nasıl işe yapıyor?" diye tısladı, boğazını kavradığım için

notlukla konuşarak.

"Kutsandı" dedim, öfkemi kontrol altında tutarken. Jack'i, kolayca işbirliği yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Kararını kendisi vermek zorundaydı. "Voodoo mavisî; göklerin ve lanet olasıca insan gözlerinin rengi. Kötülüğün eşikten geçmesini önler. Baban olarak, Lalee'nin tilsimini geri alana kadar sana bunu giymeni emrediyorum."

Esintide sallanan bir bayrak gibi, genç bir kadının hayalet yüzü mecenin yosunlu dallarından birinin yanında belirdi. Önce bana, sonra Jack'e baktı ve olacakları görme hevesiyle gülümsedi. Jack topaşa ulaşmak istencesine ayaklarını mecenin dev gövdesine vurdu.

"Geceğin geri kalanı boyunca seni burada tutabilirim. Bütün bu süre boyunca, Consuela, Olivia'yla birlikte tehlikede olur..." Başımın Jaguar'ı işaret ettim. "Ve şu ölmekte olan kız da. Şu lanet olasıca insanı aşana kadar burada kalacaktır."

"Pekâlâ" dedi sonunda boğuk bir sesle. "Bırak beni. Lanet olasıca peyi giyeceğim."

"Nasıl istersen" dedim ve onu bıraktım. Yere yuvarlanırken ağır küfürler savurduğunu duydum. Hayalet kahkahaları, soğuk rüzgârda takıdayan dal sesleri gibi etrafımızda yankılandı.

Çeketi ona attım ve gitmeden önce giymesini bekledim. Bu gönüllü mütefikirle yapabileceğim her şeyi yapmıştım. Şimdi Shari'yle ilgilenmem gerekiyordu; ya vücudundaki son damlaları içip ölümünü kolaylaştırarak ya da onu bir kan emiciye dönüştürerek.

Jack

Güneşin doğmak üzere olduğunu anlamak için saate ihtiyacım yoktu. Bütün vücudum karıncalanmaya başlamıştı. Ve iyi bir şekilde de değil. Yarım saattir Connie'nin koridorunu arşınlıyordum. Gece vardiyasında olduğu için, sabah yediden önce işten çıkmayacağını unutmuştum. Yani tam güneş doğumuna yakın. Birada bir iç kori-

dor bulunması iyi bir şeydi, yoksa her an küle dönüşebilirdim.

Vazgeçmek ve koridordan çıkmak üzereyken Connie üzerinde polis üniformasıyla köpeden döndü. Tilsim artık boynunda değildi. Ah, Tanrım!

"Bu cekete uygun mavi süet ayakkabıların da var mı?" Kapının anahtarını tuttuğu elinin işaret parmağıyla üzerindeki ceketi işaret etti.

Lairet olasıca mavi kadife cekete baktım. "Bir bahsi kaybettim; bu yüzden Cadılar Bayramı'na kadar bunu giymek zorundayım" dedim.

"Hmmm. Elvis'in hayaleti olarak mı katılacaksınız? Kan nereden geldi?"

Büyük kan lekelerinden birine hafifçe dokundum. "Ah, ceketi giymeyi kabul ettim ama önce adamı patakladım; prensip meselesi."

"Hiç centilmence değil. Adil bir şekilde kaybettin, değil mi?"

"Şey, evet, uzun hikaye. Hey, bir dakika içeri girebilir miyim? Seninle konuşmam gereken bir konu var."

"Tabii." Kapıyı açtı ve peşinden içeri girdim. "Keyfine bak. Kahve filan ister misin?"

"Hayır, böyle iyiyim." Daha önce evine hiç gelmemiştim. Takıldığımız tek yer, tabii takılmak denebilirse, garajdı ve genellikle yanımda en azından devamlı müşterilerden birkaçı olurdu. Bunun da pek romantik olduğu söylenemez. Onunla evinde baş başa olmak tuhaftı. Güzeldi ama tuhaftı. Dekorasyonu tahminimden daha kadınsıydı. Diğer mobilyalara pek uymayan birkaç parça antika vardı ama yine de ortama uymuş gibi görünüyordu. Her şey düzenli ve temizdi; tam düşündüğüm gibi. Ama doğrusu, en çok yatak odasını merak ediyordum (kan kırmızısı satenler) ama buradan göremiyordum.

Oturamayacak kadar gergindim; bu yüzden o da oturmadı. Ben onun gelmesini beklerken tilsimi nasıl açıklayacağıma karar veremeyiş çalışıyordum ama aklıma gelen her şey son derece aptalcaydı. "Sana verdiğim tilsim hâlâ yanında mı?"

"Bunu mu kastediyorsun?" Çantasına bir sehpanın üzerine koyup açtı. İlgrenç şeyi çıkarıp bana uzattı. "Ah, bunlar düşündüğüm şey

nu?" Antika görünümlü deri kordona dizilmiş boncukların yanından geçen iki tavuk ayağını işaret etti.

"Hi-hum" dedim. Ne diyebilirdim ki? Tavuk ayağı tavuk ayağıdır.

"Biliyor musun, nankör gibi görünmek istemem ama bu, gardiromundaki hiçbir şeye uymuyor. Geri ister misin?"

"Hayır. Sende kalmasını istiyorum. Aslında, takmanı istiyorum." Konu bu kadar ciddi olmasa, yüzündeki ifade beni kahkahalara boğabilirdi. Ama şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum. "Hiç çıkarma."

Bana inanamayan gözlerle uzun uzun baktı. "Yani bu sürekli bir dışkiye başladığımız anlamına mı geliyor?"

Unutla gülümsedim. "İster misin?"

"Bana karşı açık ol, Jack. Aptal değilim. Bu bir *gris-gris*. Kara büyüyle ilgileneceğin aklamın ucundan geçmemiştir. Burada neler oluyor ve neden bir voodoo tılsımı takmam gerektiğini düşünüyorsun?"

Ah, tıbbi deney hikâyesi, yeğenimin kolejde antropoloji ödevi hikâyesi ve aklıma gelen diğer tüm hikâyeler pencereden uçup gitmişti. Geride kalan tek şey gerçeklerdi. Ya da ona yakın bir şey. Derin bir nefes aldım. "Fred amcayı hatırlıyor musun?"

"Bu gece tanıştığımız adam mı? Benimle flört eden?"

Böyle olduğunu mu sanıyordu? Tanrım, kızı gerçekten etkilemişti. "Ehm, evet. Şey, o oldukça kötü biridir."

"Nasıl kötü?" Gözlerini kıstı. Aniden yine polis olmuştu.

"Bak, o kara büyüye filan inanır ve şu anda aramız pek iyi değil. Bu tür aile kavgası."

"Demek bu yüzden onun yanında öyle gergindin." Yavaşça başıyla onayladı.

"Evet, bu doğru." Ruh hâlime duyarlıydı ve bunun beni ne kadar incinimin ettiğini anlamak şaşırtıcıydı. Olduğum yerde dikildim. "Şey, ben voodooya filan inanmam ama açık fikirli olmaya çalışıyorum, bilirsin."

"Ehm" dedi yüzünde belirsiz bir ifadeyle.

"Yani takmanı istiyorum."

"Ama kavgası seninle, benimle değil ki."

"Evet ama... şey... sana ilgim olduğunu sanıyor." Yüzümün kazandığını hissederek bakışlarımı kaçırdım. Panjurlu pencereyi gördüğümde, kızarmamın sadece mahcubiyetten kaynaklanmadığını anladım. İncecik güneş ışınları panjur katlarının arasından süzülüyordu. Kapıya doğru geriledim. Işınlar doğrudan bana ulaşmadığı sürece sorun olmazdı. "Bu binada bir bodrum var mı?"

Connie bana akıl hastanesinden kaçmış biriymişim gibi baktı. "Kileri var." Ben kapıya doğru gerilerken Connie bana yaklaştı. "Şimdi sana üç sorum var, Jack. Birincisi, neden amcan bana ilgin olduğunu düşünüyor? İkincisi, bunun tılsımla ne ilgisi var?" Ellerini omuzlarıma koydu. "Ve üçüncüsü, bana gerçekten ilgim var mı?"

Sırtım duvara dayanmıştı ve güneş ışınları bana doğru kayıyordu. Canları cehennemde. Kollarımı Connie'nin beline sardım. "Birinci sorunun cevabı; sanırım bu açık. İkincisinin cevabı; birazdan söyleyeceğim. Üçüncüye gelince..." Onu kendime çekip öptüm. Dudakları yumuşacıktı ve çilek tadındaydı. Canlı vücudunu kendi soğuk hortlak vücuduma basturdum ve canlı sıcaklığını soludum. Beni iyice kendine çekti ve kotumu zorlayan sertlik olmasa, onun nerede bıraktığını ve benim ne zaman başladığımı arılayamayacaktım.

Geri çekilirken ve dudaklarını bırakırken kendimi uyuşturucu almış gibi hissediyordum. Lanet olasıca güneş ışınları. "İkinci sorunun cevabı; Fred art niyetli bir orospu çocuğudur. Şimdi benim... sana ilgimi bildiğinden... beni incirmek için sana zarar vermek isteyebilir. Onu tekrar görürsen hemen kaç ve *lügen* tılsımı tak. Gülmüş gördüğünü biliyorum ama bunu benim için yap. Söz ver, Connie." Elini tutup dudaklarıma götürdüm. Dişlerimin hemen altında nabzını hissedebiliyordum. Sadece biraz kendime gelmek için oracıkta Connie'yi ısırmayı düşündüm ama bu dürtüyle savaştım.

"Çok tatlısın" diye fısıldadı. "Ama kurallara aykırı."

"Üniformanın altında kalsın" dedim.

"Şu tavuk ayakları çok kaşıdıracak gibi görünüyor."

"Dalga geçmiyorum." Gözlerinin içine baktım. "Söz mü?"

Başını yana yatırdı. "Söz."

Ellerimi kalçalarına koydum ve nazikçe ittim. "Artık gitmem gerek."

"Bir dakika. Bana az önce ilgin olduğunu söyledin ve şimdi böyle... çekip gidecek misin? Seni ararım demeyecek misin? Sinemaya ya da yemeğe davet etmeyecek misin?"

"Şey, evet, hepsi." Hey, işler gayet iyi gidiyordu. "Ama kötü bir şey olmadan önce Fred amcayla işleri yoluna koymam gerek."

"Onu tutuklamamı gerektirecek bir şey mi?"

Reedrek'in gücünde bir vampirin kapalı bir polis merkezinde neler yapabileceğini düşündüm. "Umarım öyle bir şey olmaz."

Connie uzunca bir an bana baktı. "Bir şeyi bilmeni istiyorum. Bana karşı dürüst olduğunu hissetmesem, seni asla öpmezdim. Ama aynı zamanda bir şeyler gizlediğini de biliyorum. Bu aile meselen biter bitmez, bana gerçekten yakın olmak istiyorsan, neler olup bittiğini anlatacaksın. Ve neden söz ettiğimi tam olarak anladığından eminim." Kahverengi saçları öyle bir şekilde kalkmıştı ki her kelimesinde ciddi olduğu açıktı.

Zorlukla yutkundum. "Anlaştık" dedim ve parmaklarımı arkamda çaprazladığımı hissetmemesini umdum. "Yakında görüşürüz." Gitmek için döndüğümde, kolumu yakaladı.

"Bekle" dedi. Odanın köşesinde, daha önce görmediğim bir sunaça doğru yürüdü. Connie'yi izlemeye başlamıştım ki aniden geri çekildim. Duvarı, üzerinde Bakire Meryem heykeli, bir tespih ve daha bir sürü dinî eşya bulunan bir rafın üzerinde, kocaman bir haç asılıydı.

"Ben tilsımı takacaksam, senin de korunmaya ihtiyacın var. Rahibelerden biri Kutsal Topraklara gitti ve Ürdün Nehri'ndeki suyla dokdurulmuş bu şeyi getirdi. Sonra yolculukta karşılaştığı bir pis-kopos tarafından kutsanmış. Korunma açısından, kutsal suyu her zaman için voodoo tilsimlerine tercih ederim."

Şişeyi bana uzattı. Bildiğim kadarıyla, kutsal suyun üzerimde herhangi bir gücü yoktu. Kutsal su ve vampirlerle ilgili fikrin sadece Drakula filmlerine has olduğundan emindim.

Şişeyi aldım ve anında ısınıverdi.

Her an kaynamaya başlayacağından korkarak bir elimden diğerine hızla aktarmaya başladığımda, bunu fark etmemiş gibiydi. "Teşekkürler" dedim. Şimdi ne yapacaktım? Ceketini hatırlayarak önüme baktım ve küçük şişeyi patlamasına fırsat vermeden ceketin ceplerinden birine attım. Güvenlik için cebi kontrol ettiğimde, şişe hemen soğumuştur. İşe yaramıştı. İkisi de işe yaramıştı. Kötü varlıklara karşı kutsal su ve William'in voodoo mavi ceketini.

Connie'nin altına bir öpücük kondurdum ve dizlerimin bağını çözen bir gülümsemeyle karşılaştım. "Seni ararım" dedim ve daireden çıkıp kapıyı kapadım. "Mavi Süet Ayakkabılar" şarkısını mırıldanarak merdivene yöneldiğimde, Elvis'in gözlerinin benimkiler kadar mavi olup olmadığını merak ediyordum.

William

Kollarımda ölmek üzere bir hâlde yatan Shari, yünlü bir kış parkasından daha ağır görünmüyordu. İçinde çok az sıcaklık, çok az yaşam kalmıştı. Havaya atsam ve rüzgârla süzıldüğünü görsem şaşırırdım; rüzgâra kapılarak direğinden kopmuş bir bayrak gibi. Kısa sürede bir şeyler yapmalıydım, yoksa ruhu çabucak düşüncelerini izleyecekti.

Sunduğum şey tennet mi, yoksa ceza mı olacaktı? Tatlı kuğum minnettar bir alıcı yerine acı veren biri olmak ister miydi? Bunu öğrenmek için onu yaşama döndürmek zorundaydım. Bu tercihin ellerimden alınmış olması muhtemeldi ama Reedrek'in onu ölümün eşiğine getirirken ne yaptığını bildiğinden emindim. Sonuçta, kaderleri değiştirmek konusunda bir usta olduğunu çok uzun zaman önce kanıtlamıştı.

Deylaud garajın kapısını açtı ve eve girmem için açık tuttu. "Arabayı buldun mu?" dedi ve havayı kokladı. "Ölüm kokuyor. Bu ölmüş mü?"

Kollarımda başka bir dişi gören Reyha, odadan fırladı ama hemen arkasında Melaphia'yla geri döndü. Herkes evde bir yabancı daha bulunmasından rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Henüz ölmedi. Tarney, Olivia için tabut getirdi mi?" diye sordum, onları evin arka tarafına sürüklerken. Merdivenlere ve uyuma yerime yakan.

"Ever" diye cevap verdi Melaphia. "Diğerlerinin yanına yerleştirildi." Koridorda beni izledi.

"Olivia geri döndü mü?" diye sordum.

"Hayır, Kaptan. Jack de dönmedi."

Jack'in nerede olduğunu bildiğimi umuyordum. Sonuçta sadece umut edebiliyordum çünkü yaşamlar gerçek anlamda bana bağlıydı.

"Sıcak bir banyo hazırla ve kızın giysilerini çıkarmama yardım et."

Shari'yi banyoya bırakırken gözkapakları titreşti. Sıcaklık vücuduna geri dönerken iç çekti ve yine bilincini kaybetti. Yüzünü suyun üzerinde tutarak dikkatle, boynundaki deliklere özellikle özen göstererek, tenindeki ve saçlarındaki kanı temizledim. Kötü amaçla kullanılmıştı ve burnun tek suçlusu Reedrek değildi. Parmaklarımla, göğsünde benim elimle açılmış uzun yara izine dokundum.

"Jack'le ilgili üzgünüm" dedi Melaphia arkamdan. "O..."

Elimi kaldırarak onu susturdum. "Biliyorum. Seni gözlemeden için bıraktım, gardiyan olarak değil. Bir daha sefere onu yarış taburhanun içine hapsedeceğim."

"Nasıl istersen" dedi. "Ama kaç tutuşmuş bir adamı bile oturduğu yere mihlayacak bir bağlama büyüsü yaptım."

Bu sözleri dikkatimden kaçmadı. Okültte öylesine dalmış birini kızdırmak zor olmazdı ama bir voodoo rahibesini kızdırmak için gerçekten önemli bir şey yapmak gerekirdi.

Ölümlüdeki soruna döndüm. "Shari?" diye fısıldadım kulağına. İnleyerek başını bana doğru çevirmeye çalıştı ama hareket etmesine izin vermedim. "Shari, gözlerini aç." Gözkapakları titredi ama kirpiklerindeki su damlaları ağırlık yapıyor gibiydi. Onu hafifçe sarsım ve sözlerimi daha güçlü vurguladım. "Bana bak."

Her zaman itaatkâr olan Shari, gözlerini açarak bana baktı ve görüşünü netleştirmek için bir kez gözlerini kırıştırdı. Güzel kehribar

göleri solgundu ve rengini kaybetmişti. Normal beyaz yerine, sol korneasında parlak kırmızı kan toplanmıştı; demek bir damar çatlamıştı. Hiç şüphesiz Reedrek'e direnirken olmuştu. Acıktığımı hissettim.

"Lütfen beni kurtar. Senin beni kurtaracağını söyledin."

Her zamanki ortağım öfke içinde gürlemeye başladı. Reedrek beni sağlam bir tuzığa düşürmüştü; kıza bana hayatını kurtarması için yalvarmasına tembihlemişti. "Sonsuza dek ışıktan vazgeçmek ve benim gibi karanlıkta yaşamak ister misin?" diye sordum.

"Seninle kalmak istiyorum." Sirtını yay gibi gerdii ve göğüsleri sudan fırladı; muhtemelen beni baştan çıkarmak için.

"Benim ne olduğumu biliyor musun?"

Kendini tekrar suya bırakırken, yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Hiç şüphesi kalmaması için ona doğru eğildim ve dişlerimi gösterdim.

"Hayır!" dedi zayıf bir sesle. "Canımı yakmasına izin verme!"

Demek Reedrek'in kötülüğünü hatırlıyordu. Kendimi toparlayarak teklifimi tekrarladım. "Bizden biri olursan, seni korumak için elinden geleni yaparım." Bunları söylerken bile, insan kalarak ve ölüme karşı mücadele ederek daha iyi korunabileceğini biliyordum. Onu vampire dönüştürmeye çalışmak da ölümüne neden olabiliyordu çünkü dişilerin dönüştürülmesi zordu. Onu gözlerime bakmaya zorladım. "Seni kendi haline bırakmamı ister misin?" Evet demesini umuyordum.

"Seninle olmak istiyorum" dedi sesi zayıflayarak. Gözleri kapandı. Yine bayılıyordu.

Lanet olsun.

"Hemen bir battaniye gerek" dedim Melaphis'ya. "Sonra türen için bir hazırlık masası ve mumlar. Jack döner dönmez başlayacağız."

Reedrek'i amacından mahrum etmek için, Shari'yi dönüştürme işini Jack'e verecektim. Onu ben dönüştürürsem, Reedrek babam olduğu için bundan yararlanırdı ve bu da karanlık kalbimi daha da öfkeyle

doldururdu. Kız hayatta kalırsa, Jack gücün aslan payını alırdı. Benim payım daha az olurdu. Dolayısıyla Reedrek'e çok az şey kalırdı.

Melaphia bir battaniyeyle döndü ve Shari'yi yine kaldırarak battaniyeye sardım.

"Benimle gelin" dedim. Reyha ve Deylaud'a dönerek. Shari'yi en yakın yatak odasına götürdüm ve Reyha'nın yatağı açmasını bekledikten sonra baygın kuşumu çarşafın üzerine bıraktım. "Yanına girin ve onu sıcak tutun" diye emrettim. Reyha ile Deylaud'un yatağı uzanması için yatak örtülerini kaldırırken.

Ve beklemeye başladık.

Bekledik.

Bekledik.

Bekledik.

Bir saat sonra Melaphia salona geldi. "Güneş doğuyor" dedi sistematik bir şekilde her pencerede asılı iki kat perdeleri kapatmaya başlarken.

Terim şimdiden kaçınmaya başlamıştı ve güneşin ağırlığı kendini hissettiriyordu. Melaphia yaklaşarak önümde durdu. İkimizin de zihninden geçen soruyu kelimeye dökmedi. Jack hangi cehennemde? Reedrek onu mu beklemişti? Jack ondan istediğim şeyi yapmak yerine, oyalanmış mıydı? Geri kalan azıcık aznımı kullanarak, Shari'yi bıraktığım yatak odasına girdim.

Reyha ve Deylaud onun yanındaydı ama şimdi köpek biçimine dönüşmüşlerdi. Hiç kıpırdamadan, Reyha benim Shari'nin nabzını kontrol edişimi izledi. Zayıfı ama hâlâ atıyordu.

Yatak örtülerini kaldırdım ve onu dikkatle kollarıma alarak sunak mumlarının yanından geçip bodruma indim. Bir süre sonra öldürülüp tekrar yaşama çağrılacağı masanın yanından geçtim. Melaphia gelip Olivia için hazırlanmış siyah-krom tabutu açtı. Yastığı kabartmasını bekledikten sonra Shari'yi içi minderli tabuta yatırdım.

Shari'nin yanındaki yastığı kabarttım. Reyha tabuta girdi ve kuşunun yanına kıvrıldı. "Deylaud, benimle gel." Jack kendi başına

çünmezse, o zaman gidip onu bulmam gerekecekti. Reyha arkamızdan bir kez sızlandı.

Savannah'nun benim şehrim olduğunu söylemiş miydim? Bu şehri kendi damarlarımdan daha iyi tanırım. Bütün karanlık köşelerini ve gizli surlarını bilirim. Birçok kişi, şehrin daha eski kısmının, orijinal caddelerin ve sokakların üzerine kurulmuş olduğunu genellikle anlamaz. Şehre zenginlik getiren nehir bazen hainleşerek caddeleri kaplar, yaşamları alır ve ticareti mahveder. Bozuk mallar, maddi zarar anlamına gelir. Bu yüzden, açık göz tüccarlar gemilerle getirdikleri taşlarla kayalık adını verdikleri bir duvar ördürmüştü. Bu duvar o kadar yüksektir ki sel ya da kasırga olsa bile, nehir asla Savannah'nın merkezini tehdit edemez. Tüccarlar duvarı uygun yüksekliğe ulaştığında deniz kumu taşıyarak duvarın arkasını doldurmuşlar, böylece şehrin bazı yerlerinin seviyesini de altı metre kadar yükseltmişlerdi. Sonra yeni şehri inşa etmişlerdi. Şimdi bile bazı rögarları incelediğinizde terk edilmiş düzenekler ve eskiden kalmış Arnavut kaldırım sokaklar görebilirsiniz. Korsanlar geri kalan gizli alanlardan yararlanmış, daha sonra gizlice yüklenmek üzere kaçak mallarını buralara saklamışlardı.

Alt şehrin sokaklarında dolaşmıştım; şimdi hepsi daha çok tünel gibidir. Kilerimde, Savannah'nın yer altı dehlizlerine açılan bir kapı vardır. Gece yaşayan birinin gün ışığında sokaklarda dolaşmasının tek yolu budur.

Ama alt şehirde karşılaşılabilecek tek şey karanlık değildir. Korsanlık sona erdiğinden beri geçen yıllarda, gölgelerden ve gizlilikten yararlanan başkaları da ortaya çıktı. Taze hava için belirli açıklıklarda toplanan evsizlerin, tehlikelerin en küçüğü olduğunu söyleyebilirim. Koloni Mezarlığı'na çok yakın olan tünellerde, bazen bir bacak kemiğine veya dökülen duvarlardan sırtan kafataslarına rastlayabilirsiniz. Ya da kaderini ve mezarında kalmayı kabullenmeyen huzursuz biriyle karşılaşabilirsiniz. İnsan kulaklarının duyamayacağı sesler vardır. Benimki gibi yüzler karanlıkta gizlenir, dolayısıyla insanların uzak durması daha iyidir.

Tünellerin gerçek uzunluğu ve genişliği, Jack'ten gizlediğim diğer

bir sırda. Gürültülü arabasıyla yüzeyde yarattığı kargaşa, endişemi haklı çıkarıyordu. Gündüz saatlerinde Jack yeraltına inmeden de yerterince sorunum vardı zaten. Ama şimdi başka çarem yoktu.

Ağır demir kapıyı açıp peşimde Deylaud'la serin karanlığa girdim. Deylaud başını kaldırıp metarınısı havayı içine çekerken tavandan ince tozlar döküldü. "Gidip Jack'i bulalım" dedim.

Jack

İşte bu güzel bir hatırlı sormaydı.

Connie'nin binasının bodrumuna giden yolu bulmuştum ve yer seviyesindeki iki pencereden süzülen güneş ışığından korunmak için karanlık bir köşeye sıkışmışım. Binada yaşayanların artıklarını bir yığına doğru itmişim ama yine de uzanıp uyuyabileceğim kadar yer açamamışım. Lanet olsun. Tabutumunu dışında uyuduğum için zaten sersemleyecektim.

Havanın kararmasına daha saatler varken o öpüşmeyi hayal ederek zaman geçirebileceğimi düşündüm. Hımm! Ne kadındı. Yumuşak ve sert noktaları yerli yerindeydi. Ve sıcak; canlı, nefes alan, ölümlü insan sıcaklığı. Kanın damarlarında dolaşımını hâlâ hissedebiliyordum. Gözlerimi kapadım ve başımı sıva duvara dayadım. Tatlı-tuzlu ağzını ve vücudunun kıvrımlarını yeniden hatırladım.

Öyle ya da böyle rahat edebileceğim bir şekilde yerleşmek üzereydim ki duvarın diğer tarafından gelen hissettiren duydum. Farelet. Lanet olsun.

Bir defasında, 1. Dünya Savaşı'ndan hemen sonra, İspanyol grip kurbanlarıyla dolu bir hastanenin deposunda iki gün kapalı kalmıştım. Yeni oluşturdukları kan bankasını ararken yanlış odaya girmiştim ve biri içeri girdiğinde saklanmak zorunda kalmıştım. Kapıyı üzerime kilitlemişlerdi ve düşüncelerimle baş başa kalmıştım; tavuk büyüklüğünde bir düzine lağım faresiyle birlikte. Onlar beni yemeden, ben onları yemek zorundaydım. İnsan bana, bunun dört yıldızlı bir mutfak olduğunu söyleyemem.

İhşartılar giderek güçleniyordu. Bu fareler köpek büyüklüğünde olmalıydı.

Aniden, duvardan fırlayan uzun parmaklı bir yarmruk uzanıp beni boynumdan yakaladı. Daha ne olduğunu anlayamadan, yapkadan çıkarılan tavşan gibi duvarın içindeki açıklığa çekildim. Doğmak da böyle bir şey miydi acaba? Gezegendeki herkesin bu anıyı bastırmasına şaşmamak gerekirdi.

Bir an sonra, William'la burun buruna geldim. Ayaklarım yere değince beni bıraktı.

"Hay lanet, gelirken bir haber vermez miydin?" diye gürledim. "En azından üçe kadar sayabilirdin. Duvarın diğer tarafından seni duyardım, değil mi?"

"Neden sana söyledığım gibi hemen geri dönmedin?"

Marvi kadife ceketin omzundaki ve göğsündeki sıva parçalarını temizlerken büyük ölçüde gerçeği söyledim. "Connie'yle konuşma fırsatı yakaladığımda, çoktan güneş doğmuştu. Karanlığa kadar burada beklemeye karar verdim." Deylaud kotumun dizlerini hevesle kokladı. Ben başını okşarken kırmızı dilini sarkıttı. En azından biri beni gördüğüne sevinmişti.

"Tılsımı geri aldı mı?"

"Ona tılsımı saklamasını ve korunmak için takmasını söyledim."

"Jack!" Bir an için havaya yükselip tılsımı kendisinin alacağını sandım. Şu anda mutlu olmadığı belliydi. "Onun için kendi korunmandan vazgeçeceğini tahmin etmeliydim." Bana baktı ve yüzünde bir teslimiyet ifadesi belirdi. "Sanırım tehditler, şimdi yukarı dönüp tılsımı geri almanı sağlamayacak."

"Evet." Daha önce mezarlıkta ona meydan okuduğumda yaptığı gibi, yine beni boğazımdan yakalayacağını sanarak kendimi harıladım. Çok gergin olduğunu görebiliyordum. O anda Shari ve Olivia'yı hatırladım. Ve eski dostum Reedrek'i.

"Olivia'dan haber var mı?"

"Hayır."

"Shari nasıl? Başaracak mı?"

"Bunun için sana geldim. Yardımına ihtiyacım var. Gel."

Peşinde Deylaud'la bir tür tünelde yürümeye başladı ve etrafı ilk kez fark ettim. "Hey, burası da ne böyle? Neredeyiz biz?"

"Burası, Savannah'nın altındaki tünel labirenti."

Olduğum yerde durup etrafıma bakındım. Bir tarafımda koloni döneminden kalma taş bir binayla, kaldırım taşı döşeli bir sokakta duruyordum. Antika bir makine, bir tür el arabası, geçidin diğer tarafında terk edilmişti. Bir-iki ceset taşıyabilecek büyüklükteydi. William, başımızın üzerindeki bir mazgaldan süzülen güneş ışığının kenarından geçti. Yukarıdaki caddeden sabah trafiğinin sesini duyabiliyordum. Ağzım açık kalmıştı.

"Ne?" diye sordum zayıf bir sesle.

William ve Deylaud'a yetişmek için koştum. "Burası, gündüz saatlerinde şehirde dolaşmak için harika bir yer!" dedim.

"Evet" dedi William.

Ses tonuyla anlatmak istediği şeyi kavramam bir-iki saniyemi aldı. Elbette ki burayı başından beri biliyordu. Muhtemelen yüzlerce yıldır. Durdum ve William'in kibirli başının arkasına baktım. Tam başka bir ışık hüzmelerinin altından geçerken üzerine atıldım, ıskaladım ve mazgalın altına uçtum. Kafa derime bıçak saplanmış gibi hissettim.

William bir an dönüp bana baktı ama yavaşlamadı bile. "Saçın alev aldı, Jack."

"Biliyorum, lanet olsun!" Ona yetişmek için koştururken iki elimle başıma vurarak ateşi söndürmeye çalıştım. Daha önce saç ürünleriyle aram hiç iyi olmamıştı ama sürdüğüm azıcık jöle görünüşe bakılırsa kolay tutuşuyordu. Bundan böyle daha doğal görünmeye karar verdim.

"Neden bütün bu yıllar boyunca bana tünellerden hiç söz etmedin? Yani, nehir boyunca uzanan birkaç korsan tüneli olduğunu biliyordum. Oralara kaçak içki saklardık. Ama bu..." Kolumu sallayarak işaret ettim. "Bu bilmece izin vermen gereken bir şey."

"Bu bilgiyle ne yapacaktın? Gündüzleri alışverişe mi çıkacaktın? Belki arkadaşlarında öğle yemeği yerdin, ha?"

"Hey! Gerçek erkekler alışveriş yapmaz!" dedim meydan okuyan bir tavırla.

"Sadece dalga geçiyordum."

"Vampirler de öğle yemeği yemez."

"Bu da doğru. Biz vampiriz ve dinlenmek için gündüzleri uyumamız gerekir. Bu tünelleri sadece acil durumlar için kullanıyorum; belki asırlar boyunca en fazla birkaç kez kullanmışımdır. Onları bugün kullanman gerektiği için varlıklarını öğrendin." William elini sallayarak tartışmayı kesti.

Onun gırtlığına sanılmakla etrafın güzelliğine ve temsil ettiği özgürlüğe hayran olmak arasında kalmıştım. En azından, Connie'nin bodrumuna dönüş yolunu hatırlamalıydim. Olasılıklar kesinlikle heyecan vericiydi. Bir kavşağa geldik; William aynı yönde ilerlemeye devam etti ama ben yan tünelin karanlığına bakmak için duraksadım. Nereye gittiğini merak ediyordum.

"Başka zaman araştırmaya çıkarsın, Jack. Şimdi Shari'nin yanına girmemiz gerek."

Shari'yi neredeyse tüm kanı çekilmiş hâlde bulduğumuzdan beri uzun zaman geçmişti. Ama görünüşe bakılırsa hâlâ hayattaydı. "Kan değişimi yapılması gerekmez mi? Neden onu hastaneye götürmedin?"

"Doktorlara ne diyecektim?" William sonunda durdu ve bana döndü. "Bak dostum, kadının boynundaki iki büyük deliğe aldırma. Sadece vücudundaki kanın tamamen boşaldığını ama bu arada üzerine veya giysilerine hiç kan sıçramadığını gör. Bu arada, kalıp polisle sohbet etmek istedim ama güneş doğmadan gitmem gerek."

"Ah, evet" diye marıldandım. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Reedrek onu işaretledi. Herhangi bir hastane yerine bizimle şansı daha yüksek olur."

William neşesiz bir kahkahayla yürümeye devam etti. "Şuraya bak, senki daha dün ölümlüymüşün gibi davranıyorsun. Bütün bu onyl-

lardan sonra, hâlî bir vampir gibi değil, bir insan gibi düşünüyorsun."

Bazen William'ın beni yakınında tutma nedeninin bu olduğunu düşünüyordum. Onu eğlendiriyordum sanırım. Bir şekilde insanlığına yakın tutuyordum. Ama aslında anlamı yoktu. Yani, insan olarak Melaphia ve Renee vardı yanında. Onlar gerçek insanlardı. Belki de ben William'ın kayıp halkasıydım.

"Onunla ne yapacağız?"

Şimdi William'ın yanında yürüyordum. Bana asık yüzle baktı. "Onu dönüştüreceğiz."

"Dönüştürmek mi?" Biraz düşündüm ve sonunda durumun ağırlığını kavramaya başladım. "Onu vampir mi yapacağız yani?"

"Evet. Ama ben yapmayacağım." Yine dümdüz karşıya baktı.

Bu deliceydi. Kadını vampire dönüştüremezdik. Bu William'ın inandığı her şeye tersti. Sonuçta dönüştürdüğü tek vampir bendim ve bunu sadece...

...beni ölümden kurtarmak için yapıyordu.

Sonra söylediklerinin geri kalanını kavradım. "Senin yapmayacağını söylerken ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Geçidin sonuna ulaşmıştık. Kayaların arasına yuvarlak, krom tokmaklı çelik bir kapı yerleştirilmişti. William kapıyı açtığında karşıma ahşap bir panel çıktı. Paneli içeri doğru itti. Kapı gürültüsü bir şekilde açıldı.

"Dediğim gibi, Jack, ben yapmayacağım. Sen yapacaksın."

* * *

Her duvarda mumlar yanıyor, yorgun gözlerimin önünde ateş böcekleri gibi dans ediyordu. Kendim göz kapaklarımı açık tutmakta zorlanırken birini nasıl vampire dönüştürebilirdim ki? William, Sharif'i daha önce görmediğim bir tabuttan çıkarıp masanın üzerine yerleştirdi.

Kadın çıplaktı.

Başka bir zaman olsa, görüntü hoşuma gidebilirdi. Kadın vücudunu hayranlıkla izleme fırsatını asla tepmemişimdir. Ama baygın, yarı ölü bir kıza bakmak seksi ya da eğlenceli değildi. Ürkütücüydü. Bir vampir olmakla ilgili her şeyi bilmek istediğimi söylediğimi biliyorum ama bu tuhaf bir durumdu. Bir şeyin anlatılması bir şeydir; oysa onu anlatılmadan yapmak başka bir şeydir. Melaphia bile Renee'yi okula götürmesi gerektiğini söyleyerek bir bahaneyle yanımdan ayrılmıştı. Ve Melaphia hiçbir şeyden korkmazdı; canlı ya da ölü.

Savunmasız, cansız bir şekilde yatan Shari'ye baktım. İkel, kâfirce bir kurban gibi görünüyordu; belki de öyleydi. Biz tam olarak ne yapıyorduk? Bu, ruhu olan bir insandı. Ve biz ruhunu elinden almak üzereydik.

"Dinliyor musun?" diye sordu William.

Yapmak üzere olduğumuz şeyin ciddiliği, bana onuncu viteste giden bir tır gibi çarptı. "Ha?" dedim.

"Odaklan, Jack. Töreni tamamlamak için çok kısa bir süremiz var. Kızın varlığı söz konusu."

"Bundan emin misin? Yani, bizden biri olmak isteyeceğini mi düşünüyorsun? Ruhuna ne olacak?"

William'ın yüz ifadesi yumuşadı ve derin bir nefes aldı. "Bilincini kaybetmeden önce ona sordum. Bunu istiyor. Reedrek ona, benim kendisini kurtarabileceğimi söylemiş. Sana gelince, sadece elinden geleni yap. Geri kalanı yazgının işi olacak."

Bu, ruh konusundaki sorumun tam cevabı değildi ama başka bir şey söylemeyeceğini anladım. "Peki ne yapacağım?"

"İçindeki kanın tamamını kurutmalısın...."

Bu zor olmazdı. Uzun zamandır beslenmemiştim, dolayısıyla zaten kendimi zayıf hissetmeye başlıyordum. Tam düşüncesini tamamlarken William'a başlayıp başlayamayacağımı sormak üzereydim.

"...onu kalbinden ısırarak" dedi.

Oh, işte bu biraz fazla ürkütücüydü. "Neden boynundan değil?"

"Çünkü o bir dişi. Haydi. Yapabilirsin." William, ellerini Shari'nin omuzlarının altından kaydırdı ve göğsünü havalandırdı. "Zamanı geldi" dedi. "Yap."

"Kalbi" diye mırıldandım. William'a kararsızca bir bakış attıktan sonra yavaşça kadının üzerine eğildim. Dudaklarım beyaz tenine yaklaşıpken vücudunda hafifçe dolayan yaşamı hissettirdi. Kalp atışları hızlı ve zayıftı. Gözlerimi kapayarak insan kanına duyduğum açlığa odaklandım.

Bu, kendimi mahrum bırakmaktan gurur duyduğum bir açıktı; rahiplerin seksten uzak durması ya da daha doğrusu uzak durması gerektiği gibi. Elbette ki zaman zaman insanlardan besleniyordum; hatta son yüz yılda birkaçını öldürmüştüm de. Ama asla insan kanına duyduğum susuzluğu tatmin etmek için bir masumundan beslenmemiştim.

Şunu bilin ki insan kanı, hayvan kanından farklıdır. Daha önce dediğim gibi, ben kasap dükkanlarından aldığım kanla hayatta kalıyorum ama bir vampir insan kanı içmek için yaratılmıştır ve kanımızı, kemiklerimizi ve iliklerimizi güçlendiren şey insan kanıdır. Bizi güçlendirir. Eğer kontrolü ele almasına izin verirsiniz, bu açlık sizi yönlendirebilir. Ama benim vücudumda kontrol sahibi olacak sadece bir kişiye yer vardı.

Dudaklarım ete değerken dişlerimin neredeyse acı verecek bir şekilde uzadığını hissettim. Gurur duymadığım bir cinsel dürtü, vücudumu alarma geçirdi. İçimdeki vampir, kalbin ne kadar derinde olduğunu güdüsel olarak biliyordu ve kan dişlerimi kaplayıp ağızma dolana kadar ısrırdım. Kadın, kapana kısılmış umutsuz bir hayvan gibi inledi. Susuzlukta, hevesle, iştahla emdim ve sonunda, son yudumumda, içinde bir şeyin serbest kaldığını algıladım. Kalbi durdu ve vücudu soğumaya başladı. Artık gerçekten ölmüştü. Ama uzun sürmeyeceğini umuyordum.

Tatlı bir şarap içmişim gibi başım dönüyordu. Mide bulantısı ve esrime hâli arasında gidip geliyordum. Dünyanın kralıymışım gibi hissediyordum. Vücudumdaki damarların hepsi şişiyor gibiydi. Az

Önce yaptığım lanetlenmiş şeye tepki olarak, cebimdeki kutsal suyun ısladığını hissediyordum. Bu beni gerçekten ayıltı. Az önce birini öldürmüştüm ve şimdi ruhunu alıp Tanrı'yla bağlantısını sonsuza dek kesmek üzereydim. Kendimi hiç bu kadar lanetli, kötü ama aynı zamanda da bu kadar canlı hissetmemiştim. İlk kez vampir olmanın ne demek olduğunu anlıyordum.

"Odaklan, Jack! Şimdi onu kendine geri çağırmalısın. Kendi karışmış kanından biraz al ve kızın tenine ruhun dört rüzgarının sembolünü çiz. Bu kanın kutsanmasıdır." William, Shari'nin kalbine, alnına ve omuzlarına dokundu.

İçimde dolayan çılgın enerjiyle, dişlerimi göstererek sırıttım. Sanki biraz daha uzamışım gibi geliyordu ve bu yüzden, gerçekten havalanıp havalanmadığımı görmek için aşağı baktım.

William öfkeyle pöfleyerek bileğimi yakaladı ve başparmağının ucuyla tenime batırdı.

"Ah!" diye bağındım, içimdeki coşku kayalardan yuvarlanan araba gibi düşerken.

Başparmağını yaradan akan kana batırdı ve Shari'nin alnına dokundu. "Çağır onu Jack" diye emretti.

Bir an "Jack" demeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. William böyle bir anda mizah duygumu yakalayamayabilirdi. Ve Shari'nin de şaka kaldıramayacağından emindim. Az önce öldürdüğüm kıza baktım.

"Shari?" Omzunu sarstım. "Shari, uyan!"

William kaşlarını çatı ve bana yeni emirler vermek yerine eğildi ve yüzünü Shari'nin kulağına yaklaştırdı. "Shaaari?" diye fısıldadı.

Tüylerim diken diken oldu. O çağının gücünü hissetmişti. Bir defasında beni de aynı şekilde çağırıyordu. Elimi çektim ama William yakaladı ve avucumu Shari'nin göğsüne bastırdı.

"Shari? Bize geri dön, aşkım. Artık bize aitsin." Sesi fısıltı hâlindeydi ama William Bonaventure'da Olivia'ya seslendiğinde hissettiğim titreşimin aynısını hissetmiştim. Karanlık köşelerdeki hissettirici

katimini çekti ama aynı zamanda da gözlerimi kapamak istiyordum. Odada ölümler vardı; onları hissedebiliyordum. William'ın tatlı sesine çekilen huzursuz arılar.

William beni Shari'nin diğer kulağına doğru çekti. "Söyle, Jack. Ona onu istediğini söyle."

Yutkundum. O anda istediğim tek şey, şu işin bitmesiydi. Ses tonunu elimden geldiğince taklit ettim. "Shari, hayatım? Artık bize geri dön. Biz... eee, ben... seni bekliyorum." Tenime bir hava akımının süründüğünü hissettim.

"Shari?"

Kızın vücudu hafifçe titredi. Kalbi avucumun altında çok hafif bir şekilde atmaya başladı.

William doğruldu. "Şimdi ona kanını içirmelisin. Bileğindeki damarı yar ve dudaklarına daya. Nabızı kulaklarında atmaya başlayana kadar içmesine izin ver. Sonra dur. Ama seni çok fazla zayıflatmasına izin verme."

Paylaşma zamana. Kotumun ceplerini yoklayarak bir çaka aradım ama bulamadım. Canı cehenneme.

Kendi bileğini vahşice ısırdım. "Orospu çocuğu" diye bağırdım kendimi tutamayarak. Shari'nin umurunda bile değildi. "Feci acıttı!"

Shari'nin başını arkaya yatırdım ve kanımı açık ağzına akıttım. Ağzı neredeyse taşacak kadar doldu. "Yut, güzelim" dedim. "Jack baba için yut." Ben tam endişelenmeye başlayacakken Shari dediğini yaptı.

Mavi ceketle doğru kan püskürterek öksürdü ve sonra tekrar yutkundu. Gözleri aniden açıldı. Kehribar rengiydi; hatta neredeyse sarı. Vahşi bir kedininki gibi. Kim, nerede veya ne olduğunu bilmediği açıktı. Bildiği tek şey, kana ve sunduğu yaşama susamış olduğuydu. Elleri koluma kenetlendi ve damarımı emen dudaklarını ayırmak için bir levyeye ihtiyaç duyacağımı sandım.

Gözlerimin önünde uçan benekler görmeye başladığımda, serbest elimin ayasına alnına dayayarak dudaklarını ayırmaya çalıştım.

Kesinlikle tam zamanıydı. Tutuşunu gevçetmek için bütün gücümü kullanmak zorunda kaldım.

"Tamam. Başka?"

"Onu Olivia için getirttiğim tabuta koy. Aslında, onu içeri kilitle. Gündüz saatlerinin geri kalarında uyumalı. Bu süreçte dönüşümü gerçekleştirecek. Acı dolu bir süreçtir. Sana bağırabilir, küfredebilir, çığlık atabilir. Ama her ne derse desin, *sakin onu tabuttan çıkarma*. Bunu yapmak, fiziksel bedeninin ölmesine yol açar ve ruhu inandırılmaz ölçüde acı çeker. Acı dinene kadar orada kalmalı. Anladın mı?"

"Evet. Anladım" dedim. "Yani hepsi bu mu? Uyanacak ve pat, bütün biri olacak, öyle mi?"

"Bir dışının hayatta kalmasını garantilemek için yapman gereken bir şey daha var."

"Söyle bakalım" dedim.

"Tabuttan çıktıktan hemen sonra onunla sevişmelisin."

"Ha? Neden? Bu kıızı daha önce hiç görmedim bile."

William, Shari'nin güzel ve solgun yüzüne düşen sarı buketleri okşadı. Yaşama tutunmaya çalışan ama sonsuz karanlığın eşliğinde olan bir kız için küçük bir şefkat gösterisiydi bu. "Hepsi güle ilgili. Bir kadının gücü, özü, yaşam yaratabilme becerisidir. Bir dişi vampire dönüştürüldüğünde, bu yetisini kaybeder. Değişim sırasında üreme gücü kaybolduğunda, bir boşluk yaratır. Doğa boşluktan nefret eder. Ve bu doğaüstü süreç bile doğa tarafından yönetilir. Bu boşluk, onu dönüştüren kişinin gücüyle, ölümlülerin yaşam yarattığı şekilde doldurulmalıdır. Bu yüzden dişi vampirleri dönüştürenler erkek olmalıdır. Bu, kadının gebe kalma gücünün tazmin edilmesidir; yaşam yaratmak için erkeğin tohumunu almak yerine, gücü alırlar. Böylece bir ölçüde doğanın dengesi sağlanır.

"Hepsi iyi ve güzel ama Shari'ye güç vermek beni zayıflatmayacak mı?" Şüpheli görünmemeye çalışıyordum ama Shari'yi William'ine neden benim dönüştürdüğümü merak etmeye başlıyordum. William'in zihninin hızla çalıştığını görebiliyordum. Ne düşündüğünü biliyordum.

"Hayır, Jack" dedi. "Olivia'yla seks yapmak seni zayıflatır. Ama ilk kez Shari'yle kaybedeceğin güç, onu vampire dönüştürmekten elde edeceğin güçten daha azdır. Baban olarak, o gücün bir bölümünden ben de yararlanırım ama böyle bir dönüşümün Reedrek'e sağlayacağı katkı önemsiz. Bu yüzden Shari'yi ben değil, sen dönüştürüyorsun."

William

"Sen de dinlensen iyi olur, Jack. Shari'nin dönüpümü artık bizim elimizde değil. Karanlığın bekçileri ya ona yardım edecek ya da onu kendilerine alacak..." *Sonuna dek ruhuz ve tek başına dolayman için.*

Tabutun içinden çılgınca bir sürtünme sesi geldi. Jack yüzünü buruşturdu ama neyse ki daha fazla soru sormadı. Açıkçası, Jack kabul etsin ya da etmesin, bu dünyada kişinin bilmemeyi tercih edeceği yerler var ve birini vampire dönüştürmek de bunlardan biri. Sevgili Diana'mın ölümünde bulduğum tek teselli, şimdi Shari'nin çektiği gibi acı çekmemiş olmasıydı. Ve benim de. Tanrı'ya şükür, oğlum Will de Reedrek'in yiyecekten başka bir şey için kullanmak istemeyeceği kadar küçüktü.

Daima, Reedrek.

Jack'i kendi tercihleriyle baş başa bıraktım. İnsanlara böylesine yakın birine iğrenç gelecek bir şey yapmayı kabul ettiği için onunla gurur duyuyordum. Ama şimdi kendimizi kutlamaya zamanımız yoktu; Kaçınıclardan gelen mesajları kontrol etmeliydim. Reedrek ve Olivia'yı da bulmalıyım. Evin üst kısmına çıkmak için kapıyı açtığımda, içeride bekleyen Reyha ve Deylaud'un neredeyse üzerlerine yuvarlanıyordum. Arkamdaki koridordan bir çığlık daha yankı-

landı ve sunaklardaki mumların alevi titredi. Etrafınızda soğuk bir esinti oldu. Reyha haliye kapandı ve patilerini kulaklarına kapadı. Deylaud, yardım etmek istermiş gibi üzgün bakışlarla beni izliyordu. Başını okşarken yüzünü bana bastırdı. "O yolculukta. Şu anda beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok."

Benimle birlikte ofise girdiler; amaçları beni rahatlatmak mı, yoksa korkunç seslerden kaçmak mıydı, bilmiyorum. Önemi yoktu; onların sessiz dostluğuna alışmıştım. Benimse ilgilenmem gereken kendi karanlık işlerim vardı.

Bilgisayarım bir e-posta mesajım olduğunu söylüyordu.

Frederica Amsterdam'dan çıktı; güvende ama yaralı. Lillith onunla ilgileniyor.

Demek Reedrek'e söylediklerimde o kadar da haksız değildim. Güzel. Vampirler esareti hoş karşılamazdı. Frederica'nın tek başına karşılaştığı ve Reedrek'in hayal gücünün ürünü olan dehşeti tahmin etmek mümkün değildi. Onu dışilere teslim etmek daha iyiydi. Lillith ne yapacağını bilirdi. Zavallı Frederica'yı kurtaramazsa, onu öldürerek acısına son verirdi.

Cevap vermek için yeni sayfa açarken Yeni Dünya'daki dostlarımı Reedrek'in Savannah'da olduğu konusunda bilgilendirmemin iyi olup olmayacağını düşündüm. Bilmek ve yardım etmek isteyecekleri şüphesizdi. Ama bu tam ölçekli bir savaş anlamına gelebilirdi. Henüz bağlantılarımı açığa çıkarmaya hazır değildim. Temsilcileri yakında burada olacaktı; Cadılar Bayramı kutlamamızda. Onlar gelmeden önce Reedrek'in planlarını bozmak için neler yapabileceğimi görmek daha iyiydi.

Bunu yapmak için önce onu bulmak zorundaydım.

"Gidip Bayan Olivia'nın çantasını bul ve bana giydiği bir şeyi getir" dedim Deylaud'a. Mavi buz kristalleri kadar kırılğan görünen dantelli bir iç çamaşırıyla döndü.

Kemik kutu her zamankinden daha sıcak görünüyordu; san-

ki dokunmamı bekliyormuş gibi. Denizkabukları daha önce beni Reedrek'e götürmüştü; doğru soruları sorarsam, yine aynı şeyi yapacaklarını tahmin ediyordum. Ama önce Olivia'yı bulacaktım. Oturdum ve yorgunluğumu hafifletmek için gözlerimi ovaladım. Güneş doğalı üç saat olmuştu ve uykusuzluğumun Lalee'nin hediyeleriyle bağlantımı zayıflatmamasını umuyordum.

Olivia'nın iç çamaşırını yüzüme yaklaştırıp kokusunu içime çektim. Sonra kutuyu salladım ve denizkabuklarını ayakımın altındaki cilalı ahşap zemine döktüm.

Olivia? Neredesin, Olivia? Denizkabukları yurvarlanıp kendi büyüklü şifrelerine göre sıralandı.

Ofisinin görüntüsü hemen silindi ve kendimi şehrin altındaki tünellerde buldum. Uçuyordum. Karanlıkta yarasanların kanat çırpışı gibi fısıltılar kulağıma geliyordu. Önce sağa, sonra sola döndüm. Gri havada ölü yüzler beni izliyordu.

Olivia...

Onları en derin tünelde buldum. Benim bile ender ziyaret ettiğim bir yerde. Bu bir mezarı ziyaret etmeye çok benziyordu. Bir tabut rahlatıcıydı ama ıslak, solucanlarla dolu toprağa gömülmek, sonsuz bir cehennemi hatırlatıyordu. Tünelin taş duvarında derin sıyrıklar vardı ve içeride bir oyuk açmak amacıyla toprak kazılmıştı. Köşelerde kış uykusuna yatmış yılanlar vardı. Ezikte tereddüt ettim. Her yer ölüm kokuyordu; eski cesetler ve çürümüşlük. Olivia'yı sıcaklıktan böylesine yoksun bir yere getirenin ne olduğunu merak ettim.

Sonra karanlığın içinde ışık gibi parlayan gümüş saçlarını gördüm. Can düşmanım Reedrek'in kollarında kıvrılmış hâlde bebek gibi uyuyordu.

Olivia...

Uykusunda titreyerek başını kaldırdı. Bir an bakışlarıyla karanlığı ıradı ama yukarıdaki dünyanın gün ışığının ağırlığı onu güvenli karanlıklara itti. Reedrek'e sokularak yine uykuya daldı. Reedrek'in parmakları nazikçe Olivia'nın bileklerine kapandı. Sesini duymaktan çok hissettim.

Kal.

O anda, gözlerinin açık olduğunu fark ettim. Boş havaya bakıyor, sanki bir şey bekliyordu. Canavar babam gerçekten benden, asi oğlundan biraz korkuyor olabilir miydi? Bu mümkün müydü? Bu olasılık bana büyük bir zevk verdi.

Görünmez özümü kullanarak ona saldırıp öldürememem çok acıydı. Acaba moleküllerim ciğerlerine dolarak onu içeriden boğabilir miydi? Bu düşünce beni gülümsetebilirdi ama Reedrek'in uyararı tılaması beni kibrimden sıyrdı. Gerçek bir yılan bile niyetini bu kadar açık ifade edemezdi. Ama kıpırdamadı. Emin değildi. Kesin olan tek şey var gibiydi: Olivia'yı kaybetmiştik. Onu şimdiye kadar öldürmediyse, Reedrek kesinlikle onu kendine saklamak ve kullanmak istiyordu. Bu fikir zihnimi kılıç gibi kesti.

Ben bundan daha güçlüyüm, diye fısıldadı Olivia'nın zihni.

Aptal, aptal Olivia. Kesinlikle daha güçlü değilsin. Alger ve sen korumanız altındaydınız ama ikinizi de koruyamadım. Yine de senin için geleceğim.

Öne doğru bir adım atarken niyetimin ne olduğunu kendim bile bilmiyordum. Havadan Reedrek'e uzandım ama sadece boşluğu tutabildim. Bu tanıdık bir duyguydu. Vampir yaşamının büyük bölümünde ona sık sık saklımış, her seferinde ciddi bir darbe indirmekten uzak kalmıştım. Bu acı düşünceyle birlikte, havayı yaran bir vınlama kulaklarımı doldurdu ve ne olduğunu anlayamadan etrafımdaki tüneller hareket etmeye, hızlı bir trenin penceresinden görünen ağaçlar gibi kaymaya başladı.

Denizkabukları beni yönlendiriyordu ve görünüşe bakılırsa gittiğim yer karanlıktı. Sessizlik, pamuk topakları gibi kulaklarımı doldurdu.

Gözlerimin açık olduğunu biliyordum ama hiç ışık olmadığından, üstün vampir gözlerimle bile hiçbir şey göremiyordum. Yalnız ve kör bir şekilde bekledim. Bu, karanlık varlıkların sınırsız, ıssız âlemiydi. Lanetli ruhlar ve kayıp varlıkların mekânı. Bu anlayışla birlikte, öfkeli hışırtılar, fısıltılar ve lanetler duydum. Araştırmaya hiç niyetim

yoktu. Lalee'nin beni böyle bir yere nedensiz sürüklemeyeceğine inanmak zorundaydım.

Gözlerimin önünde minik bir ışık noktası belirdi; ardından sol tarafta bir tane daha. Çok geçmeden, gözlerimin önünde pırıltılar dans etmeye başladı. Işık bir biçime büründü. Ani ışığa karşı gözlerimi kıstım.

Bu Jack'ti. Ama tanıdığım dost, sadık Jack değildi. Bu Jack, üzerinde mavi ceketimle bir efendi, incelediği şeylerin kralıydı ve o anda ben hizmetkârı olarak yanındaydım. Hayatım onun ellerindeydi. Hatta Lalee'nin kutsanmış kanının durduğu şişeyi Reedrek'e vererek bana ihanet ederken gülümsüyordu. Beni olduğum yere mahlayan acımasız, görünmez bağlara karşı koymaya çalışırken her birimizin Jack, Reedrek ve ben- kendi nedenlerimizle güneşi beklediğimizi biliyordum.

Jack

"Aman Tanrım!" diye bağırdım korkuyla, alev almış gibi tabuttan geri çekilirken.

Korkunç çığlık hiç bitmeyecek gibiydi; uluyor, yalvıyor, küfürler yağdıyordu. Savaş alanında yaralanmış askerlerden duyduğum inhilerin bu kızankilerle hiçbir benzerliği yoktu. Avaçlarımı kulaklarıma kapadım ama yararı olmadı. Korkunç bir hata mı yapmıştım? Çok fazla mı kan içmiştim? Yeterince içmemiş miydim? Sanırım William böyle olacağını söylemişti. Tabutun kilitlerini kontrol ettim. Tabutlar normalde kilitlenmez; yani ne gerek var? Bir düşünse- nize ama bu tabut özel yapımdı; hepimizin tabutları gibi.

William tam olarak ne demişti? Bir an paniğe kapılarak hatırlamakta zorlandım. Doğru. Kızın öldürüleceğini söylemiş ve hiçbir şekilde tabutu açmamam gerektiği konusunda beni tembihlemişti.

Çığlık sadece ciğerlerini tekrar havayla doldurmasına izin verecek kadar bir süre kesildikten sonra dişlerini titretken bir şekilde tekrar başladı. Bara gidip kendime içki hazırladım. Yarı yarıya kan ve

Dewar's. Kadehi bir seferde boşalttıktan sonra şişeyi alarak tabutun yanına döndüm ve bir sandalye çektim. Uzun bir gece olacaktı. Ya da gün. Her ne haltsa, William'ın yer altındaki ininde zaman duygusunu yitirmek kolaydı.

Güçlü bir ulumanın ardından, ağza alınmayacak küfürler yağdı. Şişeden koca bir yudum aldım. Tabut titreyip sallanmaya başladığında yine irkildim. Lanet olsun. Kızın o tabutun içinde dönüp durduğundan emindim. Mezarında dönmek derler ya!

Bu şekilde giderse güneş battığında ne hâlde olacaktı? Böylesine vahşi bir kadınla mı birlikte olacaktım? Bazı insanların -sumo güreşçilerinin- cinsel organlarını vücut boşluklarına çekebildiklerini duymuştum. Şimdi olan şey ona benziyordu bence. Aklıma gelen en korkunç ve isterik kadını zihnimde canlandırmaya çalıştığımda, karşımda Frankenstein'in geliniyle Courtney Love karışımı biri belirdi.

Emin olun, o anda tanık olduğum şeyi görseniz, *Şeytan* filminde Linda Blair'ın havalanışını, savrulupunu ve başının 360 derece dönüşünü hatırlarsınız. Ama bu daha kötüydü. Ne kadar acı çektiğini kesinlikle anlıyordum. Kendisi tabutun içindeyken ve ben dışarıdayken bunu gerçekten nasıl bilebileceğimi düşündüm. Belki de bunun nedeni ölümlerle olan bağlantım, onlarla iletişim kurabilme yetimdi. Ama sonra anladım.

Aynı süreci ben de geçirmiştım.

Bunu anladığımda yine tüylerim ürperdi ve şişeden bir yudum daha aldım. Shari çılgınlıklarına devam ederken gözlerimi sıkıca kapadım. Evet, hatırlamaya başlıyordum. Çok uzun zaman önceydi. Ölmüş askerlerin kanlarıyla ıslanmış toprağın kokusunu hatırlıyordum. Savaş alanında dönüştürüldüğüm için ben bir tabutta değildim. Dışlerimi eski yoldan kazanmıştım. Topraktan.

Hatırlıyordum. Ah, Tanrım, hatırlıyordum. Acı başladığında, üzerine çullanan iblisten kaçabilmek için toprağı ecelemeğe çalışmış-tım. Ama yapamamıştım. Bir şey beni orada tutmuştu. Oydu. O olmalıydı. Bana yaşamak isteyip istemediğimi soran sivri dişli, karımızı gözlü şeytan. Beni kurtaracağını söylemişti. Başka ne demişti!

bir daha aç kalmayacağımı mı?

Ama ödenmesi gereken bir bedel vardı. Hayatı boyunca hiç başarılı olamamış biri olarak, hiçbir şeyin bedava gelmeyeceğini bilmeliydim. İçim dışıma çıkmış gibi hissetmiştim. İç organlarım yanıyordu. Tenim alev almıştı. Sinir sistemim, üzerine beton dökülmüş gibiydi. Kemiklerim taşlaşıyordu. Acı inanılmazdı. Birinin acısını dindirmesi için yalvarıyordum. Oraya buraya dönmeye çalışıyordum ama herhangi bir yönde sadece bir santim hareket edebiliyordum. Sonunda, sol elimin iki parmağını kurtarmayı başarmıştım. Üzerlerinde havayı ve güneğin sıcaklığını hissetmiştim. Giderek ısınmıştı...

Ve sonunda alev almıştı.

Parmaklarımı geri çekip ateşi toprakta söndürdüğümü hatırlıyorum. Neler oluyordu? Neye dönüşüyordum?

Ardından dayanılmaz bir susuzluk gelmişti. Ama neye susan mı? Bir şeye ihtiyacım vardı. Ama ne olduğunu bilmiyordum. Özlem günler, hatta yıllar boyunca sürmüş gibiydi. Vücudum başka bir şeye, tuhaf ve yabancı bir şeye dönüşüyordu. Kendi tenimi tanıyamıyordum.

Ve gece çökmüştü. Bunu içten içe biliyor, hissediyordum; yeni, susuz benliğimde. Ağırlık kalktığında, hasada hazır kötü bir bitki gibi topraktan fırlayıvermiştim. Daha doğrusu hasada başlamaya hazırdım. Artık bir vampirdim.

William üzerinde temiz bir kaptan üniformasıyla karşımda duruyordu ve insan gözlerimle gördüğümünden çok farklı görünüyor ve kokuyordu. Kan temizlenmişti. Çizmeleri cilalıydı. Tam anlamıyla centilmen bir subaydı.

"Er McShane, yeni hayatına hazır mısın?"

Etrafıma bakınıyordum. Geceydi ama gündüzümü gibi görebiliyordum. Ve etrafı aydınlatan sadece ay ışığı değildi. Yeni bir görme yeteneğim vardı. Esintiyle yabancı kokular burnuma geldi; ağaçların arasından ve topraktan yeni sesler kulağıma ulaştı. Dindik duran William'a bakmış, dünyaya ne tür bir yaratık getirdiğini anlamak için beklemiştim.

"Evet, Kaptan. Hazırım" demiştim.

Korkunç bir çığlık beni ana geri döndürdü. Şimdi sarhoş olma-
ya başlamıştım ama Şari'nin acısının getirdiği, uzun zaman önce
unutulmuş anılar silinmemişti. Neler yaşadığını tam olarak biliyo-
dum.

"Yardım edinim eeeettir" diye bağırdı.

Şimdi anlaşılır bir İngilizce'yle konuşuyordu. Bu iyi bir işaret olmalıydı. Tabutun üzerini okudum. "Her şey yoluna girecek, hayatım. Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Yalnız değilsin, tamam mı?"

"Clear bending"

"Bunu yapamam" dedim. "İyi olmaz. Jack amcaya güven. Az pırsımış bir kan emiciden daha kötüsü yoktur. En azından bana öyle söylendi." Vurgumu belirtmek için geçirdim.

Hiçkırıklara boğularak yine küftetti. Bana ve Taş Devri'ne kadu uzanan bütün soyagacıma küftetti. Shari, ailemdeki kadınların hep-sine güzel isimler buldu.

"Bak, bak" dedim. "Yakında yeni gibi olacaksın."

"Hayırr! Hemen çıkmak istiyorummmmm! Canım yanıyo-
oort!"

"Dayan, tatlım. Birkaç saat sonra hepsi bitecek ve hiçbir şey hatırlamayacaksın. Büyük bir güce sahip olacak, sonsuza dek yaşayacaksın ve harika... diğlerin olacak. Bu yüzden dayan." Komik. Bakı altında -veya sarhoş- olduğunda, vampir olmanın yararlarını düşünmek zordu. Bu benim hakkımda ne anlatıyordu?

Tabutun içinden uzun bir çığlık daha geldi. "Beni çıkar, yoksa seni öldürürüm!" Sesi belirgin şekilde değişmişti. Profesyonel bir güreşçi gibi, tabuta vuruyor ve homurdanıyordu.

"Bak, bak. Bunun mümkün olmadığını biliyorsun" dedim. "Ayrıca, ben zaten ölüyüm. Dayan, tatlım."

"Canım yanıyor ve sen orospu çocuğunun tekisin!" dedi.

"Şey, görüşün için teşekkürler" dedim ve boş viski şişesini düşündüm. Birkaç saat sonra onunla sevişeceğimizi söylemedim. Yakında

öğrenecekti nasılsa. Ama bunun pek de romantik bir karşılaşma olduğu söylenemezdi.

Kesinlikle beceriksiz olduğum bir konu varsa, o da isterik kadınları teselli etmekti. Ama bu, diğer tüm zamanlardan farklıydı. Ve sadece bir tabutun içinde olduğu ve bir şeyler furlatamadığı için değil. Kızın, biri karanlık ve diğeri aydınlık iki dünya arasında gidip gelen ruhuyla bağlantıda olduğumun farkındaydım. Kendi iyiliği için, Shari'nin doğru tercihi yaptığını umuyordum ve kızı bir hastaneye götürmediği için William'a küfrediyordum.

Bana birçok kez bir vampir gibi düşünmediğimi söylemişti. Doğrusu, kendimi vampir gibi de hissetmiyordum zaten. En azından şimdiye dek. Gerçek bir vampir olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyordum.

Kişi dilediği şeye dikkat etmeli.

"Jack? Adının bu olduğunu mu söylemiştin?" Acısını kontrol etmeye çalışıyormuş gibi, boğuk bir sesle ve nefes nefese konuşuyordu.

"Evet."

"Sence benden hoşlanıyor mu?"

"Kim?"

"Yeşil gözlü seksi olan."

Ah, Tanrım. Kadın William'ın seks oyuncaklarından biriydi ve bunu bile bilmiyordu. "Senden çok hoşlandığından eminim, hayatım."

"Adı ne?"

"William." İç çektim. Olivia'nın eve geldiğinde neredeyse William'ın ayaklarını öpüşünü hatırladım. Şimdi bir metresi daha olmuştı. Tam anlamıyla, ölümsüz bir beyaz dizi hikâyesinin ortasındaydım. *Aşık Genç Vampirler*. Böyle bir şeye nasıl tahammül edilir ki?

Yeni bir acı dalgası başlamış olmalıydı çünkü önceki kadar güçlü bir şekilde bağınıyordu. Yine bara yürüdüm ve küçük çekmecenin dibini karıştırarak iki eski şarap şişesi mantarı buldum. Çakımı kullanarak biraz incelttim ve kulaklarıma tıkarıp tabutun yanına geri döndüm.

Tabutun kapağını tekrar okşadım ve sarhoşluğun zihinde yarattığı bulanıklığa sürüklenmek üzere olduğumu hissettim. "İşte" dedim. "Az kaldı."

William

Ofisimin zemininde uyandığımda, Reyha'nın soğuk burnu kulağıma sürtünüyordu. Baş dönmesi beni hareketsiz bırakmıştı. Sarhoş gibiydim. Jack'in görüntüsü zihnimde yüzerken şaşkınlığının yerini çok geçmeden öfke aldı.

Jack neden bana ihanet ediyordu? Onu yeminini bozmaya mı zorlamıştım? Buna inanamıyordum. Yoksa Reedrek'in çağrısı hepimiz için -voodoo kanının yardımı olsa bile- direnemeyeceğimiz kadar güçlü müydü?

Reyha'yı iterek doğrulup oturdum. Dikkatle dinledim ama hiç ses yoktu. Sanki saatlerdir orada değil gibiydim. Ama güneşin ilk ışıklarının tenimi yaktiğini hissedebiliyordum. Uyumak, yaklaşan savaş için dinlenmek zorundaydım. Jack'i yapmak üzere olduğu şeyden korunmalıydım; vampir dünyasını kurtarmaya çalışmayı saymıyorum bile. Ama o şekilde olmayacaktı. Peşimde Reyha'yla Jack'i aramaya gittim.

Onu ölü gibi bir hâlde buldum. Shari'nin hapishanesinin yanına çektiği deri sırtlıklı bir sandalyede oturuyordu ve yanındaki kanepe'nin minderli yüzeyine doğru sarkmıştı. Parmakları, ayakkabının dibindeki Dewar's şişesini sahiplenici bir tavırla kavramıştı. Diğer iki boş şişe, sandalyenin ayaklarına dayanmıştı. Omzunu sarsarak adımı söyledim ama sadece inledi ve son şişeyi daha sıkı kavradı.

Shari varlığını hissederek kıpırdandı ve çığlık atmaya başladı.

"William! Bana yardım et!" Her nasılsa, adımı öğrenmişti. Öfkelenmeliydim ama en azından bu noktada ona tanrıçlığını sunabilirdim.

"Sakin ol" dedim.

"Wi-Will-William?"

Onunla tekrar konuşmadım. Sıkıntısı bir süre daha devam edecekti. Tabutunun kilidini kontrol ettikten sonra Jack'in en sevdiği uğraşını elinden aldım ve onu kendi yarış tabutuna taşıdım. Melaphia'nın koruyucu ceketinin mavi kadife yakasını düzelterip kapıyı kapadım.

Bugün benim için dinlenme olmayacaktı ve Jack'in Reedrek'in beni öldürmesine izin verip vermeyeceği konusunda düşünemedim. Gelecek henüz yazılmamıştı; denizkabukları ne gösterirse gösterebilir. Reedrek'le karşılaşırken Jack'i meğgul etmeye ve ayak altından uzak tutmaya kararlıydım. Belki en azından Olivia'yı kurtarabilirdim. Gümleğini çıkarıp çöp sepetine attım. Dolabı açıp, koyu mavi ceketine uyacak yeni birini seçtim. Ceket Jack'inki gibi kutlanmış değildi ama Armani'ydi. Son mücadeleimde en iyi hâlimle görünmek istiyordum.

Melaphia'ya kısa bir mesaj yazmak için oturdum.

Sevgili Melaphia,

İlgilenmem gereken bir işim var ve ne kadar süre uzakta olacağımı bilmiyorum. Yerime Jack'i bırakıyorum. Ona aşağıda başladığımız şeyi bitirmesini ve partide ev sahipliği yapmak için hazırlanmasını söyle. Ona, kendisine güvendiğimi de ilet.

Sevgiler

William

Ota kata çıktım. Deylaud adım adım peşimdeydi. Deylaud'la birlikte mahzene dönmenden önce, mühürlü zarfı mutfak tezgahının üzerine bıraktım.

"Bekle" diye emrettim ve evin arkasına açılan geçide yakın her zamanki yerini alana kadar durdum. Tünel kapısını açıp serin karanlığa tek başıma çıktım.

Tüneller uzun görünüyordu. Voodoo rüyamda olduğu gibi hızla

ilerledim. Birden, Reedrek'e yaklaştığımı anlamıştım.

Ben taş kapıdan girerken doğrulup oturdu. Ona elimden geldiğince aldırmamaya çalıştım. Bakışlarımı, odanın yarısını dolduran yılan yağnından ayırmadım. Birkaçı Olivia'nın başına yakın yatmıştı ve onu loş ışıktaki antik bir Medusa gibi gösteriyordu.

"Uyan, Olivia."

Kapıdanarak, parlak saçlarının arasına kıvrılmış birkaç zehirli yılanı itti. Aniden Reedrek'i tam karşımda buldum. Nefesinde antik metarların kokusu vardı. Demek en büyük sınav bu olacaktı; silahsız, tılsımsız, ceketsiz bir şekilde karşımda durmak. Kendi değişmiş kanım dışında hiçbir avantaja sahip olmadan.

Olivia'ya konsantre oldum. "Sen iyi misin?" *Onun aldun mu? Sen de bana karşı mı döneceksin?*

"Ben iyiyim" dedi Olivia, teslimiyet ifade eden bir tavırla ellerini birleştirerek gözlerime bakarken. İrade gücünden geriye ne kaldığını bilmiyordum. Kime sadık olduğumu sınamaya zaman yoktu.

"Eve git, Olivia" dedim Reedrek'e dönmeden önce. "Vay canına! Çürümüş bir cesetten daha beter kokuyorsun. Hayatta kalmak için ceset filan mı yedin?" Olivia ayağa kalktı ama kararsız görünüyordu. Bakışlarımı bir kez daha ona çevirdim. "Sana eve git dedim."

Reedrek'in emrine karşı çıkmasını bekliyordum. Bunun yerine gülümsedi. "Sanırım insanlar asla gerçekten değişmiyor. Karşılaştığımız ilk seferinde yaptığın gibi, bir düşüneyi kurtarmak için kendini feda etmeye daima hazırsın. Ne kadar cesurca. Ve ne kadar gereksiz." Bakışları Olivia'ya döndü. "Doğru, çocuğum. Eve git. Şövalye ruhlu -ya da ruhsuz- oğlumla konuşmamız gereken şeyler var."

Olivia daha fazla konuşmadan kapıdan çıktı ve karanlık tünelde daldı. Onun tehlikeden uzaklaşması beni biraz olsun rahatlatmıştı.

Parlak siyah ayakkabımla bir yılanı dürttüm. "Senin gibi soğuk kanlı bir sürüngen için ne uygun bir saklanma yeri."

Mantosunun kolundaki ıslak toprağa doğal bir tavırla silkeledi. "O hâlde daha rahat bir yere geçelim mi? Senin zevklerine daha uygun

bir yere?" diye sordu. "Burası senin şehrin. Eminim daha temiz bir yer biliyorsundur."

Onu evimin aksi yönünde sürükledim. Aramızda her ne olursa olsun, onun sevdiklerimden olabildiğince uzakta olmasını istiyordum. İyi bildiğim bir yere geldik. Nehre yakın mağaramsı bir odaydı burası. Çelik bir kapısı ve pürüzsüz duvarları vardı; muhtemelen korucular tarafından ganimet saklamak ve kanundan kaçmak için yapılmıştı. Ortada ağır kayadan bir masa ve iki yanında büyük banklar duruyordu. Biri ya da bir şey, zemini molozlardan temizlemiş, köşelerdeki örümcek ağlarını almıştı. Duvara oyulmuş bir rafta, tek bir lamba yanıyordu. Tünellerde geçirdiğim bütün süre boyunca orada hiç insan ya da vampir görmemiştim.

Reedrek şaşırtıcı bir rahatlıkla mantosunu çıkardı, kendisine asılan bir yılanı silkeleyerek attı ve sıralardan birine oturmadan önce mantosunu tekrar giydi. Ben de karpasına yerleştim.

Hemen konuya girdi. "Şu voodoo kanıyla ilgili duyduklarım nedir?"

Yüz ifademde bir değişiklik olmasa da içten içe yüzümü buruşturdum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Denimle oyun oynama. Karışık kanını biliyorum. Olivia anlattı."

Olivia... daha dikkatli olmalıydım...

"O benim, biliyorsun" dedi Reedrek, boğuk bir kahkahayla. "Kendini bir hiç uğruna feda ettin. Onu, Jack'i bana getirmesi için gönderdim."

"Olivia bir şey bilmiyor. Başboş bir kancık gibi kapama gelen birine hemen güveneceğimi mi sandın?"

Üzgün bir tavırla başını iki yana salladı. "Hayır, sanırım hayır. Ama Jack'e güveniyorsun, değil mi?"

En karanlık anlarımda, Reedrek'in Jack'i işkence ederek öldürdüğünü hayal etmiştim. Denizkabukların yardımıyla gerçek tehlikeyi gönmüştüm; en karanlık olasılık. Reedrek'in, Jack'in yeni vampir ustalığını daha hain bir şeye dönüştürmesi. Zihnimi bu olasılığa kap-

tarak, uzun bir nefes aldım. Jack'i kurtarmak ve Reedrek'i durdurmak zorundaydım. Ama onunla açıkça savaşmanın yararı olmayacaktı.

"Biliyor musun, Jack umduğum gibi sonuç getirmedi" dedim iç çekerek. "Onu dengim yapabileceğimi düşünüyordum ama yarı insan olmaktan öteye geçemedi." Yüzümü acıyla ekşittim. "Doğrusunu söylemek gerekirse, okyanusun bu tarafında kimse bana gerçek bir zevk vermedi."

"Yazık. Zavallı. Savannah'ın nasıl bir bataklık olduğunu sana söylememiş miydim? Bütün ambiyansına rağmen, burada gerçek anlamda bir kalite bulamazsın. Yani, korsanlar ve ayyaş İrlandalıları İngiltere'yi unuttun mu? Ya da Elizabeth'i? Hey! Bir kraliçeyi yatağa atmıştın!"

Evet, Elizabeth'i hatırlıyordum. Birçok açıdan dengimdi. Vampir olarak değil; hayır, asla benim yaşam tarzıma ilgi duymamıştı. Kendi ölümsüzlüğünün peşindeydi; İngiltere'nin Tanrı tarafından seçilmiş hükümdarı olarak. Ama yıllar boyunca geceleri danışmana, sırdaşı ve sevgilisi olmuştum. Beni kuzeni Mary'ye, Kule'ye bile göndermişti ama bunu sevgiden yapmamıştı.

"Onu alsaydın, bizi yenilmez kılabilirdi" diye fısıldadı Reedrek. "Bunun yerine, onu aletine eğlendirdin..."

"Sen de maiyetindekileri öldürürken. Senden hiç hoşlanmamıştı, biliyor musun? Senin varlığına tahammül etmesinin tek nedeni bendim."

Reedrek güldü. "Çünkü ben bakire kraliçeye asla senin kadar iyi binemedim." O zamanlar zevkine karşı daha sabırlıydım."

Elizabeth her zaman erkeklerle bir arada olmaktan hoşlanmış, yönetici sınıfın yarısıyla hiç utanmadan flört etmişti. Bir anda, parlak bir melek gibi zihnimde belirdi; görkemli kıız-altın rengi saçlarıyla ve üzerinde soğuk İngiltere kıyından korunmak için ermin kürkleyle ateşin başında durduğunu görebiliyordum. Sanki onu İngiliz kraliyet sarayına periler bırakmış gibi, ateşin başında bembeyaz ve güzel bir görüntüsü vardı. Melodik sesi ıssız kalbimi rahatlatıyordu.

"Bana kuzenim Mary'den söz et. Kendisi nasıl?"

Parmaklarımı kürkün üzerinde gezdirirken pürüzsüz, ılık yanağını okşadım. Teninin heyecanla pembeleştiğini gördüm ve sadece biraz yalan söylemeye karar verdim. "Öfkeli ve korkuyor. Çabası onu yaşılandırıyor." Elizabeth'in dudakları hafifçe kıvrıldı. "Ama hâlâ oldukça güzel" diye ekledim. Gülümsemesi silindi ve elimden uzaklaştı.

"Walsingham güzelliğinden etkilenmez. Tanrı'nın haçı gibi, İngiltere'ye karşı görevini sadakatle taşır."

"Mary'nin de tespihi var; göğüs zırhı yerine." Katolik amblemine yaklaşmaktan nasıl nefret ettiğimi anlatmadım. Elizabeth beni onu korkutmam için göndermişti ve bunu çok az çabayla başarmıştım. Kule'deki odasının yüksek penceresine hiç çabasız tırmanmam yetmişti; dişlerimi göstermemse etkiyi daha da güçlendirmişti. Ama öfkesi beni çekmişti.

Elizabeth, kuzenini açıklanamaz bir nedenle savunarak bana döndü. "Sonuçta o bir kraliçe. Birlikte neler yaptığınızı bilse, Walsingham da senin yakışıklı kelleni isterdi." İngilizler cadı yakmaya pek hevesliydi; benim gibi bir yaratığa kim bilir neler yaparlardı. Tehdiline doğal bir tavırla içki doldurarak karşılık verdiğimde, Elizabeth iç çekti. Oyundan sıkılmış bir hâlde, vücudunun sıcaklığını hissettirecek kadar yaklaştı. Kürklerin altında çıplaktı. Kadehi elimden alıp yudumladı. "Ben senin kraliçenim. Buraya beni memnun etmeye gelmedin mi?" Bakışlarındaki savunmasızlığı görebiliyordum. Ama gördüğüm anda hemen silindi.

Gülümsedim. "Evet, onun için buradayım." Hiçbir şey söylemeden kadehi fırlatıp attım, onu kollarıma aldım ve yatağa fırlattım. Şeklin çılgınlığını iştahlı dudaklarımla boğdum. İkimizin de nefesleri hızlanana kadar bana bir erkek gibi karşı koydu. Dudaklarını ısırdığında yüzünü buruşturdu. "Ağızda kan tadı var" diye uyladı.

"Evet, Kraliçe Mary'nin kanı." Yine bağıracağını veya beni iteceğini sandım ama her zamanki gibi beni şaşırttı. Dudaklarını yaladı ve başımı tekrar kendine çekti.

Reedrek'in sesi beni şimdiye geri getirdi. "Evet, eğlenmene izin verdim. Sonra da sana avlanmayı öğrettim."

Elizabeth'in ölümünden sonra yanı yanıya çıldırmış, umursamaz bir hâle gelmişim. Gerçek aşkıma bir kez daha kaybetmenin acısı ve öfkesiyle kendimi kaybetmiş bir hâlde, ülkenin efendileriymişiz gibi Reedrek'le birlikte Londra'da avlanmışım; sanki yarattığımız dehşet Tanrı'nın bize verdiği bir hakmış gibi.

Ama Tanrı'nın bizim yaptıklarımızla bir ilgisi yoktu.

Bir akşam, güney ülkelerinden gelen, köle ve baharat yüklü bir ticaret gemisine bindik. Bunu hatırlamak bile, tarçın ve zeytin kokularını geri getirmişti. Reedrek aşağıda köleleri zincirlerinden ve kollarından kurtarıırken ben de yukarıda mürettebatı öldürüyordum. Reedrek kölelerden birini boğarken, bir diğerinin kafasını koparıırken hayret ve hayranlıkla izlemişim. Onları bir yere mıhlamak yerine, ayaklarını kaygan zeminden keserek havada tutuyor, tekmelerinden ve çılgınlıklarından zevk alarak damarlarını boşaltıyordu. Sonrasında o kadar doymuş oluyorduk ki tabutlarımıza zor dönüyorduk. Ama hâlâ tatmin olmuyor, huzur bulamıyordum.

"Neler hissettiğini hatırlamıyor musun? İstedğin gibi bedenirken? Sokaklarda dolayıp talihsizlerin kanına emerken?" Bana bakarken zihniyle bir zaıf nokta aradığını hissedebiliyordum. "Son beslenişinin üzerinden ne kadar zaman geçti? Yani gerçek anlamda doyana kadar?"

Muhtemelen bunu hiç yapmamıştım ama itiraf etmeye niyetim yoktu. Konu birçok şeye geldiğinde, kendimi kontrol etmekte usta-laşmışım; özellikle de avlanmak konusunda. Eleanor'un yardımıyla, bir sürü istekli kurban bulmuştum; kuğularım. Çok tatlı olmasa da işe yarar bir çözümdü.

"Ben tatmini farklı bir şekilde buluyorum" dedim gerçek sorudan kaçınarak.

"Göster" dedi. "Yeni Dünya'nın ölüm ve beslenme tarzında rehberim ol."

Düşüncelerimi ve alışkanlıklarımı öğrenmek için bana meydan okuyordu. Ama Eleanor ve kanıpk kanamla ilgili görüşünü tükadım. Beni istediği şeye dönüştürme gücüne sahip olduğu konusunda onu

ikna edebilirim, öldürmek için bir yol bulacak zamanım da olabilirdi. En azından, onu meşgul eder ve Jack'ten uzak tutardım.

"Valinin arabasını nereye bıraktın?" diye sordum.

"Kiliselerinden birinin otoparkına. Pencere camına altın haç işlenmiş olan. Sence de iyi bir şaka değil mi? Neden sordun?"

"Çünkü ona ihtiyacımız olacak" dedim. "Güneş batar batmaz, seni ava götüreceğim."

The first of these is the fact that the world has become a much smaller place in the last few decades. This is due to a number of factors, including the development of air travel, the growth of international trade, and the increasing mobility of people. As a result, we are now able to interact with people from other parts of the world in a way that was not possible just a few decades ago. This has led to a greater understanding of other cultures and a more global perspective on many issues.

The second factor is the increasing importance of science and technology. In the past, many of the world's problems were solved through traditional methods and local knowledge. However, in the modern world, science and technology have become essential tools for solving many of our most pressing problems. This has led to a more rational and systematic approach to many aspects of life, including medicine, agriculture, and industry.

The third factor is the growing awareness of the environment. In the past, many people viewed the natural world as a source of resources to be exploited without regard for the consequences. However, in the modern world, there is a growing awareness of the importance of the environment and the need to protect it. This has led to a more sustainable approach to many aspects of life, including agriculture, industry, and urban planning.

These three factors have all contributed to a more global and rational world. However, there are still many challenges that we face. One of the most significant is the issue of poverty. Despite the progress that has been made in many areas, there are still a large number of people who live in poverty and lack access to basic necessities. This is a major challenge that we must address if we are to build a more just and equitable world.

Another major challenge is the issue of climate change. The scientific consensus is that the Earth's climate is changing, and this is due to human activities. This is a global problem that requires a coordinated response from all countries. We must take action now to reduce our greenhouse gas emissions and protect the planet for future generations.

Finally, there is the issue of peace and conflict. The world has seen a number of major conflicts in the last few decades, and this is a major challenge that we must address. We must find ways to resolve conflicts peacefully and build a more just and equitable world.

These are just a few of the challenges that we face. However, if we work together, we can overcome these challenges and build a more just and equitable world for all.

In conclusion, the world has become a much smaller place in the last few decades. This is due to a number of factors, including the development of air travel, the growth of international trade, and the increasing mobility of people. As a result, we are now able to interact with people from other parts of the world in a way that was not possible just a few decades ago. This has led to a greater understanding of other cultures and a more global perspective on many issues.

Jack

Beri kapıyı yumrukluyordu. "Beş dakika daha" diye mırıldandım. "Jack" dedi biri boğuk bir sesle. Bu Deylaud'du.

Homurdandım. Şimdi her şeyi hatırlamaya başlamıştım. Shari'yi döndürmek. Saatler boyunca acı çekişini dinlemiştim. Çok fazla riski içmiştim. Tabuta girdiğimi bile hatırlamıyordum.

"Jack, güneş battı. Melaphia sana hâlâ yapacak işin olduğunu hatırlatmanı söyledi; o iş her neyse. William çok fazla içmiş olacağını düşündü ve uyuyakalmadığından emin olmamı istedi."

"William her şeyi düşünüyor, değil mi?" Bir dirseğimin üzerinde doğrulurken bileğimin neden o kadar acıdığını düşündüm. Sonra onu da hatırladım. Kapağı kaldırıp Deylaud'a baktım. "Tamam, tamam. Uyandım."

Rahatlamış gibiydi. "Yukanı çıkıp ev işleriyle ilgileneceğim. Bir şey ihtiyacın olursa haber ver." Dönüp geçitte gözden kayboldu.

Shari'nin tabutuna baktım. Artık tabuta vurup durmuyordu ve ölüler bile uyandıracak çığlıkları kesilmişti. Sadece sessizlik vardı. Doğrulup oturdum ve tabutumdan çıktım. Ayağım yere değdiğin-

de, biri demir bir tavayla başıma vurmuş gibi hissettim. Vampirlerin akşamdan kalma olamayacağını sanıyorsanız, yanılıyorsunuz.

Sadece kendini kötü hissetmiyordum, aynı zamanda berbat göründüğümü de biliyordum. Bu, aynada kendi yansımanı göremediğime sevindiğim günlerden biriydi. Muhtemelen kendi kendimden korkardım. Giysilerime baktım. Kotum kirli, gömüğüm buruşuktu ve büyülü ceket kırışmış, kan lekeleriyle kaplanmıştı. Shari muhtemelen beni gördüğü anda tekrar bağırmaya başlayacaktı. Özellikle de dişi vampirleri dönüştürmek için gereken son adımı açıkladığımda.

Ceketi bir yere bırakmamın daha iyi olacağına karar verdim. Zaten biçimi iyice bozulmaya başlamıştı. Cebini yokladım ve kutsal suyun hâli orada olduğunu gördüm. O şey bana ne yapabiliirdi?

Halk arasında bir şeye çarpabilir, şişeyi kırabilir ve sıvıyı üzerime dökebilirdim. Öyle bir durumda üzerimden yükselecek buharı tahmin edebiliyordum. "Affedersiniz. Biraz tütersen aldırmaın." Bardaki lavaboya boşaltmayı düşündüm ama bir gün işe yarayabilirdi de. En azından, Reedrek meselesi sona erdiğinde Connie'ye iade edebilirdim. Tabii hayatta kalırsam.

Geçide yürüdüm ve Melaphia'nın küçük sunaklarını kontrol ettim. Elimden geldigince hızlı ve dikkatli bir şekilde, kutsal su şişesini cebimden çıkarıp o ya da bu azizin küçük bir heykelinin arkasına gizledim. Kaynamaya başlamadığından emin olmak için birkaç saniye izledim. Sorun olmayacak gibi görünüyordu.

Mavi ceketi barın arkasındaki dolaba astım ve Shari'nin tabutunun başına döndüm. Elimden geldigince saçlarımı düzelttim ve bir duş almam gerekip gerekmediğini düşündüm. Almasam daha iyiydi. William, kız uyanır uyanmaz yapılması gerekeni anlatmıştı. Tabutun kapağına hafifçe vururken kendimi ilk randevuda ki arkadaşının kapısını vuran bir ergen gibi hissediyordum. Shari'nin çıtırçıtlak olduğunu hatırladım. Eh, en azından zaman kazandırdı. Birkaç saat önce vahşi bir hayvan gibi böğürdüğünü ve bir derviş gibi dönüp durduğunu da hatırlıyordum.

"İçeride kimse var mı?" diye seslendim. Uzanıp kilidi açtım.

Tabutun kapağı öyle bir şiddetle açıldı ki neredeyse tekrar kapamıyordu. Ama içindeki yaratık o kadar hızlıydı ki çıkmayı başardı. Tabuttan fırlayıp yere indiğinde, güreşe hazır bir şampiyon gibi dizleri kırık halde durdu. Şaşırmamam gerekirdi. Sonuçta ben de mezardan fırlayıp William'ın karşısında böyle durmamış mıydım? Şey, tam olarak böyle değildi.

"Selam" dedim ellerimi ovalayarak. "Nasılsın? Sevişmeye hazır mısın?" Kolları iki yanına sarkmış, parmakları açılıp kapanır hâlde, iri iri açılmış gözleriyle bana baktı. Teni mat ve sarkık görünüyordu. Böyle bir zamanda eleştirel olmak istemezdim ama iyi görünmediğini düşünüyordum. Saçları cansız ve kuru, göğüsleri sarkık, gözleri donuktu. Bir zamanlar hayatta olduğunu gösteren bir hâli yoktu. Daha çok, bir zombi filminden fırlamış gibiydi.

"Bu akşam pek konuşkan değiliz, ha? Sorun değil. Şimdi, neler olduğunu anlıyorsun, değil mi? Yani, William seni bizden biri yapmak konusunda seninle konuştuğunu söylemişti." Duraksayarak cevap ya da en azından bir tepki bekledim. Hiçbir şey yoktu. Sadece bakmaya devam etti.

"Pekâlâ, şey, atmamız gereken bir adım daha var ve..."

Beni öyle sert itti ki geriye doğru savruldum ve dizlerim dev bir kanepeye çarptı. Kollarım iki yana açılmış halde kanepenin üzerine uçtumdum. Shari bir hayvan gibi üzerime atılarak kucığıma oturdu.

"Hey!" dedim. Bu ilginç olacaktı.

"Hey sana!" Gömleğimin iki tarafına tutup yırtarak açtı. Düğmelerin karpı duvara çarptığını duydum.

En azından yine konuşabiliyordu. Bu rahatlatıcı bir gelişmeydi. "Diline kavuştuğuna sevindim."

"Öyle mi? Şimdi sen de kavuşacaksın." Bana doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dili dudaklarımı aralayıp ağzıma daldı. Elleri başka bir şeye yönelmişti.

Ağzımı biraz konuşabilecek kadar geri çektim. "Sana yardım ederim, tatlım. O kemeri sakın koparma. Gerçek timsah derisi ve şu NASCAR kemer tokası da yepyeni. Hampton'daki son büyük ya-

rişta bir arkadaşım aldı." Kemerini elinden zorla aldım ve sonunda açtım. Kotumu parçalamaması için topuklarımı haliya basıp kalçalarımı kanepeden havalandırdım.

Kotumu dizlerime kadar indirdi ve her nasılsa çizmelerimle kocu ayagından çıkarmayı başardım. Sonra cinsel organıma uzandı. Elini yakaladım. "Mücevherlere karşı nazik ol, kızım. Biraz sakinleş bakalım." Ama tarzına bakılırsa, aletini kıracak ve yumurtalarımı cevizi gibi ezecekti.

Hızlı bir hareketle elini avucumda çevirip bileğimi yakaladı ve kollarımı başımın üzerine mihlayarak göğüslerini yüzüme uzattı. İlgim gerçekten uyanmaya başlamıştı. Dikkatinizi çekmek için bir çift meme ucundan daha iyisini bulamazsınız. Sertleştiğimi anladığı anda hızlı bir hareketle üzerine oturdu ve hoplayıp zıplamaya başladı.

Nefes nefese bir halde onu izliyordum. Gözlerimin önünde değişiyordu. Teni pembeleşmeye, dudakları nemlenmeye, göğüsleri yuvarlanıp irileşmeye başladı. Saçları son derece çekici bir şekilde dalgalanıyordu. Başını arkaya attığında, boynunu yumuşak ve ışıltılı bir şekilde ortaya çıkı. Başını tekrar bana doğru eğdiğinde, gözleri canlı bakıyordu.

Yine dudaklarıma yumularak ağzını açtı ve dilimi emmeye başladı. Connie'yle daha önceki öpüşmemi hatırlayarak suçluluk duydum ama Shari'yi öpmeyi bırakmama neden olacak kadar şiddetli bir suçluluk duygusu değildi. Sonuçta, bu artık işimin bir parçasıydı. Ama aklıma başka bir şey gelmişti. Böyle bir anda bir erkek ne kadar düşünebilirse. Shari'yle ilişkim nasıl olacaktı? Onun nesiydim? Ona söylediklerimi yapması mı gerekecekti? William ve benim gibi? Olasılıklar başımın daha da şiddetle dönmesine neden oldu. Belki de sonunda bana ait olan birini bulmuştum. Belki de artık yalnız kalmayacaktım. Tatlı davranmasını ve benden hoşlanmasını umuyordum.

Ağzımı kurtardım. "NASCAR sever misin?" diye sordum.

Kucağımda zıplamaya devam ederken sorumdan bir anlam çıkarmaya çalışır gibiydi. Sonunda cevap verdi. "Ne tatlı. Uzun sürmesini sağlamaya çalışıyorsun, değil mi?"

Bu kez ben çışırnıştım. "Ne?"

"Böyle zamanlarda erkeklerin beybol düşündüğünü duymuştım. Ama sanırım yarışlar da işe yarar."

"Hayır, konu bu değil. Yani... ah, boş ver." Yine Connie'yi düşündüm. Onunla gerçekten ilgileniyordum ama birlikte olursak, ne olduğumu er ya da geç mutlaka öğrenirdi. Muhtemelen de kaldıramazdı. Yani, kim kaldırabilir ki? Bu gerçekten en iyi çözümdü.

Göğüslerini kavradım ve yoğunlamaya başladım. Ah, evet. Bu hoşuma gitmişti. Üzerimde zıpladıkça canlanıyordu. Bundan zevk alıyor gibiydi de. Parmaklarına göğsümden dolatıyor, tüylerimi vahşice çektiptiriyordu. Hey, neden bunca yıldır dişi vampirler dönüştürmemiştim ki?

Boğazından bir çığlık yükseldi ama bütün gece tabutun içinde atıp çığlıklara hiç benzemiyordu. Hem de hiç. Bu, tutkunun esiri olmuş bir dişi insanın çığlığıydı. Koluma sırtına dayayıp biraz kaldırdım ve olduğu yerde ters çevirdim. Tekrar içine girerken bu kez kendi boğazımdan bir inilti yayıldı. İkimiz de doruğa yaklaşıyorduk. Bacaklarını bana dolayarak sırtını gerdi.

Tempoyu artırdım ve ikimiz de aynı anda boşaldık. Gözlerimin önünde havai fişekler patlıyordu. Vücudu kıvrılıp bükülüyor, tir tir titriyordu. Aferin sana, Jackie.

Derin ve tam bir şekilde gevşedi. İyi seksin yaptığı şey de bu değil midir? Ona sarılıp kendime çektim ve nefeslenmeye çalıştım. O anda, nefes almadığını fark ettim.

Bir terslik vardı. Büyük bir terslik.

"Shar! Hayatım!" Üzerinden yükselip gözlerine baktım. Güzel renkli irisler gitmişti. Gözleri boş bakıyordu. Bu orgazm sonrası rahatlama değildi.

Bu ölümdü!

Ellerimi omuzlarının altına sokarak onu sarstım. "Geri dön!" diye yalvardım. Panige kapılmıştım. Ne yapacaktım? Başını arkaya atıp burnunu tutarak suni teneffüs yaptım. Tepki yoktu. Kalp masajı!

Elimin ayasıyla sertçe göğsüne vurdum. Ne düşünüyordum ki? Kalp şoku vampirleri etkilemez. Vampirleri ne etkiler? Her neyse, o anda elimden gelse Shari'ye bütün yaşam gücümü verebilirdim ama nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Önünde durmuş, ne yapacağını bilemez bir hâlde saçımı başıma yoluyordum. Bunun böyle olmaması gerekiyordu. Beş dakika önce son derece canlı görünüyordu. Şimdi etinin kurumaya başladığını görüyordum. Yanaklarından renk çekilmişti. Yine ölüyordu. Bu, kişinin sadece bir kez yapması gereken bir şeydi.

Ona ihtiyacım olduğunda William neredeydi? Ne demişti? Bütün mantıklı düşünceler zihnimden silinmişti. Ve paniğe kapılmamın da bir yararı yoktu. Neyi yanlış yaptığımı anlamaya çalışırken bile, olanları tersine çeviremeyeceğimi biliyordum. Sağlam düşünmem gerektiği her seferinde olduğu gibi beynim en iyi yaptığı şeyi yapıyor, beni yarı yolda bırakıyordu.

Dizlerimin üzerine çökerek acı ve öfkeyle haykırdım. Ben ne yapmıştım? Birkaç gün önce, bu güzel genç kadın hayatına devam ediyordu. Ve şimdi bir çift kan emici sayesinde ölmüştü ve gözlerimin önünde çürüyordu. Ölümü hak etmeyen birinin öldürülmesine yardım etmiştim. Ben gerçekten bir vampirdim. Lanet olsun!

Hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor ve gözlerimi ovalıyordum. Ağladığım en son zamanı hatırlamıyordum bile. Shari için mi ağlıyordum, yoksa -yüz yıldan uzun bir süre sonra- nihayet gerçeği anladığım için mi ağlıyordum?

Ben bir canavardım.

Bulanık bilincimin bir yerinde, bir insanın içeri girdiğini hissettim.

"Jack! Bağardığını duydum. Neler oldu?" Bu Melaphia'ydı.

"Öldü!" Kanepenin köşesinden Melaphia'ya baktım. "Yapabileceğin bir şey yok mu? Bir dua, bir ilahî ya da bir... ne bileyim?"

Melaphia, Shari'nin cesedine yaklaştı, başparmağıyla işaret parmağını boğazına dayadı ve gözlerine baktı. Parmaklarını Shari'nin gözlerinin üzerine nazikçe yerleştirerek gözkapaklarını indirdi. "Hayır, Jack. Burada olsaydım bile yapabileceğim bir şey yoktu."

Önümde durdu ve yüzümü zarif ellerinin arasına aldı. Melaphia'yı doğumundan beri tanıyordum ve yetiştirilmesinde katkım olmuştu. İkimiz de çıplaklığımıza aldırmıyorduk ama yine de kotuma uzanıp kucığıma çektim. "Neyi yanlış yaptım? Neden öldü?"

Melaphia yanıma oturup kolunu omzuma attı. "Bazen böyle olduğunu duymuştum. Nedenini kimsenin bildiğini sanmıyorum. Birçok kişi kan emiciye dönüştürülme sürecinde ölür. Erkekler ve kadınlar ama özellikle de kadınlar. Sen yanlış bir şey yapmadın. İnan bana. Zor olduğunu biliyorum ama kendini suçlama."

Yanağına onun kokulu, pürüzsüz yanağına dayadım. Melaphia, yaşamla ölüm arasındaki alacakaranlık kupağının gizemi hakkında bilinebilecek her şeyi biliyordu. Doğalüstü her şey, onun için aldığı nefes kadar tanındı ve insanların bilmemesi gereken şeyleri anlıyordu. Sadece ilahi varlıklara ait olması gereken bilgi ve güç, onun doğuştan hakkıydı. Yaşının ötesinde bir bilgeliği miras almıştı.

Elimi tutan eline baktım. Gözyaşlarımdan biri tenine damladı. Gözyaşımda kanın pembe tonu vardı ve ona değmesi midemi bulandırılmıştı. İlk kez, olduğum şeyden utanıyordum. Başımı eğdim ve diğer elimin tersiyle gözlerimi sildim. O heyecanlı birkaç dakika boyunca başka biriyle birlikte olma düşüncesi. Aptal, aptal Jack!

"Ağlama. Lütfen. Bu da geçecek." Melaphia yine yüzüme dokundu ve yanağımdan hafifçe öptü. Temiz, mükemmel insanlığının kokusunu alabiliyordum. Onu kirletmemek için geri çekildim.

Boğazımı temizledim. "Gecenin bu saatinde burada ne için var?" diye sordum.

"Sen ve William için endişelendim. Reedrek serbest, Olivia gitti ve ben de seni kontrol etmeye geldim."

"Renee nerede? Uyku saati geçmedi mi?"

"Deylaud ve Reyha'yla birlikte yukarıda, matematik ödevini yapıyor. O iyi."

Melaphia ve tatlı kızıyla aynı evde vahşi, kötücül bir vampir seksi yaptığım için yine utanç doldum. O ikisine duyduğum sevgi yüzüme burktu ve yine gözlerimden yaşlar boşandı. Melaphia'nın

annesini, büyükannesini ve büyük-büyükannesini kaybettiğim gibi, bir gün onları da kaybedecektim. Bütün güçlerine rağmen, onlar benim gibi ölümsüz değildi. Melaphia'nın soyundaki bütün kadınları tanıyıyordum; bir vampir olarak yaşamım başladığından beri. Dünyaya geldiklerinde onları kucagımda tutmuş, kollarında öldüğünde William'ı teselli etmişim. Aile diyebileceğim insanlarda ama yine de onlardan biri değildim.

"Renec'yi artık eve götürmelisin. Beni merak etme."

"Burada seni bununla baş başa bırakmayacağım. Ayrıca, yapmam gereken şeyler var." Başıyla cesedi işaret etti. "Onun için."

"Ne demek istiyorsun?"

"Karmaşık. Kısaca anlatayım. Zavalı kızın bedeninin ortalıkta dolaşıyor olabilecek ruhlar tarafından ele geçirilmemesi için birkaç ilahî söylemem gerek."

"Bir şey hissetmiyorum. Ruhlarla aram iyidir, bilirsin."

"Bu ruhun adı Jack Daniel's olabilir mi?" Saçlarını karıştırdı.

"Çok komiksin. Ben gerçek ruhlardan, hayaletlerden, uzun bacaklı yaratıklardan söz ediyorum."

"Ölülere karşı duyarlı olduğumu biliyorum ama yine de yapmam gerekeni yapacağım. En azından, onun için yapabileceğimiz bir şey bu."

"Evet. Ve son şey" diye marıldandı. "Sana yardım edebilir miyim?"

"Shari'yi şu fazladan tabuta koyabilirsiniz. Olivia'nın geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyoruz. Dönerse, ona başka bir tabut yaptırırız. Geri kalanına yardım edemezsin. Yukarı çıkıp bazı metinlere bakmam ve bazı yağlar hazırlamam gerekiyor. Sonra geri dönüp Shari'yle ilgileneceğim."

"William, Olivia'yı aramaya mı gitti?" Kotumu giydim ve Shari'nin cesedini nazikçe tabuta yerleştirdim.

Melaphia, Shari'nin kollarını göğsünde çaprazladı. Sonra istavrot çıkardı. Tabutun kapağını kapatırken bakışlarını kaçırmak zorunda kaldım. "Evet. Bana bir not bırakarak gittiği yeri bildirmiş. Parti için yapılması gerekenler listesi de bırakmış. Senin için de talimatlar var."

"Yine ne var?" William'ın lanet olasıca talimatlarından ve yapılması gerekli angaryalardan nefret ettiğimi biliyordu.

"Hoşlanmayacaksın."

"Bundan şüphem yok." Paçavraya dönmüş gömleğimi alıp inceledim ve duvarın dibindeki gösterişli bir çöp sepetine attım. "Eee! Ne diyor?"

"İçmeyi bırakıp parti hazırlıklarında bana yardım etmeni istiyor."

"Lanet olsun. Sanki kafamda yeterince şey yokmuş gibi."

"En kötüsü bu değil."

"Ah, hayır."

"Ev sahibi olarak onun yerini almanı istiyor."

Yine başım zonklamaya başlamıştı. "Bu da ne demek? Neden?" Vampirler akşamdan kalmış olduğunda, en azından aspirin veya sekün onları kendilerine getireceğini düşünebilirsiniz. Adalet neredeydi?

"İlgilenmesi gereken bir işi olduğunu söyledi."

"Ah, bu adam ne düşünüyor ki? Bu partiye ev sahipliği yapamam! William olamam; kornik bir takım elbise içinde dikilip bütün o yüksek sosyete sersemlerinin isimlerini hatırlamak, dilim dolazmadan yüksek sınıfla havadan sudan konuşmak. Bu benim için bir kâbus olur! Ayrıca Avrupa'dan getirdiği tüm o vampirler de Amerika'nın dört bir yanından gelecek. Onlarla ne yapacağım? O vampirlerle tanışmaya bile hiç davet edilmedim. Kan emici olmak konusunda neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Kendimi hep birinin üvey çocuğu gibi hissediyorum. Bu utanç verici!"

"Bak, ben orada olup sana yardım edeceğim. Ama şu anda endişelenmemiz gereken en önemli şey bu. Bence William'ın senin ev sahipliği yapmanı istemesinin asıl nedeni, hâlâ Reedrek'le yüz yüze olabileceği ve Olivia'yı geri almaya çalışabileceği olasılığı. Ya da daha kötüsü." Melaphia'nın ne kadar endişeli olduğunu ilk kez fark ettim.

William için endişelenmek, ikimiz için de yeni bir şeydi. Kimse, yani hiç kimse, onu tehdit etmemişti. Melaphia ve benim gözümüzde o zamanın kralı oydu. Kurşun geçirmezdi ve dev gibiydi. Şimdi hiçbir

şeyin eskisi gibi olmayacağından korkuyordum.

Melaphia'yı teselli etme sırası bendeydi. Nazikçe omuzlarını tuttum. "Endişelenmemeye çalış. Ben gidip William'ı bulacağım. Birlikte bu adamı yeneceğiz; bu... şeyi. Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Zaten cehennem gibi bir gece geçirdin ve günün büyük bölümünde uyanıktın. Dinlenmen gerek. William geri dönene kadar tabutunda kalmanı istiyorum. Sonuçta onu nerede arayacağın konusunda bir fikrin yok, öyle değil mi?"

İtiraz edecektim ama haklı olduğunu anladım. Şimdi William'ı aramak, samanlıkta iğne aramak gibi bir şeydi. Ayrıca, kendimi gerçekten tuhaf hissediyordum. Güçlü ama tuhaf. "Sen haklısın, tatlım. Her zamanki gibi." Ona sarılıp göğsüme bastırmama izin verdi. Saçları çenemi gıcıkladı. Onu bıraktım ve buklelerinden birini çekti. "Bizimle çok iyi ilgileniyorsun, değil mi?"

"Evet. Buna uzun bir süre devam edeceğim. Kendini yalnız hissetmemen için Reyha'yı yanına göndereceğim. William geri döndüğünde eminim sana bakacaktır. Şimdi tabutuna gir. Ben hazırlıklarımı yapıp geri dönene kadar, istediğin gibi vampir rüyaları görebilirsin."

"Patron sensin. Renee'yi benim için öp."

"Öperim. Bütün bunlar sona erdiğinde onu da getireceğim; ertesi gün okulu yoksa, William ve sen onunla biraz zaman geçirebilirsiniz. Onu sinemaya filan götürürsünüz."

Bu mutlu konuşmaların, ikimizi de rahatlatma amacı taşıdığını fark ettim. En kötüsü için plan yaparken en iyiyi unutmak. "Renee'yi görmek için sabırsızlanıyorum" dedim.

Birbirimizin elini hafifçe sıktıktan sonra yukarı çıkmak için döndü ve gözden kaybolana kadar arkasından baktım. Bara gidip bir kan içkisi daha hazırladım. Baş ağrım hafiflemişti ama hâlâ kendimi gerçekten tuhaf hissediyordum. Bir yanda Melaphia haklıydı; dinlenmeye ihtiyacım vardı. Hortlak bedeninin biyolojik saati ilginçti. O güzellik uykusunu uyumazsan, sonuçlarına katlanırsın. Ama aynı

zamanda kendimi... tuhaf bir şekilde çok güçlü hissediyordum. Sanki bir at arabasıyla göğüs presi yapabiliyordum gibi.

İlkimi bitirirken Reyha üzerinde pembe bir giysiyle içeri girdi. Ben kadehi bırakırken kollarını boynuma doladı.

"Melaphia sana eşlik etmemi söyledi" dedi.

"Bu iyi olur. Zor bir gün geçirdim." Uzun, sarı saçlarını uzun süre okşadım. Sonra siyah tabutuma girdim ve o da yanıma uzanıp başını göğsüme koydu.

"Söyle, Reyha, iyi geceler" dedim.

"Reyha, iyi geceler" dedi.

William

Reedrek kısıp sesle şarkı söylüyordu. "Ava gidiyoruz, ava gidiyoruz, yiyip içip eğleniyoruz, biz ava gidiyoruz."

Neden bu kadar neşelendiğini anlayamıyordum. Beni yok etmek niyetinde olduğunu biliyordum; er ya da geç. Ama şimdi hâliinden son derece memnun görünüyordu. Modern terimlerle ona bir namusaniye için bile güvenmezdim. Onun neşesini kafamdan attım ve kendi öfkeme odaklandım... ve bütün dünyadaki korkuya.

Özel akşam yemeği zili.

Valinin arabasının direksiyonundaydım ve şehrin daha talihsiz bölgelerinden birinin sokaklarında dolaşıyorduk. Muhtemelen almamızdaki araç şehrin bu kısmına ilk kez gelmişti. Umutsuz evsizler karanlıkta dolaşıyor, o ya da bu canavar için yem oluşturunyorlardı. Bu gece sıra bizdeydi. Benliğimin derinliklerine, öfkeme uzandım. Ondan beslenmek, masumların kanıyla beslenmekten daha iyiydi.

Zihnimi işe odaklamıştım. Jack veya benim bulunduğumda Shari'yle onun arasında neler olup bittiği konusunda endişelenme lüksüm yoktu. Jack artık büyümüştü; kendi başının çaresine bakmak zorundaydı.

Aradığım karanlık duyguyu bularak, aracın farlarını kapadım ve üç katlı köhne bir binanın önüne yanaştım. Bahçede devasa meşe ağaçları vardı ve üst katların görüntüsünü kesiyordu. Kapı, birinci kat pencereleriyle birlikte kapatılmıştı ama içeride fareler gibi dolaşan insanlar vardı. Biri sarhoş ve öfkeliydi.

Arabadan indim ve öfke dalgasının benliğimi sarmasına izin verdim. Öfkeme uzun zamandır direniyordum ve sadece en karanlık günlerimde serbest bırakıyordum. Bu gece gerekli olduğu için serbest bırakacaktım; babama beni geri kazandığını düşündürmek için.

Reedrek gülümsedi. "Başlayalım mı?"

Başımı onayladım. Veranda basamaklarına ulaşmadan önce, içerde bir yerden gelen silah sesini duyduk.

"Bu daha da iyi" dedi Reedrek. "Savaşmaları hoşuma gidiyor."

Soyulmuş bir boya parçasını alır gibi, kapıdaki tahtaları parçaladım. "Önden buyur" dedi Reedrek nazıkçe eğilerek. Konukların önden girmesi gerektiği yönündeki sosyal nezaket kurallarına değinmedim. Öfkem vaat edilmiş seks gibi beni kendine çekiyordu.

Uzun, karanlık ve rutubet kokulu bir koridor, binayı ortadan ikiye bölüyordu. Sağ tarafta termitlerin kemirdiği, basamakları eksik bir merdiven vardı. Koridorun ucunda, zemin tahtalarından birçoğu eksikti ve içeri girdiğimizde, aşağıda dolaşan ve insan olmayan varlıkları hissettim. Köpelerden, duvarlardaki deliklerden parıldayarak bakan kırmızı gözleri görebiliyordum ve kanlarının sıcaklığını hissedebiliyordum. Burası ne insana ne de hayvana uygun bir yerdi; yine de hepimiz buradaydık.

Koridorun ucundaki odalardan birinden bağırışlar yükseldi. Sonra bir silah sesi daha duyduk. Daha bilinçli düşünmeden, kendimi son odanın kapısının önünde dururken buldum. Karanlık koridordan sonra gaz lambasının ve ocaktaki küçük ateşin loş ışığı gözümü kamaştırdı. Birkaç parça kırık mobilya ve kirli bir şilte gözümüne ilişti. Oda ekşi ter, idrar ve şarap kokuyordu. Duvarlarda başka gecelerden kalma mermi delikleri de vardı. Silahı tutan adam o kadar sarhoştaki içeri girdiğimizi bile fark etmedi. Dikkatini ateşin başında oturan

kadına ve iki çocuğa odaklanmıştı.

"Bana yemek hazırlamamı söyledim, kaltaki!" Adam silahı onlara doğru salladı ve ayasının dibindeki ezilmiş mukavva kutuları tekmeledi.

Kadın çocukları kendine çekerken vücudunu onlara siper etti. "Peşirecek bir şey yok" dedi kısık sesle.

"Bir şey bul!" diye emretti adam, silaha düzgün tutmaya çalışırken. "Yoksa ben..." Aniden beni fark etti. "Sen de kim..."

Babamın gözleri çoktan çocuklara odaklanmıştı bile. Gençlere ve masumlara karşı özel bir ilgisi vardı. Kadına baktım. "Kaç!" diye uyardım, dişlerimi göstererek. Çok küçük bir jansı olduğunu anlayan kadın, çocukları kapı ve karanlıkta gözden kayboldu.

Reedrek yüzünde hayal kurıklığına uğramış bir ifadeyle adama döndü. Sarhoş bir kez daha etkisiz bir şekilde ateş ettikten sonra Reedrek onun tabancasını çabacasızca alıp omzunun üzerinden arkaya fırlattı.

Öldürme dürtümün ne kadar çabuk geri döndüğünü görmek beni şaşırtmıştı. Çift halinde avlanmak, dans etmeye veya sevmeye çok benziyordu. Acele etmeye gerek yoktu. Diğerinin mükemmel bir şekilde ısrması için sırayla bekleyiş ve nezaket vardı. Ve emme. Reedrek bir yere yerleşirken ben de kurbanı havada çevirerek diğer tarafına daldım. Adamın gırtlığından son bir gurultu yayılırken uşudalarımız kanlı bir öpücükle neredeyse birleşti. Ardından sadece sessizlik ve emiş geldi. Kurbanın ayakta balarından biri ayakından çıktı ve yere yuvarlandı. Taze idrar kokusu etrafa yayıldı. Kan dışında duyularımı diğer her şeye kapadım. Yukarıda başka insanlar vardı; istersem daha fazla sıcaklık. Sessiz korkularını hissedebiliyordum. Ama öfke yoktu; sadece teslimiyet vardı.

Ve sirenleri duydum. Biri polisi çağırıyordu.

Bir vampirin kurbanının kanını tamamen boşaltması tam beş dakika sürer. İki vampir, bunu tek bir damlayı ziyan etmeden yarı sürele yapabilir; muhtemelen rekabet açlığı keskinleştirdiği ve gösteriş yapmak hortlaklar için daima bir tutku olduğu için olsa gerek. Polis şıkları koridorda belirdiğinde, işimizi yeni bitirmiştik. Silahlı biriyle

karşılaşma ihtimallerine rağmen karanlık odalara ilerlemelerinin cesurca olduğunu çünkü maaşlarına karşılık hayatlarını verebileceklerini düşündüm. Bizim -silahlarıyla öldüremeyecekleri iki kişi- orada olduğumuzu bilselerdi, arkalarına bile bakmadan kaçarlardı. Bir gün daha yaşayabilmek için.

Reedrek penceredeki tahtaları kıldı ve karanlık çalılara daldı. Ben elimde kurbanla kalakalmış, boynundaki yara izlerine bakıyordum ve öldürme dürtüsü içimde yükseliyordu. Kanlı coşkumun arasında eski kendini koruma dürtüm baskın geldi. Sonuçta Savannah benim şehrimdi ve oradaki yerimi iki yüz yıldır koruyordum. Cesedi ortadan kaldıracak zaman yoktu. Bu son gecem olsa bile, halk arasında vampir söylentilerinin yayılmasına izin vermeyecektim. En azından Jack, Savannah'da yaşamaya devam edebilirdi. En azından öyle umuyordum. Bu yüzden, ocağın yanındaki birkaç parça mutfak malzemesini karıştırarak bir bıçak buldum. Kabezası yoktu ama işe yarardı.

"Herkes dışarı çıksın!" diye bağırdı bir polis memuru, koridordan. Kurbanın başını arkaya ittim ve dış izlerini örtecek şekilde boğazını bir kulağından diğerine kestim. Bir adli tabip, kurbanın damarlarında kan olmadığını kolayca görebilirdi ama bunun vampirlerin işi olduğunu düşünmezdi. Bu kadar kısa sürede yapabileceğimin en iyisi buydu. Kurbanla bıçağı bıraktım, etrafa atılmış bezlerden görece temiz birini aldım ve Reedrek'in peşinden dışarı çıktım.

Kalbim, orgazma bir adım uzaklıktaki sevgilinininki gibi atıyordu. İnsan kanına duyduğum açlık, yerini beslenme sonrası sarhoşluğa bırakmıştı. Gerçek bir yaşamı yok etmek, insan kanıyla beslenmenin zevkine fazladan güç eklemişti.

Daha fazla, diye fısıldıyordu bedenim. Lütfen, daha fazla.

Bir çocuk gömleği olduğunu anladığım bez parçasıyla temizlendik ve sokağın aşağısından olanları izledik. Valinin arabası dört polis arabası tarafından sarılmıştı. Komşulardan birkaçı -tabii buraya mahalle ve onlara komşu denebilirse- olanları görmek için dışarı fırlamıştı. O anda Memure Consuela Jones'u gördüm. Bir tanıkla konuşurken aniden durdu ve dönüp doğruca bana baktı; sanki sı-

onunla bakışlarını hissetmiş gibi.

Reedrek'e döndüm. "Sanırım bize de sorular sormaya başlamadan gitssek iyi olur."

"Araba ne olacak?" diye sordu sırtarak.

"Zaten senin değildi. Ayrıca, orada beni tanıyan biri var."

Reedrek, Memure Jones'a baktı. "Ah, evet, Jack'in kız arkadaşı. Ezafta daha az..." polise yakın duran insanlara baktı "...tanık varken onunla karşılaşmamış olmamız çok acı."

"Arabana gelince" dedim başımla arabayı işaret ederek. "Memurlardan biri onunla bir hayli ilgilenmiş gibi." Bir polis memuru, elindeki not defterine plakayı yazıyordu. Aracın kimse ait olduğunu öğrenmeleri uzun sürmeyecekti. Vali bundan hiç memnun olmayacaktı.

Caddenin ucundan bir ambulans hızla sahneye girdi. "Yeni dostumuzun kendi ulaşım aracı var" dedi Reedrek. Gülümsediğinde hâlâ pembe olan dişleri göründü.

Beslenmenin gücünü, bir elektrik akımı gibi tekrar hissettim. Aynı anda aletim sertleşti. Beslenmeden sonra seks yapma alışkanlığımı etkisini gösteriyordu. Ama bu gece seks zaman yoktu ve daha da önemlisi, Eleanor'la oyunlarımın anılarını düşüncelerimden uzak normaliydim; yoksa Reedrek onun peşinden gidebilir ve kalbini yemeden önce onunla seks yapmaya kalkabilirdi. O anda Memure Jones'a bakmaya devam ediyordu.

"Gel. Avlanacak başka yerlerimiz de var" dedim. Arkama bakmadan döndüm ve bir sonraki sokağa doğru yürüdüm. Polis daha evrak işlerini tamamlayamadan başka kurbanlar bulabilirdik.

Artık yaya kaldığımızdan, bozuk kaldırımlarda yere neredeyse düşmeden yürüdük. Bu arada duvarların ve pencerelerin arkasında süren konuşmaları duyuyordum: Bir bebek ağlıyor, bir adam sarhoş bir şekilde iç çekiyor, bir çift zevksiz bir şekilde seks yapıyordu. Bu beni neredeyse durdurdu. Ama zamanla sinanmış birkaç kuralımı çiğnemiş olsam da bazılarını koruyacaktım. Öfke benim odağumdı. Ve başka bir örnek bulmamız on dakika bile sürmedi.

Jack

Tam uykuya dalmıştım ki acı dolu hıçkırıkları duydum; ürkütücü ve beden dışı bir sestti. Tabutun kapağını kaldırdım ve Reyha'nın uykulu itirazlarına aldırmadan dışarı çıktım. Önce sesin Shari'nin tabutundan geldiğini sandım. Tabutun kapağını kaldırırken önceki bir buçuk gün boyunca yaşanan dehşetin bir hata veya kötü bir rüya olmasını ve onu hayatta bulmayı umuyordum.

Ama ceset bıraktığım gibi duruyordu; kapağı tekrar kapadım.

"Buraya" dedi kısıp bir ses.

Bunu tahmin etmeliydim. Hayaletler beni sever demiştim. Ve bu duygu karşılıklı değil. Evet, başkalarını olduğu kadar beni de korkutuyorlar, itiraf ediyorum, tamam mı? Şeffaf ellerini önüne uzatmış hâlde ayakta duruyor, tuhaf bir ışıkla titreşiyordu.

Bu, Shari'nin hayaletiydi.

Kulağa gülünç geldiğini biliyorum ama hayaletler, *Star Wars*'ta hologramla "Bize yardım et, Obi Wan. Tek umudumuz sensin" diyen Prenses Leia gibi görünürler. Shari'nin benden yardım istemek için geri döndüğünü hissediyordum ve Obi Wan olmadığımı biliyordum.

Elimi kaldırıp yavaşça salladım. "Nasılsın?"

Soruma cevap olarak biraz daha şiddetli titreşti ve yine hafifçe inledi.

"Bundan korkuyordum." Elimle saçlarımı sıvazladım. "Işığa doğru filan gidemez misin?"

Gözleri iri iri açıldı. "Burada hiç ıyık yok ki. Her yer karanlık ve korkunç. Her yerden ürkütücü sesler geliyor. Gölgelemin arasında bu şeyler hareket ediyor. Ölü şeyler... Kötü şeyler." Kollarını ovaladı. "Ve çok soğuk."

"Bak. Gerçekten ama gerçekten çok üzgünüm. Bir vampir olarak burada kalmanı sağlamak için elimden geleni yaptım ve bir terlik oldu. Sen öldün. Şimdi sana nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Artık bir bedenim olmasa bile bu boyutta bizimle birlikte kalamaz mısın? Sadece, bir şeye tutunarak filan?" Yardımcı olmak için

kendimi paralıyordum ama ölümden sonraki varlıkla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Kim bilebilir ki? Yani, biri size harita filan vermez. Biri bu konuda konuşabilecek durumda da olmaz; ölümlerin benimle konuşması dışında.

"Artık orada gerçekten sizinle birlikte değilim. Burada sıkışıp kaldım. Burada korkunç şeyler var ve ne olduklarını bilmiyorum." Yine açıklamaya başladı ve önce bir omzundan sonra diğer omzundan arkaya baktı. Zavallı şey. Sadece görünüşü bile içimi burkmaya yetmişti. "Sınırım bu... bu... hayvanlar veya yaratıklar... ya da her neyse... benim peşimdedir."

"Neye benziyorlar?"

"Onları göremiyorum. Sadece duyabiliyorum ve hissedebiliyorum. Arada bir sümügümsü bir şey bana uzanıp dokunuyor."

Lanet olasıcalar. Keşke onu koruyabilsedim. Kendimi çaresiz hissediyordum. "Yani gidebileceğin bir ışık yok ve kimse daha iyi bir yere gitmen için yol göstermiyor, öyle mi?"

"Hayıran! Lütfen bana yardım et!"

Buyurun size birinci sınıf suçluluk duygusu. Bir daha birini vampire dönüştürmeyi düşündüğümde, gidip kalbime kazık çakmaya karar verdim. Gerçi bu benim fikrim de değildi. William bu kızı rahat bırakmalıydı; ama hayır, o kulüpte onunla sevişmek zorundaydı ve bu yüzden Reedrek onu yakalamıştı.

Bu fikir kanamı dondurdu... olduğundan daha da soğuk hale getirdi. Reedrek'e onunla iliştiğimi belli ederek Connie'yle aynı hatayı yaptığımı anladım. Connie'nin söz verdiği gibi tulumunu taşımasını ummaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Shari'ye yardım etmenin bir yolunu bulmak için beynimi patlatırken, Melaphia yağlar ve bitkilerle dolu bir tepsiyle geri döndü. Bir kolunun altında gerçekten eski gibi görünen bir kitap vardı.

"Tabutun dışında ne için var? Sana biraz dinlenmen gerektiğini söylemiştim."

Shari'yi işaret ettim. "Görmüyor musun?"

Melaphia gözlerini kıstı. "Hayır. Ama bir şey hissediyorum; bir hayalet. Shari mi?"

Melaphia'nın ölülerle iletişimi neredeyse benimki kadar iyiydi. "Evet. Karanlık, korkunç bir yerde olduğunu ve gölgelerin arasındaki şeylerin onu ürküttüğünü söylüyor. Orada ona yardım edebilecek kimse yokmuş."

Tepsiyi ve kitabı Shari'nin tabutunun yanındaki koltuğa bırakan Melaphia, küçük hayaletle konuştu. "Kötü bir şeyin sana yaklaştığını hissedersen, elinden geldiğince hızlı bir şekilde ondan kaç."

"Pee-kü" diye inledi Shari. "Nereye gideyim?"

"Onu duydum!" dedi Melaphia, soruyu aktarma jansım olmadan. Melaphia'nın yüzünde hüznü bir ifade belirdi. "Bulunduğun yerle ilgili sadece hikâyeler duydum" dedi Shari'ye. "Dünyada, o boyuta gidip geri gelerek olanları anlatabilen hiç kimse yok. Sana söyleyebileceğim tek şey, seni korkutan her şeyden kaçman gerektiği."

"Burada çok şey var ama sorun değil. Senin yapabileceğin bir şey var mı?"

"Evet. Buradan bir şeyleri ayarlamaya çalışacağım; böylece oradaki kötü şeyler seni... ele geçiremeyecek."

Shari yine inledi; sanki Melaphia söyleyene kadar tehlikenin boyutlarını anlayamamış gibiydi. Kollarını sıkıca vücuduna doladı ve yine titreşti.

"Şimdi kendi içine geri dönmeyi istiyorum" dedi Melaphia. "Kendini olabildiğince büyük, güçlü ve cesur kılmanı istiyorum."

Shari başıyla onayladı ve yavaşça gözden kaybolmaya başladı; sonunda geride hiçbir şey kalmadı. En azından dünyada.

"Teşekkür ederim" dedim Melaphia'ya. "Tekrar."

"Bir şey değil, Jack amca." Yorgun bir tavrıyla gülümsedi. Yıllardır bana böyle seşlenmemişti. Nedense beni rahatlatmıştı ve öyle olacağını biliyordu. "Şimdi, tabutuna geri dön. Şeytanın kendisi bile seni uyandırmaya kalksa, oradan çıkma."

"Benimle dalga geçme. Bu gecenin nasıl geçtiğine bakılırsa, o da

ortaya çıkabilir." Yine Reyha'nın yanına uzandım.

Bir daha dinlenebilecek miydım? Biz vampirler oldukça derin uyuruz. Sonuçta ölüyüz. Ama kâbuslara konu olsak bile, bizim de kendi kâbuslarımız olduğunu bilin.

William

İyi aydınlatılmış restoran ve barların bulunduğu bölgeden uzak olarak nehre yöneldik. Bunun yerine, şehrin alt kısmının en sevdiği şekilde kaşındığı daha karanlık yerleri tercih ettik. Küçük çaplı uyuşturucu satıcılarının bölgesinden yürüdük. Daima orada olan, şişman sokak kedileri gibi oturup kızların getireceği paraları bekleyen pezevenklerin doldurduğu caddelerden geçtik. Giderek serinleyen gece harasında, tünellerin ıslak ortamı bile bahar gibi kalıyordu. Ama kış neceleyse gelmişti. Dolunay doğudaki bulutların üzerinde yükseliyordu. Henüz saat erkendi. Avlanmak için bolca zaman vardı.

Bir blok ötedeki karanlık bir sokakta bir kavga kopmuştu. Oraya doğru yürürken önümüzde başka meraklılar da vardı.

"Bana borcun var, dostum. Buraya gelip bir şey dilenme, beni duyduğun mu?"

"Tün gece bana hile yaptın. Beni kandırdın!"

Uyuşturucu satıcısı gülümsedi ama gözlerindeki sert bakışlar değişmedi. "Sana para vermeyen birine hile yapamazsın. *Comprendre?*" Cebinden bir sustalı bıçak çıkarıp açtı. "Şimdi gir başımdan." Etrafında toplanan küçük gruba baktı. "Yoksa küçük aletini kesip facelere veririm."

"Düştürler" diye fısıldadı Reedrek. "Beni hep eğlendirirler. Vücut parçalarını kesmek..." İpğa çıkarken güldü ve oradakilerden ikisi dönüp bize doğru baktı.

Tartışmanın ortasındaki iki adam, ölümün geldiğini anlamamıştı.

"Sana defolup gitmeni söyledim!" diye bağırды uyuşturucu satıcısı, ufak tefek olana.

Adam gerilemek yerine homurdandı ve ceketinden et bıçağına benzer bir şey çıkardı. Aniden, uyuşturucu satıcısı adamın kolunu yakalayıp yukarı doğru itti. Sonra kendi bıçağını adamın karnına sapladı.

"Lanet olasıca keşler, hiç dinlemezler!"

Yaralı adam başkılıkla gözlerini iri iri açarak öne eğildi. Reedrek ve ben, izleyenlerin arasına daldık.

"Bununla biz ilgileniriz" dedim izleyenlere dönerek.

"Sen de kimdin be adam?" diye sordu uyuşturucu satıcısı. Beni baştan aşağı süzerken parmakları bıçağın kabzasında dolayıyordu. "Yorgun bir polise filan benzemiyorsun" dedi gülerек.

"Hayır, değilim."

Silahını kaldırdı. "O hâlde çekil ayaklarının altından." Cesaret gösterisinin altındaki korkunun kokusunu alabiliyordum. Kıpırdamadığımda, bıçağı daha sıkı tuttu ve bir an tereddüt ettikten sonra göğsüme doğru savurdu. Kesikten kan süzöldü ve beyaz gömleğimi boyadı. Darbeden kolaylıkla kurtulabiliyordum elbette ama ölümsüz yaşamla lanetlenmiş ölüm arasındaki dürtü beni hareketsiz bırakmıştı. Bazı açılardan, babama itiraf etmek istediğimden daha fazla benziyordum. Savaşmaları benim de hoşuma gidiyordu.

Bir parmağımı akan kana sürdüm ve emerek temizlemek için ağzıma götürdüm. "Lanet olsun. Bak ne yaptın. Yeni gömleğimi mahvettin." Reedrek'in güldüğünü duydum ama gözlerimi sıradaki yemeğimden ayırmadım. Uyuşturucu satıcısının izleyemeyeceği kadar hızlı bir hareketle, bıçağı elinden kaptım ve elli fit ötedeki nehre attı.

"Sen ne..."

Boğazını saran elim, cümlesini tamamlamasına izin vermedi. Hem Reedrek hem de ben, dövüşü izlemek için toplanmış insanlara bak-
tık; zihinlerini yatıştırıp unutkanlık etkisi yarattık ve sonunda kendi
içleriyle ilgilenmek için uzaklaşmaya başladılar.

"Gitme zamanı" dedim ve saklırganı boynundan tutarak tünellere
doğru yönlendirdim. Sadece ilgimi çekmesine yetecek kadar hareket
etmesine izin veriyordum. Reedrek de neredeyse ölmüş keçi ayağın-
dan sürükleyerek geliyordu.

Karanlık tünellerde, meraklı gözlerden uzakta, çaresiz yemeğimi
usturmadan önce bir çılgılık atmasına izin verdim. Ölüm en azından
sessiz ve huzurluydu.

İkimiz de kandan sarhoş olana kadar gece yarısına değin avlandık.
Başım dönüyordu. Uykuya ihtiyacım vardı ama ondan daha çok
istediğim şey seksti. Bütün vücudum Eleanor'u istiyordu; tenimin
altında dolayan muazzam enerjiyi ancak o anlardı. Zihnimi yatıştır-
tı, bu huzursuz gücün bir kısmını kendi içine alırdı. Sonra ölüm ve
hostlak oyunu oynardı. Ama bunlar, babamdan gizlemek zorunda
olduğum düşüncelerdi.

Reedrek kan oburluğumuz yüzünden gerçekten sendelemeye baş-
lamıştı. Boş sokaklarda ve meydanlarda, o küçümsediği sarhoş İr-
landalılar gibi kol kola dolaşıyorduk; Reedrek uyumak istiyordu ve
ben şehvetten yanı yanına delirmiştim. Koloni Mezarlığı'na yakın bir
yerde, bir süre için olsa bile dinlenmemiz gerektiğine karar verdik.
Dinlenme yeri olarak bir türbe bulmaya karar verdik.

İki kişiyi ağırlayabilecek süslü bir türbede karar kılmaştık ki tat-
lı bir duman kokusu burnuma geldi ve kısık sesler, arkasından da
oksürüklü bir kahkaha duydum. Reedrek, eline dört as gelmiş bir
oyuncu gibi sırttı. Henüz gecesi sona ermemişti. Önümüzdeki şaş-
kın yüzlere bakılırsa, mezarların arasından çıkışımızı havada beliren
hayaletler gibi algılamışlardı.

Figenlik çağındaki sekiz şaşkın genç bize sessizce baktı.

Sonra kontrolsüzce gülmeye başladılar. Öne uzanıp çocuklardan
birinin elindeki sigarayı ya da Jack'in deyimiyse, otu kaptığımda,

kahkahalar dindi.

"Bu şeyi içmenin sizi aptal edeceğini bilmiyor musunuz?" dedim babacan bir gülümsemeyle.

"Hayır" dedi çocuklardan biri. "Yapacağı en kötü şey, seni acıktırır. Haydi, ahbap, sen de dene."

"Acıktırmak?" diye tekrarladı Reedrek, gülümsemesini zorlukla bastırarak. "Söylesenize, içinde ne var?"

"Vay canına, siz gerçekten yaşlısınız." Yine güldüler. "Ot içmek seni acıktırır; miden guruldar. Anladınız mı?"

"O zaman bize bu otu vermek sizin için büyük bir talihsizlik olur."

"Neden? Siz ihtiyarlar en azından Denny'nin yerinde birkaç krep yiyebilirsiniz."

"Çünkü onlar vampir" dedi bir ses, çemberin diğer tarafından.

Bir anlık sessizlikten sonra konuşanın dışındaki bütün gençler daha da kontrolsüz bir şekilde gülmeye başladı. Çocuklardan biri öyle gülüyordu ki nefesi kesilmiş bir hâlde arkasındaki mezar taşına devrildi.

"Vampirler; evet, doğru."

Konuşan çocuk ayağa kalktı ama o bile gülümsüyordu. Onu tanımam bir-iki saniyemi aldı; Kulüp Dokuz'dan çıkarken Jack'i izleyen çocuktu bu. Adının Worm olduğunu hatırladım.

"Korkarım arkadaşınız Worm haklı. Onu dinlemelisiniz" dedim.

Reedrek sarhoş bir şovmen gibi eğildi. "Kötü vampir hizmetinizde."

Yine güldüler.

Worm yaklaştı. "Adımı biliyorsun" dedi bana hayranlıkla bakarak. "Bu çok güzel."

Sigaryayı ona verdim. "Evet. Ve Jack burada olmadığına göre, en azından bu gecelik, Koloni Mezarlığı'nın sana ve arkadaşlarına uygun bir yer olmadığını söyleyebilirim."

Çocuklardan üçü gülmekten yere yuvarlandı. "Siz gerçekten aklı-

nizi kaçırmışsınız" dedi biri diğerlerini daha da güldürerek.

Reedrek bütün dikkatini çocuklara çevirdi. Zihniyle çocukların düşüncelerini taradığını hissedebiliyordum.

İlimi cebime sokup katlanmış banknotlardan bir tomar çıkardım. Reedrek iştahını sergilemeden önce bir şeyler yapmak zorundaydım. Tartışamayacak bir hâlde bir türbenin duvarına yaslandı ve Wern'e parayı verişimi izledi. "Arkadaşlarını buradan götür" dedim, zihnine müdahale ederek.

"Ama kalmak istiyorum" diye homurdandı Reedrek'e bakarak. Bir vampirin yanındayken kesinlikle yapılmaması gereken bir şeydi bu.

"Kalamayacak kadar açsınız. Denny'nin yerine hemen gitmezseniz açlıktan öleceksiniz."

Bu ölümlülerin zihinlerine yerleştirdiğim türden bir açlığı daha önce tadıp tatmadıklarını bilmiyordum. Ben kesinlikle tatmıştım; bir vücudun hayatta kalma ihtiyacı. Benim durumumda, bu kan kokusuna duyulan açlıktı. Ama şimdi açlığım yatışmıştı ve Reedrek'in de aynı durumda olmasını umuyordum. Ancak bu çocukları sırf revk için öldürebilirdi.

"Gidini!" diye emrettim ve çocuklar tek tek ayağa kalkıp kahkahalar arasında karanlığa yürüdüler.

Reedrek bana döndü. "Tam tahmin ettiğim gibi. Neden çaresizlikle yardım ediyorsun ki? Sonuçta her gün ölüyorlar zaten."

"Açıkçası, çok yorgunum ve tika basa doyudum" diye yalan söyledim. "Artık mezarlık sessizleştiğine göre, uykuya ihtiyacım var."

Hâlâ ayakta sallanan Reedrek, bir aile türbesini örten 3 metrelik beton kapağı kaldırmakta pek yardımcı olamadı. Diğer yandan ben, iktisem sokak boyunca sıralanmış arabaları güzel bir yığına çevirebilecek kadar güçlü olduğumu hissediyordum.

Hiçbir şekilde uyuyabileceğimi sanmıyordum.

Reedrek uzun zaman önce ölmüş diğerlerinin tozlu kemiklerinin yanına uzandı. Başını koyar koymaz da uykuya daldı. Onu öyle çaresiz ve savunmasız durumda görmek nefretimi geri getirdi.

Onu o anda öldürmem ve kendi ellerimle cehenneme götürmem gerektiğini düşündüm. Ama önce Eleanor'u son kez görmeliydim. Reedrek ertesi gün beni öldürürse, en azından son bir muhtemem gece geçirmiş olurum. Ama yapabileceğim en iyi şey, güneş ışığının onu hazırlıksız yakalamasını umarak mezarı açık bırakmaktır. Şçvetim yeniden coşarken beton kapaga dokunmamaya karar verdim ve sevimsiz babamı yıldızların altında uyur hâlde bıraktım. Ardından kaldırımın üzerinden uçarcasına Eleanor'un evine yöneldim.

* * *

Eleanor'un yatağının yanındaki koltuğa oturduğumda, yalnız olduğu için sevinmişim. O gece yeterince ölüme yol açmışım. Şimdi farklı türde bir egzersize ihtiyacım vardı. Ayrıca Eleanor'un müşterilerini öldürmek, işine zarar verirdi. Bu, anlaşmamızın bir parçası değildi. Vücudumdan öyle bir sıcaklık yayılıyordu ki onu uyandıracığından emindim. Uykusunda iç çekti ve örtüleri üzerinden atarak, vücudunu gözlerimin önüne serdi. Üzerinde uzun kollu bir erkek gömleği olmasına şapırdım. Onun mesleğindeki bir kadının çıplak uyuyacağını düşünürdüm. Sonra, daha da şapırtıcı ve memnun edici bir şekilde, gömleğin bana ait olduğunu fark ettim. Şanslı gömleğim. Sorun değildi; birandan çıplak kalacaktı zaten.

Onu uyandırma düşüncesiyle koltuktan kalkarken Eleanor irkildi ve odanın karşı tarafından ona dokunmuşum gibi doğrulup oturdu. Belki de vücudum onun düşünceleriyle dolu olduğundan, ben farkında olmadan zihnim ona seslenmişti.

"Kim var orada?" diye sordu. Sonra sol eliyle örtüleri çıplak bacaklarının üzerine çekti. Uyku mahmuru bir hâldeki savunmasızlığı isteğimi daha da artırdı.

Tahmin ettin zaten, diye fısıldadım zihnimden, öyle değil mi?

"William?" diye karşılık verdi. Sonra ışığı yaktı. Eleanor beni görünce korkuyla yutkundu. "Ne... sana ne oldu?" Gerçekten korkmuş gibiydi. Daima iyi bir aktris olmasına rağmen bu hâli gerçek görünüyordu.

Ayaklarımı yerden ayırmamaya dikkat ederek ona yaklaştım. Yatağı oturdum. Kollarıma gelmek yerine şaşkın gözlerle bakarak benden uzaklaştı. "Çok farklı görünüyorsun... ve bu kan..." Boş elini göğsüme doğru salladı.

"Öyle mi? Farklı mı görünüyorum?" Bazen, işe yarayabilecek bir yansımaya sahip olmadığımından bunu anlayamıyordum. Ama şimdi farklı hissettiğimi biliyordum. Damarlarım sıcak kaslarımdan altında dans ediyor, kontrolüm bıçak sırtında ilerliyordu.

"Gözlerin, onlar..." Bakışlarını kaçırdı.

Çenesini tutmak için elimi uzattığımda, tırnaklarımdan arasında kan olduğunu fark ettim. Temizlenerek saygın görünmeye zamanı olmamıştı. Neye benzediğimi ya da nasıl koktuğumu bilmem mümkün değildi. Duyularım yeni kanın tadı ve kokusuyla dolmuştu, şimdikiye aklımdaki tek şey seksti.

Hemen, diye uludu bedenim.

"Buraya oynamaya geldim" dedim, parmaklarımı saçlarına daldırırken.

Çekingen bir tavırla elini benimkinin üzerine koydu ama huzursuz görünüyordu. Belki de görünüşüm oyunumuzu fazla gerçekçi kılıyordu. "Bir banyo yapsana. Şu göğsündeki yarayla da ilgilen..."

Geri çekilip pardösümü üzerimden attım. "Buna zaman yok, kızı." *Hemen, hemen, hemen!* "Yakında güneş doğacak." Çabucak soyunmuştum. Üzerindeki gömleği dişlerimle parçaladım.

Kıne girdiğimde bir çılgılık attı. Tırnaklarını ateş gibi tenime batır-
dı ama karşı koyduğumu neredeyse fark etmedim bile. Bana aitti ve
onu istediğim gibi düzebilirdim ama gidiş gelişlerimde hiçbir neza-
ket yoktu. Yine çılgılık attı ve iki dakika içinde sarsılarak boşaldım;
ancak içinde hâlâ sertliğimi koruyordum.

Onu altımdaki çarşafıma mahladım. Artık mücadeleden vazgeç-
mişti. Kalbi deli gibi atıyordu. Sonunda kıpırdandı.

"İzin ver" dedi, ben dönene kadar ağırlığımı itererek. İçinden çık-
madan onu da beraberimde sürükledim. Ellerimi karnından gö-

güslerine uzatırken yılan dövmesini kuyruğundan burnuna kadar okşadım. Sonra parmaklarımı kalçalarına geçirip onu aşağı çektim. Gülümsemeden önce yüzünü buruşturdu. Sınırlayıcı tutuşundan kurtularak kendi ritmini buldu ve çok geçmeden ikimiz de bir kan daha zirveye yaklaşmaya başladık. Ellerini omuzlarıma yapıştırarak, sırtını uzun süre geren, sarsıcı bir orgazma ulaştı ve hemen arkasından bir kez daha boşaldım.

"Tenin ateş gibi" dedi üzerimden kalkarken.

Tavandaki süslemelere baktım. *Kan, ölüm. İste beni buyum.* Bu kelimeler onun kulaklarına uygun değildi. Ama vücudu, sıcak tenimden onun kiye geçen gerçeği hissederek gerilmişti. Bir dırseğimin üzerinde doğrularak ona baktım. "İlginç bir akşam geçirdim" dedim.

"Bunu görebiliyorum" dedi bir parmağını çoktan iyileştirmeye başlamış göğsümde gezdirerek.

Detayları bilmek istemediğinden kesinlikle emindim. Dikkatini dağıtmak için elimi karnından aşağı kaydırıp parmaklarımı bacaklarının arasına soktum. Bacaklarının arasındaki ıslaklığı okşarken itiraf ettim. "Sanırım seni özledim."

"San... ne?" İç çıktı ve bacaklarını aralayarak beni daha fazla kabul etti.

Parmaklarımı iyice soktum ve kendi elimi izlemek için aşağı baktım. Hissettiğim ıslaklığın kan olduğunu o zaman anladım. Bacakları kıpkırmızı olmuştu. Bir şey içimi kavurdu. "Seni yaralamışım" dedim, bakışlarını tatlı kırmızılıktan ayıramadan.

Yavaşça doğrulup oturdu ve bakışlarını izledi. "Evet" diye cevap verdi, kendini tekrar yatağa bırakırken. "Bununla ilgilenme şimdi." Kalçalarını elime bastırdı.

"O zaman iyileştireyim" dedim. Cevap vermesini beklemeden kalçalarından tutup havaya kaldırdım ve dilimi kana yapıştırdım. Kanda hem onun hem de benim tadımız vardı. Belki de aşırı doyduğum için kan boşalmıştım. Her ne olursa, çok geçmeden inlemeye başladı. Normal zamanlarda bu tehlikeli bir zaman olabilirdi; insan kanına susamışken böyle bir durumda kendini tutamazdım. Ama

bu gece doymuştum ve yalayıp içtiğim kan, on iki porsiyon yemekten sonra yeneni tatlı gibiydi. Bundan zevk aldığı belliydi çünkü bir kez daha sertçe boşaldı.

Sonrasında onu banyoya götürdüm ve kısa bir süre birlikte suda yaptık. Hâlâ bana karşı temkinliydi ama vücudumdaki kanı veya terleri yıkamaktan çekinecek kadar değil. Becerikli parmaklarıyla saçlarımı yıkarken onunla tekrar birleşmeyi düşünmeye başlamıştım. Tam o anda birinin varlığına hissettim.

Hemen durulandım ve Eleanor'un uzattığı havluyu aldım. Ama beni kurulamasına izin vermek yerine, pencereye gidip dışarı baktım. Gün doğumuna bir saatten az kaldığını hissedebiliyordum. Rahim aklıma geldi ve onu güneşin altında yanıp kül olurken hayal ettim. Eğer evrende biraz merhamet varsa, acı verici bir şekilde getirip giderdi ve alt olduğu cehennemi boylardı. Ama bir anda bütün vücudum ürperdi. Kötülüğü yakındaydı ve boğuyordu. Yan bahçedeki çalılara baktım ve onu demir parmaklıklara yaslanmış hâlde gördüm. Beni bekliyordu.

Reedrek.

Pantolonumu ayağıma geçirip onunla yüzleşmek için dışarı çıkmaya hazırlandım. Aniden alt katta ön kapının vurulduğunu duydum.

"Hayır!" diye bağırdım. Reedrek'in içeri girmesini engellemeye çalışırken, Eleanor'un kilitli yatak odası kapısını tutup açtım. Kapı menteçelerinden söküldü. Hemen bir kenara fırlatıp merdiveni üç adım adımda indim. Eleanor'un kızlarından biri uykulu bir hâlde kapıyı açmadan önce oraya ulaşmalıydım.

"Sakin kapıyı açma!" diye emrettim.

Kız elini hemen yanına indirdi. Kapı tekrar vuruldu; bu kez daha güçlüydü. Adının Tami olduğunu hatırladığım kız önce bana, sonra ona kate baktı. Bakışlarını izlediğimde, saten yatak örtülerinden birine sarılmış hâlde merdiven sahanlığında duran Eleanor'u gördüm. Reedrek'i ondan uzak tutmaya çalışmanın bir yararı olmayacaktı artık. Şehvetimin silahını düşürmesine izin vermiştim. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim?

"Geri çekil" dedim ve Tami'nin kaptırı açmasına izin vermeden onu itip kendim açtım.

Reedrek gülümsedi.

Eleanor'a döndüm ve en etkileyici hâlimle konuştum. "Bu adam asla bu eve davet edilmeyecek. Anlaşıldı mı?" Eleanor ve Tami başlarıyla onayladılar. "Diğer herkesi uyarın."

"Sevgili William, tam yine dost olmaya başladığımızı düşünürken şu yaptıklarına bak. Beni güvenliğimi hiç umursamadan açıkta bırakmışın. Östelik beni oyuncaklarıyla bile tanıştırmıyorsun."

"Biz *asla* dost olmadık."

Gülümsemesi ve kibar tavrı silindi. Açıklıktan uzanıp beni dışarı çekti. Hareketi yüzünden teninden yükselen dumanın kokusunu algıladım. Davetsizce bir eşikten geçtiği için yanıyordu.

"Evde kalın!" diye bağırdım, Reedrek'le mücadele ederken Eleanor'a dönerek. Birlikte havaya yükselirken o kendi unsurunu kullanıyorsa, ben de öfkeme sarılıyordum. Amacıma uygun davranmak yerine, havaya yükselmemiz Reedrek'in yararına oldu. Beni yalnızca ve üstüm çıplak hâlde karanlığa sürükledi ve düşünebildiğim tek şey, benimle işini bitirdikten sonra Eleanor'a neler yapabileceğiydi.

Jack

Göçkapaklarıma bir ışık hüzmeleri çarpınca kolumu yüzüme kapadım. "Hey!" diye itiraz ettim. Bir gözümü zorlukla açtığımda, beni bu kadar kaba bir şekilde uyandıranın kim olduğunu gördüm. "Olivia. Hangi cehennemdeydin?"

"Sana da merhaba" dedi Olivia. Kollarını Reyha'ya sarılı -dört ayaklı biçiminde olmasına bakılırsa, gündüz saatleriydi- ve onu tabuttan çıkardı. "Dışarı, Lassie" dedi.

Reyha havada kedi gibi döndükten sonra ayaklarının üzerine indi. İniltiiler arasında, bir gece önce Shari'nin dönüşümünü tamamlamaya çalıştığım kanepeye doğru yürüdü.

Reyha başını patilerine koyarak bana baktı. Dikkatini dağıtacak tek şey, William'ın içeri girmesi olabilirdi: öyle bir durumda, bütün dikkatini sahibine odaklardı.

Olivia'nın gözlerinde tuhaf, çılgınca pırıltılar vardı. Reedrek'in etek-i altına girmiş olabileceği aklıma geldi. Ona güvenemeyeceğimi biliyordum -sonuçta en başında da güvenmemiştim- ve iki bin yaşındaki bir Mısırlı mistik saldırı köpeğiyle güçlü bir dişi vampir arasındaki savaşı kimin kazanabileceğini merak ettim. Reyha'yı Olivia'nın üzerine salmak zorunda kalabileceğimi düşünerek ürperttim. *Değersiz Yaradılıklar Savaşırken*. Fox bile bu programı yayınlamazdı.

Olivia, yüzünde "yanıma gel" diyen bir ifadeyle tabuta girdi. Üzerime oturup çıplak göğüsüne masaj yapmaya başladı. "Sanırım tabutun dolu olduğuna göre, seninkini paylaşmamız gerekecek." Bapyla Shari'nin cesedinin bulunduğu tabuta işaret etti. "Yatağında bir sarıncıyı yattığını gördüm. Önemi yok. Baba Ayı'yla Anne Ayı oyunu oynayabilirim. O kim bu arada?"

Göğüs uçlarını pek de nazıkçe denemeyecek şekilde çimdiklerken zorlukla yutkundum. "Adı Shari. Onu dün gece dönüştürmeye çalıştım ama işe yaramadı. Öldü. Gerçekten öldü."

Olivia'nın tavı aniden değişti. Flörtçü gülümsemesi silindi; kırmızı rujlu dudakları gerildi. Yere atladı ve yüksek topuklu yılan derisi çizimlerinin üzerine indi. Tabuta yaklaştı ve bir an kendini toparladıktan sonra kapağı kaldırdı. Shari'nin cesedini ciddi bir yüzle incelerken ona yaklaştım.

Shari'nin cesedi, son gördüğümünden daha iyi görünüyordu; Melaphia'nın müdahalesi sayesinde olmalıydı. İlahileri ve iksirleri biraz iyileştirici etki yapmıştı; elbette ki Shari'yi hayata döndürmeye yetmemişti. Shari'nin cesedinin üzerinde serpilmiş dal parçaları ve tohumlar vardı. Olivia'nın neden onu uyuyan bir vampirle karıştırdığını anlayabiliyordum.

"Ben dün gece uyurken Melaphia onu giydirip cesedine büyüler yapmış. Sanırım birkiler bunun için. Shari'nin cesedinin ele geçirilmesini engelleyeceğini söylemişti."

Olivia lavantaya benzer bir dalı aldı, nazıkçe kokladı ve tekrar yerine bıraktı. "Evet. Melaphia iyi bir kadın. Benim de Shari için yapacağım şeyler var. Onun için kan akıtmalıyım. Ve başka şeyler de. Ayrıca kısa yarım hayatını belgelemeliyim. Daha sonra."

"Belgelemek mi?" diye sordum şaşırarak.

"Boş ver. Başka zaman açıklarım."

İç çektim. "Onu incitmeyi gerçekten istemedim. William'ın söylediği her şeyi yaptım; harfi harfine. Neler olduğunu anlayamıyorum. Melaphia bunun bazen olduğunu söyledi ama daha fazlası olmalı. Dişi vampirleri dönüştürmekle ilgili bir şeyler biliyor musun? Yani, sen de dişi bir vampirsin ve bir şekilde bağarmışsın. Kendi dönüşümümü hatırlamıyorum, bu yüzden merak ediyorum da..."

Olivia parmaklarını dudaklarıma bastırdı. "Kimse kendi dönüşümünü hatırlamaz. Ama soruna cevap olarak, evet. Dişi vampirlerin nasıl dönüştürüldüğü konusunda çok şey biliyorum; kan emiciye dönüştüklerinde yaşadıkları zorlukları da. Bütün seviyelerde belli... zorluklar var. Ama Melaphia haklıydı. Süreçte ters gidebilecek bir sürü şey var ve hiçbirisi şu anda üzerinde düşünmeye değer. Senin elinden geleni yaptığına eminim, bu yüzden sen de düşünme artık."

"Dün gece ruhu bedeninden ayrıldıktan sonra hayalet olarak bana göründü."

"Gerçekten mi?" dedi Olivia gözleri iri iri açılarak. "Ne kadar ıta dışı. Duyarlı olmalısın."

"Ha?"

"Daha düşük hortlaklarla -hayaletler gibi- iletişim kurma gücüne sahip olan bir kan emici."

"Ölü insanlarla ilgili bir kast sistemi varmış gibi konuşuyorsun."

Gülümsemedi. "Var zaten."

"Demek bu uralamada bir hayli yukarıdayız."

"Bu da doğru" dedi Olivia. Ve bu kez gülümsedi. "Biz *crème de la crème* yani kaymağın kaymağı sayılırız."

"Yani Fransızların üstün sınıfı, değil mi?"

"Seninki *crâne brulée*'yi bir kutu Alpo'yla kıyaslamaya benziyor ama evet, öyle bir şey."

"Yaşı Jack McShane'e bir şeyi açıklamak için gece oldukça erken kalkman gerek." Aslında bu konuda kesinlikle cahildim. Hortlakların bir kast sistemi vardı ve biz tepedeydik. Hayaletlerle iletişim kurabilme becerimin bir adı vardı; ölü bir ukala beyaz olmanın ötesinde, aynı zamanda duyarlı olduğum söyleniyordu.

"Biz vampirler, karanlık âlemin yıldızları gibiyiz" dedi Olivia. "Kraliyet sözü de diyebilirsin."

Her gün yeni bir şey öğreniyorsun. Şey, aslında, bunu yakın zamana kadar öğrenmeye başlamamıştım. "Sadece beni neçelendirmeye çalışıyorsun."

"Evet, öyle. Ama bu söylediklerinin daha az gerçek olduğu anlamına gelmez."

"Peki, bu durumda Shari için senin ya da benim yapabileceğimiz bir şey yok mu? Yani, kan dökmenin ve sözünü ettiğin belgelemenin dışında?"

"Keşke olduğunu söyleyebilseydim. Ama Melaphia'nın büyülerini ve müdahaleleri ve benim yapacağım küçük şeyler dışında, yapılabilecek başka bir şey yok."

"Shari kötü bir yerde olduğunu söyledi; karanlık bir yer. Onu yakalamaya çalışan gölgeli, korkunç varlıklar varmış."

"Bu beni endişelendiriyor. Ama Melaphia doğru hareket ettiyse, Shari'nin ele geçirilmesini engelleyecektir. Melaphia'nın yeteneklerinin kaynaklarını tam olarak anlamıyorum ama Shari üzerinde kullandığı yöntemler gerçekten de çok antik ve tanıdığım bazı şeylere benziyor. Druidlerin yöntemleriyle çok ortak noktası var."

"Onlar geceleri ay ışığında çıplak bir hâlde dans edenler değil miydi?"

"Aslında ondan daha karmaşık."

Başım yine ağrımaya başlamıştı; sanki bütün bu bilgilerden patlayacakmış gibi hissediyordum. Zihnim tabuttaki kıza döndü. "Redlock, Shari'nin kanını neredeyse öldürene kadar içti. Bu yüzden

William, Shari'ye bizden biri olmak isteyip istemediğini sordu. O da vampir olmak istediğini söyledi. Bu arada, William nerede? Biliy musun?"

Reedrek adını söylediğim anda Olivia'nın yüzünde tuhaf bir ifa de belirdi. Sanki çok önemli bir şeyi hatırlamış gibiydi. Dönüp Shari'nin yüzüne baktı ve uzanıp saçlarını okşarken ölü kıza bir şeyler mırıldandı. Shari'nin, hiç tanımadığı genç bir kadının ölümü onu derinden etkilemişe benziyordu. Bir süre sonra bana döndü. "İnsanlıktan kan emiciliğe dönüşmek istediye, kendi adına doğru şeyi yaptığına inanabilirsin; öyle olmasa bile." William'ın yeriyile ilgili soruma aldırmadığını zor fark ettim.

"İşi berbat ettiğim hissinden kurtulamıyorum." Dizeklerini dizlerine dayayıp başımı ellerimin arasına aldım. "Sanırım bende bir terslik olmalı."

Ellerinin omuzlarımı yagardığını ve masaj yaptığını hissettim. "Zavallı Jack. Seni teselli edeyim" diye fısıldadı kulağıma. Yüzü benimkine değdiğinde kokusunu aldım. Mağazaların parfüm reyolarındaki tezgâhlarda kadınların yanınıza gelip size *Eau de Evil Dead* sıkırmamalarının bir nedeni olduğunu size söylemeliyim. Olivia, Reedrek'le birlikte olmuştu. Şimdi hiç şüphesiz, onun istediklerini yapıyordu. Bundan sonra her ne olursa, kesinlikle çok dikkatli olmak zorundaydım.

Reyha'nın odanın diğer tarafından hırladığını duydum. Olivia önüme geçip ellerimi ellerine aldı ve kollarını kaldırarak kucaklama oturdu. Avuçlarını tek tek öpüp yanaklarına bastırdıktan sonra, gözlerimin içine baktı. "Sen nasıl bir kuzusun? Seni tatlı, sevgili, masum kuzu."

Masum kelimesini vurgulamıştı. Kadınlar bana birçok şey söylemişti ama inanın, bu yeni bir suçlamaydı. Bununla neyi kastettiğini anlamaya çalıştım -vampire dönüştürme konusundaki başarısızlığım ve genel cehaletim dışında- ama gömleğinin düğmelerini çözme başlamıştı ve bu yüzden, aklımdaki tek şey iri göğüsleriydi. "Hmm-hmm" dedim. "İşte o benim." Reyha'nın kanepenin üzerinden at-

hiyip deri koltuğun altına girdiğini belli belirsiz fark ettim. Artık yüzümü göremiyordum ve onun da beni görmediğini umuyordum.

Olivia beni öyle bir öptü ki oturuyor olmasam yere devrilebilirdim. Uzun, pıhtımsı bir öpücüktrü ve bittiğinde, gömleğinin düğmelerini çözmüş, dantelli göğüslerini yüzüme uzatmıştı. Ben göğüslerinin arasını koklarken parmaklarını saçlarıma daldırdı.

"Melaphia'nın bilgisinden söz etmişken, sırtı ne? Shari'ye yaptığı şeyleri nereden öğrenmiş?"

"Hımm?" Böyle bir anda konuşmamı nasıl bekliyordu ki? Dilim o anda sütyeni açıp göğüslerine ulaşmaya çalışmakla meşguldü. Bana neden bunları... Bana ne soruyordu?

"Melaphia. Bildiklerini nereden öğrenmiş? Voodoo mu? İlahanah'da voodoo bilen çok kişi olduğunu duydum."

"Voodoo. Evet. Voodoo bilir." Voodoo moodoo. O anda ben daha çok, Olivia'nın küçük sütyeninin önden mi, yoksa arkadan mı iliklendiğini öğrenmekle ilgileniyordum.

"William'ın koruyucu gücü oradan mı geliyor? Gece kulübünde oldukça etkileyici bir gösteri yaptı. Reedrek ona elini bile süremedi."

Sütyenin kopçasını buldum -yaşasın!- ve ancak onyıllar süren deneyimle kazanılmış bir beceriyle açtım. Lastik çözülüp gitti ve Olivia'nın boynuna dolandı. Göğüsleri serbest kalınca yüzümü aralarına gömdüm. Tam o anda, yaşlı vampir Reedrek'in kokusu burun deliklerime doldu. Ama abazanlığım kontrolü ele aldı ve kokunun insa ettiği şeyleri bir kenara atarak soruya aldırmadım.

Önceki gece Shari'nin yaptığı gibi kemer tokama uzandığında, birkaç saat önce ve bir dişi vampirle seviştikten sonra olanları hatırladım. "Hey" dedim, yüzümü göğüslerinden geri çekerek, "bunu bir dişi vampirle yaptığım son seferinde, nalları dikti. Ya mesele dönüşümüne süreci değilse? Ya lanetliysem veya dişi vampirleri etkileyen bu tür zehir salgılıyorsam?"

Olivia kemerin tokasını açarken sertçe güldü. "Gülünç olma. İsteceğin bile bana zarar veremezsin."

Bana göre hava hoştu. Bir terslik olursa, onu uyarmadığımı söyleyemezdi. Tam o anda göğüs uçlarından birini ağzuma aldım ve bütün mantıklı düşünceler zihnimden silindi. Vücutlarınsızın arasında kotumun olmadığını ve etek denemeyecek kadar kısa kumaş parçasını kaldırmakta olduğunu fark ettim. Elimi kalçasına uzattığımda altının çıplak olduğunu anladım. Parmaklarımı kalçalarının arasına daldırdım.

"Yani seninle içim bitene kadar" diye tısladı Olivia. Bu yorumda sonra beni acıdan bağartan bir güçle ereksiyonumun üzerine oturdu. Yüzüne bakarken zafer ifadesinin yerini şaşkınlığa bıraktığını gördüm. Araştıran bakışlarını gözlerime dikti ve ellerini koltuğun altına dayadı. Aynı anda yüksek topuklarını yere dayadı. Yüzündeki güven ifadesi geri döndü ve beni tekrar öptü.

Sürtünme yaratmak için belimi kıvrıdım ve işareti algılayarak kucagında kalkıp oturmaya başladı. "Söylesene Jack" diye inledi. "Bana William'ın sırrını söyle. Bilmek zorundayım."

Ellerimi kalçalarına yerleştirip onu kaldırmaya çalıştım ama ayaklarını yere sabitledi ve kontrolü elinden bırakmayı reddederek yerinden kıpırdamadı. Birazdan hareket etmezse, merhamet dilenmeye başlayacaktım ama istediği bu değildi. Hayır, William'ın gücünü öğrenmek istiyordu ve -artan fiziksel ihtiyacıma rağmen anlamayı başlamıştım- bunu Reedrek için öğrenmek istiyordu çünkü onu Reedrek kontrol ediyordu.

Başımı arkaya atıp gözlerini kapadım ve derin bir nefes aldım. William'ın sırlarını Olivia aracılığıyla Reedrek'e vermeyecektim ama beni konuşturmaya çalışmasına da karşı koymayacaktım. Ve bunda büyük bir zevk alacaktım. Kendisini Mata Hari sanıyordu, öyle mi? Bu sorgu seansını kimin yönettiğini yakında öğrenecektik. Gözlerimi açtım ve ona olabildiğince sakin bir şekilde baktım. "Neden söylediğin konusunda hiçbir fikrim yok."

Duyamak istediği şey bu değildi. Yine kalkıp oturdu. "Yalan söylüyorsun." Yüzü kızarmaya başlamıştı ve bu, az önce beslenmemiş bir vampir için çok sıra dışı bir durumdu. Jack'e bir puan!

Yine içlememeye çalıştım. Taş gibi sertleşmişim; o kadar ki üzerime oturduğu her seferinde teslim olmamak için kendimi zor tutuyordum. Bağırarak istiyordum ama ona bu tatmini veremezdim. Yine üzerime otururken bir şey söylemedim.

"William'i neden koruyorsun?" Kontrolünü kaybetmeye başladığının farkındaydım ve bu sadece cinsel açıdan değildi. Başka bir şey daha vardı. "Bütün bu yıllar boyunca sana nasıl davrandığına bir bakšana. Sana gücünle ilgili bilgi vermedi; bir vampir olarak dostlarla ilgili görkemli gerçekleri senden gizledi. Sahip olabileceğin büyüklüğü anlamayı engelledi. Sadece karanlık kısmı paylaştı. Bu utanç verici. Ve sen hâlâ ona hizmet ediyorsun. Aptalın tekisin!"

O anda bir şey hatırladım. William, beni Olivia'yla sevişmemem konusunda uyarıyordu. Ama Shari'yle seks yapmam gerektiğini söylemişti. Neden? Shari'yi dönüştürmek ona gerçekten güç verecek ve beni de güçlendirecek miydi? Yoksa nederi Shari'nin bana bilgi veremeyecek olması mıydı? Oysa Olivia verebilirdi.

Olivia bir kez daha kalkıp otururken dişlerimi sıkıttım. "Asıl sadık olan gereken kişi Reedrek" dedi. "William değil, seni asıl düşünen o."

"Reedrek sana böyle mi söyledi? Buraya gelip William'in sırlarını sana anlatmam için beni düzmeni mi söyledi? Bana vampir olmak konusunda ders vermeni mi söyledi?" Bacaklarını gererek tekrar kalkmayı denedi ama onu omuzlarından tuttum ve kontrolün kimde olduğunu gösterdim. Kötü Jack geri dönmüştü.

Gülerken sesinde öyle bir ton vardı ki tüylerim ürperdi. "Beni büyülemeye çalıştı, evet. Bunu denedi. Ama ben daha güçlüyüm. Senden de güçlüyüm, sersem."

"Ah, öyle mi?" Ellerimi omuzlarından çekip kollarımı bacaklarının altına soktum ve ayaklarını yerdan kestim. Onu kaldırıp, yüzümü barıştıran bir güçle kucagıma vardım. "Bunu göreceğiz."

Sırtımı koltuk el verdiğince geri itip ileriye kaydım ve bacaklarını yukarı kaldırıp dizlerini koltuğun sırtlığının üzerinden aşındım. Elleri koltuktan kurtuldu ve kolları iki yana savruldu. Sonra kollarımı kaskaç gibi beline doladım.

"Bana... William'ın... yerini... söyle!" diye bağırdım, her kelime de vücudunu yukarı aşağı sertçe kaldırıp indirirken. Pozisyon kadınlığını daralttığından, neredeyse aklımı kaçırmak üzereydim.

"Cehenneme git!"

"Önce sen!"

Bir çılgılık attı. Bunun acıdan mı, yoksa zevkten mi kaynaklandığını umursayacak durumda değildim; benimle oynamaya çalışmasının cezası buydu. Ayrıca amacı gücümü tüketmekti ve şimdi kendini zor bir durumda bulmuştu.

Kontrolünü yeniden sağlamak için ellerini savurdu ama bunun yerine, sadece kalçalarının dış kısmına vurabildi. Bacaklarıyla hareketlerini engellemeye çalışıyordu ama bacaklarını koltuktan ayırıp göğsümle omuzlarımmun arasına sıkıştırdım. Giderek zayıflıyordu.

"Bana neler oluyor?" diye fısıldadı. "Böyle olmaması gerekiyordu. Bir tenslik var."

Yayıp sallar gibi onu hâlâ yukarı aşağı hareket ettirirken yüzüne baktım. Gözleri camlaşmış, yüzü gevşemişti. Bayılmak üzereydi. Kasları -aletimi saranlar dışında- gevşemişti. Bu da mı ölecekti? Lanet olsun, kendi gücümü tanımıyordum. Artık işleri toparlama zamanıydı. Kendimi bırakırken Olivia'nın vücudunun titrediğini ve kadınlığındaki bütün kasların zonkladığını hissettim. Kalan gücüyle yine bir çılgılık attı ve ben de homurdanarak içine boşaldım.

Gözlerinde dehşet ifadesi belirirken içlerinde Reedrek'in yansımasını gördüm. Yüzünü değil, varlığını. Sanki Olivia'nın orgazmı onun savunmasını yıkmış ve gerçek zihni çözölmeye başlamıştı. Burada, Olivia'nın zihninden bir şekilde bizi dinlemişti. Hâlâ gözlerine bakarken Reedrek'in kontrolünden sıyrılıp kendine geldiği anı hissetmiştim.

Belini bırakmadan önce birkaç saniye soluklanmak için bekledim. Kendini geriye bıraktı ve başının yere çarpmasını engellemek için öne atılmak zorunda kaldım. Onu tutarak ayağa kalktım; kendi başına ayakta durup duramayacağını bilmiyordum.

Biraz sonra gözkapakları titreşti ve gözleri netleşmeye başladı. Kol-

larında kıvranınca onu serbest bıraktım. Eteği aşağı indi ama üzeri ve ayakları hâlâ çıplaktı. Gücünü ve düşüncelerini toparlıyor gibiydi.

Bir kadınla vahşice ilk kez seviştikten sonra daima kendinizi biraz tuhaf hissedersiniz ama bu çok başkaydı. Az önce yaptığımız karşılaşma, cehennemden çıkmış güreşçilerin hiç sınır tanımadıkları ölümüne bir maç gibiydi. Başka bir vampirle sevişmek böyle mi oluyordu? Her seferinde? Harika!

Olivia ani bir esintide titreyen mum alevi gibi ayaklarının üzerinde sallanırken sessizlik devam etti. Dengesini bulmasına yardım etmek için uzandım ve gerilimi dağıtmak için bir şey söyleme ihtiyacı duydum. Hassas bir an olduğu ve ben de erkek olduğum için, tamamen uygunsuz bir şey seçtim.

"Ah, senin için de benim için olduğu kadar iyi miydi?"

Dizlerinin bağı çözülmüş biri için oldukça hızlıydı. Kolunu geri çekti ve yüzüme olanca gücüyle bir tokat indirerek beni geriye savurdu. Kotum hâlâ ayak bileklerimde olduğundan, düzgün bir şekilde düşemedim. Ahşap bir sandalyeye çarparak, ayaklarım havalanacak şekilde kırımın üzerine oturdum.

"Nesin sen ve az önce bana ne yaptın?" diye bağırdı Olivia.

"Neden söz ediyorsun sen?" Elimi acıyan yanağıma koydum. "Ve... *off*!"

Yüzü öfkeyle gerildi. "Sende bir terslik var; ciddi bir terslik."

"Bende mi?" Doğrulup oturdum ve kotumu giymeye çalıştım. "Ya sen? Bütün bu süre boyunca Reedrek'e kanallık yapıyordun." Bunun anlamı kafama balyoz gibi indi. "İğrenç!"

"Pekala, belki öyleydi." Olivia hâlâ boynuna asılı duran sütyenini aşağı çekip kopçasını ilikledti. "Ama şimdi daha iyiyim. Bilmek istedim, neden bu kadar bitkinim?"

"Ne?"

Olivia gömleğinin düğmelerini iliklerken gözlerini devirdi. "Beni zavıflattın, serseri! Senin gücünü çekebilmem gerekiyordu. Ama bunun yerine dağıldım... başım döndü."

"Özgünüm."

Beni öldürecekmiş gibi baktı. "Elbette özgünsün."

"Kasıtlı olarak yapmadım. Gerçekten."

Olivia saçlarını düzeltti ve gözlerini kısarak baktı. "Dün gece Shari'yle sevişirken tam olarak ne oldu? Tam olarak hangi noktada zayıf düşmeye başladın?"

Birden korkunç bir şey anlamaya başladım. "Sa-sanırım.... senin zayıflamaya başladığın noktada."

Olivia uzunca bir an beni inceledi. "Şimdi kendini nasıl hissediyorsun, Jack? İyi bir seksten sonra tamamen rahatlayıp gevşemiş gibi mi?"

Kaslarımı esnettim. "Kendimi harika hissediyorum. Gerçekten harika." Aslında, güçlü hissediyordum. Superman gibi. Göğüslerine bakarken giysilerinin altını görebileceğimi hissediyordum. "Tek seferde yüksek binaların üzerinden atlayabileceğim gibi."

"Lanet olsun." Olivia kollarını kavuşturdu ve bana yeni bir vampir türüymüşüm gibi baktı. "Cinselliğin vampirlik üzerindeki etkilerini incelediğim bütün bu yıllar boyunca, senin gibi bir şey hiç görmemiştim."

Şey, belki gerçekten de yeni bir vampir türüydüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Senden gücünü çekemedim; sen neredeyse benim gücümün tamamını aldın. Şimdi bile her an bayılacakmışım gibi geliyor."

"Beslenmen gerek. Sana biraz kan getireyim. William acil durumlar için laboratuvarıda kan bulundurur. Gücünün birazını geri kazanmana yardım eder." Barın altındaki küçük buzdolabına gidip insan kanını buldum ve bir torbayı bardağa doldurdum. Olivia yavaşça bara yaklaşıp yaslandı. Kani aldı ve ilk yudumunda neredeyse boğuluyordu.

"Yavaş. Küçük yudumlarla. Serttir" dedim. Kadehi boşaltmasını bekledim ve bir tane daha doldurdum. Ruh hâlinin düzelmesi için iki kadehten fazlası gerekti. "Olivia" diye başladım, ona bu soruyu sormaktan nefret ederek. Ama bilmem gerekiyordu. "Dün gece

Shari'yi ben mi öldürdüm?"

Olivia barın cilalı mermer yüzeyine bakarken uzun zaman önce hissettği yansımaları arar gibiydi. "Neredeyse kesinlikle" dedi. "Bir daha dışı bir vampir dönüştürmeye kalkışmayacağına bana söz ver."

"Elbette." Dirseklerini bara dayadım. Acımı viskide boğmak istememe rağmen aklım başımda olmalıydı. Dünya etrafında hızla dönüyordu. Shari'yi düşünmek istemiyordum. Scarlett O'Hara gibi yapacak ve onu başka bir gün düşünecektim. William gitmişti ve Olivia'ya güvenip güvenemeyeceğimi artık bilmiyordum. Şimdi düğün düşünüyor gibiydi ama belki de Reedrek onu tekrar kontrol altına alabilirdi. Bu gece ilk geldiğinde, Shari'yle ilgili gerçekten endişeleniyor gibi görünüyordu ve normal davranıyordu. Sonra değişti. Ona bir daha sırtımı dönemezdim.

Her şey çok kafa karıştırıcı görünüyordu. William'a da artık güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Belki de Olivia, Reedrek'in tarafına geçmem gerektiğini söylerken haklıydı. Her şey çok daha basit olabilirdi. Neden kötülüğe teslim olmuyordum ki? Bunu önerdiğinde Olivia'nın Reedrek'in etkisi altında olduğunu biliyordum ama yine de kötü bir fikir olmayabilirdi.

Olivia hâlâ bara dayadığı eliyle kendini destekliyordu. "Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordum.

"Fvet. Bir şekilde."

"Güzel. Şimdi... William nerede?"

Olivia gözlerime bakamıyordu. "Reedrek'in yanında."

"Ne? Nasıl?"

"Reedrek beni tutuyordu. William beni serbest bırakması karşılığında teslim oldu. Bana buraya dönmemi söyledi."

"Lanet olsun! Beni oraya geri götürebilir misin?"

Olivia başını iki yana salladı. "O lanet olasıca tünellerde kafam karıştı. Bu partlar altında, istemediği sürece Reedrek'i asla bulamam. Jack, şimdi ne halt edeceğiz?"

"Sen hiçbir şey yapmayacaksın. Bu hâlde Reedrek'in peşine dü-

semezsin. Seni öldürür. Burada kalıyorsun." Burada kalmasını istememin diğer nedeninin, ona güvenemeyeceğim gerçeği olduğunu söylemedim. Bir şeyleri net bir şekilde düşünene kadar bunu yapamazdım; belki sonrasında da.

"Canı cehenneme! William'ın peşinden gidiyorsan, ben de seninle geliyorum." Kadehini bara vurarak bıraktı ve çenesini kaldırdı.

"Hasta bir vampirle hemşirecilik oynamıyorum. Dışarı çıkmam. Dinlenmek zorundasın ve belki... belki güneş battığında seni çıkarırım." Olivia itiraz edecek oldu ama barın etrafından dolaşp onu tekrar kucığıma aldım. Tüy kadar hafifti. Bir parmağımla onu başının üzerine kaldırabilirdim. Onu tabutuma taşıyıp yatırdım.

"Jack, bunu yapamazsın!"

Reyha deri koltuğun altından çıktı. Kuyruğunu sallıyordu ve dilini sarkıtmıştı.

Olivia'yı minderlere basturdum, kapağı kapadım ve kilitledim. Kırdan boğuk küfürlerini duyabiliyordum. "Çıkar beni buradan, ıssızlık piç! Shari'yi hazırlamam gerek!"

"Dinlendikten sonra da bunu yapabilirsin. Bir yere gittiği yok."

"Lanet olsun, Jack!"

"İyi geceler. Gerçekten iyi bir arkadaş oldun."

Çizmelerimi ayaklarıma geçirdim ve Reyha'yı kapıdan çıkardım. "Melaphia'nın yanına git, kızım." Reyha elimi yaladı ve söylediğini yaptı.

Tünellerin kapısına yürüyüp açtım ve nereye gittiğimi bilmeden veya umursamadan daldım. Genel olarak garajın bulunduğu tarafa yöneldim. Tanıdık çevrelerin rahatlığını istiyordum; tabii bir duş ve parçalanmamış bir gömlek de. Eğer acele etmezsem, oraya ulaşımda hava kararmış olabilirdi. Şu anki ruh hâlimde olmasam, belki güneşe çıkar ve ılgın beni Noel ağacı gibi aydınlatmasına izin verirdim.

İlk cadde mazgalında duraksadım ve yukarıdaki yaşayan insanların dünyasına baktım. Yan tarafta durur ve ıpk hüzmelerinden sakı-

benim, belki kaldırımın bir parçasına, ayakları ve ipe giderken geçen insanların gölgelerini görebilirdim. Yine onlardan biri olmayı nasıl hayırdım.

Ama işte buradaydım; Jack McShane: Kan emici, vampir olmak isteyen dişilerin katili, her yerdeki bütün gerçek gece hanımlarının korkulu rüyası. Tam bir kadın katili. Başımı eğerek Connie'yi düğündüm. İçimi derin bir özlem doldurdu. O benim siyah saçlı Latin güzeliydi. En azından onun atan bir kalbi vardı, dolayısıyla öldüremedim. Şey, öldürebilirdim ama öldürmezdim. Onun saçının bir teline bile zarar vermezdim.

Meşe ağaçlarından birinden süzülen bir sonbahar yaprağı, mazgala takılarak bir an durdu ve sonra demir parmaklıkların arasından aşağı indi. Görünmez bir elin uzattığı hediye gibi bana doğru geldi. Alın rengi güzelliğine uzanırken mazgaldan süzülen güneş ışığını tuttum. Etim yanmaya başladı ve parmaklarıma geri çekip acıyı hafifletmek için ağızma soktum.

Yaprağa bakarken tuttuğum yerden parlamaya başladı. Yere indiğinde alev almıştı. Connie'ye asla sahip olamayacağımı o zaman anladım. Onun canlı kalbini kazanmayı başarsam bile, şimdi onu sevdiğimi bildiğim gibi beni sevmeye bile, benim "sonsuzluk dek birlikte" versiyonum -onu vampire dönüştürmek- Shari'yi ve neredeyse Olivia'yi öldürdüğü gibi onu da öldürürdü.

Yaprığın yanışını izlerken sonunda geride ince bir dumandan başka bir şey kalmadı ve o da havaya yükselip mazgaldan süzülerek, caddelerin güneşli dünyasında gözden kayboldu. Ben de ait olduğum gölgelere geri çekildim.

The first part of the chapter discusses the importance of understanding the underlying structure of the data. This is particularly true for time series data, where the temporal relationship between observations is crucial. The second part of the chapter focuses on the various methods used to analyze time series data, including both traditional and modern techniques. The third part of the chapter discusses the challenges associated with time series analysis, such as non-stationarity and seasonality, and provides strategies to address these issues.

The fourth part of the chapter discusses the application of time series analysis in various fields, such as economics, finance, and engineering. The fifth part of the chapter discusses the future of time series analysis, including the role of machine learning and deep learning in this field.

The sixth part of the chapter discusses the importance of model selection and validation in time series analysis. The seventh part of the chapter discusses the role of software packages in time series analysis, including R, Python, and MATLAB.

The eighth part of the chapter discusses the importance of understanding the limitations of time series analysis. The ninth part of the chapter discusses the role of time series analysis in forecasting and decision making.

The tenth part of the chapter discusses the importance of understanding the underlying structure of the data. This is particularly true for time series data, where the temporal relationship between observations is crucial.

II

William

Karanlıkta uyandım. Bir vampiri bayılmak neredeyse imkânsızdır ama Reedrek'in yüzyıllara yayılan bir deneyimi vardı. Hareketsiz kalarak durumumu değerlendirdim. Tanıdık mezar kokularına ek olarak bulanık bir su kokusu vardı. Reedrek'in yakınlarda olduğunu hissedebiliyordum. Berbat çürüme kokusu tenime işlemiş gibiydi.

Reedrek'i öldüremeyeceğimi söylemiş miydim? Bu süreçte kendim de ölmeyi göze almadığım sürece bunu yapamam. Burada iyi bilinen bir kural var: Hiçbir yavru, kendi babasına öldüremez. Bunun birkaç bin yıl önce Oedipus olayından kaynaklandığını düşünüyorum. Belki de türlerin kan değişiminde bir savunma mekanizmasıdır. Bu kural olmasa, etrafta çok azımız dolaşıyor olurduk. Kan emici olarak uyandığı gece babasını zevkle öldürecek bir yavruya mükemmel bir örnek oluşturdum.

O anda işlerin benim için pek de iç açıcı olmadığını anladım. Hareket etmeye çalıştım ve kollarımın, avuçlarım yukarı bakacak şekilde yere mihlanmış olduğunu fark ettim. Eksik olan tek şey, bileğime çakılmış çivilerdi. Geri kalanım, bir kotaya sarılmış gibi görünüyordu; örümcek tarafından yakalanmış etli bir böcek. Sırtımda soğuk

kaya veya betonu ve göğsümde ağır bir şeyin -yine kaya veya beton gibi- varlığını hissediyordum. Bir vampir sandviçi gibi olmuştum.

Neredeyse gülümseyecektim. Jack beni bu hâlde görse katıla katıla gülerdi. Ama Jack'i düşünmek aklımı başıma getirdi. O neredeydi? Olivia ona ne yapmıştı?

Endişelerimden uzaklaşarak, düşüncelerimi daha pratik meselelere odakladım. Canlıların dünyasında güneşin tepede olduğunu hissedebiliyordum. Belki Jack iyi bir çocuk olmuştı ve uyuyordu. Ama Olivia'nın onu bulup etkilemek için bütün bir gecesi vardı. Jack'in zeki ve becerikli olduğuna gerçekten inanıyordum ama içinde bulunduğum durumda, Reedrek'i kandırabileceğinden pek emin degildim. Sonuçta, onu kandırmaya çalışırken benim bile düştüğüm durum ortadaydı.

Ve vizyon; Jack'in bana ihanet edişi. O olmadan önce Reedrek'i halletmeliydim. Tek umudum, Jack'in saf İrlandalı domuz kafalılığıydı. Birinin onu yapmaya zorladığı bir şeyi nadiren yaptığını biliyordum. Ama onu baştan çıkarmak tamamen farklı bir konuydu. Öyle olsa bile, Olivia'nın onu yoldan çıkarma olasılığı bir hayli düşüktü.

Eleanor'un oyun odasındaki şehvet deneyimini hatırladım. Babam Olivia'yı Jack'i baştan çıkarmaya yönlendirmişse, her orgazmında Jack'i zayıflatırdı. Bu da onu kolay bir av yapardı.

Lanet olasıca Reedrek. Göğsüm öfkeyle genişledi ve beni tutan bağlar gerildi.

"Demek uyandın." Bir hışırtı -biri suda yürüyordu- duydum ve Reedrek'in odanın görünmeyen bir yerinden yaklaştığını anladım.

"Evet, uyandım" dedim dişlerimi sıkarak.

Hafifçe güldü ve aniden gözlerime parlak bir ışık vurdu. Odanın bir kısmını görebiliyordum. Bir taş masanın üzerinde yatıyordum. Mezarlığın ortasına yakın eski aile mozolelerinden birindeydik. Su seviyesinin üzerinde inşa edilmiş raflarda kemik parçaları vardı ve örümcek ağı gibi kökler ıslak kayalara sarılmıştı. Yeni çıkarılmış bir insan başı üst raftan bana bakıyordu. Görünüpe bakılırsa, Reedrek yemek masasına kafatası getirme geleneğini hatırlamıştı. Karşı du-

varsa kelebeçler ve zincirler gördüm. İkisinden hâlâ el ve kol kemikleri sarıyordu. Demek ki, aile üyelerinden biri buraya ölmeden gömülmüştü; köşede çürüyen başsız insan cesedinin aksine.

"Bonaventure'dayız" dedim.

"Evet. Biraz yalnız kalmak için seni buraya getirdim." Reedrek bana hüüzünlü gözlerle baktı. "Şimdiye kadar, çocuğum, istediğim şeyi her zaman elde ettiğimi öğrenmiş olmalıydın. Beni kandırmak ya da durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Ben senin çocuğun değilim."

"Ah, öylesin. Ve artık çocuksu oyunları bir kenara atma zamanı geldi." Çıplak sağ kolumun yanına oturdu. "Şimdi şu voodoo kanıyla ilgili konuşacağız. Bunun için uyanmanı bekledim. Biraz tatmayı düşünüyorum" dedi ve dişlerini aç bir köpek gibi bileğime geçirdi.

Ah, canlılar, ölümsüzler ya da diğer tüm varlıklar için kesinlikle tuzak bir şey. Yıllar boyunca onunla başa çıkmayı ve en kötülerini hissetmemeyi öğrenmiştim. Ama daha önce böyle bir acıyı tattığımı hatırlamıyordum; kemiğe kadar saplanmış jilet keskinliğinde dişler. Bu duygu vücudumu rüzgâr gibi sardı.

Vücudumun geri kaldığı noktada, nefretim beni harekete geçirdi. Duvarlardan yankılanan saf bir öfke çılgınlığıyla, sırtımı beni aşağı bastıran ağırlığa karşı gerdim. Taş bir an titredi ve yana doğru kaymaya başladı.

Kıpırdamazsa ezileceğini anlayan Reedrek, öfkeyle tıslayarak, kendi kanımı koluma ve yüzüme saçarak kayadan uzaklaştı. Yine sırtımı gerdim ama kayayı yerinde tuttu. O zaman bana küfredeceğini veya öldüreceğini sandım. İkincisini umuyordum. Bunun yerine, elindeki yumruk büyüdüğünde bir taş yüzüme indirdiğini gördüm ve anımda dünyam karardı.

Çanlar çalıyordu. Kilise çanları, bir cenaze kortejini haber veriyordu. Lalee'nin denizkabuklarının yardımı olmadan, rüzgârda sürüklenen bir kuş gibi sahneyi tepeden izliyordum. Bir İngiliz rüzgârı. Güneşin çimenlerdeki ve taşların üzerindeki kokusu. Güneşin aydınlatığı tarlalara ve kayaların arasından uzanan yola bakarken göğ-

süm daha da sıkıştı ve yuvamın havasını derin derin içime çektim. Altındaki kortejde iki tabut, kilisenin karşısındaki açık mezarları taşınyordu. *Kutanmamı toprak*, diye fısıldadığını duydum bir kadının. Alçaldım ve cüppesinin eteğini toplayarak korteji izleyen rahibi yakından baktım. Bir şey tanıdık geliyordu. Adamın, Derbyshire'de üyesi olduğum kilisenin rahibi Peder Gifford olduğunu anladım. Bu, beni ve tatlı Diana'mı gömüşleri olmalıydı.

Kısa bir an için tabutunun üzerinde durup birinin kapağına yerleştirildiği tek bir çiçeğe dokunurken ruhunu çok yakınımnda hissettim. İçim sevgili karımı bir kez daha görme özlemiyle doldu.

Seni kurtaramadığım için çok üzgünüm, sevgilim. Çok üzgünüm.

Sanki son beş yüz yılını bu kaybı unutmaya çalışarak geçirmemişim gibi, acım yine tazelendi. Gözlerim yaşlardan yanıyordu. Sonunda açılıp karımı serbest bırakana kadar tabutun kapağını yumruklamak istiyordum. Ama bunun bir yararı olmazdı. O artık ölmüştü çoktan özgür olmuştu. Benim gibi karanlığa mahkûm değildi.

"Karım; onun ruhu saf. Kilisedeki aile mezarlığımıza gömülmeliydi" dedim ama kimse duymadı. Tabutları işaretli mezarlara indirmek için de fazla beklemediler.

"Tanrı ruhlarına acısın" dedi rahip ve pagan bir yöntem ellerini kirletmiş gibi toprağı sürdü. En azından köylüler bizi cadymış gibi yakmaya kalkmamışlardı.

"Annemi istiyorum" diye homurdandığını duydum bir çocuğun.

"Şşş, hayatım. Annen öldü; baban da öyle."

Başımı kaldırdığımda, kucagında küçük bir çocuk taşıyan bir kadını gördüm. Diana'nın hizmetçisi Juney Cecil. "Üzülmeyin" diye ucellı etti çocuğı. "Artık benimle ve James'le yaşayacaksınız."

Oğlum, hayattaki oğlum Will'e bakarken hayrete kapıldım. Boyunda kaba bir bandaj vardı ama hayattaydı. Juney dönüp kucagında Will'le birlikte patikadan yürümeye başladı. Demek kurtulmuştu. Ona yardım etmeyi düşünerek, yapabileceğim hiçbir şey olmadığı anlaşıyana kadar peşlerinden gittim; yardım edemez, rahatlatamaz, açıklama bile sunamazdım. Çok şey yaşayıp görmüş gözlerle, oğ-

lunun bir kez daha hayatımdan çıkıp gidişini izledim. *Hoppe kal Will... Baban seni hâlâ seviyor. Baş geçen bütün bu aylar boyunca seni hiç unutmadım.*

Mezarların üzerini örten mezar iççilerinin arasında, biraz sakinleşmeye çalıştım. Demek Will hayatına devam etmiş ve normal bir insan olarak ölmüştü. Bu kısa görüntüsünün cennetten mi, yoksa cehennemden mi geldiğini bilmiyordum. İkisi de karışık gibi görünüyordu. Ama Tanrı gerçekten varsa, ailemin bu doğüstü sonla karşılaşmasına nasıl izin vermişti?

"Çok fazla özenmenize gerek yok" dedim, benim tabutumun üzerine toprak atan iççiye. "Çok geçmeden kazıp çıkacağım zaten." sözlerimi duymadı bile elbette. Başımı gökyüzüne çevirdim ve yine kendimi bulutlarla sarılmış hâlde buldum. Parlak beyaz, melek saçlı bulutlar, görkemli bir günbatımıyla aydınlanıyordu. Güzel manzara kırık kalbimi daha da ezdi. Sonra, nihayet karanlıktan kurtulduğumu düşünürken altımdaki okyanus giderek kararmaya başladı ve bulutlar kaybolarak tepemde yıldızlar belirdi. Uzakta bir sahil şeridi gördüm ve yaklaşırken bir nehirle karşılaştım. Onu izleyerek gemilerle dolu bir limana ulaştım.

Savannah.

Hutchinson Adası'ndaki büyük oteller ve yeni kongre merkezi yoktu. Bu, geçmişte bir zamandı; o zaman nehirdeki iskeleler daha boştu ve nehir yoluyla su arasındaki mesafe daha azdı. Daha az sokak lambası vardı ve açıkta daha fazla karanlık iş dönüyordu. Kendi limanuma doğru sürüklenirken yılı anlamaya çalıştım. Dış liman henüz inşa edilmediğinden, muhtemelen 1930'ların başları olmalıydı, insanların adına Büyük Buhran dediği, İkinci Dünya Savaşı'ndan önceki dönem. Savaş Savannah'ın görünüşünü değiştirmişti; özellikle de limanları. Gemi yapımını ve savaş ticaretini düşünürken sokaklarım yere değdi ve karanlıkta tanıdık bir yüz rastladım.

Jack.

O ve suç ortaşı, bir tekneden kaçak malları indirerek Jack'in uzun devasa otomobil zincirine yüklüyorlardı.

"Burada ne işin var?" diye sordu, beni gördüğüne şaşırarak. İş konuluğunu anlayabiliyordum. Lalee'nin mi dyekabuklarının yardım olmadan yaptığı bu astral yolculukta daha az kural ve daha az açıklama vardı. Bunun voodoo kanamının gücüyle bir ilgisi olduğunu düşündüm.

Jack'in beni görübilmesi şaşırtıcıydı. Görünmez yolcu rolüne almıştım. "Diğer hortlakların nasıl olduğunu görmeye karar verdim" diye cevap verdim. Jack'e yardım eden adam durdu ve yükünü yere bırakarak, sanki bir hayalet görmüş ama görmek istemiyormuş gibi bana baktı.

"Yardımcımı korkutuyorsun" dedi Jack ve yanındaki adama döndü. "Sorum yok, Leo. Burayı ben toparlarım. Yarın gece aynı yerde."

Adam başıyla onaylarken bakışlarını benden ayırmıyordu.

"Tatlı rüyalar" dedim. Adam karanlıkta gözden kayboldu. Leo'nun arkasında bıraktığı testiye dokundum. "Bu nedir?"

Jack durdu ve ellerini beline koydu. "Bana buraya içki yasağı çiğnememle ilgili konferans çekmeye gelmediğinden eminim. Bu içki yapım atölyem olduğunu biliyorsun." Testiyi ayağıyla dümtü. "Bu bizim ürünümüz."

"Ah" dedim. "Evet, elbette. Bunu biliyordum. Sadece seni bu işle uğraşırken görmemiştim hiç."

Omuz silkti. "Pek görkemli değil ama faturaları ödüyor. Şunları Charleston'a götürmem gerek." Mallarını arabaya yüklemeye devan etti. "Eh, lordumuzu limana getiren şey nedir? Sen ve diğer koda manlar, Cuma geceleri Desoto'da kâğıt oynamıyor muydunuz?"

"Ah, evet, Desoto. O eski oteli özledim." İlk yatırımcılardan biriydim. 1890'larda yanlış hatırlamıyorsam.

"Ne demek özleyorum? Bütün bir mahalleyi kaplayan bir otel göremeyecek değilsin ya. Biliyorsun, verandaları ve vitraylı camları olan şu bina." Karanlıkta bana baktı. "Sen sarhoş filan mısın?"

"Başka bir şey."

Bir an öfkesini yüzünde belli ettikten sonra son testiye de arabayı

koydu. "Seni oraya yakın bir yere bırakmamı ister misin?"

"Teslimat için seninle gelme ne dersin?"

"Evet, sen kesinlikle sarhoşsun. Senin gibi giyinen birini gittiğim yerlere götürmem. Bu, varoşlarda smokinle dolaşmaya benzer."

Kendime baktığımda, hayal gücümün üzerine yine Armani bir takım geçirmiş olduğunu gördüm. Ceket çıkardım ve gömüğümün kollarını çözüp yukarı sıvadım. "Bu daha iyi olur mu?"

Jack gözlerini devirdi.

Ona aldarmadan arabanın yolcu tarafına oturdum. Koltukta iki küçük testi vardı ve birini arka koltuğa attım. Jack'in kişisel içkisi olduğu şüphesizdi. "Geliyor musun?"

Şehirde sessizce yol almaya başladık. Eski binalar ve sokaklar eğlenceliydi. Bir ölümsüz için zaman yavaş geçer ve bu yüzden etrafındaki bütün değişimleri fark etmek benim için bile imkânsızdır. Geçmişin görüntülerine bakmak, benim dediğim şehrin tarihini videosla izlemek gibiydi. Ve kendi insanlarını dediğim toplumun.

Çoğu insan, eski günlerde hayat daha basitmiş gibi geçmiş ro-mantikleştirir. Yarım binyılda tanık olmuş biri olarak, bunun aksini söylemek zorundayım. Her onyı ve kupak, kendi fırsatlarını ve zorluklarını getirir; o zamanlarda yaşayan insanlar da, kendi yeteneklerinin ve başarısızlıklarının eşsiz olduğunu düşünür. Tarihin teker-türden ibaret olduğunu söyleyen filozof kesinlikle haklıydı. Giysiler, para birimleri ve kodamanlar değişebilir ama temelde yatan insan değişisi asla değişmez. Çok şükür ben ölüyüm ve kendi hatalarımdan ders alabildim.

"Neden benimle gelmek istedin ki sen?" diye sordu Jack, kasaba-dan çıkan küçük bir köprüden geçerken.

"Açıklaması zor."

"Dene."

"Pekâlâ." Ona söylemenin bir zararı olmazdı. Bana inanmazdı zaten. "Şimdi gördüğün William, tanıdığın William değil."

"Ha?" Meraklanmaktan çok, sinirlenmiş gibiydi.

"Tanıdığın William, şu anda muhtemelen düşündüğün gibi Desoto'da kâğıt oynuyor."

"Yani senden iki tane mi var?" Beni orada bırakmayı düşünüyor-muş gibi arabayı yavaşlattı.

"Sanırım buna vizyon demek daha doğru olur."

"Ah, elbette, geçmiş Noel'lerin vizyonu," dedi, sürmeye devam ederken.

"Hayır" dedim. "Gelecek Noel'lerin vizyonu."

Şimdi kaldırım taşı döşeli yolda uçuyorduk ve farlardan yararlan-mıyorduk. Ya Jack her zamanki gibi aceleliydi ya da gazı kökledi-ğinin farkında değildi. Bataklığa doğru baktım ama ağaçların ara-sından yükselen ay dışında, her yer zifiri karanlık. İlk esinti, kirlı suyun ve çürüyen bitkilerin kokusunu getiriyordu.

"Yani gerçek değil misin? Yani bu sen, diğeri değil."

"Doğru." Ona söylemek istediğim çok şey vardı. Söylemem gere-ken, paylaşmam gereken şeyler. Ama önce bana inanması için açık-lama yapmak zorundaydım. "Zihnim burada ama bedenim..." Anı bir zayıflık konsantrasyonumu dağıttı. Bedenim... bir yer altı moza-lesinde hapisti. Belki de ölüyordu. Bir şeyi -hayatımı- arkasında bi-rakarak. Ama bu kez farklı olduğunu anlıyordum. Kanımın beni za-manda yolculuğa çıkarmasının nedeni buydu. Belki geri dönüp Will'e sarılamaz, ona babasının onu asla unutmadığını söyleyemezdim. Ama Jack'i kurtarmaya çalışabilirdim. Ona hayatta kalmasına yetecek şey-leri verebilirdim. Yapmam gereken tek şey, sözleri söylemek ve onu inandırmakta. Zamanın bir saatin içindeki kum taneleri gibi hızla ak-tığını hissediyordum. Zamanım yoktu. "Gelecekte her ne olursa ol-sun, Jack, bilmeni istiyorum ki ben... üzgünüm... gerçekten..."

Araba yavaşladı. Jack yola bakmayı bırakmıştı; soran bakışlarını bana çevirmişti. Göğsüm eziliyor gibiydi. Nefes almakta zorlanıyor-dum. "Reedrek'e gü-güvenme" dedim.

"Dur!" dediğini duydum Jack'in. "Kim? Sorun nedir?"

Ama duyamayacak kadar uzaklaşmıştım. Acı geri dönmüştü ve

artık sadece zihnimi doldurmuyor, aynı zamanda bedenimi de sa-
nyordu. Şansım tükenmişti. Varlığımın sonuna yaklaştığımı hisse-
diyordum.

Zorlukla fışıldadım. "Hoşça kal, Jack." Ve gözlerimi açtım.
Reedrek'in gülümseyen yüzüyle karşılaştım.

"Demek geri döndün?"

Jack

Tünelleri dikkatle izledim ve sonunda garajın altında olduğumu
anladım. Yolda bulduğum eski bir kazmayı, şimdi binanın merkezi-
ne yakın, ön ve yan pencerelerden uzaktaki ilk rampanın altındaki
yağ çukuru olduğunu tahmin ettiğim şeyi kazmak için kullanıyor-
dum. Yakacak çok fazla enerjim vardı ve hepsi fiziksel değildi. Shari
ve Olivia'dan kazayla aldığım gücü, ince beton tabakasını kazıp yağ
çukuruna ulaşmak için harcıyordum. Öfke dağıtmak için de iyi bir
yöntemdi. Shari'yi dönüştürmek için beni yalnız bıraktığı ve tünel-
lerden hiç söz etmediği için William'a hâlâ kızgındım.

Çukurun beton tabakasını çatlatırken kazmanın yan yarıya çürü-
müş sapı kırıldı. Yolun geri kalanını kazmanın gövdesini kullanarak
aşmak zorunda kaldım. Olivia, Reedrek'le daha iyi olacağımı söyler-
ken gerçeği mi söylüyordu? Belki de gerçekten kötü durumdaydım.

Aniden William'ı hissettim. Yakında filan olduğunu söyleyemez-
dim; sadece açıklayamadığım bir his. Bir an zihnimde içki taşınak
için kullandığım '32 model Cadillac LaSalle da belirdi. O günlerde
polisler arabayı ve içimi biliyorlardı ama gazı köklediğimde hiçbirisi
buna yetiyemendi. Tesadüf tuhaftı çünkü William'ın benim kaçak
içki operasyonuma katıldığını hiç hatırlamıyordum. Görmezden ge-
lirdi... Sonra düşünce, geldiği kadar çabucak dağıldı.

İçinden geçebileceğim büyüklükte bir delik açabildiğimde, ko-
luğum olabildiğince ileri uzattım. Alev almadığını görünce başımı
uzatıp yukarı baktım. Pencereden süzülen gün ışığı, bulunduğum
çukurun arka köşesine ulaşmıyordu. Güzel. Delikten sürünerek geç-

tirm -bu arada, deliği artık istediğim her an garajdan tünellere ulaşmak için kullanabileceğimi düşünüyordum- ve zemin kattaki çelik merdivene ulaştım.

Ofisim binanın içinde olduğundan hiç penceresi yoktu. Yaptığım banyonun ve minik duşun da öyle. Işığı yaktım ve banyoya gittim. Duşun altında durarak, ıscak suyun beni ısıtmasını bekledim. Düşünmem gereken çok şey vardı. İnsan olsaydım, CD koleksiyonuma ve birkaç parça giysime arabama atıp Batı Sahili'nin yolunu tutardım. California'yı ve Pasifik Okyanusu'nu görmeyi hep istemiştim. Ama bu, bir vampir için pek de pratik olmazdı. Kendimi arabanın üstünü açmış hâlde Pasifik Sahili Otobanı'nda giderken görebiliyordum. Ayrıca, şu berbat vampir kuralı da vardı William'ın bana söylediği kurallardan biri. Bir vampir, babasından uzakta bir gece geçirmeden önce iki asır beklemek zorundaydı. Benimse altmış yılım daha vardı. İç çekerek yüzümü yatıştırıcı suya doğru kaldırdım.

Su akarken bile, kilitteki metalin sürtünme sesini ve çelik kapının açıldığını duydum. Lanet olsun! Reedrek William'la işini bitirip beni halletmeye mi gelmişti? Suyu kapatıp bir köpek gibi silkelendim. Aşırı keskin iştme yetim daha da güçlenmiş gibiydi. Seksten beri, bütün duyularım daha da güçlenmişti. Muhtemelen gökyüzündeki bir kuşun kanat seslerini bile duyabiliyordim. Ofisiime yaklaşan ayak sesleri; anladığım kadarıyla, banyo kapısının diğer tarafındaydı.

Silahım yoktu ama oldukça güçlü bir vampir olsa bile, birçok kişi-yi çıplak ellerimle indirebileceğimi biliyordum. Belki Reedrek'i bile. Derin bir nefes aldım, kapıyı açtım ve ayak seslerine doğru atıldım.

Ve Connie'yle burun buruna gelip ona çarparak onu eski metal masama savurdum.

Connie masanın üzerine yuvarlandı ve kaygan yüzeyden savrularak, kurutma kâğıdımı, kalemlerimi ve Renee'nin resimlerini etrafa saçtı. Masanın ortasında bacakları ayrık, ağzı şaşkınlıktan açık bir hâlde kalakalmıştı. Kayarken tabancasını çekmeyi becermişti ama neyse ki tetiğe asılmadan önce beni tanımıştı.

Tabanca doğrucu göğsüme yönelmişti. Bakışlarıyla penisime odaklanmıştı.

"Ah, selam, Jack. Sen... iyi görünüyorsun."

"Ne... burada ne için var? Mesai saatin bitmedi mi?" Elimden geldiğince rahat görünmeye çalışıyordum. Güvenlik adına, ellerimi kaldırdım. Beni vurursa, ölümsüz vampir Jack hakkında her şeyi hemen öğrenirdi. Tabii beni gerçekten kızdıracağını belirtmem gerek yok.

"Fazla mesai yapıyorum. Bir süre önce buradan geçtim ve ofis lambasının sönmük olduğunu gördüm. Sonra geri döndüğümde yanıyor-
du. Rennie birkaç günlüğüne dükkânı kapadığını söylediğinden, benim için kontrol etmek istedim." Sonunda gözlerime baktı. "Bana yedek anahtarını nereye gizlediğini söylemiştin, unuttun mu?"

"Ah, evet. Haklısın. Şey, teşekkürler." Ellerimi indirdim.

"Biliyor musun, geçen günkü konuşmamızdan sonra seni daha sık göreceğimi sanıyordum." Yine önüme baktı ve bu kez gözlerinde değeri-
lendiren bakışlar vardı. "Ve bu oluyor ama kafamda daha ro-
mantik bir ortam vardı. Hiç aramadın."

"Biliyorum. Ve özür dilerim." Pantolonumu astığım kapı tokma-
ğının alıp çabucak ayağıma geçirdim. Son zamanlarda bir sürü
farklı kadının karşısında pantolonumu çıkarıp giyiyordum. Son bir-
kaç günde beş farklı kadın beni çıplak görmüştü; tabii Reyha'yı da
sayarsak. Bu benim için bir rekordu. "Sanırım artık şu silahı indire-
bilirsin" dedim fermuarımı çekerken.

"Bunu ben karar vereceğim." Sırıttı ve namluya ayaklarına doğ-
rulttu. "Dans et."

"Pardon?" Donup kaldım.

"Hiç eğlenceli değilsin." İç çekti ve tabancayı kılıfına soktu. "Bunu
bence söylemeyi hep istemiştin. Bu iyi bir fırsat gibi göründü."

Kapının arkasındaki askıya asılı tuttuğum yedek gömleğimi ka-
pı. "Özgünüm. Şaka yapacak durumda değilim." Ve bu, flört oyu-
nu oynamak için kesinlikle yanlış zamandı. Ama dünyamda işlerin
nasıl ilerlediği düşünülürse, başka bir şansım olmayabilirdi.

Masadan atladı ve birlikte yere düşen eşyaları toplamaya başladı. "Son birkaç günün kötü mü geçti?"

"Seninle son konuşmamdan beri hayatımın ne kadar karıştığını tahmin bile edemezsin."

"Bu egomu biraz besledi sanırım. Sanırım arayamayacak kadar meşguldün; o baş döndürücü öpücükten sonra bile."

"Ah, evet. Şu öpüşmemiz."

"Evet. O öpüşmemiz."

Connie'ye öpüşmemizden ve çıkmaya karar vermemizden sonra insan olmayan kadınlar için bir tehlike olduğumu keşfettiğimi nasıl söyleyebilirdim ki? Tamamen insansa, güç emici fenomene hedef olmazdı. Sonuçta, bir vampir olarak hayatım boyunca sayısız insan kadınla birlikte olmuştum. Ama yeni gücüm ve duyularımla, onun tam olarak insan olmadığından artık çok daha emindim. Onu dünya dışı bir şeyler vardı ve bunun seksiliğiyle bir ilgisi yoktu. Bu bir gizemdi; Reedrek'le sorunumuz sona erdiğinde çözmem gereken şeyler listesine bir madde daha.

Belki de beklemem gerekmezdi. Ne olduğunu bilmediğini düşünüyordum ama bu sadece bir varsayımıydı. Belki de biliyordu ve eğer yeterince güçlü bir imada bulunursam, bana söyleyebilirdi. Bu vampir olmadığını biliyordum ama ona yakın bir şey olabilirdi. "Ah, şu Reedr... yani Fred armayla olan mesele bütün zamanımı alıyor. İstedğim gibi seninle birlikte olamadım. Ama seni daha yakından tanımayı gerçekten istiyorum. Biliyor musun, bana geçmişinden hiç söz etmedin; nerede büyüdün, nasıl bir aileden geliyorsun, vs."

Kaşları kalktı ve burnu sevimsiz bir koku almış gibi seğirdi. "Ha! Ailemin kimler olduğunu mu bilmek istiyorsun? Senin William Thorne gibi bir toplum insanı olacağın hiç aklıma gelmezdi."

"Değilim zaten. Sadece merak ettim, hepsi bu." Masanın kenarına oturdum ve yanımdaki boşluğa elimle hafifçe vurdum. "Bana bu defasında Atlanta'da büyüdüğünü söylemiştin. Kökenin orası mı?"

Yanıtı oturdurdu. "Hayır. Mexico City'de doğdum ve Atlanta'daki bir çift tarafından evlat edinildim."

"Ciddi misin? Biyolojik ailenle ilgili bilgin var mı?"

"Hayır. Sadece birkaç günlükken beni terk ettiklerini biliyorum. Bir rahibe beni bir pagan tanrıçasının sunağında bulmuş ve öksüzler yurduna götürmüştü. Oradan Atlanta'ya gittim, özel okullara devam ettim, sporla uğraştım ve amigoluk yaptım; falan filan. Polis akademisinden mezun oldum ve işte buradayım. Anlatacak başka bir şey yok." Saçlarını bir omzuna attı ve bakışlarını kaçırdı.

"Bir tapınağa mı bırakılmışsın? Biri seni birinden korumaya çalışmış gibi. Ya da bir şeyden."

Omuz silkti. "Belki."

"Şimdi, neden özel okullara devam eden tatlı bir amigo kalkıp da polis olmak ister? Ve dört yıllık diplomayı varken neden seni en alttan başlattılar? Yani, umarım sorularına aldırmaazsın."

"Sorun ilk sen değilsin ki." Yanağına düşen mavimsi siyah saçını kenara itti. "Sadece aile içi şiddet gibi sorunlarla ilgilendiğini söyleyelim; sonuçta ön saflardan daha iyi bir yer olabilir mi? Erkek arkadaşı tacizci olan... iyi bir arkadaşım vardı. Sanırım bu bir çağrıydı. Rütbe söz konusu olduğunda, şöyle düşün: Eski sistemler daha güçlüdür."

Eski sistemlerden söz ederken yarısını bile bilmiyordu. "Hepsi bu, ha?"

"Hepsi bu." Gözlerine bakmıyordu. Söylediklerinden fazlası vardı; çok daha fazlası. Ama açıkladığı azıcık şeyde dürüst olduğunu hissediyordum.

"Peki ya sen, Jack?"

"Ben mi? Ah, anlatacak pek bir şey yok. Ne görüyorsan hepsi o." Kolumu garajın içine doğru salladım.

"Nerede yapıyorsun? Bana hiç söylemedin."

Yaşamak? "Ah, hiçbir yerde." Ben daha ziyade ölüyüm.

Kolumu dürttü. "Kaçamak cevap veriyorsun. Seni konuşturmak için kullanabileceğim yöntemler var."

"Bunlara kemerindeki kelepçeler de dâhil mi?" Uzanıp kelepçelere dokundum.

"Belki. Bana nerede yaşadığını söylemezsen, bildiğim sorgu tekniklerini üzerinde kullanırım."

"Teslim oluyorum. Evim Bonaventure'da."

"Fred de orada seninle mi kalıyor?"

"Hmm. Aslında şu anda Fred amcanın nerede olduğunu bilmiyorum. Sorunumun bir parçası da bu."

"Neden? Bir şey filan mı gizliyor? Onunla karşılaştığım gün oldukça hareketli görünüyordu."

"Ah, hareketlidir." William'ı, beni ve Savannah'daki insanların çoğunu öldürecek kadar hareketli.

"Fred amcadan söz etmişken onu dün gece William Thorne ile birlikte şehrin düşük semtlerinden birinde gördüm. Caddede yaya bir hâlde. Bizi çağırdılar; silah sesleri duyulmuş. Komik, oraya gittiğimizde adamın birini boğazı kesilmiş hâlde bulduk ama vücudunda hiç mermi yarası yoktu. Bay Thorne'un o saatte orada ne işi olabilir?"

Ağzım açık kaldı. Olivia, Reedrek'in William'ı bir yerde tuttuğunu ima etmişti. Şimdi Connie de bana William'ı sokaklarda baş düşmanıyla gezerken gördüğünü söylüyordu. "Dalga geçiyorsun. Bana onu nerede ve ne yaparken gördüğünü söyle."

Connie bana onları gördüğü yere en yakın kavaşa söyledi. Gerçekten de kötü bir semtti. Oraya bir araba çekmeye gitmem gerekse, arkamı kollar ve bir çete üyesinin veya uyuşturucu çekmiş bir soyguncunun gırtlığına dişlerimi geçirmeye hazır dururdum.

"Sanırım beni gördü" dedi Connie. "Ama emin olmak zor. Orada öylece duruyorlardı. Ve sonra yürüyüp gittiler."

"Davranışlarında bir tuhaflık yok muydu?"

"Hayır, görebildiğim kadarıyla yoktu. Zaman ve yer dışında."

Tamam. Üzerlerindeki kanı görecektir kadar onlara yakın dursaydı ve onlar da dikkatsiz davranmamış olsalardı, bunları bana anlatamazdı. Bir vampirin öyle bir semte gitmesinin tek nedeni olabilirdi.

Boğazı kesilmiş ama vücudunda hiç mermi yarası olmayan bir adam.

Avlanmaya gitmişlerdi.

Evsiz keşer ve serserilerle dolu bir semt. Üstelik, sadece uyuşturucu etkisinde veya sarhoş oldukları için senden hızla kaçamayacaklarından kolay av olan insanlar değillerdi. Öyle bir semtte, yaşamıyordu ve tanıdığın biri bile, paraya veya mala ihtiyaç duyduğunda seni gözünü kırpmadan öldürebilirdi. Polis bunu biliyordu ve çoğu, kendilerini ve Savannah'yı o serserilerden birinden daha kurtaran birini arama zahmetine girmezdi. Ya da sadece genel şüphelilerle ilgilenirlerdi. Onlar da vampir değildi.

Evet, William -dört yüz yıldır burada yaşadığı için şehri herkesten iyi tanıyan biri olarak- Reedrek'i avlanmak için nereye götürmesi gerektiğini biliyordu. William, Reedrek'in kendisini etkilemesine izin mi vermişti? Hayır. Buna inanamazdım. William istediğinde duygularını çok iyi gizleyebilirdi. Muhtemelen gelen etkileri de yanıttmış olmalıydı. Reedrek bile ona istemediği bir şey yaptıramazdı. Neler oluyordu?

"Sorun nedir, Jack? O kadar uzun süredir boşluğa bakıyorsun ki beni korkutmaya başladın. Bay Thorne'la bir sorunun mu var? Karanlık bastıktan sonra neden öyle suç oranının yüksek olduğu bir semtte dolaştığını bilmemi gerektirecek bir şey? Bunun, sözünü ettiğin sorunla bir ilgisi var mı?"

Connie'ye baktım. "Hayır. Bildiğim kadarıyla yok. Bu bence de çok tuhaf. Bir daha gördüğümde kendisine soracağım." Evet, bunu gerçekten yapacaktım. Onu öldüresiye dövmem gerekse bile. Gücümün nasıl arttığı düşünülürse, adil bir dövüşte William'i yenebilirdim.

"Bana kendini anlatmaya devam et, Jack. Bu garaj işiyle ne kadar süredir uğraşıyorsun?"

"Ah, buna daha sonra dönebilir miyiz?"

"Evet. Sanırım." Biraz incinmiş gibiydi.

"Daha önce sözünü ettiğim karmaşaları hatırlarsın. Şey, durum gerçekten... karmaşık."

Connie düz düz gözlerime baktı. "Hmm. Ve bunun birkaç gün önce gelip Bay Thorne'un evinde kalmaya başlayan sarıya bir ilgisi var mı?"

Bam! Bu kızın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Bir vampir olduğumu hâlâ anlamamasına şaşıyordum. Ama sanırım önce vampirlere inanması gerekiyordu. "Şey, evet, ama..."

"Hoşça kal, Jack. Hayatın daha basit hâle geldiğinde bana haber ver."

Sonra ayağa kalkıp çıktı. Öylece. Onu durdurmak, arkasından koşmak, olduğu yerde kendime çevirip sınılmak istedim ama ne yararı vardı ki? İlişkimizin yürütmesi mümkün müydü? Ben lanet olasıca bir vampirdim; kan emici bir katil. O ise kanun insanıydı. Buna bir de başka bir felakete yol açabilecek, insan olmadığı gerçeğini ekleyin. Yani, ya vampirlerle savaşılan bir yaratıksa? Doğal düşman filan olabilirdik.

Bunları anlamak yetmezmiş gibi, ona tılsamına takıp takmadığını sormayı da unutmuştum. Lanet olsun!

Ofis koltuğuma oturdum ve bütün bu olanları kafamda toplamaya çalıştım. Pekâlâ. Olivia geri dönmüştü ve Reedrek'in onu soktuğu bir transa girip çıkıyordu. William hâlâ kayıptı ve son Reedrek'le birlikte şehrin kötü bir semtinde görülmüştü. William'in büyük partisinde ev sahipliği yapmam, yüksek sosyeteye üye insanlarla ve beni sokakta görseler yüzüme bakmayacak aristokrat vampirlerle kadeh tokuşturmam gerekiyordu. Birkaç saat önce bir kızı kazayla öldürmüş, bir diğerini ölümün eşiğine getirmiştım ve Connie sırlarımdan nefret ediyordu. California'ya uzun bir araba yolculuğu giderek daha iyi görünmeye başlamıştı; hatta bütün yol boyunca alevler arasında kalsam bile.

Gözlerimi sımsıkı kapadım ve başımı koltuğun sırtlığına dayadım. "İşler bundan daha tuhaflaşabilir mi?" diye homurdandım yüksek sesle.

"Bilmiyorum, Jack. Olabilir mi?"

Bu da ne?

Gözlerimi açmadan sordum. "Bu sen misin, Huey?" Elbette oydu. Öldükten sonra bile değişmeyen sesini tanımuştum.

"Evet, benim, Jack."

Gözlerimi açtım. İşte oradaydı; karşı duvarın dibindeki metal san-

dalyede elinde bir birayla oturuyordu. Boğazımı temizleyerek birkaç kez şişelerimi karpıştırdım. "Nasılsan, dostum?"

"Şikâyet edemem." Birasını yudumladı ve halinden memnun bir şekilde gülmüseddi.

"Bulunduğun yer... iyi mi?"

"Evet. Kesinlikle iyi. Burada çok çalışmam gerekmiyor ve..." Omuzlarının üzerinden sırayla arkasına baktı ve öne eğilerek yaramaca bir fısıltıyla konuştu. "O burada değil."

"Hi-hum." Karısından söz ediyor olmalıydı; hani şu üzerine lanet koyduran. "Bakıyorum elinde içki var."

Şişeyi kaldırdı. "Evet. Hem de iyi bir marka. Ve hepsini içebiliyorum."

"Hmm. İthal. Fena değil." İyi bira ve rahatlık. Huey cennete ya da en azından ona benzer bir yere gitmişti. Herkesin cenneti kişisel miydi? Sanırım bunu asla öğrenemeyecektim. Umabileceğim en iyi şey, sakın bir ölümdü. Ama her nasıl olursa olsun, şimdiki hâlimden daha iyi olmayacağım kesindi. Bu, hayatta kalmak için daha da iyi bir nedendi; kötü bir vampirle savaşmam gerekse bile. Keşke Shari de Huey'ninki kadar güzel bir yere gitseydi.

"Benim için üzülme, Jack. Burada gerçekten iyiyim. Şimdi. Ama dünyadaki sonum oldukça kötüydü. Yani, şu leş kokulu herif boğazımı kesti. İnansılmayacak kadar güçlüydü. Ondan kurtulmayı başaramadım." Huey anlatımını vurgulamak istercesine geçirdi.

Ona Reedrek'i bulup ödünü alacağımı söylemek isterdim. Ama bunu yapacak mıyım? Yapabilir miydim? İş gömleği ve birasıyla kuyunda oturan Huey'e baktım. "Neden beni görmek için geri dönme ve karar verdin, dostum?" diye sordum.

"Sadece merhaba demek için. Bunda bir sakınca yok, değil mi?"

İ, çektim. "Kesinlikle yok, dostum. Sana iyi davrandıklarını öğrendiğime sevindim."

"Ah, evet" dedi. "Sanırım artık gitmem gerek. Gösterişli veda partisi için de teşekkürler. Hakkımda söylediğiniz onca güzel şeyi dinlemek zevклиydi."

İşte ölümler hakkında kötü konuşmamak için bir neden daha. Sin hâlâ duyabilirler. "Bir şey değil, Huey. İstedğin zaman gelebilirsin."

Huey el salladı ve eski bir asker gibi göğzden kayboldu. Sanırım sorumu cevaplamıştı: İşler ne kadar tuhaf olursa olsun, her zaman daha da tuhaflaşabilir.

Günbatımında arabamı William'ın evine getirmesini söylemek için telefonu kaldırıp Rennie'yi aradım. Sonra da Melaphia'nın ne marasını çevirdim.

"Jack, neler oluyor? Garaja nasıl gittin?" diye sordu, arayan numaranı garajda olduğumu anlayarak.

"Tünellerden geldim. Kimsenin bana sözünü etmediği tünellerden." Ne diyeceğini görmek için duraksadım.

"Ah, özür dilerim, Jack."

"Bununla ilgili daha sonra konuşacağız. William henüz geri dönmedi mi?"

"Hayır, henüz dönmedi."

"Pekâlâ. Günbatımına kadar yer altı tünellerinde onu arayacağım. Belki ona yaklaşırsam bir şeyler hissederim. Sonra seni tekrar arayacağım. Olivia benim tabutumda uyuyor ve peşime düşmemesi için kapağı kilitledim. O... zayıftı ve dinlenmesi gerekiyordu. Günbatımında onu kontrol et. Shari için bir şey yapmak istediğini söyledim onu kutsayacak mıymış neymiş. Sence ikiniz onu tünellerde gömseniz bir yer bulabilir misiniz?"

"Sorun değil. Kutsanmamış toprak olmasına dikkat edeceğim."

"Ha?"

"Shari kısmen dönüşmüşse ve kutsanmış toprağa gömülürse, sonuza dek acı çeker. Mezarlıklardan, kilise arazilerinden ve savaş alanlarından uzak durmamız gerek."

Bu açıklamaların sonu gelmeyecek miydi? Bir sürü sorum vardı ama şimdi uygun zaman değildi. "Teşekkürler. Belki günbatımında ben seni tekrar arayana kadar William da dönmüş olur. Muhtemelen."

len güzelliğe uykusu için bir yer bulmuştur." Connie'den öğrendiklerini ona söylemedim. Bu sadece daha fazla endişelenmesine neden olardı. Reedrek'le birleşmiş olsa bile, William'ın Melaphia'yı asla incitmeyeceğini biliyordum.

"Ah, Olivia'nın uzaklaşmasına da izin verme," diye ekledim. "Reedrek'in etkisi altında olabilir ve ona güvenmiyorum. Aslında, ona sakın sırtını dönme. Kendini korumak için büyülerini filan kullan. Onu bıraktığımda aklı başındaydı ama..."

"Endişelenme. Uzaklaşmaması için bağlayıcı bir büyü yapacağım ve vampir olsun ya da olmasın, kendimi cılız bir beyaz kızdan koruyabileceğimi sen de biliyorsun. Ben asıl senin için endişeleniyorum. Kendine dikkat edeceğine söz ver. Seni ve William'ı kaybedersem ne yaparım bilmiyorum."

"Dikkatli olacağım. Söz veriyorum. Günbatımında veya daha önce konuşuruz."

Yağ çukuruna geri atladım ve açıklıktan sürünerek tünele girdim. Geldiğim yöne yöneldim ama nereye gittiğimi veya oraya gittiğimde ne yapacağımı bilmiyordum. William olmadan yönümü tamamen kaybettiğimi itiraf etmek zordu. Bunun değişmesi gerekecekti.

William

Vizyonuma geri dönmeye çalışarak mücadele ettim. Jack'e söylemem gerekenleri tamamlayamamıştım. Hep öyle olmuyor muydu? Jack'in eğitimine başladığım her seferinde bir engel çıkmıyor muydu? Ölümsüz olmak bile, Jack'le daha sonra ilgileneceğimi düşünmem konusunda bir mazeret olamazdı. Böylesine kendine yetebilmesi de yardımcı olmuyordu. Olduğu gibi kalmaktan mutlu görünüyordu; güçlü ve özgür. Benden başka herkesten bağımsız. En azından Reedrek'e güvenmemesi gerektiğini söyleyebilmek de bir şeydi. Ne yazık ki karşılaşmayı hatırlayıp hatırlamayacağından emin değildim.

Karşılaşmanın gerçek olup olmadığından da. Belki de hepsi bir

illüzyonda. Değişmiş kanım bile beni ancak o kadar ileri atabilişti. Belki, sadece nefretim beni ayakta tuttuğundan, artık gücümün enirine yaklaşıyordum.

"Küçük kuşuna ne olduğunu bana hiç anlatmadın. Hiç güç değişimi hissetmedim. Soyluluk göstererek ölmesine izin mi verdin yoksa?"

Çarpık zaman duygusuyla savaşmam gerekiyordu. Aradan geçen saatler bana saniyeler gibi mi gelmişti, yoksa o da mı illüzyonda! Var geçerek Reedrek'in sorusuna odaklandım.

"Evet" diye tsladım, kollarımı aşağı bastıran bağları zorlayarak. Sadece bir elim serbestken canını yakabilirdim; hatta jansım yavaş giderse ikimizi de öldürebilirdim. Onu cehenneme gönderebileceğimi düşünmek, onunla orada olacağım gerçeğini değiştirmiyordu. Aslında Reedrek'le bir arada olmak zaten benim cehennem tanımımın büyük bölümünü oluşturuordu.

Reedrek kalkmama izin vermeyen kayaya yaslanarak yüzümü inceledi. "Biliyor musun, şu değişmiş kanınla ilgili gerçekten bir şeyler olabilir çünkü aniden kendimi kesinlikle daha enerjik hissettim. Ve gerçeği bilmesem, bana yalan söylediğini düşünürdüm."

Mücadele etmeyi bırakıp içsel savunmamı araştıran bakışlarına karşılık verdim. Kanımın Reedrek'i nasıl etkileyeceği konusunda bir fikrim yoktu. Ama onu kaçınılmaz bir şekilde güçlendirirdi. "Zihnimin içini mi görmek istiyorsun? Tekrar bak, *baba*." Shari'nin küvette yatarkenki görüntüsüne, solgun, cansız yüzünü saran pembemsi suya odaklandım. Onun, Shari'yi dönüştürdüğünü umduğum Jack'i görmesini engellemek için elimden geleni yapmak zorundaydım. İçin şimdiye dek bitmiş olması gerekiyordu ve ben de herhangi bir güç değişimi hissetmemiştim. Ama sonuçta, neler olduğunu bilmem mümkün değildi. Vücudum on iki saatlik yoğun duyguları işlemden geçirmekle meşguldü; beslenme, seks ve başarısızlık.

Reedrek kaşlarını çatı. "Belki de gitmesine o kadar kolay izin vermeyeceğin birini bulmalıyım. Beni bıraktıktan sonra ziyaret ettiğin şu evdekiler gibi."

Düşüncelerimi ateşe ve kana odakladım; Eleanor'un zihnime girmesini engellemek zorundaydım.

"Belki de başlangıç olarak bu."

Birinin öne sürüklenişini duyduğumda yaşadım. *Hayır, o...*

Reedrek, parmaklarını Werm'in boğazına sarmıştı. Çocuk korkuyor gibiydi ama merakından ölen kedi gibi karalıydı.

"Onu buraya çağırdım. Küçük bir dönüştürme partisi vereceğiz" dedi Reedrek.

Werm'in hayatını bağışlaması için yalvarmak, sadece Reedrek'in onu öldürmek için duyduğu isteği artırırdı. Reedrek'in parmakları zavallı Werm'in boğazını daha da sıkı kavradı; dişleri uzadı ve Werm'in şaşkınlık ifadesi yerini acı ifadesine bıraktı. Uzun, korkunç bir çığlık attı. Reedrek'in özgün alışkanlıklarından biri daha; kurbanlarını uyuşturarak acı hissetmelerini engellemezdi.

Uzun sürmedi. Werm'in ince vücudu çok geçmeden hareketsiz ve boşalmış bir hâlde yere yığıldı. En azından içkencecisi, onun kirli sıya düşmesine izin vermek yerine, yanımdaki rafa dayadı. Kanlı ağızla sırttan Reedrek, başparmağının tırnağını bileğimde açtığı deliklere saptırdı ve parmakları kanlı bir şekilde geri çıktı.

Kana, en son kurbanının üzerinde dört rüzgârın işaretini çizmek için kullandı.

"Çağır onu" diye emretti.

Sessizliğimi korudum. Kanımı alabilirdi ama ona başka bir şey vermeyecektim.

Reedrek dönüp bana baktı. "Onu çağır, yoksa yemin ederim Nehir Caddesi'ndeki evde yaşayan herkesi öldürürüm. Sonsuza dek orada kalamazlar. Evi yakarım... ve dışarı çıkarlarken hepsini tek tek öldürürüm. Onu çağırırsan yaşamalarına izin veririm."

Eleanor.

Bu sözlerinin bir anlamı yoktu. İsteddiği kişiyi istediği zaman öldürürdü zaten. Werm'i çağırırsam, Reedrek kozunu -Eleanor'un yaşamı- kesin olarak ele geçirecekti ve daha sonra bana karşı kullanacak-

tı. Ama onunla savaşabilecek bir pozisyonda değildim. Onu sadece geciktirip biraz zaman kazanabilirdim. Werm'e gelince, o da kendi kaçmıştı. *Ateşle oynarsan... ya da vampirlerle...*

"Werm..." Sesim baştan çıkarıcı olmaktan çok öfkeli gibiydi.

"Doğru yap, evlat. Sen kelimeleri her zaman iyi kullanmışsındır."

Reedrek'in alaycılığı beni rahatsız etmişti ama tepkimi bastırdım. En ikna edici sesimi kullanarak tekrar denedim. "Werm. Bana geri dön. Hemen gel."

Kollarından biri kıpırdandı. Reedrek onu kaldırıp yırtılmış bileği-me doğru yaklaştırdı. Kanın kokusunu alıp emmeye başlaması sadece birkaç saniyesini aldı.

Zavallı Werm, diye düşündüm, umutsuzlukla kendimi kaybederken.

Zavallı Jack. Başka bir dostunu daha kaybetmek... ve yeni bir kardeş kazanmak üzereydi.

Jack

Saatlerce tünellerde dolaştım ve onyıllardır kernirgen olmayan hiç kimsenin burnunu sokmadığı kuytuları ve çatlakları araştırdım. Apartmanların bodrumları, ofis binalarının bodrumlarına açılan geçitler, yer altı otoparkları, çıkmaz sokaklar... Gelecekte yararlanmak için bütün bu yerlerin zihinsel haritasını çıkardım. Kanundan, gündoğumundan veya karpışmak istemeyeceğim başka bir gece yarağından kaçmak için bu yerlere ne zaman ihtiyaç duyacağımı asla bilemezdim. Tıpkı sürünge Werm gibi. Evet, tüneller gerçekten işe yarayabilirdi. Tabii onları kullanacak kadar yaşarsam.

Labirent ilginç kokularla doluydu elbette -evsiz insanların arada bir buradaki sıcak kuytularda kaldığını tahmin ediyordum- ama William veya Reedrek'in kokusunu alamamıştım. Güneşin son ışıkları da gönden kaybolurken William'ın evine döndüm ve yer altı mahzeninden geçerek mutfığa çıktım.

Melaphia ve Olivia dostça bir şekilde masada çay içiyordu. Melaphia beni görünce heyecanla sordu. "Buldun mu onu."

"Hayır. Onu hiçbir yerde algılayamadım. Sizin de ondan haber alıpçınızı sanmıyorum."

"Hayır." Melaphia arkasına yaslanarak alnını ovaladı.

Beni rahatlatan bir şekilde, Olivia bir dişi vampir için oldukça normal görünüyordu; sarhoş filan değildi ve Reedrek'in etkisi altında gibi de görünmüyordu. Gözleri net ve ciddi bakıyordu. "Sen kendini nasıl hissediyorsun, Olivia?" diye sordum. "Umarım daha iyisindir."

"Evet, çok daha iyi. Teşekkürler" dedi soğuk bir sesle. Bunun benim için bir teşekkür olmadığı belliydi.

İkisi oldukça sıkı fıkı görünüyordular. O kadar ki ikisi de aynı anda bakışlarını üzerime dikince rahatsız oldum. Olivia'nın Melaphia'ya aramızda olanları söylediğinden emindim; çılgınca seks ve arkamdan nasıl zayıf düştüğüyle ilgili. Yaptığım bir şeyi onaylamadığına her zaman yaptığı gibi Melaphia sağ kaşını kaldırıncı, bu konuda hiç şüphem kalmadı. Annesi de bana aynı şekilde bakardı; onun annesi de. Öncekiler de. Elbette ki başka, daha kasvetli bakışlar da vardı. Onlar, daha kötü davranışlar içindi.

Rahibeyi gücendirdiğime utandım ve yüzümü en azından bir kase kavanotunun arkasına gizleyebilmek için buzdolabını açtım. Be hafta konuşmuş gibi görünen bir kavanoz buldum ve buzdolabına kapısını kapadım.

Açarken kavanozun kapağını inceledim. "Güzel. Kendinizi iyi hissettiginize sevindim." Herkes aynı anda konuşmasın, diye düşündüm ve içmeye başladım. Tünellerde dolaşırken Connie'nin gördüklerini Melaphia'ya anlatıp anlatmamak konusunda kendimle tartışmıştım. Onu endişelendirmek istemiyordum, fakat her şeyi bilmesi gerektiğine karar vermiştim; sadece ne yapacağımı bilemediğim ve bir sonraki hamleme karar veremediğim için olsa bile.

"Mel, garajda Connie'yle karşılaştım ve bana inanılmaz bir şey söyledi." Ona Connie'nin gördüklerini anlatırken Olivia'nın anlayabilmesi için de semtin özelliklerini açıkladım. "William, Reedrek'i öyle ya avlanmaya götürmüş olmalı. Başka açıklaması yok. Ama neden Neyin peşinde olabilir? Sizce William'ı ele geçirdi mi... Olivia'yla denediği gibi?"

"Tanrı cehenneme" diye homurdandı Olivia. William'ın insanları avlaması haberi -suçlu olsalar bile- onu Melaphia'dan daha fazla etkilenmiş gibiydi. Bu tuhaftı.

Melaphia masadan kalktı ve renkli eteğinin kumaşını elinde yorularak gergin bir tavırla volta atmaya başladı. "Pekâlâ, önce iyi tatluslan bakalım. William hayatta. Muhtemelen sadece Reedrek'in suyunu gidiyor ve belki de yaşlı şeytanla işbirliği yapmış gibi davranarak onu kandırıyor."

"En iyi senaryo bu" dedi Olivia. "Ya en kötüsü olursa?"

Melaphia tokat yemiş gibi baktı. "Oraya gitme."

Kanı bitirdim ve kavanozu tezgâhın üzerine biraz fazla sert bıraktım. Olivia'nın en kötüsü olarak düşündüğü şeyin, Melaphia'nın en kötüsü olarak düşündüğü şey olmayabileceği aklıma geldi. Sanki geçen arttığandan beri sezgilerim de değişmişti.

"William yakında dönmese, 'peki ya' diye merak etmemiz gerek-meycek" dedim. Reedrek benim ve senin için gelecek. Olivia. Ve her konuda olacakları Tanrı bilir. Melaphia, senin Renee'yi alarak bir öler şchirden ayrılmanızı istiyorum. Korkarım..."

"Onu teyzesinin Brunswick'teki evine gönderdim bile. William ve ben bana ihtiyaç duyarken hiçbir yere gitmiyorum." Melaphia, eteğinin kollarını düzeltti ve meydan okuyan bir tavırla başını kaldırdı.

Ellerimi kaldıracaktım ama sonra indirdim. "Bize bir şey olursa, Renee'nin sahip olduğu tek kişi sensin."

Kendini toparlamak için ne kadar çaba harcadığını görebiliyordum. William, tanıdığı tek baba figürüydü. "Ben Savarınah'nın mambolasından biriyim, hatırladın mı? Kendi başımın çaresine bakabilirim. Kendimi ve kızımı koruyabileceğimi söylediğimde bana inan."

Larışmanın yararsız olduğunu biliyordum ve ayrıca, muhtemelen haklıydı da. Melaphia'nın gücü asla tam olarak sınanmamıştı. Evet, William'a ve bana bazı zor durumlarda yardımcı olmuştu ve belirgin bir beceri seviyesi gerektiren başarılar sergilemişti. Ancak Reedrek olarak tanıdığımız türden bir kötülükle daha önce hiç karşılaşmamıştık. "Pekâlâ. Şimdi ne yapmanızı öneriyorsun o halde?"

"Bence yapmamız gereken şey işle ilgilenmek ve William'ın Reedrek'den kurtulur kurtulmaz döneceğine güvenmek" dedi Melaphia.

"'İşle ilgilenmek' derken neyi kastediyorsun?"

"Bir partimiz var."

Bu lanet olasıca parti, bütün tünellerde dolaşırken düşündüğün başka bir konuydu ve tek nedeni ev sahipliği yapmaktan korkmak değildi. "Bak. Bu şeyi devam ettirmenin anlamı ne ki? Amacı, Alger'i buradakilere tanıtmaktır ve o artık öldü."

"Yeni onur konuğu benim" diye araya girdi Olivia, kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde benimle Melaphia'nın arasında durarak.

"Alınma, hayatım ama ne olmuş? Burada bir krizle karşı karşıyayız."

Melaphia başı ağrıyormuş gibi burun kemiğini iki parmağının arasına aldı. "Jack, bir şeyi unutuyorsun. Partinin amacı sadece Alger'i Savannah'ya tanıtmak değildi; aynı zamanda William'ın onu ne şimdi Olivia'ya- daha önce buraya getirdiği ve şimdi Batı Sahili'nde yaşayan birkaç kişiyle tanıştırmaktır."

"Evet, evet, bunu biliyorum. Ama yine, ne olmuş?"

Olivia araya girdi. "Bu sosyal bir ziyaret değil. Amerika'ya yola çıkmadan önce, Alger bana William'la birlikte burada bazı vampirlerle tanışacağını söylemişti; söylediğine göre kendi kolonileri varmış veya burada yerleşmiş vampir gruplarını temsil ediyorlarmış. Ben önemli... konuları tartışacaktırmış."

Şu anda duymak istemediğim bir şey varsa, o da daha fazla tuhaf konuydu. Son birkaç günde o kadar çok tuhaf konuyla karşılaşmıştım ki bir vampirin yaşamına bile yeterdi. "Ne tür konular?"

"Karşılıklı korunma. Ben, Alger ve William'ın daha önce burayı getirdiği gibi daha barışçıl Avrupalı vampirleri getirmek."

"Karşılıklı korunma mı?"

"Sayısal güç, Jack." Olivia, az önce mezarından korkunç bir şey geçmiş gibi huzursuz görünüyordu.

"Neden korunma?"

"Reedrek gibi iblislerden."

"Kaç tane var ki?" Tüylerim ayağa kalkmaya başlamıştı; bir ağaç testeresinin yanından geçtiğimde veya birinin çöp yığınına attığı Noel ağacı kalıntısındaki kazığa saplanmaktan kılpayı kurtulduğunda olduğu gibi.

"Çok fazla" dedi Olivia, aniden üşümüş gibi kollarını ovalayarak.

"Reedrek'le ilgili şu meselenin, William'la arasında kişisel bir kan davası olduğunu sanıyordum. Reedrek gibi buraya gelip onun yap-tığını yapmayı amaçlayan başka vampirler de mi olduğunu söylü-yorsunuz?"

"Bunu henüz bilmiyoruz. Toplantı da bununla ilgili."

"Buraya geldiklerinde sözde barışçı vampirleri nasıl tanıyacağım?"

Olivia omuz silkti. "Bunu söylemek zor."

"Eh, sen de tam lanet olasıca Delhi Kahini'sin, değil mi?" Söy-lemmediği daha fazla şey olduğunu hissediyordum. Yine sezgilerim ataya girmişti. İçimden bir ses, onu tutup her şeyi anlatana kadar sarsınama söylüyordu ama diğer parçam, gerçekten umursayıp umursamadığını merak ediyordu. Bu William'ın işiydi ve görünüş-ü bakılırsa beni katmarnıştı; o hâlde hepsi cehenneme gidebilirdi. William da öyle. O anda, Melaphia'nın yüzündeki suçluluk dolu ifadeyi gördüm. Buklelerinden biriyle oynuyor ve bakışlarını yerden kaçırmıyordu.

"Bunları bilip bilmediğini sana sormaman bir yararı olacağını san-mıyorum" dedim.

"Övür dilerim. Sana kendisi söylemeli." Gergin bir yüze bana baktı. "Geri döndüğünde. Bu da beni partiyle ilgili devam etmemi-nin en önemli nedenine getiriyor."

"Neymiş o?"

"Beş vampirin aynı yerde toplanması, Reedrek gibi bir şeytan için oldukça çekici görünebilir. Gizlendiği yerden çıkacağını tahmin edi-yorum."

"O zamana kadar, Jack, seninle birlikte William'ın çiftliğine gi-

deceğiz. Diğer vampirler geldi ve William ortalıkta olmadığından onları bizim karşılamanız gerekiyor" dedi Olivia.

"Ah, öyle, değil mi?" Boş kan kavanozunu tekrar elime alırken aslında pahalı vitrine fırlatmak niyetindeydim. Bunun yerine, havaya fırlatıp yakaladım. "Peki, seni karşılama komitesine kim dahil etti, fısık? Benim daha iyi bir fikrim var. Neden oraya kendin gidip küçük ev sahibesini oynamıyorsun?"

"Sadece yardım etmek istiyorum" dedi Olivia. "Alger'e neler olduğunu açıklamak zorundayız."

"Ama onlara William'ın kaybolduğunu söylemeyin" dedi Melaphia.

"Nerede olduğunu söyleyeceğim ki? Aspen'de kayak yaptığını mı? Tahiti'de daldığını mı?"

"Onlara gerçeği söyle" dedi Melaphia. "Onlara Alger'in katilini aradığını söyle."

Duvaya dönerek kavanozu lavaboya bıraktım. Artmış güçlerime hâlâ alışamadığımdan, çok fazla kuvvet kullandım ve kavanoz parçalanınca cam parçaları ve kan damlaları parlak paslanmaz çelik tezgâhın üzerine saçıldı. "Bu kargaşada rolümün ne olduğunu bile bilmiyorum ve ikinizin de bana söylemeye niyetiniz olmadığı belli. Şu kapıdan çıkıp bir daha geri dönmek için kendimi zor tutuyorum."

Melaphia'nın koyu renk gözleri parladı. "Çünkü William sana güveniyor, Jack. Ve çünkü o senin... ailen."

Ah, saçmalık!

Melaphia, onun ağladığını görmeye dayanamayacağını biliyordu. Bunu daha konuşmaya başlamadan önce keşfetmişti. Olivia belkentiyle bana baktı. Canı cehenneme! Nereye gidecektim ki zaten! İçimden bir ses, California sahilinin bile Savannah'da olanlardan uzaklaşmak için yeterli bir mesafe olmadığını söylüyordu.

Olivia'ya dönerek başımla onayladım. "Şu süslü mantonu al. Gidelim."

* * *

Çiftliğe giderken Olivia bana Melaphia'yla Shari'ye ne yaptıklarını açıkladı. Onu daha iyi bir yere götürmek için bir ilahi bulduklarını ve cesedini güzel bir yere gömdüklerini söyledi. Zavallı Shari için sevinmiştim ama doğrusunu söylemek gerekirse, Olivia'nın anlatıklarının çoğu bir kulağımdan girip öbüründen çıktı. Olivia'nın bana bu vampirlerle ilgili söylediklerini kafamdan atamıyordum. Diğer kan emicilerle tanışmak istediğimi sanıyordum. Ne dilediğine dikkat et!

Normal dünyamı birkaç gün öncesine kadar William'la birlikte şehirdeki tek kan emiciler olduğumuz, William'ın arada bir yeni bir vampiri getirerek sosyeteye tanıstırdığı ve kendi mutlu hayatına gonderdiği dünyamı arıyordum. Evet, Jackie, vampirler dünyasına hoş geldin; burada bir gösteri olmadan iyi kan emicilerle kötülerini bile ayıramazsın.

William'ın çiftliği, Savannah'nın kırk beş dakika dışında, bataklıkla Hope Adası'nın arasındaydı. Şey, çoğu kimse için kırk beş dakika, benim için yarım saat. Araba yoluna dönerken Olivia zorlukla yutkundu. Araba yolu iki yanında uzanan yüksek meşelerle, bir manzara kataloğundan fırlamış gibi görünüyordu. Burayı gün ışığında görmeyi çok isterdim. Elbette ki güneşin altında görmek isteyeceğin çok şey vardı ama giden geri gelmiyordu.

Uzun araba yolunun sonunda, William'ın genellikle dinlenmek veya konuk ağırlamak için kullandığı, özenle restore edilmiş bir malikâne vardı. Buraya yazlık diyordu. Aslında hâlâ işleyen bir çiftlikti ama insan işçilerin yerini ileri teknolojik tarım makineleri almıştı. William'ın ekim, bakım ve hasatla ilgilenen profesyonel bir tarım uzmanı ve malikâneye bakarak konukların başını döndüren bu personeli vardı. Ev paha biçilmez antikalarla doluydu; gümüşler, porcelenler ve değerli koleksiyonlara ek olarak, birkaç klasik araba. Garajın grisi Thunderbird, aralarında en sevdiğimdi.

Olivia'yla eve yaklaştığımızda, çiftliğin bahçıvanı/şoförü bizi karşıladı. Adamın görevleri arasında vâlelik de vardı. İçeri girdiğimizde, kâhya Chandler'a selam verdim ve onu Olivia'yla tanıştırdım.

"Bay Thorne'un konukları oturma odasında. Ateş yakıp içki servisi yaptım. Şu anda başka bir şey olacak mı, Bay McShane?" Chandler Olivia'nın deri mantosunu aldı ve bana beklentili gözlerle baktı.

"Hayır. Bir süre için bu kağıtlar yeterli. Bir şeye ihtiyacımız olursa seni çağırırım." Chandler başıyla onayladı, Olivia'nın mantosunu koridordaki dolaba astı ve gitti. Melaphia gibi, o da sadık ve iyi maaşlı bir aileden geliyordu. Ailesinin William'la ne tür bir anlaşma yaptığını hep merak ederdim ama hiç sormaya cesaret edememiştim. Bu kabalık gibi görünüyordu. Chandler, kibarlık konusunda örnekti. İlk kızı, dünya standartlarında bir şarap deposundan pahalı bir şişe Bordeaux servisi yapar gibi kristal kadehlerde zarıfça sunardı. Gerçek bir beyefendiydi.

Olivia'yla birlikte oturma odasının kapalı çift kanatlı kapısının önünde dururken derin bir nefes aldım. "Bu adamlarla karşılaşmadan önce bilmem gereken bir şey var mı?" William onları ülkeye getirdiğinde muhtemelen her biriyle kısaca karşılaşmıştım ama beni Avrupalı vampirlerle sohbet etmeye hiç davet etmediğinden, onları tanımayacağımı düşünüyordum ve bu zengin, züppe şişkoların da beni hatırlayacaklarını hiç sanmıyordum.

"Sadece kendin ol, Jack" dedi Olivia, beni yanğıından öpmek için parmak uçlarında yükselirken. Tanrım, ona ne olmuştu? William'ın evinden çıktığımızdan beri ruh hali tamamen değişmişti. Belki de arkamı dönüp gitmeye ne kadar yaklaştığımı anlamıştı.

Kapıları açtım ve birlikte içeri girdik. Adamlardan benim insan yaşına yakını olan ikisi pöminenin başında oturmuş, sohbet ediyordu. Biri siyah saçlı, diğeri sarı saçlı. Ayaga kalkarak bize yaklaştılar.

Siyah saçlı olan elini uzattı. "Ben İban. Siz de Jack ve Olivia olmanız. Daha önce Melaphia'yla telefonda konuştuğumda geleceğinizi söylemişti." Orta boylu ve ince yapıydı. Bol (Melaphia bunu yapılandırılmamış derdi) bir siyah takım ve çorapsız ayaklarına pahalı görünümlü siyah ayakkabılar giymişti; biraz Antonio Banderas'a benziyordu. Saçları köprücük kemiğine kadar iniyordu ve hafif, aristokrat izlenimi veren bir İspanyol aksanı vardı.

“Açlam tokalaşıyor, içten gülümsüyordu. Elimde olmadan ondan hemen hoşlandım. Olivia’nın elini öptü ve Olivia biraz alaycı bir şekilde reverans yaptı.

“Bu da Tobias” dedi Iban, elini Hawaii gömleği ve pamuklu pantolon giymiş sarışını işaret ederek.

“Dostlarım bana Tobey der” dedi sarışın. Olivia’yla bana gülümseyerek ellerimizi sıktı. “Sizle tanıştığıma çok sevindim.” O da Iban kadar sempatik görünüyordu.

Başını kaşıdım. “Tobey, bana çok tanıdık geldin. Seni William haraya ilk getirdiğinde Savannah’dan geçerken görmüş müydüm?”

Tobey bir an şaşkınlıkla baktı ve sonra başını iki yana salladı. “Ah, hayır. Ben William’ın getirdiklerinden biri değilim. Yerel halktanım. Batıdaki antik bir klandan gelen bir vampir, babam oldu.”

Batıda antik klanlar olduğunu bilmediğimi açıklayarak cehaletim excilemek istemediğime karar verdim. Ya da Kuzey Amerika’daki herhangi bir şeyi. Antik? Tanrım, vampirler hakkında öğrenmem gereken çok şey vardı.

“Ve onu daha önce nerede gördüğüne gelince” dedi Iban. “Çölde yaklar altında yaptıkları yarışları hiç izledin mi? California ve Nevada, değil mi? Tobey o yarışlarda şampiyondur.”

Tobey mütevazı bir tavırla elini salladı. “Gece çok geç saate denk geleceği için Doğu Sahili’nde canlı yayımlayamıyorlar. Ama Pazartesi geceleri ESPN4’da banttan izleyebilirsin. Önemli bir şey değil.”

Nefesim kesilmişti. Önemli bir şey değil mi? *Önemli bir şey değil mi?* Bir araba yarışçısı olmak hayatımın hayalimdi. En büyük hayalim. Ve Tobey, bu hayali yaşıyordu. Neden bütün bunların olduğu Batı Sahili’nde dönüştürülmemiştim ki? Ama hayır, Doğu Sahili’nde dönüştürülmem gerekiyordu. Bazı kan emiciler gerçekten diğerlerinden şanslıydı.

“Neal yapıyorsun? Yani... gündüz saatlerinde antrenmanlara, pike toplantılarına veya benzeri şeylere katılman gerekmiyor mu?” diye sordum.

"Hayır. Hepsini ayarladım. Bir münzevi anlaşılmam var. Bana..."

"Geceçakan diyorlar" dedim sersemlemiş bir hâlde. "Tabii ya, seni tanıyorum. Büyük hayranlarındasın biriyim."

Tobey sırıttı. "Hey, teşekkürler. Evet, sıcak yüzünden sadece geceleri yarışıyoruz ve antrenman yapıyoruz, dolayısıyla benim için sorun olmuyor. Ama William'a çok şey borçluyum. Bu plana o ayarladı. Onunla seni dönüştürmesinden hemen önce tanışmıştım. O dönemde demiryolu işindeydim çünkü dönemin en hızlı aracı oydu. Daha sonraları, geceleri hareket eden her şeyle yarıştım. Mesela, alımlarda, ay ışığında sörf ve kalkış yarışlarıyla bir süre ilgilendim."

"Yani Beach Boys'la o şekilde mi tanıştın?" diye sordu Iban.

"Evet. Harikaydı. Günler... yani geceler süren efsanevi partiler. William ve ben telefonda, sonra da Internet'te bağlantıda kaldık. Arada bir görüşen bir bağlantılar ağı olduğunu bilirsiniz. Çöl yarış şampiyonası onun fikriydi; şu Geceçakan meselesi de. Gerçek bu fikir adamı şu William. Gerçekten çok becerikli ve zeki."

İç çektim. Şu büyük yarışlara katılmak için neler vermezdim. Tobey büyük yarışlarda pit ekibiyle yarışırken bol para kazanırken ve ilgi odağı olurken ben yerel toprak parkurlarda, ucuz, titrek stadyum lambalarının altında yarışmak zorundaydım. İşte haksızlık buna denirdi. Sadece Demolition Derbies peytanı olarak ün yapabilmıştım. Olivia'nın dirseğinin kaburgamı dürttüğünü hissettim.

"Jack? Iban sana bir soru sordu" dedi nazikçe.

"Ha?"

"Siz içeri girdiğinizde şu portreden söz ediyorduk. Eski üstaşa gibisi yoktur. Hollandalı olmalı; ne gerçekçilik." Omuz silkti. "Şu yüzdeki alev ışığına bir bakın. Yıllar boyunca, filmlerimden birinde oynamak için William'ın karizmasına sahip birini aradım. Ni söylemeyin; resmin kendisine çok benzeyen atalarından birine atıldığını söylüyor, değil mi?"

"Evet, doğru" dedim. William'ın mermer şöminenin üzerindeki görkemli bir şekilde asılı duran portresine daha önce hiç görmemiş gibi baktım. Evet, olana ağlamanın anlamı yoktu. Hayatımda bu

satları kaçırmış olmaman sorumlusu William değildi. Vampirliğin, vampirler âleminin ya da adı her neyse, kurallarını değiştiremezdi. Yanlış tabelalar ve kaçırılan fırsatlar, bütün hayallerimi engellemişti. Tam burada, Savannah'nın donuk dünyasında sıkışıp kalmıştım.

William

Reedrek bileklerine kelepçeleri takarken Wern homurdanıp inledi. Onu hareketsiz tutacak bir tabut olmadığından, zincire vurmak nazik bir davranıştı. Buna ek olarak, onun çılgık çılgına kendini duvarlara vurupunu izlemek muhtemelen Reedrek'in sinirini bozardı. Benim de iyi bildiğim gibi, Reedrek'i sınırlandırmek, kişinin kendi uşluğu için iyi olmazdı.

"İşte küçük bilimsel deneyimiz de sona erdi. Değişmiş kanından biraz tatmanın ötesine geçtiğimizde neler olacağını tam anlamıyla göreceğiz." Reedrek ellerini ovuşturdu. "Şimdi işimize bakalım."

Kollarıma tutan iplere karşı koymaya çalıştım. "Ben buna iş demem."

Bana hüzünlü gözlerle baktı. "Hayır, sanırım demersin. Ama ben senin küçük hortlak kaçırma işinden söz ediyordum."

Şimdi bütün dikkatimi çekmişti. Yine değişmiş kanından söz edeceğimizi sanıyordum; Reedrek, ilgisi arttığında nasıl detaycı olabildiğiyle ünlüydü. Sırlara olan tutkusu, binyıl boyunca işkence edilen ve öldürülen insanlar olarak kendini ifade etmişti; Reedrek ümedigini elde edene kadar.

Ama bu kez ona istediğini veremezdim. Bu, uğrunda yaşadığım her şeyin sona ermesi, dostlarımin ve müttetiklerimin, dünyamda yaşayan, beni tanıyan ve bana güvenen tüm yaratıkların yok edilmesi anlamına gelirdi ki birçoğu Alger'in (şimdi Olivia'nın) hoş geldin partisine katılacaktı. Elbette ki aynı zamanda bütün ölümlü insan nüfusunun da bir vampir beslenme kaynağına dönüşmesi de demek olacaktı; hem de kadın ve çocuklar öncelikli olmak üzere. Göğsüm üzerindeki kayayı oynatmak veya iplerimi koparmaktan vaz-

geçerek, gücümü saklamaya karar verdim. Reedrek işini bitirmeden önce daha da fazlasına ihtiyacım vardı.

"Bütün operasyonu durdurdum" dedim, geçici gerçeği söyleyerek. "Alger'i öldürdün ve ben..."

"Hayır!" Bir kemik yağınını tekmeleyerek karşı duvara savurdu ve başımın yakınına oturdu. Korkunç nefesini yüzüme üfleyecek kadar eğildi. "Beni yine aptal yerine koymaya kalkışma. Bana bilmek istediklerini söylersen seni rahat bırakırım."

Yalan söylüyordu. Bunu ikimiz de biliyorduk.

Dönüşmekte olan canavarımız Wern'den daha güçlü bir inilti yükselerek, babamın ve boş sözlerinin dehşetini vurguladı. "Yaaaartdduummm eedddinnnn..."

Onu anlayabiliyordum.

"Beni rahat bırakacağına neden inanayım?"

"Çünkü istediğin şey bu. Bütün hayatın, sana verileden farklı şeyleri isteyerek geçti. Sana kendi kanımla ölümsüzlüğü verdim ve bu ölümlü dünyanın hakimi olarak haklı yerini almak yerine sen sadece sızlanmayı seçtin. İki yüz yıl! Sana Avrupa'nın zevklerini ve nimetlerini gösteldim; sen seneleretin kaynadığı bu aptal yeri istedin. Sana istekli kadınlarla dolu bir dünya sundum, sen hâlâ ölümlü eşini istedin. Sen gerçekten de üzücü bir vakasın. Şimdi ya konuş ya da acı çek. Kaç kişiye yardım ettin? Ve neredeler?" diye ısrar etti Reedrek.

Kendimi elimden geldiğince toplayarak acıya, ölüme veya her ikisine hazırladım ve sessizliğini korudum. İsteklerim konusunda haklıydı. Kaçırıldığı tek nokta, ölüme isteğimdi. Beni özgür bırakmayacaktı. İki yüz yıldan uzun süredir beni kendine yakın tutmuş, sonunda gitmeme izin vermek zorunda kalmıştı. Ama aramıza bir okyanusu sokmak bile, aramızdaki bağı koparamamıştı. Onu beni öldürmeye zorlarsam, sırlarımı tek güvenli yer olan ölüme taşıyabilirdim.

"Bahse girerim genç Efendi Jack bana her şeyi söyleyebilir" dedi niyetiyle kalbime yakın bir noktaya saldıran bir yılan gibi.

Gülümsemeye çalıştım. "Onu konunun dışında tuttum. Jack'e istediğin kadar işkence edebilirsin ama sana bir şey söyleyemez çünkü hiçbir şey bilmiyor."

Reedrek gülümsememi taklit ederken dişlerinin arasına takılmış olan et parçalarını gösterdi. "Kim işkenceden söz etti ki? Jack'e kraliçe uzanan anahtarları sunacağım. O senin yerini alacak ve gezegenin en güçlü üstadının sağ kolu olacak; benim."

"Jack senden hoşlanmıyor."

"Belki hoşlanmıyor. Ama ona öğretebileceklerimden hoşlanacak."

Jack, Reedrek'in ona öğretebileceklerine *bayılır*; en azından çoğuna. Jack'in insanlığa karşı yumuşaklığı, onu daha karanlık öldürme ve işkence derslerinden geri tutardı ama Reedrek zamanla onun insanlığını yok ederdi. Babam sadece sepetteki çürük elma değildi; bütün elmaları yok etmek isteyen parçaydı.

"Kıta'daki yaşlı haydut dostlarından ne haber? Seni dünya hakimiyeti planlarının başına mı geçirdiler? Çoğunluk seni gezegenin kralı yapmaya mı karar verdi?"

"Çoğunluk mu?" Tiksinişmiş gibiydi. "Bu Yeni Dünya demokrasi saçmalığı seni zehirlemiş. Yaşam ve ölümün en güçlü olan hükmeder; herkesin önemli olduğunu söyleyen bir grup sersem değil."

"Yapmaya çalıştığın şeyleri duyduklarında başın ciddi derde girecek."

"Belki ama benim sıram gelene kadar senin başın ciddi derde şundi, Jack'e dönelim..."

"Ona sahip olamazsın. Gerekirse onu önce kendim öldürürüm."

Worm ölüm ve acıyı az önce keşfetmiş gibi bir çılgık attı ve bayıldı.

Reedrek yüksek sesle güldü. Bu gösterinin onu eğlendirdiği belliydi. "İşte bu tam tanık olunacak bir şey; sen, Bay Olumlu Düşünen, tek yavrunu öldüreceksin, ha?" İç çekti. "Bunu yapacak cesaretin olduğuna inanmıyorum. Kendini o ya da bu şekilde kanıtlama şansının olmaması çok acı. İsteklerine ters bir şekilde hareket edişini izlemek izledim; kendi kanına karşı. Fark etmez. Jack çoktan yarı yarıya benim oldu ve geri kalanı da artık Olivia'ya aittir muhtemelen."

"O senin sandığından daha akıllı" dedim inanmaya çalışarak. Werni bir kez daha uyandığından, çılgınlık peş peşe geliyor, normal bir sohbet sürdürmeyi zorlaştırıyordu. Sanki bu sohbette normal bir şey varmış gibi.

"Önemi yok" dedi Reedrek. "Olivia onunla nasıl başa çıkacağını bilir. Sanırım artık onu geri çağırma zamanım geldi. Onu ve Jack'i. Ama önce..."

Görüş alanımdan çıktı ve lambayla uğraştığını duydum. Yağlı koku etrafımı sardı. Yağ bacaklarıma ve ayaklarıma döktüğünü hissedebiliyordum. İşi bitince bir meşale yaktı.

"Beklerken biraz acıya ne dersin?"

Jack

William'ın portresine bakıyordum. Benden sadece biraz yaşlı görünüyordu ama portre çizildiği zaman yüz yaşını çoktan geçmişti. Yüksek yakalı ve bakır düğmeli bir tür üniformayla resmedilmişti; muhtemelen yabancı bir savaş alanında ölmekte olan askerlerden beslenmiş olmanın canlılığını yansıtıyordu. *Neden ben?* diye düşündüm, bilmem kaçınıcı kez. Başkalarına da bana verdiği seçeneği vermiş miydi? Hepsini onu geri mi çevirmişti? Ruhundan vazgeçmeyi göze alacak kadar yaşamayı isteyen bir tek ben miydim?

Belki de ölmekte olan gözlerime bakmış ve diğerlerinden farklı bir şey görmüştü. Belki de kontrol edebileceğini bildiği bir şey.

"Ev sahibimiz nerede?" diye sordu İban, kadehini William'ın portresine doğru kaldırarak. "Telefonda Melaphia'ya sorduğumda kaçamak cevap verdi."

Olivia araya girdi. "Biraz işi var. Kişisel olarak ilgilenmesi gereken bir mesele."

"Üçer üçerleyen saatlerde döner mi? Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum ve ona yeni mobil evimi göstermek istiyorum," dedi İdris.

"Mobil ev mi?" Olivia, konuyu değiştirme fırsatının üzerine atlağı.

Tobey yüksek voltaşlı şampiyon sırtışıyla Olivia'ya döndü. "Evet. Birazdan gelir."

Tobey karavanda yaşayacak birine benzemiyordu. Ne tür bir aç malaktan söz ettiğini düşünürken büyük bir tırın kornasını duyduk. şimdi anlıyordum. *Bu tür bir karavan.*

"Benim kamyonum olmalı" dedi Tobey. "Geri dönüş yolculuğuna başlamadan önce srclerime Tybee'de birkaç gün geçirmeleri için izin verdim. Jack, Melaphia dostun Rennie'yi gönderdi ve ben de onu kamyonu getirmesi için tuttum. Görmek ister misin?"

Senemlemiş bir hâlde başımla onayladım ve diğerleriyle birlikte onu izleyerek n kapıdan ıktım. On sekiz tekerlekli dev bir tır, daimi biçimindeki araba yolunun i tarafına park etmişti. Yan tarafı bir ıştan bir uca Geceçakan'ın siyah, altın ve kırmızı logosuyla süslenmiş, çok sayıda sponsorun logosu da karanlıkta parlayacak şekilde eklenmişti. Rennie kabinden atlağı ve katır gibi sırtarak bize yaklaştı.

"Her şeyi senin için ayarladım, Geceçakan" dedi Rennie. "Teremiz oldu." Kalın gözlük camlarının arkasında daima büyük görünen siyah gözleri şimdi özellikle irileşmiş gibi görünüyordu. Onu tanımamam, aşık olduğunu söyledim.

"Teşekkürler, dostum, bana Tobey diyebilirsin." Sarışın varışı Rennie'nin avucuna bir tomar para sıkıştırırken ortağım da onu anahtarları verdi.

"Pekâlâ, Tobey" dedi Rennie biraz nefes nefese bir hâlde. "Hey..." Eski püskü NASCAR kasketini yağlı saçlarından geri çekti ve gmlk cebinden bir Sharpie ıkardı. "Kasketimi imzalar mısın? Çocuklar buna inanamayacak."

"Tabii" dedi muhteşem Tobey. Birkaç hareketle logosunun stilize bir versiyonunu çizdi ve altına adını yazdı.

"Teşekkürler, dostum" dedi Rennie kasketi ağırmış gibi tutarak.

Tobey, Iban ve Olivia tıra doğru yürürken ben Rennie'nin kulak na eğildim. "İkiniz içeride bir oda ister misiniz, Ren?"

"Ah, Jack, kes panu. Pazartesi geceleri kaç kez sen, ben ve çocuklar düzde biralarla oturup bu adamı kablolu yayında izledik ve ne kadar iyi bir sürücü olduğundan söz ettik? Ondan etkilenmekten kendimi alamadım, tamam mı? Ayrıca, lanet olasıca şeyin içini bir görmelisin. Haydi gel."

Rennie hareketli eve doğru yürürken ben de diğerlerine katıldım. William'ın ünlü ve uzun dışı dostlarıyla takılmanın sağlığı için tehlikeli olabileceği konusunda onu uyarmam gerekip gerekmediğini düşünüyordum. Zavallı Huey'in başına gelenler ortadaydı. Araba yolunun diğer tarafında tek gecelik ilişki gibi unutulmuş kamyonumu o zaman gördüm. Onun bile benim ötemde kalan bir hayatı vardı.

Tobey dorseinin arka tarafındaki alete bir anahtar yerleştirdi ve hidrolik kapılar yavaşça açıldı. Sonra bir merdiven, lüks spor arabaların tavanı gibi rahat ve akışkan bir şekilde dışarı açıldı. Bu adam rekabet için yapıyordu. Merdivenden çıktığımızda, deri döşemeli kanepeler, koltuklar ve dev bir sehpayla döşenmiş bir oturma odasına girdik. Sehpanın üzerinde dergiler, gazeteler, küçük bir video kamerası ve bir çift dizüstü bilgisayar vardı. Bu, William'ın ileri teknoloji iniyle rekabet edebilecek portatif bir ofisti. Duvarlardan birine geniş ekranlı bir HDTV yerleştirilmiş, diğeri poster büyüklüğünde çerçeveli fotoğraflarla kaplanmıştı. Elbette ki hiç pencere yoktu.

Tobey sonra bize mutfak ve yemek odasını gösterirken Olivia aletlere bakıp içli sesler çıkarıyordu; meyve şaraplarının sıcaklığını mükemmel düzeyde tutmak için şişelerin etrafında su döndüren otomatik bir şarap soğutucu gibi.

Ardından dev bir yatak, içine girilebilen bir gardırop ve banyoya, elbette ki Geceçakan renkleriyle dekore edilmiş yatak odası geldi. "Konuk ağırlamak için harika olmalı" dedi Olivia, son kelimesini göz kırparak vurgularken. Tobey sırtarak omuz silkti.

Tenim de hissettiğim kadar morarsaydı, bana o andan itibaren parlancan çocuk diyebilirdilerdi. Keşke biri kalbime kazık saplayıp orada içimi birirseydi. Bu adam hayallerimdeki hayatı yaşıyordu. Yaşar arabaları ve zafer kürsüsünde ona ödülleri sunan süpermodel

tipli fıstıklar. Ah, evet, biri beni gerçekten *kazıklamıştı*.

"Tabutun nerede?" diye sordum asık yüzle.

Tobey ruh hâlimi fark ettiyse de renk vermedi. Köpü ayakkabısının ucuyla karşı duvarı nazikçe işaret etti. "Gizli kapı" dedi.

"Elbette" diye mırıldandım.

"Yani ikiniz Batı Sahili'nden buraya oldukça gösterişli bir yolculuk yaptınız" dedi Olivia, Tobey bizi oturma odasına geri götürüp açılır kapanır sandalyelerden birine çökerken.

"Oturun" dedi. "Kesinlikle öyle, Olivia. Ben ve Iban birlikte geldik. Bu şekilde biraz daha uzun sürüyor ama güvenebileceğin bir çift pahalı sürücüyle, uçmaya çalışmaktan çok daha kolay ve rahat."

"Ya da trene binmekten" dedi Iban, uzun kanepenin bir ucuna yerleşirken. "Bu ülkede demiryolu sistemi... nasıl diyorsunuz? Espi gibi."

"Şaka gibi" diye düzeltti Tobey. Iban başıyla onaylayıp devam etti.

"Hareket etmeden önce bir istasyonda iki-üç gün beklemek istemiyorum. Her seferinde etrafta çok fazla yabancı oluyor ve hoşlanmayacağım bir felaket yaşanması isten bile değil. Özel kargo aracımı satın Tobey'nin *may macho* kamyonlarından almayı düşünüyorum."

"Bir dakika!" dedi Olivia, deri kaplı vücuduyla hemen Iban'ın yanına otururken. "Seni şimdi tanıdım. Soyadın Cruz, değil mi? Iban Cruz, sen film yönetmenisin!"

Iban, dişlerinin ucunu göstererek gülümsedi. Sanırım kendi gibi insanlarla bir arada olduğuna güvenerek savunmasını indirmeye karar vermişti. "Suçumu kabul ediyorum."

"Bütün filmlerini izledim! En sevdiğim, *Karanlık Bastıktan Sonra Sevgilim*. Dört kez izledim."

Ah, harika. Bir araba yarışçısı ve bir film yönetmeni. Ne harika bir kariyer günü! Hayalimdeki işlerden mi söz etmiştim? Oturduğum şeyin bir yatar koltuk olduğunu sonradan anladım. Ayaklarım havaya kalktı. Ayaklarımın yerden kesildiğini göstermek için harika bir

yoldu. Şey, sadece, lanet olsun!

"Sadece geceleri dışarı çıkabilirken nasıl film çekebiliyorsun?" diye sordum.

Isan cevap vermek için ağzını açtı ama Olivia heyecanla sözünü kesti. "Sadece geceleri film çekiyor" dedi. "Bu onun özgün işareti ve harika bir paravan. Kesinlikle çok zekice."

Isan gülümsedi ve *ne diyebilirim ki* anlamında omuz silkti.

Chandler'ın başı dorsesinin açık kapısının dışında belirdi. En alt basamakta durduğundan, yüzü tuhaf bir şekilde vücutsuz görünüyordu. Aslında o anda ben de öyle hissediyordum. "Bay Bouchard çekiler, Bay McShane."

"Bay kim?" diye sordum.

"Bilim adamı" dedi Olivia.

"Harika. Ona gelmesini söyle" dedim. Bir bilim adamı. Gerçekten ineğin teki olmasını umuyordum. Chandler gözden kayboldu ve uzun boylu, ince yapılı, spor askeri ceket, beyaz gömlek ve kumaş pantolon giymiş bir vampir basamakları tırmandı. Aklaşmış uzunca saçlarını bir eliyle sıvazladı. İlgisi dağınık görünüyordu ama ne yazık ki ineğin teki değildi. İnsan yapı hepimizden ileriydi; kırklarının ortalarındayken dönüşmüş olmalıydı. Önce hangimizle konuşacağına karar verememiş gibiydi.

Ayağa kalkıp elimi uzattım. "Ben Jack McShane."

"Ah" dedi, adımı duyduğunu belli ederek. "William'ın adamı."

Yüzümü buruşturdum. William'ın *apağı* da diyebilirdi. Üzerinde durmadım ve diğerlerini tanıttım.

"Adım Gerard Bouchard" dedi. "Sizlerle tanıştığıma memnun oldum."

O kadar memnun olmuş görünmüyordu. O anda başka bir yerde olmak istemiş gibi bir hâli vardı. Bu duyguyu biliyordum.

"Eh... ne tür bir bilim adamısınız?" diye sordu Olivia.

"Genetik uzmanıyım. Vampirliğin çeşitli yönlerini inceliyorum."

Bu güzel ve belirsizdi. Sır saklamak istiyorsa, onun da canı ce-
herlenme. Test tüplerini alıp bir tarafına... Neyse. Artık gerilmeye
başlamıştım. Daha önce hiç vampirlerle dolu bir odada -ya da dor-
sede- bulunmamıştım. Hatırlayabildiğim kadarıyla, kendi türümü
özlem duyuyordum ama şimdi bir grup vampirle birlikteyken ken-
dimi ciddi şekilde kötü hissetmiştim. Vampirlerin sidik yarışında
en geride kalan adam. Artık taktik değiştirme zamanının geldiğini
düşünüyordum.

"Otursana, Gerry. Hepinize anlatmam gereken şeyler var." Bilim
adamı, İtalyan ayakkabılarından silmek istediği bir şeyin kokusu-
nu almış gibi baktı. Tavrımı değiştirmedim. "Sizce bir kötü bir de
iyi haberim var. Olivia'nın babası Alger hakkında ne kadar bilgini
olduğunu bilmiyorum. Bu gece bu büyük partinin onur konuğu
o olacaktı" dedim. "Aslında, birbirimiz hakkında neden daha fazla
bilgimiz olmadığını da bilmiyorum."

İban cevap vermeden önce bir fikir birliği istemişçesine diğerle-
rine baktı. "Bu bir güvenlik önlemi, Jack. Hiçbirimizin diğerleriyle
ilgili çok fazla bilgisinin olmaması gerekiyor; kendi iyiliğimiz için.
Tobey ve benim birbirimizi tanımamızın tek nedeni, aynı eyalette
yaşıyor olmamız ve arada bir karşılaşmamız. Bulmacanın bütün par-
çalarını sadece William ve Alger biliyor."

"William ve Alger'den başka kendi kolonilerimiz dışında tanadığe-
miz başka vampirler yok" dedi Gerard.

"Koloniler mi?" dedim. Olivia'nın bu kelimeyi daha önce kullandığını
duymuştum ama konu vampirlere geldiğinde bunun ne an-
lamı taşıdığından emin değildim.

"Bu insanların her biri, ülkenin başka bir yerinde bir vampir ko-
lonisini temsil ediyor" dedi Olivia. "Alger bana onlardan biraz söz
etmişti ama bu geceye kadar daha fazlasını bilmiyordum."

"Pekâlâ. Her neyse." Anlatımına devam ederken gerginleşen
Olivia'ya baktım. "Alger öldü. William'ın teknesi *Kaymakçı*'nda
Savannah'ya ulaşmadan önce öldürüldü."

Üç konuk korkuyla inlerken Olivia bakışlarını yere indirdi. "Ça-

vermede kazıklandı ve yakıldı. Onunla birlikte insan mürettebatının tamamı öldürüldü. Bir ceset bulduk; diğerlerinin suya atıldığını sanıyoruz. William, yetkililerin soru sormaması için benden tekneyi kurtaya uçurmamı istedi. Daha önce size William'ın özel bir işi olduğunu söylediğimizde, şey, bu bir yalandı. Aslında Alger'in katilini arıyor." Bu da elbette ki bir yalandı ama William'ın Reedrek'le birlikte atlandığını söylemesem de haddinden fazla bilgi yüklenmişlerdi.

"O... onu kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?" diye sordu Tobey, mavi gözlerini iri iri açarak.

Olivia ayağa kalkarak yanına geldi. "Evet. William'ın babası, Reedrek. Ya kalkmadan önce *Kaymakçı*'na bindi ya da başka bir tekneye yanaştı. Her nasılsa, şimdi kesinlikle burada, Savannah'da." Duraksayarak bana yandan bir bakış attı. "İkimiz de onu gördük."

Ve en azından birimiz bıldı onun etkinde olabiliriz, diye ekleyecektim neredeyse. Olivia'ya güvenebileceğimden emin değildim ama bu adamlara güvenip güvenemeyeceğimi de bilmiyordum. Yüzlerindeki ifadelere bakılırsa, Reedrek'le ilgili çok şey biliyorlardı. Ondan ve Olivia'dan söz etmemem daha iyi olurdu.

"Demek başladı" dedi Gerard kaşlarını çatarak. Tobey ve Iban endişeli yüzlerle birbirlerine baktılar.

"Ne?" diye sordum. "Ne başladı?"

"Belki de değil" dedi Olivia bana aldırmadan. "Şu anda sadece nosho kanıyla ilgileniyor gibi."

"Ondan haberi var mı?" diye sordu Gerard irkilerek.

Demek onların da vardı. William'ın geçmişte bir noktada bilgiyi onlarla paylaştığını düşündüm. Bu bana kendimi daha az özel hissettiriyordu ama ortalıkta olup biten çok fazla şey vardı.

"Sanırım" dedi Olivia kısak sesle.

"Nasıl?" diye sordu Gerard.

İmkân edip etmeyeceğini merak ederek sadece ona baktım. Bana yine bir bakış attıktan sonra devam etti. "Bize kendini bir gece kulübünde gösterdi. Babama öldürdüğü için o kadar öfkelenmiştim

ki William ve Jack beni durduramadan peşine düştüm. Reedrek'le birlikteyken onların çoğunu hatırlamıyorum; onu öldüremediğim gerçeği dışında. Ve yaşadığım sıkıntı arasında... ona kandan söz etmiş olabilirim."

"Yani... sana işkence mi yaptı?" diye sordu Iban açıkça öfkelenerek.

Olivia kollarını vücuduna sardı ve bakışlarını yere dikti ama bu şey söylemeden, Iban'ın hakkı olduğunu düşüncelerine izin verdi. Bu piliç onun filmlerinden birinde oynasa, kesinlikle Oscar Ödülü alırdı.

Uzunca bir an sessiz kaldılar. Sonraki soru Gerard'dan geldi. "Sen Birleşik Devletler'e geleli ne kadar oldu?"

"Yaklaşık bir hafta. Neden?"

"Reedrek voodoo kanını son birkaç gün içinde öğrendiyse, Amerika'ya kadar gelmesinin nedeni o değil demektir. Bizi yok etmek için değilse, neden geldi?" diye sordu Gerard.

"Yanında başka kim geldi?" diye sordu Tobey.

Olivia ve Melaphia'yla yaptığım daha önceki konuşmayı hatırladım; kötü vampirlerden ve "sayıca güçlü" olmamız gerektiğinden söz ediyorlardı. Bu gerçekten ciddi bir konuydu. "Bildiğimiz kadınla hiç kimse" diye cevap verdim, Tobey'nin sorusuna. "Yani başka kimseyi görmedik."

"Bize meydan okumaya geldiyse, neden yalnız geldi?" diye sordu Tobey.

Hepimiz birbirimize baktık. Sessizlik. Sonunda Iban sordu. "Şimdi ne yapacağız?"

Kimse bir şey söylemedi. Kriz üstüne kriz yaşamaktan artık sıkılmaya başlamıştım ve en kötüsü de hiçbirinin cevabının olmamasıydı. Yanımda, Olivia'nın vücudu seğirmeye başladı. "Sen iyi misin?" diye sordum. Aptalca bir soru. Biri seni sıcak, yağlı bir tavaya atması gibi yerinde zıplamaya başladığında, elbette ki iyi olmazdın.

"Be-ben... gitmeliyim" dedi Olivia dişlerini sıkarak. "Canım yanıyor!"

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Sadece gitmem gerek." Olivia merdivene doğru atıldı.

"İşkencenin kalıntı etkileri olmalı" dedi Iban. "Bir tür nörolojik hasar görmüş olmalı."

"Biraz önce iyiydi. Başka bir şey olmalı." Gerard gözlerini kıstı.

Benim kendi teorim vardı -Reedrek'in iradesi yine etkisini gösteriyordu- ama Olivia'nın isteğine uyarak bu konudan söz etmedim. "Muhtemelen bugün içtiği insan kanına verdiği bir tepki olmalı. Buğış yapan kişi zehirli midye filan yemiş olabilir."

Otur merdivenden aşağı düşmeden kolundan yakaladım. Hemen aksinleştii; o kadar ki bana yaslanıp kendini bırakınca, düşmemesi için iki kolumla ona sarılmak zorunda kaldım. "Dokunmuşun" dedi. "bana kendimi daha iyi hissettirdi. Sadece öyle işte."

Ben daha iyi desteklemek için kollarımı Olivia'nın kollarının altından geçirirken, diğer üç adam birbirlerine bakırlar. "Ne?" diye sordum.

Iban cinsesini ovaladı. "Görünüşe bakılırsa sadece dokunman bile ona güç verdi, Jack. Belki onunla, bilirsin işte, eee..."

"Onunla seks yapmalısın" diye tamamladı Gerard. Klinik davranması bilim adamına bırakacaksn tabii. "Sadece dokunarak ona güç veriliyorsa, gerçek cinsel birleşmeyle neler yapabileceğini bir düşün."

"Alılop, cidden" dedi Tobey, önce Gerard'a sonra Olivia'ya bakarak. "Biraz duyarlı olun."

"Yüksek sesle söylediğin için sağ ol, Gerry. Ben hallederim." Sağına sapın bir şekilde, aklıma "Cinsel Şifa" adlı eski soul parkısı geldi. Olivia bir gün için yeterince şey yapamıştı. Birbirimize bakarak, yaşıyoruz deneyimden söz etmemeye sessizce karar verdik. "Pekâlâ, o hâle gidiyoruz. Benden ya da William'dan bir haber alana kadar oturduğunuz yerde kalın."

"Reedrek'i avlamanıza yardım etmemiz gerekmez mi?" diye sordu Tobey, ben Olivia'yı basamaklardan indirirken. Bunu gerçekten is-

temedigini ama en azından teklif etmesi gerektiğini hissettigini gerebiliyordum.

"Hayır. Bu çok tehlikeli. Savannah'ı yeterince iyi bilmiyorunuzu. Bir şey ihtiyacınız olursa Chandler'a söyleyin. Yarın geceye kadar sizinle bağlantıya geçerim. Sizi gün içinde uyandırmam gerekirse buna dayanabilir misiniz?"

"Her şekilde" dedi Gerard. "Kâhya tabutumu güvenli bir yere koyacağını söyledi. Her zamanki gibi kilerde olacağını tahmin ediyorum." William'ın bazen yaptığı gibi eski tarz konuşma eğilimi vardı. Buna bir de Fransız aksanını ekleyin.

"İhan ve beni uyandırmam gerekirse, sadece birine şu arka duvarı serçe vurmasını söyle" dedi Tobey. "Benim uykum hafiftir."

"Olur." Orta basamakta, Olivia'yı yarı sürükleyerek götürmek yerine kucığına almamın daha kolay olacağına karar verdim. Göcüm belirgin şekilde artmıştı ve işitme mesafesinden çıkmış olmasın gerekirken Tobey'nin söylediklerini duydum. "Şunu gördünüz mü? Ne aygır! Bir düşünsenize bir de yerleştirdiğinde neler olur. Verdiği güçle kızı Süperkız'a dönüştürür."

Bay Duyarlı'ya bakın hele.

Olivia'yı yolcu koltuğuna oturttum. Sürücü tarafına geçmek için arabanın önünden dolarken Olivia inledi. "Uzaklaşma! Bana dokunmadığında canım yanıyor!"

"O niye?" dedim Stingray'ı geri vitese takarken. Ama Olivia'yı dokunmak için uzanmadım. Biraz acı çekebilirdi. Belki bu süreçte bir şeyler anlatırdı. "Şu anda sana neler olduğunu kesinlikle bildiğini hissediyorum, çıkar ağzındaki baklayı."

Kucığına tırmanmadan olabildiğince yaklaştı ve sağ koluma tutundu.

"Lanet olasıca vitesi değiştirmek zorundayım, kızım. Bana biraz yer aç." Onu iterek uzaklaştırdım ve arabayı araba yoluna yönelttim. "Neler oluyor?"

"Beni yanına çağırıyor!"

Kendini yine bana yapıştırdı ve bu kez izin verdim.

"Kim? Reedrek mi?" Otobana dönüyordum ama Olivia direksiyonu tuttu. "Hey!"

"Evettt." Kelimeyi uzun ve acılı bir nefesle söyledi. "O bu tarafta." Yöneldiğim yönün aksini işaret etti.

William'ı bu şekilde bulabileceğimi anladığımda, derin bir nefes aldım. Reedrek, Olivia'yı çekerken beni de bulundukları yere sürükleyecekti. Olivia beni Savannah'ya uzanan anayola sokarken neteye gittiğimizi anladım.

Bonaventure.

William

Yanma... yanma...

Zihnim şimdideki acıdan kurtulmak için daha da geçmişe yöneldi.

Alevler. Bütün şehir alevler altındaydı. İnsanlar çığlık çığlığa kaçıyorlardı... bazıları yanıyorlardı.

İki büyük yangın, Savannah'yı mahvetmişti. Biri, Georgia anayasayı onayladıktan kısa süre sonra; ikincisi, daha büyük olana, yirmi dört yıl sonra, Ocak 1820'de patlak vermişti. Ne yazık ki ikincisinde şehirdeki evimde oturuyordum.

Açık.

Şimdi, o gece olduğu gibi, dehşete kapılmış bir hâlde dumanlarla ve közlerle dolu sokaklarda sendeleyerek yürüyordum. Eteği alev alması bir kadın çığlık çığlığa kendini kollarıma attı. Onu yere itip gıysilerini söndürmek için yuvarlarken yanmış et kokusu burnuma dolmuştu. Ama onunla ilgilenecek biri olsa bile, artık kurtarılamayacak durumundaydı. İnsanlar kucaklarında çocukları ve eşyalarıyla koşarak panikten geçiyordu. Bir adamın kucagında köpeği, bir diğeri elinde su dolu kova vardı. Yanan binaların kavuruculuğundan kaçmak için meydana koşuyorlardı. Orada kendilerini koruyabilecek bir kuyu veya havuz bulmayı umuyorlardı.

Ama ağaçları unutmuşlardı. Dalları yosunlarla kaplı meşeler gök yüzünü yağlı meşaleler gibi aydınlatıyor, aşağıdakilere ateş ve ölüm yağdırıyordu. Caddenin ortasında durarak geceye doğru uludum ölüm için, merhamet için, yağmur için. Lalee yanmamamı sağlamıştı; nehir kıyısındaki mülklerim de zarar görmeyecekti. Ama şehir... şehri korumaya yetecek kadar büyü yoktu.

Yıkımın gürültüsünün arasında Lalee'nin ilahisini duyuyordum. Kelimeleri anlamıyordum ama melodi beni hemen sakinleştirmişti. Aşağı baktım ve bacaklarımla ayaklarımla mavi alevlerle sarılmış olduğunu gördüm. Ama acı dinmişti ve koku çok daha az boğucuydu. Lalee ölüm isteğimi yine ertelemişti. En azından bir süre için. Yana caktım ama hayatta kalacaktım; bir kez daha iyileşecektim.

Jack'i kurtarmak zorunda...

Zaman değişti. Ne olduğunu anlamadan, kendimi Eleanor'un Nehir Caddesi'ndeki evinin önünde dururken ve üçüncü kat pencerelerinden yükselen kara dumanlara bakarken buldum. Alevler Eleanor'un yatak odasındaki perdeleri tutuşturmuştu ve camın diğer tarafındaki yüzünü görebiliyordum. Su toplamış ellerini yukarı kaldırmış hâlde çığlık atıyordu. Uzaktan sirenler duyuluyordu ama çok geç kalacaklarını biliyordum. On kapıyı kırıp içeri girmek ve Eleanor'u kurtarmak zorundaydım. Ama bir kâbusla olacağı gibi hareket edemediğimi fark ettiğimde dehşete kapıldım. Ayaklarım yere yapışmış gibiydi ve içim korkuyla dolmuştu. Bütün vampirler ateşten korkar ama Eleanor ölümlüydü.

Eleanor

Sıcaktan pencereler patlarken ve camlar kaldırılma saçılırken ben izlemekten başka bir şey yapamadım. Alevler odadan odaya yayılarak bütün binayı kaplarken güzel yüzü gözden kayboldu.

Jack

Mezarlığa giderken Olivia çıplak tenime dokunduğuça daha da canlanmıştı. Yapışkan kadınları duymuştum ama bu gülünçtü. Ölüm ka-

bu meselesi olsa bile, aramızdan *an uzamazmış* gibi. Benim onun üzerindeki etkimle ilgili bir teori geliştirecek kadar zihnini toplamıştı.

"Ne olduğunu biliyorum" dedi. "Daha önceki sekte. Sen ters yön-
lusün. Genellikle bir erkeğin bir dişiye bağlanacağı gibi, sen beni
kendine bağladın; ben senin gücünü alacağım yerde, sen benimkini
çektin. Ve Reedrek'in etkisi canlandığında, bağım buna karşı koydu.
Kendimi ikinizin arasında parçalanmış gibi hissettim. Ama şimdi
sana yakanken ve Reedrek'in olduğu yere giderken..." Boynunu
uzatarak hız göstergesine baktı. "...ve gerçekten ama gerçekten hızlı
giderken kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Californiya'da kariyer kusançlığımdan sonra ters olarak adlandırıl-
mak üstüne tuz biber ekmmişti. Ama bunun sonucu Olivia üzerinde
yarattığım etki olmuşsa, bu bir şeye değebilirdi. Hatta Reedrek karşı-
sında işe yarayabilirdi de. "Onunla yüz yüze geldiğimizde ne olacak?"

"Bilmiyorum."

"Harika."

Mezarlığa yanaştığımızda, kapılar kilitliydi ama zincir benim gü-
cüne karşı koyamazdı; tabii bağajımdaki tel makasına da. Şimdi-
ye kadar akıllanacaklarını sanırdım. O kadar çok kapının kilidini
keşmişim ki aslında güvenlik görevlisinin mahallede çılgın bir kilit
kolleksiyoncusu olduğunu düşünmesi gerekirdi.

Olivia beni doğruca mezarlığın eski bölümüne, İbranice yazıları ve
David Yıldızları'yla dolu Yahudi kısmının arkasına götürdü. William'ın
Jaquar'ını ve Shari'yi bulduğumuz yerden biraz öteye. Olivia yine sar-
sılarak Corvette'ten indi ve aceleyle antika görünümlü türbeye yürüdü.
Görpü örten mermer o kadar eskiydi ki üzerindeki yazı ancak kâğıda
kopyalanarak okunabilirdi. Ellerini açınmış yüzeye dayadı.

"Burada" dedi. "Acele edelim. Kendimi yanıyormuş gibi hissediyor-
um."

Mermer kapağı kaldırıp kenara ittim. Açın keskin gece görüşüm-
le, doğruca aşağı iners toprak basamaklar gördüm. Olivia'nın elini
tutup aşağı inmeye başladım. Dişbe ulaştığımızda, hangi yönün bizi
William'a götüreceği konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Sadece çılgınları izlememiz yeterliydi.

Bu çılgınlığı tanıyordum. Vampire dönüşmekte veya bu süreçte ölmekte olan bir yaratığın dünya dışı, kâfir, acınası çılgınlığıydı. Neler oluyordu? Önce Reedrek'le William avlanmaya çıkıyor ve şimdi de vampirler mi yaratıyorlar? Sırada ne var? California sahillerinin görüntüsü yine zihnimde canlandı. Belki de Tobey'nin kamyonunu kaçırdım. Canı cehennem!

Arkamızdaki ay ışığı kaybolmuştu ama ileride yeni ışıklar göderimizi besliyordu. Bir vampirin gözleri, kodilerinkine benzer. Zifan karanlıkta göremeyiz ama en küçük ışık kaynağını alıp televizyonda tanıtılan gece gözlükleri gibi güçlendirebiliriz. Kaynağa yaklaştıkça, ne olduğunu anlamaya başlamıştım. Yaydağı ısıyı hissedebiliyordum. Bir meşale. Gerçekten eski tarz bir meşale; Frankenstein filmlerinde öfkeli köylülerin taşıdığı türden. Tam anlamıyla bir canavar filminin içine giriyordum -hayatımın hikâyesi- ve iyi adam mı, yoksa canavarlardan biri mi olduğumu bilmiyordum.

İşte bu özücüydü.

Kendimizi geçitteki bir kıvrımdan dönerken bulduk. Birkaç adım sonra siyah yağlı suyun bir basamak üzerinde bir açıklığa -daha iyi bir kelime olmadığı için oda diyeceğim- geldik. Gördüklerimiz karpasında ağzım kurudu ve atmıyan kalbimin yakınında bir şeyler düğümlendi. Gündüsel olarak geri adım atmaya başladım ama sonu kendimi zorlayarak durdum ve Olivia'yla... onların arasına girdim.

William, üzerinde büyük bir taş parçası, ağzı, boynu ve göğsü kurumuş kanla kaplı bir hâlde bir masada yatıyordu. Kolları omuzlarından bağlanarak mihlanmıştı. Arkasında, kendisini taş duvara bağlayan zincirlere asılmış hâlde kişisel küçük takipçim Werm'i gördüm, neyse ki sessizdi ama sadece kısa bir süre için sessiz kalacağı belliydi. Kopmuş bir kafa, mantarlı bir süs gibi bir rafın üzerinde duruyordu. Vay canına! Bataklık suyu, Werm'in değişen cesedinden yayılan oosis ve yanmış et -vampir eti- kokusu birleşince, midem ağzıma geldi.

Arka tarafta, kemik beyazı yüzü, kanlı dişleri ve siyah takım elbisesiyle asıl Leş Kokulu'nun kendisi duruyordu: Reedrek. Kolumu

rukarı ve bize doğru uzatırken bir kâbus yerine sanki Olivia'yla beni pıramaza dönmüş insanlar gibi karşılıyordu.

"Çocuklarını" dedi. "Nihayet bana geldiniz."

William

"Neler oluyor burada?"

Jack'in sesi göğsümün üzerinde duran ölümcül ağırlığa eklenince, beni sefil ruh hâlimden çıkardı. Çok üzgünüm, Eleanor. Acı ve umutsuzluk akıntısına karşı yüzmeye çalışır gibi ayaklarımı salladım. Artık doğal karşılamaya başladığım gücüm, şimdi sadece bilinçli kalmaya ve yanmış etimi iyileştirmeye harcansıyor gibiydi.

Sınırlı görüş alanımda sadece Reedrek'in sırtını ve talihsiz Werm'i görebiliyordum ama Jack'in orada olduğunu biliyordum. Bunun sonuçları üzücü olabilirdi. Reedrek'in planını boşa çıkarabilmek için daha iyi bir durumda olmayı isterdim fakat şimdi Jack'in asi doğasına güvenmek zorundaydım. Geçmişte inatçılığı beni bir hayli uğraştırmıştı sonuçta.

"Küçük partime hoş geldiniz" dedi babam. O kadar neşeli görünüyordu ki içim yine öfkeyle doldu.

Suyun içinde yürüyen birinin ayak seslerini duydum ve ardından Jack'in dehşet dolu ifadesini görebildim. "Burada ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu, bana çoktan ölmüşüm gibi bakarak.

"Nana söyledim, ben..."

Werm'in kemikleri sıızlatan çığlıklarından biri Reedrek'in karşılamasına konuşmasını kesti; muhtemelen babamı ciddi şekilde öfkelen-dirmiş olmalıydı.

"Sessizlik!" diye emretti. Werm'in nefesi kesildi ve bir kolu Jack'e uzanmış, yalvararak bakan gözleri iri iri açılmış hâlde kalakaldı.

Santa Olivia'yı gördüm. Pahalı deri çizimelerini ve pantolonunu his düşünmeden suyun içinden yürüdü ve sanki oraya aitmiş gibi Jack'in koluna sarıldı. Bu iyi bir işaret değildi.

"Buradaki akrabalarımı öldürmeden önce biraz eğleniyorum. Yaşam etmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Jack hâlâ biraz şaşkın görünüyordu ama üstesinden gelmeye çalıştığını görebiliyordum. "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu, vampir olmadan önceki konuşma tarzına dönerek: Bir gerginlik işareti.

Reedrek döndüğünde, yüzündeki gülümsemeyi görebildim. "Neden olmasın? Böylece varisim olarak haklı yerini alabilirsin."

Jack cevap veremeden, Olivia ona daha da yaklaştı. Hareket Reedrek'in dikkatini çekti. Herkesin bütün dikkatini üstüne toplama mayası alışkındı.

"Buraya gel, hayatım. Onu buraya getirmekle iyi iş çıkardın ama şimdi..."

Olivia'nın parmaklarının arasında ve kolunun etrafında mavi kıyıcılar dans etti. Reedrek kaşlarını çatarak elini çekti.

"Jack!" diye murıldandım. "Eve dön." Söyleyebileceğim tek şey buydu. Reedrek'i dışarıda tutmak için zihnimde duvar üstüne duvar yaratmıştım. Şimdi Jack'e zihnimi açarsam, Reedrek savaşmadan kazanırdı.

Ben biraz daha savaşmak niyetindeydim.

"Sadece gidip seni burada bırakayım, öyle mi? Yardıma ihtiyacın yok. Her zaman olduğu gibi."

Sesindeki kırılganlık beni şaşırtmıştı.

"Elbette yardımına ihtiyacı yok" dedi Reedrek. "Sana kendi başın çaresine bakabileceğin kadarını bile öğretmemiş."

"Bu kesinlikle doğru" dedi Jack kısıp sesle.

Reedrek kollarını göğsünde kavuşturdu ve beni yattığım yere bastıran taşa yaslandı. "Ah, ben sana bilmek istediğin her şeyi öğreteceğim."

Jack yavaşça bakışlarını benden Reedrek'e çevirdi. "Ne karşılığında?"

"Görüyor musun, William?" Güzel bir şaka anlatacakmış gibi ki

lonu dürttü. "Söylediğin kadar aptal değilmiş."

Şimdi kaşlarını çatma sırası Jack'deydi. Bir elini kaldırarak alnını ovaladı. Ani bir ıpık patlaması oldu ve Olivia ondan ayrıldı. Siyah uyun içine dizlerinin üzerinde çökerken bir cıglık attı.

"Baş kaldırmak sana yakışmıyor, canım." Reedrek onun kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

Olivia sinerek ondan uzaklaştı. "Daha fazla canımı yakma."

Reedrek parmaklarını sabırsızca oynattı. "Canım ne isterse yaparım. Alger öldü ve ben onun babasıyım; sen de artık benimsin. Seninle istediğim gibi oynarım."

Jack, Olivia'yı çekerek ayağa kaldırdı. Olivia, hayatı onun dokunuşuna bağlıymış gibi Jack'e samsakı tutundu. "Onu rahat bırak." Başını bana doğru eğdi. "Onunla istediğini yapabilirsin ama kız benimle."

Durum hiç iyi görünmüyordu.

William

Reedrek'in zihninden Jack'e akan titreşimleri hissedebiliyordum. Bir an rahatladım. Babam yeni adayıyla o kadar meşguldü ki bu süreçte beni unutmuştu. Jack, giysilerinin üzerini tarayan görünmez elleri hissedebiliyormuş gibi yüzünü buruşturdu; muhtemelen ellerin ona ait olup olmadığını anlamak için Olivia'ya bir bakış attı. Bütün gücümü toparladım ve ona kendi düşüncelerimi gönderdim.

Yalan söylüyor; seni etki altına almaya çalışıyor. Düşüncelerini engellemek için elinden geleni yap.

Jack'in kaşları hafifçe çatıldı. Bir an bana baktıktan sonra tekrar Reedrek'e döndü.

"Görünüşe bakılırsa, William'dan sandığından fazlasını almışsın" dedi Reedrek. "Onu tanıdığımdan beri hep zor durumdaki bir kadını kurtarmaya çalışır."

"Ama şimdi kurtarılmaya ihtiyacı olan kendisi gibi görünüyor" dedi Jack.

Bunun söz sanatından ibaret olmamasını umuyordum.

Jack, Olivia'nın elinden kurtuldu ve onu merdivene doğru nazikçe itti. "Beni dışarıda bekle."

Olivia'nın bakışları Reedrek'e kaydı. Bir an karar veremedi.

"Yürü" dedi Jack. "İstedigi sen değilsin, benim." Reedrek'e döndü ve meydan okuyan bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu doğru, değil mi, ihtiyar?"

Reedrek bir süre sessiz kaldı; görünüşe bakılırsa potansiyel adamını yeni bir gözle inceliyordu. Neyse ki Jack de ne kadar inatçı olabileceğini göstermeye başlamıştı.

"Git" diye emretti Reedrek, Olivia'ya, sanki bu kendi fikriymiş gibi. Olivia daha fazla beklemedi. Ayak sesleri merdivende uzaklaştıktan sonra yine sessizlik oldu.

"Eh, anlaşıma nedir?" diye sordu Jack.

"Sana bildiğim her şeyi öğreteceğim ve seni kendi türünün prensi yapacağım. Kendi hanedanlığının hükümdarı olacaksın. Hayal edebileceğin her şey senin olacak."

Jack bana doğru kollarını çatarak Reedrek'e sordu. "Karşılığında ne istiyorsun?"

"Sevgili oğlum..." Reedrek, dostça bir tavırla kolunu Jack'in omuzlarına atacakmış gibi yaklaştı. Jack ondan uzaklaştı. Reedrek omuz silkti. "Şey, şu voodoo kanı meselesi var. Bunun vampirleri nasıl etkilediği konusunda her şeyi öğrenmek istiyorum. Onları nasıl değiştiriyor?"

"Ben bu konuda bir şey bilmiyorum" dedi Jack.

"Elbette biliyorsun. Ve bana söylersen, ben de diğer konularda senin eğitimine başlarım."

Duraksadı.

"Özel bir kan şişesi var; William'ın gizli tuttuğu eski bir kan."

Kendime hâkim olamadım. "Yapma..." dedim dişlerimi sıkarak.

Reedrek güldü. "Bu mükemmel bir başlangıç. Onu bana getirirsen, ortaklığımız başlayabilir."

"Ya William ne olacak?" diye sordu Jack.

"Ah, bu konuyu..." kolunu Wern'e doğru salladı. "...dönüşü-

nisani tamamladığında yeni öğrencime bırakmayı düşünüyorum."

Senden istediğini elde edene kadar beni öldürmeyecek, diye fısıldadım. Jack'in zihnine. *Wern beni öldüremez; ben onun babayım.* Zihnini ona açmadığımdan, Jack'in beni duyup duymadığını bilemiyordum. Yüzü kızarmaya başladı; görünüşe bakılırsa Reedrek'le benim aynı anda zihnini kontrol etmeye çalışmamızın etkileri kendini hissettiriyordu.

"Neden onu haftalardır planladığı şu gösterişli partiye getirmiyorsun? Bütün yüksek sosyete üyeleri orada olacak. Halk içinde aşağılanmayı hak etti. Artık herkese onun altında nasıl zayıf ve tabansız olduğuna gösterebiliriz." Jack bana baktı. "Tekerlekli sandalye ister misin..." -son kelimeyi suratıma tükürüt gibi söyledi- "...patron? Yoksa yürüyebilir misin?"

Jack'in sadece Reedrek'i kandırmak için mi düşmanca görüldüğünü, yoksa bana gerçekten mi öfkeli olduğunu anlayamadım. Önerisi bir planı olduğunu düşündürüyordu. Ne yazık ki Jack'in, Reedrek'i pennek için ihtiyaç duyacağı becerileri öğrenmediğini benden daha iyi kimse bilemezdi. Onu bilgisiz bırakmışım ve şimdi neyle karşı karşıya olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Yüksek sosyete üyeleri mi dedin?" Reedrek bana döndü. "Bunlar tanıymam gereken kişiler mi?"

Sevdiğimi korurken zihnimdeki duvarlara bir koçbaşı gibi saldırıldığını hissettim. *Haayyır!* diye bağırarak istiyordum. Ama benden daha iyi herhangi bir tepki, Reedrek'e yardımcı olurdu; yine de benim yardımım olmadan da Jack'le işleri gayet iyi götürüyor gibiydi. Jack, Reedrek'i doğrudan surlarıman merkezine götürecekti. Bana güvenenlerin ortasına. Sonra hepimiz ölecektik.

"Yarın gece" dedi Jack. "Saat sekizde Lafayette Meydanı'ndaki Hamilton House'da. Orada olsan iyi edersin."

Jack

Sendeleyerek Olivia'nın yanına dönerken başımı iki elimin arasına tutuyordum. Delirmiş olmalıydım. William'ı orada bırakmam başka nasıl açıklayabilirdim ki? Zihnimi işgal etmeye çalışırken düşüncelerim William'la Reedrek'in arasında gidip gelmişti. Kendimi toparlayamazsam, gerçekten işim bitikti. İkisi de zihnime girmek için o kadar zorlamıştı ki onları dışarıda tutmaya çalışmaktan başım sancıyordu. Sanki ikisi de beni kendi beynimden dışarı atarak kontrolü ele geçirmeye çalışmış gibiydi. Görünüğe bakılırsa, ne yaparsam yapayım, biri beni kontrol edecekti. Asıl soru, ikisinden birini hizmet etmeyi seçtiğimde ben ne kazanacaktım? Aklımı korumak için tek umudum, onlardan olabildiğince uzaklaşmaktır; ve şimdi değişen durumunu -yarısı insanların dünyasında, yarısı hortlakların dünyasında- sembolize edermiş gibi kollarına iki farklı yönde geçen zincirlere bağlı hâlde acı içinde kıvrılırken daha da sefil görünüyordum.

Ama çoğunlukla, iltihap akan yanık etiyle orada yatan William'dan uzaklaşmak istiyordum. Geçitteyken kokusunu hâlâ alıyordum. Alger'in *Kaymaktaş*'ında bulduğumuz kalıntıları gibi kokuyordu. Yanmış vampir eti... cehennem gibi kokuyordu. İlk dürtüm, yanısı koşup o göğsündeki taş parçasını indirmekti ama artık düşmanım kim olduğunu bile bilmiyordum ki. Belki de başından beri oydu.

Geçitte sendeleyerek körlemesine yürürken bu yoldan bir kez geçmiş olduğum için hangi yöne gitmem gerektiğini güdüsel olarak biliyordum. Kendi kokumu alabiliyordum. Açık havaya çıkarken William'a karşı ne hissetmem gerektiğine karar vermeye çalışıyordum: Öfke mi, acıma mı, kırgınlık mı? Ne hissettiğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, oradan uzaklaşmam gerektiği.

Dışarı çıktığımda, Olivia'yı orada beni beklerken buldum. Ben mermer kapağı yerine koyarken ellerini bana uzattı. Ona aldırma, arabama aldırmadan, eve doğru yürümeye başladım; kendi evime doğru. Şaşkınlık ve yorgunluk beni yavaşlatıyordu. Daha önce

bu, bu kadar uzun süre tabutumun dışında kalmamıştım. Hortlak bedenim günlerdir güçlü bir uyuşturucunun etkisindeymişim ve şimdi sert, gerçekten sert bir çöküşe yaklaşıyormuşum gibiydi.

Olivia'nın beni takip ettiğini duyabiliyordum. Ne yaptığı veya hangi cehenneme gittiği umurumda değildi. Ev dediğim depoya geldiğimde, peşimde Olivia'yla kapıdan geçtim.

Kotumun cebinden anahtarlarımı çıkarıp odanın kapısını açtım. Olivia benimle birlikte içeri girdi. Buzdolabına doğru yürürken bir yer lambasını açtım.

"Jack" dedi Olivia. "Ne yapacaksın?"

"Kendime iyi bir içki hazırlayacağım. Sen de ister misin?"

"Ne demek istediğini biliyorsun."

Buzdolabından yarısı dolu litrelik bir kavanoz çıkardım, lavabonun üzerindeki dolabı açtım ve bir şişe aldım. "Neden bir şey yapmak zorunda olayım ki? Neden buradan olabildiğince uzaga gitmiyorum?" Kavanozun ağzına kadar Jack Daniel's doldurdum.

Olivia sorularına aldırmadı. "Reedrek, seni William'dan ayrılıp onu izlemen için kandırmaya çalıştı, değil mi? Oradan çıktığında durum nasıldı? *Ne yapacaksın?*"

"Ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun, *premier?*" Döndüm ve sert içkiyi yudumlarken lavaboya dayandım. "Bir numaralı kapının arkasında, beni lanet olasıca bir vampirler prensine çevirebilecek bulgıye ve beceriye sahip olan Reedrek var. Kolayca." Parmaklarımı şaklattım. "Yapmam gereken tek şey, bir voodoo kanı şişesiyle onu partide karşılamak. Ve iki numaralı kapının arkasında, sevgili babam William var; yüz yıldan uzun süredir bana mantarmışım gibi davranan adam."

"Mantar mı?" Olivia bana delirmişim gibi baktı.

"Beni karanlıkta bıraktı ve kafamı sadece saçmalıklarla doldurdu." Alaycı bir tavırla güldüm. "Bu bir şaka, bebeğim. Ama aynı zamanda da gerçek." İçkimden yine kocaman bir yudum aldım.

"Jack..." diye başladı Olivia ama sözünü kestim.

"Evet, Reedrek bana istediğim her şeyi verebilir, şu reklamda dediği gibi; onu izlemeyi seçersen, beni çok güçlü bir vampire dönüştürebilir. Ya da William'la mutlu araba yarışçısı, film yönetmeni, balerin, kovboy, rock yıldızı dostlarını kurtarırım ve bunu yaparken Reedrek'le haklarında sadece dedikodular duyduğum yardımcıları tarafından öldürülme riskini göze alırım. Dolayısıyla, merak etmekten kendimi alamıyorum, hey, Reedrek'te bu kadar kötü olan ne ki?"

İnsan babamı düşündüm. Bana hiçbir söz vermemiştii. Yerini ve daha fazlasını emeğimle hak etmiş olmama rağmen, onun için sadece bir yük, doyuracak başka bir boğazdım.

En azından Reedrek bana... istediğimi hissettirmişti.

Olivia öfkelen-di. "O Alger'i öldürdü!"

Ne olmuş? diye soracaktım, William ve ben de kontrolden çıktıklarında başka vampirleri öldürmüştük. Demek ki Reedrek ve Alger beslenme bölgesi veya başka bir konuda fikir ayrılığına düşmüşlerdi. Ne olmuş? Sonra Reedrek'in güya kötü piyonları olduğu söylenen diğer vampirleri hatırladım.

"Bu karanlık babalarla ilgili mesele nedir?"

Olivia'nın yüzü asıldı ve bakışlarını kaçırdı. "Jack, William'a seni bu meselelerin içine sürüklemeyeceğime söz verdim."

"Ne tipik!" Her zaman, William'ın beni elinde tutmak için karanlıkta bıraktığından şüphelenmiştim ama son birkaç günde, bunun tekrar tekrar doğrulandığını görmüştüm. Dışlerim uzlıyordu.

"Anlamak zorundasın" dedi Olivia yalvaran bir tavırla. "Üstat bir vampire verdiğin sözü bozduğunda, bunun... ağır sonuçları olur."

Sözleri hortlak vücudumu ürperti. Bilmiyordu ama ben de neredeyse bir üstat vampire söz vermiştim; hem de William'dan çok daha güçlü ve korkutucu bir vampire. Reedrek'in karanlığının neredeyse beni sardığını hissediyordum ve bu... hoşuma gitmişti. Olivia'nın sesi uzaktan geliyor gibiydi.

"Jack, tuhaf görünüyorsun. Sen... onun etkisine mi girdin?"

Boş kavanozu tezgahın üzerine bırakıp şakaklarını ovaladım.

Onun etkisi altına mı girmiştin? Bu noktada umursadığımı söyleyemezdim. "İkisi de zihnime girmeye çalıştı" diye itiraf ettim. "Orada kimin olduğunu bilmiyorum. Kendim orada olduğumdan bile emin değilim. O kadar... yorgunum ki."

"Ona voodoo kanını vermeyi kabul ettin mi, etmedin mi? Et-tiyse, bunu sadece onu oyalamak için mi yaptın, yoksa ciddi miydin?"

Sanki ona cevap vermeye mecburmuşum gibi. Onun da diğerleri gibi kendi planları, kendi amaçları vardı. Belki de diğer herkes gibi ben de kendime hizmet etmeliydim. "Bilmek ister misin?"

"Benimle oyun oynama" dedi soğuk bir tavırla. "Reedrek karşılığında bir şey istemeden böylece yürüyüp gitmemize izin vermez. Bu, senin boynunu açacak bir şey. Bence Tobey, Iban ve Gerard'ı yardıma çağırma zamanı geldi."

Herkes kırılma noktasındaydı. O kelimeler -Olivia söylemcisine rağmen- aslında benim sözlerimdi.

Ona doğru bir adım atarken lavaboyla buzdolabı arasındaki duvara dayalı tuttuğum süpürgeyi kaptım ve olanca gücümle lavaboya indirerek kırdım. Ucu fırlayıp gitti. Sonra sapını savurdum ve yer lambasını devirdim. Oda karanlığa gömüldü. "Seninle oyun oynamak mı?" diye patladım. Olivia gerilerken bir şeye çarptığını duydum. "Seninle oyun oynamak mı?" diye tekrarladım. "Sen kimsin ki sana planlarımı anlatmamı istiyorsun? Yanlış hatırlamıyorsam, sonuçlarını bana söylemeden gücümü çalabilmek için beni baştan çıkartan poliş sendin. Kendi başına Reedrek'in peşine düşerken koruma almanızdan çıkan ve onun etkisi altına giren böylece William'ı senin yerine kendini feda etmeye iten sendin. Neler olup bittiği konusundaki henden çok daha fazlasını biliyorsun ve William gitmişken bana sadece mecbur kaldığın parçaları anlatıyorsun. Ve şimdi, kafam biraz karışmış olduğu için, bana *bu durumla başa çıkamayacağımı* mı söylüyorsun?" Gözlerim karanlığa yeni yeni alışırken süpürgeyi sapını boşluğa savurdum. "Lanet olsun sana! Görebildiğim kadarıyla, sen de düşmansun."

Olivia'nın zorlukla yutkundugunu duydum ve korkusunun kokusunu aldım. Vampir gözlerim, dışarıdaki güvenlik lambasının kapının altından süzülen ışığı yakalayarak karanlıkta etrafımı görmemi sağlamaya başladı ve Olivia'yı karşı duvarın dibinde sinmiş hâlde gördüm. Bir anda üzerine atıldım ve bir elimle boynunu duvara yaptırtırken diğeriyle kırık ahşap süpürge sapıyla kalbini nişanladım. Yüzümü onunkine yaklaştırarak sivri dişlerimi gösterdim. Gözlerim karanlığa iyice alışmıştı artık ve her yeri rahatlıkla görebiliyordum.

"Bana sakın seninle oyun oynamamama söylemeye kalkma" dedim. "Seninle istediğin gibi oynarım." Boynunu daha sıkı kavrayarak süpürge sapını sol göğsünün altına dayadım.

"Ben düşman değilim" diye inledi Olivia. "Jack, Reedrek seni de geçirmiş. En azından kısmen. Onu senin gözlerinde görebiliyorum; çifleşirken senin benim gözlerimde gördüğün gibi."

Haklıydı.

Süpürge sapını bıraktım ve yakındaki kanepeye doğru sendeledim. Reedrek'i içimde hissedebiliyordum ve midemi bulandırıyor-du. Ve ödümü patlatıyordu.

Olivia yanıma gelip oturdu. "Bana şu anda neler hissettiğini söyle."

Nazikliği beni biraz sakinleştirmişti. Alnımı işaret ettim. "William... bana Reedrek'in düşüncelerini engellememi ve kendi düşüncelerimi ondan gizlememi söylüyor."

"Bunu nasıl yapacağını biliyor musun? Düşüncelerini babandan ve soyundan ondan öncekilerden gizlemeyi biliyor musun?"

"Evet, sanırım. Bunu daha önce William'a yapmıştım. Ama elbette ki o öğretmedi. Kendi başına keşfettim. Onu engelleyebildiğimi hissettiğinden eminim ama bana hiçbir şey söylemedi. Her şey o kadar kafa karıştırıcı ki... ve beynim acıyor." Başımı kanepenin sırtlığına dayayıp gözlerimi kapadım.

"Sence Reedrek şimdiye kadar senden herhangi bir bilgi alabildi mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Savannah'da başka vampirler de olduğunu bilebilir mi?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum."

"Dinlenmen gerek" dedi Olivia yatıştırıcı bir tavırla. Ölüm serinliğindeki parmaklarını şakaklarına dayadı ve saçlarını okşadı. "Burada kalamayız. Reedrek'e çok yakın. William'ın evine dönmeliyiz."

"Tamam" dedim. Reedrek'ten -ve bu süreçte William'dan- uzaklaşmak, bütün gece duyduğum en iyi fikirdi. "Ve evet, şu voodoo kanını Reedrek'e götüreceğim. William'ı geri almak için." Olivia bundan tatmin olmuş gibi görünüyordu. Bana Reedrek'i izlemeye karar verip vermediğini bir daha sormadı ve ben de konuyu açmak için herhangi bir neden görmedim.

• • •

Reyha bizi kapıda karşıladı. "Şu koku nedir?" dedi eliyle burnunu tutarak. "William..." dedi gözlerini dehşetle açarak. Sendeleyerek geriledi ve yüzünü Deylaud'un göğsüne gömdü; boğazından acı dolu boğuk bir uluma yayıldı. Melaphia mutfakta telefon ahizesini elinden düşürdü ve almaya bile kalkışmadı.

"Hayır" dedim. Neredeyse açıklama bile yapamayacak kadar yorgun olduğumu hissediyordum. "Yani evet... ve hayır. Yandı ama hali hayatta."

Deylaud kardeşini diğer odaya gönderirken Melaphia bana yaklaştı. "Nerede?" diye sordu askı yüzle.

"Bonaventure... onu orada bıraktık" dedi Olivia. Gece olanları anlatmaya başladı ama benim evimdeki kırık süpürge sapı dansından söz etmedi. "Onu kurtaramazdık. Ama Jack'in bir planı var. William'ı geri almak için bir anlaşma yaptı. Anlat ona, Jack."

Melaphia'nın bundan hoşlanmayacağını biliyordum. Kan, Renee'den sonra sahip olduğu en değerli şeydi. Atalarından kalan bir beshiyeydi. Bir tenslik olduğunu biliyordu çünkü tenimi yakan, kuru gözlerimi sulandıran bir tavırla bakmıştı. "Reedrek'e, yarın gece William'ı partiye getirirse, ona sunakta sakladığın eski kan şişesini vereceğimi söyledim." Bunu yapmamı bana Reedrek'in söylediğini açıklamak istemedim.

"Lalee'nin kanı..."

"Bak" dedim, kendimi suçlu hissedemeyecek kadar sinirli bir hâlde. "Aklıma gelen tek şey buydu, tamam mı?"

"Hayır, tamam değil; ama umursamadığını görebiliyorum."

Bu beni şaşırtmış ve incitmişti. Mümkün olsa başka bir yolu tercih edeceğime yemin edebilirdim. Ama Melaphia'nın William'ı geri almak için her şeyi yapacağını da biliyordum. O da bildiğini biliyordu.

"Diğerlerinden haber var mı?" diye sordu Olivia.

Melaphia hâlâ bana bakıyordu. Olivia'nın sorusunu algılaması birkaç saniyesini aldı. "Evet, telefon bütün gece meşguldü. İban işlerin düşündüğünden daha kötü olduğundan endişelenmeye başladı. Onlara William'ın bağlantıya geçeceğine söz verdim. Ve bir de Leydi Eleanor var. En azından beş kez aradı."

Sonra Melaphia bütün dikkatini aniden bana çevirdi. O da zihinleri okuyabiliyordu ve beden dilini okumakta daha da iyiydi. Neredeyse umursamayacak kadar yorgundum ama bütün yapabildiğim yüzümü buruşturmamaktı.

"Bu parti meselesinde bana söylemediğin bir şey daha var." Bana bir adam yaklaştı. "Bu doğru, değil mi, Jack? Bunu hissedebiliyorum."

Melaphia'nın sezgileri asla yanılmazdı. Kan alışverişinden bir şey kazanacağını hissetmişti.

Eh, şüpheleri onun olabilir. Artık içimi dökmekten bıkmıştım. Damarlarımda o eski voodoo kanı dolaşıyor olabilir ama beni daha zeki ya da daha güçlü kılmamıştı. Konu takasa geldiğinde, alınan bendim.

On kapının vurulması, beni cevap verme zorunluluğundan kurtardı.

Reyha ve Deylaud kapıya koştular. İnsan biçiminde olsalar bile, doğaüstü hırslıların sırtını ürpertti. Onlarla düşman olmak istemeyeceğimi bir kez daha düşündüm.

Elini kapının tokmağına koyan Deylaud duraksadı ve Melaphia'ya döndü. "Bir kadın... ölümlü."

"Neredeyse güneş doğmak üzere. Bu saatte kim olabilir ki?" diye sordu Melaphia ama Deylaud'un kapıyı açması için başıyla onayladı.

"Eleanor..." dedim, onu gördüğüme şaşırarak. Bildiğim kadarıyla William onu buraya hiç getirmezdi. Hep onun evine giderdi.

"Yangın, yangın, yangın!" diye bağırды Reyha. Evin içindeki herkes, bir şey yapmamı bekliyordu.

Eleanor berbat bir gece geçirmiş ve buradan başka her yerde olmak isteyebilirmiş gibi görünüyordu. "Böyle geldiğim için üzgünüm..." diye başladı, içeri girmeden.

"İçeri gel, çocuğum" dedi Melaphia, onu kapıdan ve tehditkâr bakışlı Deylaud'un yanından geçirirken. "Neler oldu?" Muhtemelen aynı yaşta veya hatta daha genç olmasına rağmen Eleanor'a *çocuğum* demesi komikti. Bunu iltifat olarak mı algılamak gerekiyordu? Reyha, Eleanor'u bir kez kokladaktan sonra çekildi ve kendini kanepeye atarak yüzünü bir yastığa gömdü. Sonuçta, kadınların nasıl düşünüldüğü konusunda ben ne biliyordum ki?

Eleanor gözlerini kırpıştırdı ve yanaklarından yaşlar süzüldü. Ama onları çabucak silerek sırtını dikleştirdi. "İyi olup olmadığına bilmem gerek."

"Yangın" dedi Reyha yine yastığın altından.

Melaphia, dikkatini Eleanor'dan ayırmadı. "Bana yangınları söz et" dedi yatıştırıcı bir tavırla. Bana bakmadan konuştu. "Jack, bence gılıp temizlenmelisin. Gerçekten berbat görünüyorsun. Ben Leydi Eleanor'a bir fincan çay hazırlayacağım."

Melaphia'nın nasıl koktuğum konusunda yorum yapmama- na memnun olmuştum. Olivia da daha iyi durumda değildi. Melaphia'nın yanından ayrılmak için bir bahane çıktığına sevindim. "Evet, tamam. Birazdan dönerim." Başımıyla banyonun bulunduğu yanlı işaret ettim. Olivia da peşimden geldi.

"Sıranı bekleyeceksin" dedim sıcak duşu açarken.

"Gülünç olma," diye cevap verdi Olivia. "Sanki beni daha önce bu, çıplak görmedin."

Gömleğimi kafamdan çıkarırken duraksadım ve ona olabildiğince kötü bir tavırla baktım. "Bak, aklına bir şey gelmesin. Hiç havamda değilim."

Bu onu güldürdü. "Hey, bundan sonra bunu söyleyecek kişi benim. Seninle seks yapmak yok. Bir kız için fazla zorlusun."

Harika. Onu geri çevirme fırsatında bile, benim üzerime çıkmayı başarmıştı. Gömleğimi çıkarıp yere bıraktım ve çizmelerimi çıkarmak için dolaplardan birinin üzerine oturdum. "Benden uzak dur, yeter."

"Bunu yapamam" dedi çizmelerini tek tek çıkarırken. "Artık bir parçam sende. Bana ihtiyacın olduğunda, orada olmak zorundayım."

Tekrar ayağa kalkıp kemerimle kotumun önünü açtım ve ona gösteri yaparak yavaşça indirdim.

Tekrar gözlerime bakmadan önce beni baştan aşağı iyice süzdü. "Haydi, gir. Sırtını ben sabunlarım."

Ve bunu gerçekten harika bir şekilde yaptı. Seks yoktu; sadece becerikli bir ovalama. Sanki beni yıkayan bir geysaymış gibi. Onu süpürge sapıyla başka bir boyuta gönderme tehdidini tamamen unutmuş gibiydi. Bu da iyi bir şeydi çünkü beni ısırmaya filan kalkarsa, tam anlamıyla onu yere serecek bir havadaydım. Sanırım mirasım etkisini gösteriyordu; William'ın öfkesi efsaneviydi. Ve sonuçta, ben onun oğluydum. Varisi. Reedrek'in teklifi yine zihnimi doldurdu. Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

"Bana geldiğin yerdeki vampirlerden söz etsene" dedim, Olivia omuzlarını sabunlarken.

"Yani İngiltere'deki mi, yoksa Avrupa Birliği'ndeki mi?"

Belki de bu sohbet, aşırı ısınmış beyin hücrelerim için çok fazla gelecekti. "Kişisel olarak kaçını tanıyorusun?"

"Ah, İngiltere'de... onlarca... sanırım." Sabunluğu sırtımın altına kaydırı. "Ama hepsinden hoşlandığımı söyleyemem."

"Bak işte bu yapıtıcı."

Göğsümü yıkamak için beni döndürdü. Gümüşü gözlerini gözlerime dikti. "Bazıları Reedrek'e ait."

Ah, işte yine büyükbabam. Görünüşe bakılırsa ne yaparsam yaparsın ondan kaçamıyordum.

"Pekâlâ, hoşlandıklarına ne dersini?"

"Çoğu kadın."

İşte bu ilgimi çekmişti. "Peki, nasıl oluyor da William buraya sadece erkekleri getiriyor?"

"Bunun doğru olduğundan emin değilim. Belki henüz dişilerle tanışmamışsındır. Onlar gizliliğe daha düşkündür. Hayatları buna bağlıdır."

"Neden, daha zayıf oldukları için mi?"

"Hayır, tam aksi; daha güçlü oldukları için."

Venus ve Mars muhabbetine girmek yerine, sadece "Neden?" diye sordum.

"Çünkü vampirlerde cinsellik, ölümlülendekine yakın şekilde işlemek zorundadır. Ölümlü bir erkek ve dişi arasındaki seks, güç değişimiyle ilgilidir. Erkek yeni yaşam başlatma yetisini kullanır ve dişi o yaşamı besleyip geliştirir. Sonrasında, çocuk sayesinde kalıcı şekilde bağlanırlar. Biri diğerini korunma veya yardım için çağırıldığında, itaat etme eğilimindedirler, çünkü birlikteliklerinin meyvesi onları bağlar."

"Ama vampirlerin bebekleri olmaz ki."

"Ciddi misin?" Bana IQ seviyem eksilendeymiş gibi davrandığında, Olivia'dan nefret ediyordum. "Devam et."

"Bizim durumumuzda, erkekler yaratıcı potansiyellerini yine kullanırlar ama yeni bir yaşama beslemek yerine, dişiler sadece saf güç alır ve bu da erkeği ona bağlar."

"Demek bir dişi vampir erkek vampirlerle birlikte oldukça, o anda güçleniyor. Bu sevimsiz bir durum."

Olivia gülümsedi. "Ernek sayılmaz." Yarı sertleşmiş organımı okuyadı. "Şimdi sen, daha önce de dediğim gibi, tersinesin. Birlikte olduğumuzda, senin gücünü alamadım; bunun yerine, sen benimkini aldın ve ben sana bağlandım."

"Gerçekten mi?" Bu hoşuma gitmeye başlamıştı işte. "Yani dediğimi yapmak zorunda mısın?"

"Pek sayılmaz." Olivia burnunu çekti. "Sadece bir kez birlikte olduk." Ben cevap vermediğimde ekledi. "Ama bu bizi bağladı; bu yüzden beni Reedrek'ten uzaklaştırabildin." Beni dudaklarından tatlı bir şekilde öptü ama onun dışında dokunmadı. "Bunun için sana teşekkür ederim."

Artık bu tersine olma durumuyla ilgili kendimi pek kötü hissetmiyordum. Ama William bildiğini okusaydı, bunların hiçbirini öğrenemeyecektim.

"Yani dişiler bu kadar güçlüyse, neden gizlenmek zorundalar?"

Olivia güldü. "Çünkü bazen bir erkek, bir dişi tarafından gücünün emilmesine sinirlenebilir ve zaman içinde özgür olmak için onu öldürebilir. Tabii dişi onu kandırmazsa. Neyse ki erkek vampirler insan denklerinden pek farklı olmadıklarından, bu o kadar zor değil."

"Ah" diyebilirdim sadece.

Sıcak su soğumaya başlamıştı.

Olivia aile mücevherlerini yıkamakla ilgilenmediğinden, sabunluğu elinden aldım ve kendi başımın çaresine baktım. Olivia önce kendi saçlarını, sonra benim başımı yıkadı ve bu arada ikimiz de olmamız gerekenden daha gevşemiş ve temizlenmiş hâldeydik. Son zamanlarda büründüğüm Romeo'yu devam ettirmek zorunda kalmamak neredeyse bir rahatlıktı.

"İşte, şimdi kendini daha iyi hissetmiyor musun?" diye sordu ertütu kurularken.

Kendimi daha iyi hissediyordum ama hâlâ bunu itiraf etmek istemeyecek kadar kırgındım. "Belki" diye cevap verdim.

Kurulanırken güldü ve Melaphia'nın tezgâhın iç tarafına bırakıp giysileri giydi. Mutfağa döndüğümüzde, Eleanor ikinci fincan çayını içiyordu ve biraz daha kendini toparlamış görünüyordu. Güneşin doğmasına bir saatten az kaldığını hissettim. Zihnim yeni bilgilerle kaynıyordu. Ayakta uykuya dalabiliirdim.

"Melaphia, William'a ulaşamadığını ve hastane yararına düzenlenen partide olabileceğini söyledi" dedi Eleanor. Ama yüzünde acılı bir ifade vardı. "Evimde olanlardan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. O adam... o korkunç adam onu götürdü. William bana içeride kalmamı söyledi ama yangın yüzünden bu imkânsızda."

"Yangın mı?" dedim.

"Evi yanmış" dedi Melaphia.

Eleanor çay fincanını tezgâha koyup ayağa kalktı ve yanıma geldi. "Lütfen ona söyle..." Dedikodu çevrelerinde çizdiği profile göre, kontrolünü çok ender kaybeden bir kadındı. Her yanından hakimiyet akıyordu. Ama şimdi burada, titrek bir şekilde nefes aldı. "Lütfen onunla ilgilen" dedi yalvaran gözlerle bakarak.

Öskem patlamadan önce suçluluk duygusuyla boğazımda bir şeyler düğümlendi. *Onunla ilgilenmek mi? Onun benimle ilgilendiği gibi mi?* Elbette, tanıdığımı sandığım babam benden asla yardım istemişti. Bunun yerine, bana hep çocukmuşum gibi davranmıştı.

Sadece başımla onayladım.

Melaphia koluma girdi ve beni bodruma inen merdivene doğru sürükledi. "İban'ı arayıp ona haberi vereceğim. Leydi Eleanor'u da güneş doğar doğmaz Reyha ve Deylaud'la otele göndericeğim. Senin biraz dinlenmen gerek." Olivia'ya döndü. "Senin de. Hepimiz yarın geceye hazır olmalıyız."

...

Rüyamda şeker, baharat ve güzel olan her şeyi gördüm... yani Connie'yi. O kesinlikle baharattı. Rüyamda, o Cinderella Jones' ve ben de onun vampir prensiydim. Kan rengi bir dolunayın altında dans ediyorduk; o kollarımdaydı ve dünyada yüzümden başka bir şey görmek istemiyormuş gibi gülümsüyordu. William'ın ve dünyanın geri kalanının canı cehennemeydi. Saçlarını koklamak için onu kendime çektim ve boynunu kokladım. Dişlerinin keskin acı-

* 1946 yılında çekilen Hollywood yapımı bir komedi-müzikalin kadın kahramanı.

sını hissettiğimde niyetini anladım. O bana değil, William'a aitti ve kanamı istiyordu. Ben onun için sadece biraz lezzettim.

William

Reedrek'in uykuya dalması sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. Onun uyumasını beklemek neredeyse tüm gücümü tüketmişti. Worm'in dönüşümü tamamlanmıştı ve Reedrek onu duvara tekni zincirlemeden önce benden beslenmesine izin vermişti. Bir yavru olarak gerçek bir öğüne ihtiyacı vardı ve ben babası olduğum için, ilk beslenmesi ikimizi de güçlendirecekti ama güneş batana kadar beklemek zorundaydık. Reedrek, Worm'i ava götürene kadar.

Şimdilik, yeni kazandığım gücün büyük bölümünü harcamışım. Yaralarımın iyileşmesi ve Jack'in zihniyle savaşmak arasında, neredeyse her şeyimi tüketmiştim. Ama en azından uyarmak için Jack'e gidecek kadar gücüm kalmış olmasını umuyordum.

Reedrek horultuyla kıpırdandı ve uzun zaman önce ölmüşlerin eski kemiklerinden birkaçını raftan düşürdü. Kemikler suya düşerken bekleddim. Horultular devam etti. Zihnimi sakinleştirerek düşüncelerimi yatıştırdım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak evimin bodrumunu ve Jack'in siyah-gümüş tabutunu hayal ettim.

Sonra Jack'i aramaya başladım.

Hava etrafımda hareket ediyordu ama konsantrasyonumu korudum. Zihnim sarsıldı ve kendimi Jack'in üzerinde üç sayı bulunan tabutuna bakarken buldum. Üzerindeki havada süzülüyordum.

"Jack?" Beden dışı durumunda onu uyandırabileceğimden emin degildim.

Hiçbir şey kıpırdamıyordu; içeriden hiç ses gelmiyordu. Çabamı artırdım. "Jack, neredesin?" Zihnimde yine bir dalgalanma oldu. Sonra onu gördüm: Parlak, kan kırmızısı bir dolunayın altında bir kadınla dans ediyordu.

"Jack!"

Başını kaldırıp baktı ve kadın, onu orada tutan tek şey Jack'in iradesiymiş gibi kayboldu. Müzik devam ediyordu ama Jack boş, açık kollarla duruyor, az önce kadının durduğu yere bakıyordu.

"Bu da ne?" Kollarını indirerek sert adımlarla bana doğru yürüdü. "Sen neden buradasın?" diye sordu. Kadının tekrar ortaya çıkıp çıkmadığını görmek için arkasına baktı. "Neden beni rahat bırakıyorsun; rüyalarım da bile?"

"Reedrek'le ilgili konuşmamız gerek. Sana yalan söylüyor, o..."

"Sanki sen bana hep doğruyu mu söylüyorsun?"

"Aynı şey değ..."

Jack güldü ama gülüşünde neşeden çok küçümseme vardı. Müzik uustu. "Yani senin yalanların iyi ama onunkiler, ne, kötü mü? Bana hayırdan beri hakkım olan şeyleri vermesi mi kötülük?"

"Gücümün azaldığını hissedebiliyordum; başımızın üzerindeki ay günden kaybolmuştu. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne olduğum, neler yapabileceğim bilgisinden söz ediyorum. Ve... bir dostun desteğinden."

Acele etmek zorundaydım. Jack gözlerimin önünden silinmeye başlamıştı. Aşağıdan yukarı doğru yok oluyordu. "Sana ne önerirse önerisin, ne öğretirse öğretsin" dedim, "sana vermeyeceği tek şey... özgürlük."

Jack gözden kayboldu. Gözlerimi açtığımda, Reedrek'i karanlıkta bana bakarken buldum; söylediklerimin her kelimesini duymuş gibiydi. Biraz güldükten sonra döndü ve yine uykuya daldı.

Jack

William, Connie'nin güzel rüyası gibi çabucak bilincimden silindi. Sonra başka biri zihnimin kapısını vurdu. Bu Reedrek'ti. Onu karanlıkta tertemiz bir hâlde görüyordum. Neyse ki bu rüyada kollar yoktu.

"Hazır mısın, Jack?"

"Neye hazır mıyım?"

"Eğer bana sadık kalacağına söz verirsen, sana neler olabileceğini göstereceğim."

"Ya daha fazla zihin oyunları istemiyorsam?" Zihinsel olarak kendimi ona karşı güçlendirdim.

"Rahatla, evlat, kaybedecek bir şeyin yok. En azından henüz. Bu sadece sana ait olabilecek dünyanın bir gösterisi. Tadını çıkar. Senin rehberin olacağım. Beni Noel'i getiren St. Nick olarak düşün... ve olasılıkları."

Kendimi bir kasırgaya yakalanmış gibi hissettim ve daha ne olduğunu anlamadan, Las Vegas gibi görünen bir platformda durduğumu gördüm. Her yerde neonlar vardı; Strip' boyunca renkli ışıklar yanıp sönüyordu. Işıklar duyarlı vampir gözlerimi acıtırıyordu. Arkamda bir grup kız tangaları ve tüylü sutyenleriyle dizilmişti. Gösterişli başlıkları ve uzun bacakları onları iki metre gibi gösteriyordu. Reedrek beni tutarak platformun ön tarafına çevirdi.

"Bekle, Jack." Reedrek'in üzerinde pelerinli bir smokin vardı. Altın örgülü ve püsküllü, gerçek bir kadife vampir pelerini. Bir an gülecektim ama gördüğüm diğer şeyler nefesimi kesti.

Yanımızdaki platformda, siyah, mavi ve gümüş renklere boyanmış güzel bir Chevy Monte Carlo duruyordu. İki tarafında büyük üç sayıları vardı.

"Dale'in numarası" dedim.

"Evet" dedi Reedrek. "Çöl Yarış Ligi senin bu numarayla yarışman konusunda ısrar etti çünkü NASCAR'ın ünlü Dale Earnhardt'ın buradaki dengi sensin. Ah, senin için bir takma isim seçtim. 'Kara Şövalye'ye ne dersin? Çok mu kibirli?"

Arabanın üzerindeki logoya baktım. Yanında duran gümüş şövalye miğferinin üzerine Eski İngiliz harfleriyle KARA ŞÖVALYE diye yazılmıştı. Aslında oldukça güzel görünüyordu. Aslında her şey çok

* Las Vegas'ın ana caddesi.

güzel görünüyordu. Kendi yarış setim. Ama bu imkânsızdı. William, iki yüz yaşına ulaşana kadar yanından ayrılamayacağımı bana açıkça söylemişti. Tabii o kadar yaşarsam.

"Sen neyin?" diye sordum Reedrek'e. "Albay Tom Parker mı?"

"Kesinlikle" dedi neşelenerek. "Las Vegas'ta olduğumuza göre, Elvis ve Tom Parker uygun bir benzetime olur. Senin menajerin olacağım. Bir ölümünün göz açıp kapaması kadar bir sürede düzenlemeleri yapabilirim. Ama götmen gereken başka şeyler de var." Reedrek caddesi seviyesini işaret etti. "İnsan dişilere karşı zaafını biliyorum."

Ne düzenlemeleri? Bu adam vampir kurallarını çiğneyebilecek kadar güçlü müydü? Aşağı bakarken gözlerimin parıltıya alışmış olduğunu fark ettim ve onları... onları gördüm. Birkaç yüz kadın, adımı haykırıyor, yalvaran gözlerle bana bakıyordu. Kollarını bana doğru uzatmış halde hoplayıp zıplıyor, davetkâr bir tavırla kıvranıyorlardı. Hepsi beni arzuluyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Ve bunlar kaliteli kadınlardı. Las Vegas kadınları. Hayal kırıklığına uğramış, monoton hayatlar süren ev kadınları değil. Öyleleri her yerde bulunurdu sonuçta. Ama nitelik mi, nicelik mi diye sorarsanız, burada ikisi de vardı.

"Hey" dediğimi duydum, elimde olmadan. O anda, kadınların ötesindeki dış çemberi gördüm. İki-üç sıra hâlinde dizilmiş erkekler, bana hayranlık ve kaskançlıkla bakıyordu. Hepsi benim gibi olmak istiyordu. Kim istemezdi ki?

Reedrek'in elini omzumda hissettim ve döndüğümde, onunla ve başka bir adamla karşılaştım. "Jack, ana sponsorun Buster's Brewery'nin temsilcisiyle tanışmanı istiyorum. Kendi bira markası yaratman için seninle birlikte çalışacaklar; senin zevkine uygun olarak yapılmış olan bu bira, bütün dünyada satılıyor."

Adam elini uzattı ve tokalaştık. "Seninle tanışmak çok heyecan verici, Jack. Buster's adına, sana şirket ailemize hoş geldin demek istiyorum. Bu senin için." Yastık kalıfı büyüklüğünde bir çuval uzattı. Reedrek çuvalı alıp açtı ve bana içini gösterdi. Ağzına kadar para doluydu. Hayatımda hiç o kadar parayı bir arada görmemiştim.

"Al, oğlum" dedi Reedrek. "Hepsi senin. Sözleşme ikramiyen."

"Ha?" dedim aptallarak. Yakından baktığımda, paranın hepsinin büyük banknotlardan oluştuğunu gördüm. O çuvalda en azından bir milyon dolar olmalıydı.

"Menajerin bana kendi kişisel on sekiz tekerlekli mobil evin için bir planın olduğunu açıkladı. Söylentiye bakılırsa, dostun Geceçakan'inkinden bile gösterişliyim. Bu para yetmezse bize haber ver. Geldiği yerde daha çok var."

"Hey, Şövalye!" Dört fotoğrafçı bize yaklaşıp resim çekmek istediklerini belli ettiler. Reedrek para çuvalını elime tutuşturdu ve adam üzerinde şirket logosu ve numaram bulunan bir kasketi başıma geçirdi. İki yanıma geçtiler. "Gülümseyin" dedi fotoğrafçılardan bir diğeri. Flaşlar peş peşe patladı.

Flaşlar sönerken aniden gerçeği yakaladım.

Reedrek, Tobey'yi biliyordu.

Şirket temsilcisi Geceçakan'dan, Reedrek de ÇYL'den söz etmişti. Demek yaşlı iblis sonuçta zihnime girmişti ve ben bunu anlamamıştım bile. Bu durumda, Iban ve Gerard'ı da mı biliyordu? Reedrek'e yarıdan bir bakış attım. O anda zihnimi okuyorsa bile belli etmedi; kızlarla ilgileniyor ve objektiflere sırıyordu. Zihnime girmesine ne izin vermişti? Cevap ortadaydı. Tobey'ye ve sahip olduğu şeylere duyduğum kışkırtıcı. O, içimdeki yeşil gözlü peytandı.

"Bir şeyler söylemek ister misin?" dedi bir adam, fotoğrafçıların arkasından. Bir ses kaydedici uzattı. Reedrek beni dürttü.

"Be-ben... bu şirket sponsorum olduğu için... çok mutluyum. Uzun ve..." Tam altımda duran bir sarışın gözüme ilişti. Mükemmel boyalı emilesi dudaklarını yalıyordu. "...tatmin edici bir ilişki olmasını umuyorum" diye bitirdim.

Şirket temsilcisi yine elimi sıktı ve platformun arka tarafına geçti. Sonra Rennie siyah, mavi ve gümüş bir pit üniformasıyla sırtarak yanıma geldi. "Personel şefinin sana bir hediyesi var" dedi Reedrek. Rennie, sürücü üniformasını ve şövalye miğferi gibi boyanmış yarı kaskını uzattı. Beni sadece kıyafet değil, en iyi arkadaşımın yü-

cündeki hayranlık ifadesi de şaşırtmıştı. Ya Reedrek bana bu küçük adam için böyle bir şeyi gerçekleştirebilme gücü verirse? Hayatına değiştirme fırsatı?

Reedrek, hangi düğmelere basması gerektiğini mi biliyordu? Her birine. Yanışlara duyduğum aşktan kadınlara olan zaafıma ve insan dostlarıma duyduğum sevgiye kadar? Bütün bunları ben farkında olmadan zihnimden çekip çıkarmıştı.

"Beni personel şefin yaptığın için teşekkürler" dedi Rennie. Kalın camlı gözlüğünün altından bir damla mutluluk gözyaşı süzüldü. "Bunun benim için anlamını bilemezsin." Rennie üniformayla kaskı arabanın üzerine koyarak boynuma sarıldı. Ne yapacağını bilemeyerek, kısa saçlı başını okşadım. Sonra nemli gözlerle platformdan ayrıldı.

Şirket temsilcisi yine yanıma geldi. "Ve Bayan ÇYL unvanı finalistlerini tanıtmama izin ver. Kazananı sen seçeceksin, Jack ve karar vermek için bütün hafta sonu düşünebilirsin." Adam bana iştahlı bir şekilde göz kırptı ve kaburgamı dürttü.

Platform basamaklarında, hayatımda gördüğüm en güzel kadınlar toplanmıştı. Gördüklerime inanamıyordum.

Mavi gözlü bir sarışın, üzerinde kısa ceket ve portuyla öne çıktı. İnce kollarını belime dolayıp göğüslerine bana yapıştırdı. "Beni seç, Jack. Sana istediğin her şeyi veririm. Her şeyi." Dudaklarımdan öptü ve ağızda bal tadı bıraktı. Yerini ikinci kıza bırakması gerektiğinde, dudaklarını büzerek geri çekilmek zorunda kaldı.

Sarışından daha da seksi görünen yeşil gözlü kızal kollarını boynuma sardı, vücudunu benimkine sımsıkı yapıştırdı ve dudaklarını aralayarak dilimi ağzına aldı. "Beni seç, Jack" diye fısıldadı. "Buna pişman olmayacağına söz veriyorum." Üçüncü kız yerini almak için omzunu çimdiklediğinde vücudunun gerildiğini hissettim.

Üçüncü güzel, ceylan gözlü bir esmer, bana sımsıkı sarıldı ve gözlerimin içine baktı. Bakışları hayranlık ve arzu doluydu. Bu güzellik bana tanıdık gelmişti. Kimi hatırlatıyordu? Catherine Zeta-Jones? Yakın ama tam değil. Bu kız ondan da güzel ve seksiydi. Kim olduğunu merak ettim. Kollarındayken bile tanıdık olduğunu hissediyordum.

"Bütün bunlar senin olabilir, Jack" dedi Reedrek kulağına eğilerek.

"Bunu hemen gerçekleştirebilirim." Tam arkamda duruyor, sıcak nefesi enseme vuruyordu. Normalde bu oldukça sinir bozucu olurdu. Ama söylediği şey... Bütün bunları bana verebileceği vaadi... Bir şekilde mümkün görünüyordu... "Yapman gereken tek şey" dedi, "bana sadakat yemini etmek. Ve arada bir benim için bir şeyler yapmak."

"Ne tür şeyler?" diye sordum. Zaman durmuş gibi, esmer bombu hâli kollarımdaydı. Reedrek'i duyduysa bile, bunu belli etmiyordu.

"Ah, sadece arada bir insan kanı emmeni istiyorum. İnan bana, onun gibisi yoktur. Gerçek doğana teslim olduğunda, nihayet kimliğini ve ne olduğunu kabullendiğinde, sonunda gerçek mutluluğa ulaşacaksın."

Ona bakmak yerine, bakışlarımı kadının kömür siyahı gözlerinin derinliklerine diktim. "Ben tam olarak neyim?"

"Bir canavarın, Jack. Dünyanın bildiği en vahşi, en acımasız kadtillerin antik soyundan gelen birisin. Bir kan hanedanlığının varisin. İblisler arasında bir prens, gelişmekte olan bir vampir üstatsın."

Başka bir zaman olsa, bana canavar dediği için bu adamın canına okurdum; teknik açıdan doğru olsa bile. Ama Reedrek böyle söylediğinde, içimde bir şeyler kıpırdanmıştı. Dönüştürüldüğüm gecedan beri kendi iblis doğama isyan etmiş, karşı koymuştum. Ama şimdi her şey farklı görünüyordu ve mesele sadece neonlar değildi. Artık karanlıkla kucaklaşma zamanı mı gelmişti?

Kan susuzluğuyla ağzım kurudu. Kızın boynundaki damarın atışını görebiliyordum. Bana kimi hatırlattığını şimdi anlamıştım. Reedrek konuşurken görüşümü tekrar odaklamıştı ve şimdi daha net görebiliyordum.

Connie.

Diğer şeylere olan arzularım gibi, ona duyduğum arzuyu da yakalamıştı.

Ve henüz bitmemişti. Connie'm beni yakaladı ve aniden, gül yapraklarını sıcak çöl rüzgârına saçarak saten çarşaflar üzerinde yuvarlanmaya başladık. İlk kez bir kadın bana hükmediyordu. Seviştikçe, daha da doğüstü görünüyordu. Benim öterimde, benden yukarıda; vahşi bir ölüm ve seks perisi gibi.

Kanla karışık terle uyandığımda, kendimi tabutumun kapığının siyah saten döşemesine bakar hâlde buldum.

Jack

Kendi tabutumun tanıdık loşluğu beni sakinleştirdi. Bütün gün ve gece boyunca neler yaptığımı kimse bilemezdi; belki Reedrek hariç. Ve bir rüya zevkten tüylerimi diken diken edebilecekse, gerçeğini kelimelerle tarif etmenin mümkün olamayacağını itiraf etmeliydim. Olasılıkları düşününce ağzım kuruyordu. Tabutun kapağını iterek açtım ve hemen bara koştum.

Kan için.

Ölüm riskini göze alabilecek kadar susamış hâldeydim; diğerlerimiz istediği kadar birayı midemize indirirken karısının lanetinden korktuğu için izlemekten başka bir şey yapamayan Huey'in muhtemelen hissettiği gibi.

Vücudum kime ihanet ettiğimi veya bunu nasıl yaptığımı umursamıyordu; sadece kan istiyordu. İnsan kanı. Serum torbasını bir kadehe boşaltmakla uğraşmadım. Sadece ısıtıp emdim. Görgü kurallarını öğrenme çabalarım şimdi aptalca görünüyordu. Tam emmeye devam ederken arkamdan gelen bir sesle döndüm.

William'ın tabutunda doğrulup oturmuş olan Olivia, beni sorgulayan gözlerle izliyordu. Reyha ve Deylaud tabutun iki yanında bir firavun mezarındaki heykeller gibi yerde oturuyordu. "Günaydın" dedi Olivia. Reyha kalktı ve ayaklarının dibine oturmak için yanına geldi.

Aynı anda hem emmek hem de konuşmak çok zor olduğundan, sadece başımla onayladım. Yattıya kalmış bir konukla sohbet etmekten, o anda içimdeki boşluğu doldurmak beni daha çok ilgilendiriyordu. Önceki gün sevişmiş olsak bile. Boş torbayı çöp sepetine atıp başka birini açtım. Olivia, William'ın tabutunun içinde başdaş kurarak oturdu; yüzü solgun ve dinlenmiş görünüyordu. Onu Connie'yle kıyasladığımı fark ettim. İngiliz piliç onun yanında oldukça sönük kalıyordu; özellikle de Connie'nin rüyamda karşılaştığım hâliyle.

Üçüncü torbaya girişirken baş dönmesiyle ayakta sallandım. Aniden ne yaptığımı farkına vardım; midemi insan kanıyla doldururken bir yandan da bir rüyanın anısıyla sertleşiyordum. Connie gerçekten öyle değildi, değil mi? Ve aslında *benim* Connie'm değildi; en azından henüz.

Bütün bunlar senin alabilir...

Emmeyi bırakarak torbayı açtım ve geri kalanı bir kadehe doldurup Olivia'ya uzattım. "İyi uyudun mu?" diye sordum, ağzımı gömleğimin koluna silerken açığımı gizlemeye çalışarak. Kendimi hâlâ hiperaktif hissediyordum.

Kadehi alıp yudumladı. Kan dudaklarını sıcak bir kırmızıya boyarken ellerim titremeye başladı. Kesinlikle kendirni toplamak zorundaydım. "Evet, çok iyi. Rüya görmedim." Tabuttan çıkarak bana doğru bir adım attı. "Ya sen?"

Bu soruya kesinlikle cevap vermeyecektim. Ama onu oyalayacak başka bir şey düşünürken kokusu burnuma geldi. Sanırım tabutunda uyuduğu için olsa gerek, üzerinde William'ın kokusu vardı. Babamın tanıdık ve büyük ölçüde güzel hatırlatıcısı, omuzlarıma dolanan rahatlatıcı ve peşkeşli bir kol gibiydi. Zihnimde bu etkiyi algıla-

yamadan, büyük bir acı dokuzuncu rauntta Evander Holyfield'dan karnama yediğim bir yumruk gibi indi. Zorlukla yutkundum.

"Sen iyi misin?" diye sordu Olivia bana yaklaşıp.

Onu uzak tutmak için kolumu kaldırdım. "Evet, çok iyiyim" dedim, başımı ellerimin arasına alarak kanepeye çökmeden önce. "Sanırım biraz fazla hızlı içtim..." Reyha yanıma gelerek başını dizime koydu. Sempatik gözleri bana endişeyle bakıyordu. Ayağa fırlayıp elimden geldiğince hızlı bir şekilde koymamak için kendimi zor tutarken yumuşak tüylerini okşadım. Bir yere... buradan başka herhangi bir yere gitmeliydim.

"Günaydın."

Melaphia'nın sesini duyduğumda başımı kaldırdım. Görünüşü beni daha da endişelendirdi. Yerel giysilerine bürünmüş gibiydi. Kahverengi ayakları çıplaktı ama ayak parmaklarında altın ve gümüş yüzükler parlıyordu. Voodoo mavisini ince kumaşlar, katlar halinde belinden aşağı bir etek gibi sarkıyordu ve üzerinde kan kırmızısı, ince askalı bir bluz vardı. Omuzlarına siyah, iri örgülü bir şal örtmüştü ve nefes alıp verdikçe, ilmeklerin arasındaki boncuklar kara yıldızlar gibi parlıyordu. Ve güzel saçları; siyah saçlarını deniz kabuğu ve kemiklerle süsleyerek biçimlendirmişti. Bütün görüntüsü, bir ölünün bile hissedebileceği büyük bir gücü yansıtıyordu.

Ölü. Yani benim gibi.

"Gelin" dedi emreden bir sesle. "Hazarlanmamız gerek."

William

Reedrek'in göğsündeki taşı itebilmesi için iki kez denemesi gerekti. Doğrulup oturmaya çalışmadan önce birkaç kez zor ve derin nefes alıp vermek zorunda kaldım. Ama gücümün arttığını hissedebiliyordum. Serbest bırakıldığım için değil. Werm yüzünden.

Reedrek, Werm'i gümbatımından sonra ilk avına çıkarmıştı ve ikimiz de kendimizi daha güçlü hissediyorduk. Reedrek'in ganimet

rafında başka kesik başlar da vardı. Talihsiz kurbanın kim olduğu konusunda endişelenme noktasını aşmıştım. Denizcilik günlerimde dedikleri gibi, bir fırtınada her limana uğnılır. O kadar zayıfken seçici davranmam zordu; babamdan intikamımı alamadan ortadan kaldırılabildim.

Ve intikamımı alacaktım. Ona ödetmem gereken çok şey vardı ailemi öldürmesinden Eleanor'un evindeki yangına kadar. Reedrek beni özgür bıraktığında saat çalışmaya başlamıştı. Sadece doğru anı seçmem gerekiyordu.

Werm, bir film yıldızı gibi kemiklerle kaplı raflardan birine uzanmıştı. Dönüşümün onu geliştirdiğini söylemeliyim. Daha önce morumsu siyah olan saçları beyazımsı sarı rengine dönmüştü ve sıra dışı bir sağlıkla parlıyordu. Teni ergenlik sivilcelerinden arınmıştı. İnce vücudunda yeni ve belirgin bir canlılık vardı. Odadaki ağır taşları yavaşça alıp suya devirirken onu izledim. Duvarda yeni açılmış deliklerden kertenkeleler geçiyordu.

"Bu kadar yeter" dedi Reedrek. Werm dikkatini hemen bize çevirdi.

"Görünüşe bakılırsa, o benden çok sana ait" dedim, talihsiz gerçeği dile getirerek.

"Ne bekliyordun ki? Yaptığın tek şey her fırsatta bana meydan okumakken sana daha fazla hediye mi verecektim?"

"Umut etmenin ne sakıncası var?"

"Umut?" Reedrek güldü. "Sen gerçekten aptalın tekisin. Seni herhangi bir şeye ikna etmekten vazgeçtim artık. Bu gece planlarının sonu geldi... ve senin de. Alger'in burada olup da bunlara tanık olamaması çok acı. Beklemeliydim. Onu senin gözlerinin önünde öldürmek büyük bir zevk olurdu."

Reedrek'e akırmadan zihnimi Werm'e yönelttim. *Gel, babam elini sık,* diye fısıldadım düşüncelerine. Şaşkın bir bakıştan sonra Werm ayağa kalktı, üzerini silkeledi ve bana doğru yürüdü. Elimi uzattım ve karpık verdi.

Reedrek o anda ikimizden de hızlı davranarak ellerimiz kavuşma-

dan saldırdı. Worm'i boynundan yakalayarak onu daha önce topladığı taşlara fırlattı. Worm'in korkusunu hissettim.

"Kafanı koparıp kanıyla köpekleri beslerim!"

Reedrek'in Worm'in boynuna dolanan parmaklarının etkisiyle kendi boğazım sıkıştı.

"Ben söylemediğim sürece ne konuş ne de hareket et. Burada emirleri kimin verdiğini görmek mi istiyorsun?"

Seni öldürmeyecek, diye fısıldadım. Sana ihtiyacı var.

Worm ona cevap vermeye çalıştı ama sesi çıkmadı. Reedrek onu Lapyra doğru ittikten sonra en yakındaki insan kalıntılarını -büyük ölçüde çürümüş giysi ve kemik yığını- Worm'e doğru fırlatarak emri- ni vurguladı. "Şimdi git ve sana dediklerimi yap." Worm bir an şaşayarak öylece kalakaldı. Belki de hortlakların beslenme zincirindeki yerini anlamaya başlıyordu. "Yürü!" diye bağırdı Reedrek. Worm deri ceketinin önündeki küflü ölü tozlarına silkeledi ve ayaklarını nasıl hareket ettirmesi gerektiğini hatırlayarak çabucak dışarı çıktı.

Jack

Melaphia bizi sunaklarla dolu duvarların olduğu koridordan geçirdi. Her on üçten biri tozlanmış ve yeni mumlar, taze çiçeklerle süslenmişti. Tavuskuşu tüyleri, Afrika boncukları ve deniz kabuklarından yeni sunumlar ve taze yiyecek dolu kâseler de vardı. Jamaika romunun kokusunu ve hâlâ ılık olan tavuk kanının kokusunu alabiliyordum. Her iblis, ruh ve tanrı göreve çağırılmış gibiydi. Melaphia'nın beni gündoğumunda yatağa gönderdikten sonra uyuyup uyumadığını merak ettim.

"Diz çök, Jack."

Kulaklarıma inanamıyormuş gibi Melaphia'ya baktım. "Ha?"

Güçlü ellerinden birini omzuma, boynuma yakın koyarak sıkı. "Dünyada vampirlerden daha güçlü şeyler de vardır, evlat. Dediğini yap."

Enlat kelimesini dizlerim yere değerken algıladım. Ona terlenecektim ama başımı kaldırıp baktığımda, bana hiç aldırmadığını gördüm. Bakışları Olivia'ya dönmüştü.

"Sadece bize yardım edenleri korurum. Dost değilsen, düşman-sundur." Melaphia, Olivia'nın bakışlarını yakaladı ve kuşu hipnotize eden bir yılan gibi baktı. "Tercihini yap. Ve bil ki eğer yalan söyler-sen, orisibalar bunu hatırlar. Koruma işaretleri, kolayca ölüm işaret-lerine dönüşebilir."

Olivia başıyla onayladı ve yavaşça diz çöktü.

Şimdi insan bedenlerine bürünmüş olan Reyha ve Deylaud, koridorun girişine yakın bir yerde duruyordu. Melaphia bir parma-gıyla onları işaret etti ve öfkeli bir kedi gibi tısladı. Hemen kapıdan kayboldular. İnsan biçimindeyken Reyha kanepesyle koltuk arası-ndaki her zaman kullandığı gizlenme yerine sığamazdı. Bu yüzden, William'ın tabutuna girdiğine emindim.

"Başlayalım." Melaphia ortadaki sunağa yaklaştı -Lalee'nin kutsal kanının bulunduğu şişenin durduğu raf- ve mumları yakmaya baş-ladı. Işık daha parlak olunca, daha önce görmediğim bir kutuya fark ettim. Kemikten yapılmışa benziyordu.

Melaphia işine devam ederken kısık sesle tuhaf bir melodî marş-danıyor ve olduğu yerde sallanıyordu. Bütün mumlar yandığında, parmaklarını alevlerin arasından geçirerek elini enerjiye boğdu. Son-ra avuçlarını sadece kendisinin anladığı bir ritimle ovaladıktan sonra kan dolu gümüş bir kaseyi aldı; içindeki taze insan kanıydı.

"Üstünüzü çıkarın."

İlk kez, Olivia'nın göğüslerine bir bakış atmak aklımın ucundan bile geçmedi. Seksi düşünmeye zamanım yoktu; hesaplamalarla meşguldüm. Bildiğim hiçbir şey ve tanıdığım hiç kimse bu gece aynı olmayacaktı. Ne Melaphia, ne Connie, ne de köpekler. Bir de Renus vardı. William, vampir tanrı sunağuna ezip yakınaptı. Bundan sonra olanlar bana bağlıydı.

Melaphia düşüncelerimi okusa, kulaklarım tehditlerle dolardı. William'ı gerçek ailesi olarak görüyordu; sonuçta William onun ata-

Lorinin kanını taşıyordu. Ama şimdi burada, William'a ihanet edecek birini, beni koruyordu. Elindeki kase kendi kanıyla doluydu. Kokusunu alabiliyordum. İki parmağını kırmızı sık sıvıya daldırırken ona baktım.

"Ayızan, Maman Brigitte'i çağırıyorum..." Kanı saçlarıma sürdü. Kafa derim güçle gerildi. Saçlarım bir kasırgaya yakalanmış bataklık arları gibi sallanıyordu sanki.

"Ogoun Ge-Rouge'a çağırıyorum" dedi ve kanı göğsünün ortasına sürdü. "Kan, ateş, yıldırım ve kılıç savaşçısı *Loa*. İstikamci."

Büyük bir gürültüyle kapanan -ve yerimde sığmamama neden olan- bir kapının ardından bir rüzgâr geldi. Aniden, atmayan kalbimin üzerinde dokunduğu noktada tenim buz gibi oldu. Hortlaklar bir kez daha ölümü deneyimleyebilse, muhtemelen böyle bir şey hissederdilerdi. Kişisel olarak, bir kez ölmek bana yetmişti...

"Laleeeeeeeee." Şarkısı taş duvarlardan yankılandı. "Ruhunun kızı, ailenin erkeklerini korumamı istiyor. Yeminini yerine getir; koru ve rehberlik et." Melaphia başını arkaya atarak haykırdı. "Maman Laleeeeeeeee."

Ses kesinlikle ürkütücüydü; o sesi duyan bir vampir bile olsa kendini güvende hissetmezdi. Gözlerimi kısarak sunağa baktım ve heykellerden birinin kanlı gözyaşı dökmeye başladığını gördüm. Üylerim diken diken olurken Olivia'ya bir bakış atmaktan kendimi alamadım.

Belden yukarısı çıplak bir hâlde, ellerini göğsünde kavuşturmuştu ama korkmuyordu. Gözleri kapalıydı fakat gizli-dışıl-komplocu gülümsemesi açıkça görülüyordu. Yüzüne bir kez bakmak, bana yine kendimi bir yabancı gibi hissettirmişti. Gerçeği bilmesem, dua ettiğini sanırdım. İstesem bile -dua etmeyi yani- lanetli geçirdiğim bu uzun yıllardan sonra nasıl yapacağımı hatırlayamazdım.

Melaphia ulumayı bırakıp elini bir kez daha omzuma koydu. "Gel." Yardıma ihtiyacım olduğunu anlayamadan, beni ayağa kaldırdı. Sonra beni köşeye yürüttü; burada büyük maun bir küvet vardı. Yarısına kadar bir sıvıyla doluydu. "Başını suda yıka" dedi.

Her zaman itaatkâr bir çocuk olan ben, küvetin önünde dur-
çoktüm ama o anda tereddüt ettim. Başımı suya sokmadan önce
Melaphia'ya hesapçı bir bakış attım. "Bu kutsal su değil, değil mi?"

Kulağıma sertçe çimdikledi. "Bana ne zamandan beri güvenmiyorsun, evlat?"

"Ah! Hey, sana en son güvendiğimde, sonunda kendimi o odada
kilitli hâlde buldum. Önce Olivia yapın."

Melaphia sinirli bir tavırla Olivia'ya yaklaşmasını işaret etti ve ba-
şını küvete sokuşunu izledi.

Sıra bendeydi. Nefes aldım ve başımı boynuma kadar suya soktum.
Sudan çıkarken Melaphia elleriyle saçlarımı, omuzlarımı ve göğüs-
ümü ovaladı. Su yakmıştı ama sinek ısırığı gibiydi; sinir bozucu ama
zararsız. Sanki bana zarar vermeye kararlı olsa Melaphia'ya karp bir
şey yapabilirmişim gibi. Ama bu düşünce bana bir fikir vermişti...

"Bir kez daha."

Kendimi aptal gibi hissetsem de emirlerine uymaktan kendimi
alamadım. Voodoo hakkında ne biliyordum ki?

Bir an sonra, onun önünde duruyordum ve her yanımda sular
akıyordu. Yüzümü aşağı çekerek gülümsedi ve yanaklarımdan öptü.
"Pekâlâ. Gidip giyin. Giysilerini hazırladım." Sonra dikkatini tekrar
Olivia'ya çevirdi.

. . .

"Neden bu aptal ceketini yine giymek zorundayım? Malikânenin
lordu gibi davranacaksam, en azından öyle giyinmeme izin verin."
Bu kadarı çok fazlaydı. Mavi kadife bir ceket giymemenin neden
iyi bir moda tercihi olmadığı konusunda yüz şey sayabilirdim. Ve
gerçek nedenleri itiraf etmenin ötesine geçemedim: Bu William'in
ceketiydi, bana korunma amacıyla vermişti ve şimdi asırlar öncesin-
de kalmış gibi görünse de Connie'yi öperken üzerimde bu vardı.

"Temiz, Jack. Ve bu eski moda bir parti. Sorun nedir?"

"Eski moda olsun ya da olmasın, ucuz ucuzdur."

Melaphia bana *yine çocuk gibi davranıyor*un der gibi baktı. "Bu önemli. William giymeni istedi."

William.

"William'ı bize geri getirmek için bir üstat vampire meydan okuyacaksın. Bu ceket verebileceğim en yüksek güçle donatıldı."

Olivia'nın girişi beni neyle veya kimle karşı karşıya olduğum konusunda yalan söylemekten kurtardı. Konu sadece gelişi değil, görünüşüydü.

"Bu çok güzel" dedi olduğu yerde dönerek. Elbisesinin boncuklu cteği canlıymış gibi görünüyordu.

"1920'lerden kalma. William'ın bir arkadaşına aitti."

"Bana kendimi yine genç kız gibi hissettirdi." Olivia güldü. "Sen ne dersin, Jack?"

"Bu lanet olasıca ceket yerine o elbiseyi giymeyi tercih ederdim."

"Ah, bu kadar olumsuz davranma. Melaphia'nın hakkı nedenleri var. Onun tavsiyesini dinlemelisin."

Tavsiyelerden ne kadar bıktığımı söylemek üzereyken kapının çalındığını duydum. Oturma odasından çıkacakken Melaphia beni durdurdu. "Bekle."

Deylaud kapının tokmağına dokundu ve Melaphia'ya döndü. "Vampir. Tanıdığım biri değil."

Melaphia yanıma geldi ve başıyla onayladı. "Aç."

"Wern" dedim, yeni konuğumuzu görünce gözlerime inanmakta zorlanarak. Saçları siyahtan neredeyse beyaza dönüşmüştü. Teni, çoğu vampirde olduğu gibi solgun, dünyadışı bir parlılıya sahipti ve siyah deri ceketinin içinde son gördüğümünden daha dolgun görünüyordu. "Burada ne için var?"

"Şey, sana da selam, dostum."

Oldukça formda ve hâliinden memnun görünüyordu. Bir adım geldim ve onu içeri davet ettim. "İstediyini elde etmişsin. Bir vampir olmuşsun. Senin adına sevindim."

"Doğru, Jack. Senin yapmadığın şeyi William yaptı. Artık ben de bir kan emici oldum. Tıpkı senin gibi."

Reyha güldü ve ağzını kapadı; sanırım bu sıçanla tanışık olmamdan dolayı yüzündeki dehşet ifadesini görmüştü. "İkinizi birbirinizden ayırmakta zorlanıyorum" dedi ruhsuz bir sesle Olivia.

"Çok komik" dedim. "Benim gibi olduğunu ancak rüyalarında göürsün, seni küçük baş belas. Hâlâ daha önceki kadar kolay bir şekilde seni ikiye bölebilirim. Şimdi, gerçekten oyun oynayacak havada değilim. Ne istiyorsun?" Daha önce bu çocuğa acıyordum ama artık değil. Ben karanlığa dalmayı seçtiğimde, kendimi nasıl bir şeyin içine soktuğum konusunda bir fikrim yoktu. Diğer yandan Werm, neye dönüşeceğini kesinlikle bilerek bir iblis hayatının peşine düşmüştü. Canı cehenneme.

"Demek burası, William'ın evi" dedi soruma aldatmadan. Kollarını iki yana açarak etrafına bakındı. "Aile evi."

"Aile mi?" Melaphia kollarını göğsünde kavuşturdu ve Werm'i baştan aşağı süzdü. "Jack, bu çiroz da kimin nesi? Onu gerçekten William mı dönüştürdün?"

"Korkarım öyle" dedim. "Millet, bu... gerçek adın neydi senin?"

Werm incinmiş gibi baktı. "Adım Lamar Nathan Von Werm." Olduğu yerde dimdik durdu. "Ama bana Werminator diyebilirsiniz."

İnanılmaz. Gözlerimi devirdim. Bazı geceler tabuttan çıkmaya bile değmiyordu gerçekten. "Ona Werm diyebilirsiniz. William'ın onu neden dönüştürdüğü konusunda hiçbir fikrim yok ama bence bunda Reedrek'in parmağı var."

"Belki de William evin tek çocuğu olarak büyümeni istememiştir, Jack" dedi Werm gülerek.

Düşünmemeye çalıştığım şeyin bana hatırlatılmasından hoşlanmamıştım. Artık William'ın tek çocuğu değildim. Bugüne kadar, William'ın yüzlerce yıllık hayatında dönüştürdüğü tek vampirdim ya da en azından öyle olduğunu söylüyordu. Hep William'ın sağ kolu, yardımcısı, tek... oğlu olmuştum. Şimdi, nedeni ne olsun olsun, kendine başka bir oğlu daha bulmuştu. Hem de tam kendi

küçük mezuniyetime yakın bir zamanda. Eh, Werm bundan sonra onun uşağı olabilirdi. Bunun benim için bir sakıncası yoktu.

Uzanıp Werm'i ince boynundan yakaladım ve yerden yarım metre kadar yukarı kaldırdım. Dişlerimi göstererek güçlü bir sesle hırladım; o kadar vahşi, o kadar hayvani bir sestir ki kendimi bile şaşırttım. Arkamda kadınların zorlukla yutkunduğunu ve insan biçimlerinde olmalarına rağmen köpeklerin inlediğini duydum. "Ne istediğini söyle" dedim. Vampir bakışlarını onun gözlerine dikildi ve korkusunu gördüm. Biraz saygı görmemin zamanı gelmişti. "Oyun oynamıyorum."

"Giyisiler" dedi boğuk bir sesle. "Reedrek beni William'ın parti kıyafetlerini almaya gönderdi. Ve *senin istediğin gibi* geleceklerini söylememi tembihledi."

"Evet!" diye tısladı Melaphia. "Orada olacaklarını biliyordum." Bakışlarını Wermiden ayırmadım ama merdivenden yatak odasına çıktığını duydum.

"Jack" dedi Olivia nazikçe. "Bence onu artık yere indirebilirsin."

"Bu benim vereceğim bir karar" diye hırladım. Werm'e bakarken onu gerçekten öldürmek istediğimi anladım; babamın ona verdiği kana içmek ve hakkım olarak kendi bedenime almak istiyordum. Kan susuzluğum dişlerimi zonklatıyordu. Kanımın kanını hiç tatmamıştım ve aniden buna büyük bir istek duydum. Reedrek, bir canavar, doğuştan bir katil olduğumu söylemişti. Belki de gerçek doğamı yeterince uzun süre inkâr etmiştim. Afiyet olsun, Jackie. Kükreyerek Werm'in boynunu ağzama yaklaştırdım ve dişlerimi boynundaki soğuk tene gömdüm.

Kan ağzıma dolmaya başladığında, çığlıkları belli belirsiz duydum. Werm'in yeni vampir vücudundaki yaşam gücünü çekmeye ve içime akıtmaya başladım. Kendi soyumun tadını alıyordum; Reedrek, William, Lalee ve kendim. Bu baş döndürücüydü.

Werm elimde çarpınıyor, Olivia da çığlık çığlığa onu elimden almaya çalışıyordu. Köpekler ürkütücü bir şekilde uluyor, köpek dogaları beslenmeye ve kana karşılık veriyordu. Olivia yavruyu bırakmam için kollarını göğüslerimizin arasına sokmuştu.

Dişlerim kirli bir şekilde boynundan ayrılırken beyaz gömleğime kan damlattı ve Werm'in boynunda uzun bir yarık açtı. Werm'i yere bıraktım. Olivia onu mermer zemine yığılmadan önce yakaladı ve ayakta durmasına yardım etti.

"İlk tanıştığımızda ne demiştin? Kan kardeşliği, değil mi? Hoş geldin. Eh, artık kan emicilerin beslenme zincirinin en altındasın, *küçük kardeş*."

Werm inleyerek geri çekildi ve sırtını kapıya dayadı. Olivia elini omzuma koydu. "Gidip gömleğini değiştir." Ona döndüm ve omzumu biraz daha ovaladım. Yüzü dingindi ve beni sakinleştirmeye çalıştığının farkındaydım. Ona izin verdim.

"Bu, Reedrek'in üzerindeki etkisi, Jack. Erkisi kolay geçmez. Bunu deneyimleyen biri olarak söylüyorum. Bir an için kontrolünü kaybettin ama her şey yoluna girecek."

"Sorun değil. Sadece, bunu o istediği için kızgıyım. Ve şu küçük sıçan..."

Tam o sırada Melaphia askıya asılmış bir kostümle aşağı geldi. Açık yarasını bastırarak kanamayı durdurmaya çalışan Werm'e baktı. Şimdiden iyileşiyordu ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, o bunu bilmiyordu. Bir vampirin doğal iyileşme gücünü zayıflatmak kadar emmemiştim. Birkaç saat içinde yeni gibi olurdu; tabii kendini nasıl bir şeye soktuğunu anlamamanın yarattığı korkudan ölmezse.

"Sanırım bütün o çılgınlığın ne olduğunu sormama gerek yok" dedi Melaphia. Beni azarlayacağını sandım ama bunun yerine, Werm'in parçalanmış boğazına bir parmağını dayayarak uyardı. "Artık bir iblisin, evlat. Yani yepyeni bir karanlıklar dünyasına girdin. Akıllı davranırsan, belki hayatta kalırsın. Jack kadar hoşgörülü biri olsa bile yüz kırk yaşında bir vampirle dalga geçmek, çabucak ölümüne yol açabilir. Bundan daha akıllı olmazsan, kış uykusunu göreceksin kadar bile yaşamazsın."

"E-evet, anladım, hanımefendi" diye geveledi Werm.

Hepsine sırtını dönerek merdiveni tırmanmaya başladığımda, daha önce tıka basa beslenmiş ve tatlı olarak Werm'in kanından bi-

raz emmiş olsam bile, insan kanına olan susuzluğum hâlâ devam ediyordu. Genellikle bir yarayı iyileştirme enerjisine sahip olmam gerekmediği sürece kendimi insan kanının zevkinden mahrum bırakırdım. Ama Wern'i ısırmak bana kendimi iyi hissettirmişti. Hem de çok. Bunun nedeni Reedrek'in etkisi miydi? Yoksa sadece güdülerimle savaştıktan mı vazgeçmiştim?

Kadınları ağırlamak dışında neredeyse hiç kullanmadığımdan, William'ın yatak odası kusursuz durumdaydı. Sedir döşemeli girişilbilir gardırobunda durarak, etrafındaki pahalı, özel dikilmiş giysilere baktım. Mavi voodoo ceketini ve lekeli beyaz gömleğimi çıkardım. Neyse ki William ve benim ölçülerimiz neredeyse aynıydı. Çoğu ipek veya en yüksek kalite pamuktan yapılmış gömleklerin sayısı ve çeşitliliği baş döndürücüydü. Benden biraz daha ince yapıldığından, en dar gömlekleri atlayarak bulduğum bir büyük bedeni çekip aldım. İçine girdiğimde, önünde minik pilipleri ve Fransız kol ağzları olduğunu gördüm.

Kol ağzlarını ilikledim ve duvarlardan birinin içine gömülmüş olan dolabın üzerindeki kadife mücevher kutusunu açtım. En sevdiğim kol düğmelerini gördüm; Paul Revere tarafından elde yapılmış olan ve WCT harflerini taşıyan gümüş düğmeler. Onları kol deliklerine geçirdim, ceket tekrar giydim ve aynada kendime baktım. Genellikle kendi yansımanızı özlemezdim ama şimdi özleyordum. Ama baştan aşağı kendime bakarken ve kadifenin katlarına düzeltirken kumaşın rengi bu kez hoşuma gitti.

Mavi kadife kol ağzlarının altından kar beyazı kumaşın ve kol düğmelerinin görünmesi için, gömleğin kollarını aşağı çektiirdim. Hiç fena değildi. Connie'nin yüzü düşüncelerimi doldurdu ve aniden bir adım benimkine yaklaştı. Onu istediğim şekilde elde etmeyi hak ediyordum.

Dolabın en üst çekmecesini açıp üzerinde harfler işlenmiş keten bir mendil aldım ve papyonlarla diğer şeyleri bir kenara attım. Beyaz ipek bir cep mendili bularak ceketin göğüs cebine yerleştirdim; tıpkı William'ın yaptığı gibi. Kendimi yine inceledim. Belki bu ceket o kadar da kötü değildi. Gözlerimin maviliğini vurgulayarak kadınları

daha çok etkileyebilirdi. Evet, bu ceket bana yakışmaya başlamıştı. Neden başlangıçta sevmemiştin ki?

William'ın tarak ve fırçalarına uzanıp saçlarımı taradım. Sonra gömlek yakasını ceketin yakasıyla ayarladım. Tıpkı William'ın yapacağı gibi. Giyinmenin inceliklerini bilen, sık, gösterişli bir adamla yüz yıl yaşayıp da bir şeyler öğrenmemeniz mümkün değildir.

Uzunca bir an yine görünüşüme baktım. Şimdi gerçekten malikânenin lordu gibi görünüyordum. İnsanı kıyafetin gösterdiği konusunda haklılar mıydı? Eğer öyleyse, kesinlikle baş döndürücüydüm. Şu anda William'la aramdaki fark neydi ki? Benden daha fazla bilgisi ve parası vardı. Hepsi bu. Büyükbabama göre, o bilgiye bu gece sahip olabiliyordum. Ve içimden bir ses, eğer bunu yaparsam, paranın çok daha önemsiz kalacağını söylüyordu. Sonunda kendi hayatımın efendisi olabilir, istediğim gibi yaşayabiliyordum.

Kolay olurdu.

Karşılaştığım tercihin ağırlığı bir balyoz gibi yüzüme inerken dengeyi kaybetmemek için bir elimle dolaba tutundum. Ne düşünüyordum ki? Böyle bir düşünceye sürüklenmek bile midemi bulandırmıştı. Bu da Reedrek'in etkisi olmalıydı. William'a arkamı dönmek ve Reedrek'in peşinden gitmek, ailemden vazgeçmek anlamına gelirdi; sadece William'dan değil, Melaphia'dan, Renee'de, Reyha ve Deylaud'dan. Melaphia'nın annesinin ve büyükannesinin, şimdi olduğum insan olmama yardım eden mistik kadınların soyuna ihanet etmek!

İnsan mı? Bir an için kendimi görmeyi bekleyerek aynaya baktım. Elbette ki hiçbir şey yoktu. Ben insan değildim; bir insanın doğasına sahip değildim. Artık değil. Bir vampirdim. William'ın sık sık dediği gibi, bunu bazen unutuyordum. İkisine de sahip olmaya, bir ayakta insanların, diğerini vampirlerin dünyasında tutmaya çalışıyordum. Belki de çitin üzerinde bir o yana bir bu yana sallanmaya son vermemin zamanı gelmişti.

Melaphia'nın paha biçilmez yer altı sunağındaki hazineyi almam gerektiğini hatırladım. Dolaptan çıkıp yatak odasının arka tarafını

daki gizli kapıdan geçtim ve mahzenin karanlığına uzanan basamakları ikişer ikişer indim.

* * *

Hava ve ay, William'ın partisine uyum sağlamış gibiydi. Gece serindi ama soğuk değildi ve gökyüzünde sadece birkaç bulut kümesi vardı. Dolunay iri bir parti lambası gibi duruyor, Hamilton House'un avlusunu insan yapımı ıpkılarla birlikte aydınlatıyordu. Beyaz masa örtülerinin üzerine yerleştirilmiş mumların alevleri titrerken beyaz gömleklili garsonlar kalabalığın arasında dolanıyordu. Balo salonunun bir köşesine kurulmuş yaylı dörtlüsü yumuşak bir melodi çalıyordu; William'ın sevdiği züppe müziklerinden biri. Biraz George Thorogood veya Tim McGraw dinlemeyi tercih etmem dışında, gece gayet güzel gidiyor gibi görünüyordu.

Kodamanları karşılamak için ön kapıdaki yerimi almıştım; Melaphia yardımcı olmak konusunda biraz geri kalıyordu. Bunun nedeninin, ayrı zamanda William'ı beklemesi olduğunu tahmin ediyordum.

"Hey, nasıl gidiyor? Anneniz nasıl?" Bir Konfederasyon kumandanı gibi giyinmiş bir borsacının elini sıktım; tek eksik, giysisinin yırtık ve tozlu olmamasıydı. Orduya yazılmamın ilk günden sonra bir daha temiz veya yeni görünüşlü bir Sesesh üniforması göreceğim aklıma gelmemişti. Bir savaş kaybetmenin hem insanlar hem de giysiler üzerinde olumsuz etkileri vardır. Ama sonuçta burası savaş meydanı değildi. Borsacının sarışın karısı hafifçe reverans yaptı ve yelpazesinin arkasından göz kırptı.

"Çok iyi, teşekkürler" diye cevap verdi borsacı. "Annem sizin ön tampon konusundaki düzenlemelerinizden sıkça bahsediyor. O kadar çok kaldırıma çıktığı düşünülürse, Caddy'sini size oldukça sık getireceğini tahmin ediyorum."

"Öyle. O benim en sevdiğim müşterilerimden biri."

"Güzel. Güzel. Harika bir parti. Eminim hastanenin yeni kanadı için bolca bağış toplayacaksınız."

"Teşekkürler. Umarım. Temeltaşı hazırlandı." William'ın yeni kanatta yeni ve daha gelişmiş bir kan bankası kurma planlarından haberim vardı. Sadece düşünmek bile ağzımı sulandırıyordu. Son birkaç gündür insan kanından hoşlandığımı fark etmiştim. Ayrıca yine avlanmayı özlüyordum. Uzun zaman olmuştu.

"Söylesene, Jack, bu gece William nerede?"

"Onu son gördüğümde biraz bitkindi. Çok çalışıyor, biliyorsunuz. Ama şu sıralarda özgür kalıp bize katılmasını umuyoruz. Bu arada, ev sahibiniz ben olacağım. Bar hemen şurada, kendinizi evinizde hissedin." Sırtını sıvazladım ve onu sert içkilere doğru yönlendirdim. Şampanya diye dağıttıkları meşrubatları atlayabilirdi. Karısı onun peşinden giderken dünyanın her yerinde "ara beni" şeklinde algılanan işareti vermek için başparmağı ve serçe parmağıyla kulağını sıkıştırdı. Başımınla onayladım ve hafifçe el salladım.

Zengin ve sıkkın sosyete kadınlarıyla eğlenirdim ama genellikle beni hizmetkarların kapısından çıkarırlardı ve bunun tek nedeni etrafta şüphe uyandırmak istememeleri değildi. Yataktaki yeteneklerimi takdir ederlerdi ama arabalarıyla ilgili bir sorunla ilgili konuşmak için dükkâna gelmiş gibi yapmadıkları sürece, halk içinde benimle birlikte görülmek istemezlerdi. Aniden sadece halk içinde flört edecek kadar değil, aynı zamanda yüksek sosyete üyeleriyle takılacak kadar iyi olduğumu hissettim.

Tutumumu değiştirdiğimde sosyetik tiplerle ne kadar rahat olduğumu fark etmek beni şaşırtmıştı. Belki de bütün bu yıllar boyunca onları o kadar ürkütücü gösteren şey, kibirli olmaları değil, benim kendimi küçümsemememdi; insan babam sağ olsun. Geleceğimi, "Sen yarını sent bile etmezsin" şeklinde tanımlayan adam. Görünüşe bakılırsa, William'la birlikte geçirdiğim bir asırdan sonra nihayet kendimle ilgili düzgün düşünebilmeye başlamıştım. Onun giysilerini üzerime geçirdiğimde, sanki gücünün de bir kısmını almıştım. Değişim çok kolay olmuştu. Kafama koyarsam başka neler başarabilirdim?

Melaphia geleneksel bir Afrika kıyafeti içinde yanıma geldi; altmışlarda ve yetmişlerde "köklere dönüş" modası varken siyahların genel-

likle giyindiği tarzda. Renkli Afrikalı gömleği, ona uygun başlığı ve boncuklarıyla, gerçekten olduğu gibi bir Afrikalı prensese benziyordu. Voodoo mavisini de unutmamıştı; boynuna gök mavisi bir fular sarmıştı. Bir şeyi anlamaya çalışır gibi bana kurnazca bakıyordu.

"Bu gece oldukça rahat görünüyorsun. Oysa ben sosyal ortamlardan korktuğumu sanıyordum."

"Ah, şey, bilirsin, bazen ben de ortama uyum sağlayabilirim." İyi giyimli sosyetiklerle dolmakta olan salonu taradım. Sadece en iyiler oradaydı. Bazılarının giysileri çok ucuza mal olmuş olabilirdi. Sıradan bir gözlemcinin sadece bir kadeh Bloody Mary olarak algılayacağı içkiyi yudumladım. Gerçekte ne kadar karlı olduğunu nereden bilebilirlerdi ki?

"Neden seni okuyamıyorum, Jack? Bu gece zihninin nerede olduğunu kestiremiyorum."

Muhtemelen bunu kendim de bilmediğim için. Gözlerine baktım. "Hiçbir fikrim yok."

"Sen neden söylemiyorsun?"

Beni okuyamadığını söylüyordu ama gerçekte bildiği şeyi itiraf edemiyordu. Gerçekten William'dan ayrılabilceğimi.

Kapıda kısaca karşıladıktan sonra, salona dağılarak konuklarla kolayca kaynaşan Iban, Tobey ve Gerard'dan özellikle uzak kaldım. Hamlemi yapma zamanım geldiğinde müdahale etmelerini istemiyordum; o hamle her ne olacaksa, içim beklentiyle doluydu. Jack için bir değişim zamanı. Bu gece, hayatımın geri kalanının ilk gecesi olacaktı.

William

Hortlakların bile kader anları vardır. Yarım binyıl boyunca süren çer ve olmalıların sarımsı bir anda birleştiği zamanlar.

Bu, benim için öyle anlardan biriydi. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen esaretimden sonra yine temiz havayı solumak da dâhil olmak üzere duyularım aşırı yoğunlaşmıştı gibiydi. Kendi giysilerimi

giymek lüks gibi geliyordu. Eski İngiliz denizci üniformam, bana İngiltere'yi ve evimi, güçlü ve cesur adamları, fırtınalı okyanus dalgalarını hatırlatmıştı.

Ama dolunay altında Bonaventure'un görüntüsünden daha güzel olan çok az yer vardır. Işık ve gölgeyle aydınlatıldığında, ölüleri onurlandırmak için dikilmiş taşlar ormanı canlanır ve canlı ruhların zengin soyunu ve nihai varış yerlerini hatırlatır: Huzur. (Yeraltında olup bitenler dışında.) Sonuçta, eski mezarlık yaşamın günlük yüksek temposu arasında bir düşünme ve sakinleşme ortamı sağlıyordu. Ama Tüm Azizler yeri değişmişti. Kumlu topraktaki solucanlardan ağaçların tepesindeki İspanyol yosunlarına kadar, biz vampirler dışındaki birçok şey ay ışığında hareket ediyordu.

Birkaç hileci ruh, meraklı sivrisinekler gibi etrafımızda toplanmıştı. Biri babamın omzuna vurup duruyor, Reedrek ondan kurtulmak için döndüğünde hemen uzaklaşıyordu. Bir diğeri peş peşe küfürler yağıdırıyordu. Uzakta çok sayıda hayaletten oluşmuş gruplar, gösteriyi izliyordu.

"Neden arabayı kapıda bıraktın?" diye sordu Reedrek, rahatsız olmuş bir tavırla.

Giysilerimi almak için şehrın öbür ucuna gidip geldiğinden beri çok daha yumuşak başlı görünen Werm şaşkın gibiydi. "Kapa kilitliydi" diye cevap verdi.

"Aptal olma, sen bir vampirsin! Hiçbir kapa seni dışarıda tutamaz! Neden kırıp geçmedin?"

"Ve annemin Escalade'ini berbat mı edeyim? Hayatta olmaz, dostum. Beni öldürür."

Reedrek'in yeni yavrumuza bakişını görünce, Werm'i sadece sınırlarını almak için bile öldürebileceğini düşündüm. Jack de bana birçok kez böyle hissettirmişti.

Kapıya yaklaştıkça daha az hayalet kendini göstermeye başladı. Ağaçlara yöneliyor, mezar taşlarına giriyor veya havada kayboluyorlardı. Biraz daha yürüyünce nedenini anladım. Demir kapının dışındaki kaldırında ellerinde fenerler, mumlar ve kabak lambalarla yaşı-

yan insanlar dolayıyordu. Meraklı ergenler ve koruyucu yetişkinlerle dolu Cadılar Bayramı kutlayıcıları. Çoğu muhtemelen bir hayalet görmek istediğini düşünüyordu. Sonuçta Cadılar Bayramı'ydı. Tüm Azizler'in modern insan versiyonu. Orta çağda biri maske takarak kapıları vursa, onu kazağa bağlayıp yakarlardı. Mükemmel kalitede bir balkabağını -o zamanlar Avrupa'da olsaydı- oyup mahvetmek kâfirlik sayılırdı.

Gençlerin birbirlerini parmaklıkların üzerinden atlamaya teşvik edişini gördüğümde, Will'in bir ağaç dalında otururken annesiyle dalga geçişini hatırladım. *Düpmem*. Diana ve ben, ağaçtan düşmesinin gelecekteki endişelerimizin en küçüğü olduğunu o zaman için bilmiyorduk. Fırtınadan önceki sessizlikte, Reedrek'e karşı koymakta zorlanıyordum.

"Will'i öldürmediğini artık biliyorum" dedim ona yarıdan bir bakış atarak.

Yüzünde şaşkınlıkla sevinç -beklemediğim bir şeydi- karışımı bir ifade belirdi. "Ah, gerçekten mi?" dedi alaycı tavrını yeniden takınarak. "Bunu nereden anladın?"

Omuz silktim. "Önemi yok. O yaşadı. Dünyanın bir yerinde gerçek kanımdan bir akrabam bile olabilir." En alaycı hâlimle gülümse-dim. "Hepimizi yok etmeyi başaramadın."

"Hey, bakın! Hayaletler!" diye bağırды biri. Görülecek kadar yaklaşıyordık.

Ortaman ruhunu hemen yakalayan Werm parmaklıklara doğru koştu ve "Bööö!" diye bağırды.

Kalabalıktakilerin çoğu ne olur ne olmaz diye geri çekildi. Birkaçı bağırarak karşılık verdi. "Asıl sana böööö, sersem!"

Parmaklıkların üzerinden tırmanışımızı izlerken ve güldüsel olarak gerilerken sessizleştiler.

"Hey, siz de kimsiniz?"

"Vampiriz" dedi Reedrek dişlerini göstererek. "Kanınızı emmeye geldik." Bunu söyledikten sonra Werm'i annesinin arabasının sürü-

cü kapısına itti ve benim için yolcu kapısını açtı.

"Sanırım hiçbirinizin yanında bir kazık yoktur, değil mi?" diye sordum insanlara.

Hiçbiri cevap vermedi.

"Önden buyur" dedi Reedrek beni arabaya binmeye zorlayarak.

Biz uzaklaşırken kalabalık arkamızdan güçlü bir şekilde alkışladı.

Jack

"Ja-ack." Melaphia vazgeçmiyordu. Şimdi daha da şüpheli görünüyordu.

"Hayal gücün seni aldatıyor" diye yalan söyledim. "William yakında gelecek ve bütün bunlar... bitecek."

Cevap vermek için nefes aldı ama boğazı düğümlendi. Şaşkın bakışlarını izlediğimde ben de afalladım. Renee balo salonunun çift kanatlı kapılarından girmişti; Katolik okul forması ve beyaz çoraplarıyla küçük ve savunmasız görünüyordu. Melaphia ve ben salonun ortasında onu karşıladık ve Melaphia onu kolundan yakaladı.

"Senin derdin ne, çocuk? Buraya nasıl geldin?" Melaphia kalabalık yüzünden sesini alçak tutmaya çalışıyordu ama öfkesine hakim olmakta zorlanıyordu.

"Greyhound istasyonundan Montgomery Caddesi'ne giden otobüse bindim."

"Yani Brunswick'ten buraya kadar tek başına mı geldin?" Eğilimi başımı onunkinin seviyesine indirdim. "Tek başına? Gecenin ortasında? Hala ile birlikte kalmalıydın."

"Zamanında çok çılgınca şeyler yaptın, seni küçük yaramaz. Ama bu hepsini geride bıraktı!" diye azarladı Melaphia, Renee'yi. Çocuk hem temkinli hem de dikbaşlıydı. İşler bu kadar kötü olmasa, Melaphia'yı bir gün kendi yaramazlıklarının bedelini ağır ödeyeceği konusunda nasıl azarladığımı hatırlayarak gülebilirdim. Melaphia

tiradına devam etti. "Böyle çılgınca bir şeyi neden yaptın?"

Renee, annesinde ve büyükannesinde gördüğüm ısratçılığı uygulayan bir şekilde kollarını dar göğsünde kavuşturdu. "Bir sorun çıkacak. Bunu hissedebiliyorum."

Melaphia zorlukla yutkunurken durduğum yerde doğruldum. "Sen bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun ki?" Birinin duyup duymadığını görmek için etrafıma bakındım. "Ayak bağı olmak dışında?"

Renee küçük yumruklarını sıkarak konuştu. "Hepiniz burada tehlikeli bir şeyle savaşırken ben Brunswick'te o aptal ve yaşlı halamla birlikte kalmayacağım."

"Savaştan kim söz etti?" diye sordu Melaphia bana öfkeyle bakarak.

"Ben değil" dedim.

Gerçek şu ki neler olacağını ben de bilmiyordum. En iyi durumda, Reedrek istediğini -voodoo kanı- ele geçirince, daha fazla sorun yaratması için bir nedeni kalmayacaktı. Evet, William, Reedrek'e güvenilemeyeceğini söylemişti ama bunu muhtemelen beni kaybetmekten korktuğu için söylemişti. Reedrek'i William da dâhil olmak üzere herkesi rahat bırakmaya ikna edebileceğini düşünüyordum. Ama Melaphia ve Renee'nin olanları görmesini istemiyordum.

"Dinleyin" dedim boş kadehi bir tepsiye bırakırken. "Bence ikiniz eve dönüp orada beklemelisiniz."

"Yani bir savaş olacak!" dedi Renee.

"Biraz daha yüksek sesle konuşana. Yan evdekiler henüz seni duymamış" diye tısladım. Bakanlar olup olmadığını görmek için salonu taradım ve sonra doğruca Connie Jones'un göderiyle karşılaştım.

"Bu savaş konusu ne? Tabancamı çıkarmam gerekir mi?" Connie gülümsedi ve uzun zaman önce ölmüş olan kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi oldu.

Altın ipli sandaletlerinden başlayıp uzun tül eteğinden yukarı çıkarak onu baştan aşağı süzdüm. İnce belinin üzerinde parıltılı göğsüslüğüyle dar bir bluz giymişti. Onun üzerinde göğüsleri ve göğüs çatallı görünüyordu. Connie'yi rüyalarım dışında hiç bu kadar güzel

görmemiştim. Gerçek şeyler daha da iyiydi. Ama göğüs dekoltesine uzun uzun bakmak istememe rağmen, yüzüne bakmaktan kendimi alamadım. Asla ağır makyaj yapmazdı ve bu hoşuma giderdi ama bu gece kendisini resimli kitaplardan fırlamış bir Aztek veya Inka tanrıçası gibi gösteren siyah bir göz kalemi kullanmıştı.

Melaphia ve Renee'nin de öyle. Sessizlik huzursuz edici hale gelmeden, nihayet onları tanıştırmak için sesime kavuştum. "Harumlar, bu arkadaşım Consuela Jones. Kendisi polistiz. Connie, bunlar da Melaphia ve kızı Renee. Aileden."

"Yanında şu anda gerçekten tabanca mı var?" diye sordu Renee, gözlerini iri iri açarak.

"Evet" dedi Connie göz kırparak. "Ama yerini sana söylemem."

Renee gülerken Connie'nin verdiği tılsım takmış olduğunu fark ettim. Savaşçı kadın görüntüsüyle, tılsım gerçekten yerini bulmuş gibi görünüyordu. "Hediyemi takığını gördüğüme sevindim" dedim. "Son konuşmamızdan sonra, benimle bir daha konuşmak istemeyeceğinden korkuyordum."

"Biliyorum. Bu yüzden geldim. Seni o hâlde bırakmış olmaktan rahatsızlık duydum. Özellikle de... zor zamanlar geçirdiğini söyledikten sonra."

"Teşekkürler. Gelebilmene sevindim. Tanrıçaya benziyorsun."

Melaphia bir şey içmemesine rağmen öksürdü. "Sen iyi misin?" diye sordum. Gözlerinde tuhaf bakışlar vardı. Bir patlama bekliyormuş gibi Renee'yi aceleyle uzaklaştırdı. Ne terslik olduğunu sormaya fırsat bulamadan, Olivia'nın yaklaşp Connie'ye elini uzattığını gördüm. "Olivia Spenser" dedi. "Giyülerine bayıldım." Connie'den biraz daha uzundu ve karşısındaki kadının göğüs dekoltesine ısrarla bakıyordu. "Ve göğüslerine de."

Connie vampirle tokalaştı. "Consuela Jones. Dostlarım bana Connie der. Siz Memure Jones diyebilirsiniz. Bu arada, sizin de kucunı o elbiseyle harika görünüyor."

Olivia güldü. "Teşekkürler. Egzersiz yapıyorum. Değil mi, Jack?"

Östrojen bombalarıyla dolu bir mayın tarlasındaydım ve ne yöne gideceğimi bilmiyordum. Tanıdığım en güçlü üç buçuk kadın karşımda duruyordu ve hepsi benden başka bir şey bekliyordu: Renee güvenlik, Melaphia William'a olan sadakatimi, Connie ve Olivia da mülkiyet hakkımı istiyordu. Lanet olsun! Şoku atlatır atlatmaz, bütün bu dışı ilgisi hoşuma gitmeye başlayabilirdi.

O sırada, ön kapının yakınındaki kalabalık dağıldı ve Reedrek, yanında William ve Worm'le içeri girdi. Gözlerini iri iri açmış olan Worm, her an yeni vampir bedeninden sıçrayabilirmiş ve bunu kesinlikle istiyormuş gibi görünüyordu. Şimdi bir kostümlü baloya geldiğinden, deri giysileri, zincirleri ve piercingleri gerçekten uygun görünüyordu; buyurun size Billy Idol.

William'ın üniforması, eski portresindeki takımı, cilalı bakar düğmelerine kadar kusursuzdu ama kendisi çok zor zaman geçirmiş gibi görünüyordu. Solgun yüzünde kırmızı izler vardı. Yaralarına bakarken isimsiz bir duygu seli içimi kapladı.

Reedrek'in kendisi de bir film den fırlamış vampirlere benziyordu. Tıpkı rüyamdaki gibi üzerinde bir smokin, beyaz bir gömlek ve kırmızı saten astarlı siyah kadife pelerin vardı. Bu hortlağın biraz mizah duygusu olduğunu itiraf etmek zorundaydım.

Salonda ilerlediğinde, bütün sohbetler, kristal şakırtıları ve genel uğultu dindi. Biraz heyecanlandırarak ve biraz da korkutarak salondaki herkesi aynı anda etkilemiş olduğunu anladım. Lanet olsun, bu adam gerçekten iyiydi. Bunu yapmayı bana da öğretir miydi? Bunu düşünmek bile, aniden kanımdaki güç duygusunu artırdı.

Reedrek pelerinin uçlarına tutarak kollarını iki yana açtı ve dev bir yarasaya benzedi. "Jack, oğlum, işte buradasın!" Gerçekten de Bela Lugosi'nin aksarıyla konuşuyordu. Diğer her şeye ek olarak, gerçek bir pövmendi.

"Söylesene, oğlum" diye devam etti. "Cebindeki bir voodoo kani şişesi mi, yoksa sadece beni gördüğüne mi sevindin?"

* (İmlî vampir karakterlerini canlandıran korku film aktörü).

William

Hamilton House, tam olarak söylediğim gibi süslenmiş, Japonya'dan getirtilen kamelya ve şakayıklara ek olarak, mumlar ve kristallerle döşenmişti. Ve müzik: Tchaikovsky. Baş döndürücü bir detaycılık ve gösteriş. Ölümlüleri etkilemek beni eğlendirdi... ve kendi nedenlerim için ceplerinden paralarını alabilmemi sağladı.

Bu gece damımın Reedrek olması çok kötüydü. Bunun cehenne-me götüreceğim son anı olması da öyle.

Ortamdan zevk almayı bırakıp Reedrek'i durdurmaya odaklanma-lydım. Ya bunu yapacak ya da önem verdiğim herkesin ölümüne tanık olacaktım... bir kez daha. Antrede dururken Jack'in akşam için ne planladığını merak ettim. Babasına tepkisi ne olacaktı?

O sırada bakışlarım Eleanor'u buldu ve temiz havadan zevk aldım. Demek yanmamıştı! Sadece babamın lanet olasıca oyunlarından bi-rine daha kurban gitmiştim. Konu kötülüğe geldiğinde, bir tehdit de onaylama kadar iyiydi. Başarısız olsaydım, onu yakacaktı.

Bütün gece benim o kapıdan girmemi beklemiş gibi, rahatlamış görünüyordu. *Jackie O*'nun gardırobundan harika bir elbise giymiş, uzun saçlarını başının arkasında topuz yapmıştı. Sakin ve ağırbaşlı duruşu bu salondaki çoğu kişiyi kandırabilirdi. Ama ben o ipek saçların göğsüme düştüğü ve sonrasında Eleanor'un diğer zevklere yöneldiği birçok geceyi hatırlıyordum.

Bu gece sakin, sofistike bir kraliçeye dönüşmüştü; ama bu dünya, benim dünyam, kesinlikle Camelot'tan daha vahşiydi. Belki de değildi. Jackie, Jack'ini kaybetmişti. Eleanor bana bakarken dikkatimi tekrar babama yöneltmeden önce sadece sessizce veda edebildim.

Reedrek elini sallayarak usta bir hipnozcu gibi salondakileri susturdu. İnsan konuklar, geçmişle şimdi arasında son kelimelerinin veya düşüncelerinin ortasında kalmışlardı. Müzisyenler hâlâ devam ediyordu ama ses bozaktı; bir nota fazla uzun sürüyordu. Ben bile istemeden etkilenmiştim. Yavrularından üçü aynı salondayken Reedrek'in gücü son derece yükselmişti.

Zayıf hâlimde dikkatsiz davranmıştım. Eleanor'a bakmayı kesmem gerektiğini biliyordum ama rahatlık beni ele geçirmişti. Bir an sonra, Reedrek bir çiçeğin yakınında dolayan bir arı gibi ona yaklaştı. Kulağının altından boynunu koklamak için duraksadı ama bakışlarını üzerimden ayırmadı.

"Duman kokuyor. Güzel zevk evinin yanımsı olması ne acı." Dramatik bir tavırla iç çekti. "Sanırım seninle işim bittiğinde bunu halledeceğim" dedi. Gülümseyen bir köpek gibi dilini sarkıttı ve noktayı işaretlemek için Eleanor'un boynunu yaladı. "Sence de mükemmel bir seks kölesi olmaz mı?"

Eleanor'un gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum ama kıpırdamıyor, kıpırdıyamıyordu. Henüz kötülüğü göremiyordu ama bir terslik olduğunu biliyordu. Korkularını yatıştırabilirdim ama bunu yapmadım. Korkması gerekiyordu. Salonun içlerine doğru ilerlerken zihnimi ona kapadım ve Reedrek'e karpı kilitledim.

"Yavrular yaratmakta bu kadar becerikliysen, neden burada tek başınasın?" diye sordum. "Neden haydutlarından bir grubu buraya

getirmedin?" Cevabında hafif bir tereddüt vardı ama kelimelerinin arasındaki duyguları yakalayabildim.

Reedrek başını kaldırdı. "Sen bana aitsin. Senden kurtulmak için yardıma ihtiyacım yok" diye hırladı.

"Bu doğru olabilir ama neden şüphe edilmez tanıklar olmasın? Bir şeyi gizlice yapmak istemiyorsan. Dostlarına gösteri yapmak istiyor-san, neden burada olanlara inansınlar ki?"

"Çünkü küçük kaçırma operasyonun sona erecek. Dedikleri gibi, iflas edecek."

Ve sen de batının kralı olacaksın, diye düşündüm.

Benimle tartışmada. Beni duymamış gibi, eli Eleanor'un göğsüne dokundu.

"Buna değer mi?" diye sordum. "Beni öldürürsen, güzel öfkemin gücünü kaybedeceksin. En eski servetlerinden birinden olacaksın."

Planım işe yaramıştı. Eleanor'a ilgisini kaybederek bana yaklaştı. "Sanki bu lanet yere geldiğinden beri benim için bir değer oluşturmuşsun gibi. Azalan verim prensibini duymadın mı hiç? İki yüz yıldır sana yatırım yapıyorum. O zamandan beri her yıl giderek daha az kazandım. Senin zamanın geldi, arkadaşların gibi."

Arkadaşlar

Salonu tarayarak Jack ve Olivia'yı aradım. O anda Melaphia ve Renee'yi gördüm. Hemen gözlerini kaçırarak tedirginliğini gizlemeye çalıştım. Bakışlarım bir an Connie'ye takıldı. Onlar salondaki tam insanlar gibi donmamıştı ama Connie son derece yavaş hareket ediyordu; uyurgezer gibi. Reedrek de bunu fark etmişti.

Jack, Melaphia ve Renee'yi salonun ortasında bulduk.

"Cebindeki bir voodoo kanı şişesi mi, yoksa sadece beni gördüğüne mi sevindin?" diye sordu Reedrek, Jack'e.

Jack ona aldırmadan bana baktı. Üzerinde ona verdiğim voodoo mavisi ceket vardı ve en iyi gömleklerimden birini giymişti. Bunu düşünürken, farkında olmadan gömleğin el dikimi Fransız kol ağzlarını çektiirdi ve gümüş kol düğmelerim parıldıdı.

Açık bir ihlal. Başka zaman olsa gülebilir veya biraz azarlayabilirdim. Ama artık azarlama zamanı geçmişti; ağırsıklet boks maçının son raundu için zil çalmıştı.

"Beklediğimden daha iyi görünüyorsun" dedi Jack.

"Sen de öyle" diye cevap verdim. "Gömlek sana yakışmış."

Kuşağ tenini kapındırması gibi yüzünü buruşturdu. Reedrek elini omzuma koydu ve sonra kaydırarak parmaklarını boynuma sardı. Bir uyarı ya da öldürmeye hazırlık; ikisi de mümkündü. Jack ona istediğini verirse, Reedrek'in bana ihtiyacı kalmayacaktı. Tutuşu altında hafifçe kıpırdanarak bir ayağımı öne ve hafifçe onunkinin yanına attım. Beni havaya kaldırmasına veya Jack'e fırlatmasına izin vermeyecektim. Mücadelesiz bunu başaramayacaktı.

"Kan nerede, Jack?"

"Dediğin gibi, cebimde" diye cevap verdi Jack.

Reedrek elini uzattı. "Eee?"

"Ah, önce konuşmamız gereken bazı şeyler var."

"Konuşmamız çoktan bitti." Reedrek'in zihninin Jack'inkine saldırıma hazırlandığını hissettim. Ama bu kez ben de ona katılacaktım. Neonlar, araba yarışları ve Jack'in polis sevgilisi Connie. Çöl sıcağı, öten lastikler ve kadınların ilgisi. Bir erkeğin isteyebileceği her şey.

Özgürlük.

Demek Jack'e önerdiği şey buydu. Onunla tartışmaya bile isteksiz olduğum bir şey. Baştan çıkarmak, daima Reedrek'in güçlü noktası olmuştur. Binyıldan uzun bir süredir yaşıyor olsaydı, Hristiyan inancındaki Şeytan'ın kendisi olduğunu söyleyebilirdim. Bütün mitlerin bir kaynağı vardır.

Jack, gözlerini bile kırpmıyordu ve hiçbir şey söylemiyordu. Reedrek'in filmi, kendi zihninde izliyordu. Ve gördüğü her şeyi istiyordu. Elbette.

Atmayan kalbim buz gibi oldu. Jack'in gözleri kızıl siyahtan kırmızıya dönmüştü. İstedığı şey için öldürebilirdi. Kendi varlığım için endişelenmiyordum. Bunu umursamaktan uzun zaman önce var-

geçmiştim. Ben asıl sevdiklerim için korkuyordum; Melaphia, Renee, Eleanor... ve Reedrek'le Jack'in birleşmiş, dizginlenmeyen güçleriyle getirebilecekleri yıkam düşünülürse, insanlığın tamamı için. Ama hepsinden öte, Jack'in kendisi için korkuyordum. Kanımın kani olan sevgili Will'imı kaybettiğimden beri bildiğim tek yavrum. Bir defasında, Reedrek'e bırakmaktansa Jack'i kendim öldüreceğime yemin etmiştim. Bunu yapabilir miydim? Jack'i Reedrek'in onu dönüştüreceği şeyden kurtarmak için gereken irade gücüne sahip miydim? Bu çabanın bedeli, kendi doğaüstü yaşantım da olabilirdi. Sonsuzluğun geri kalanını, Jack'i kendi ellerimle öldürmüş olmanın acısıyla geçiremezdim. Olabileceklerin acısı, Reedrek'in işkencesinden daha fazla canımı yakabilirdi.

Aniden, uzaktan geliyormuş, bir dumanmuşçasına etrafımı sarıyormuş gibi gelen fısıltılar duydum.

Hazırız...

Yalnız değilsin...

Öldür onu...

Reedrek de onları duymuş olmalıydı çünkü görüşü bulanmıştı. Jack'in zihnini bırakarak salonu taradı. Bakışları, flört ederken donmuş üç insan kadın arasında avlunun kapısına yaslanmış olan Tobey'ye döndü. Güçlü, tehditkâr bir tıslamayla, Reedrek dişlerini gösterdi ve boynumu daha sıkı kavradı.

Bir Shaolin tapınağından çıkmış Çinli bir savaş sanatları ustası gibi giyinmiş olan Tobey, beklediğimden daha sakin görünüyordu. Boş şampanya kadehini şimdi hareketsiz duran bir garsonun elindeki tepsiyi bıraktı ve salondaki tek harekete doğru yürüdü.

Reedrek'le ve dostlarımla ilgili en kötü ikinci kâbusum gerçekleşiyordu. "Git buradan..."

"Ah, bunun için artık çok geç. Hiçbir yere gitmeyeceksin, değil mi, Tobias?"

Fısıltılar geri döndü. *Onu yenebiliriz... Uzaklaş... Bunu biz halledelim...*

Reedrek etrafına bakındı. "Biz?" Endişelenmekten çok mutlu olmuş gibiydi.

Iban ve Gerard kalabalığın arasından farklı yerlerden çıktılar.

"Ah, işte bu harika değil mi? Hepiniz beni karışlamaya gelmişsiniz."

"Aslında" diye cevap verdi Tobey, "hepimiz seni *yenice* geldik."

Sonrasında her şey çok hızlı oldu. Reedrek hareket edecek gibi olduğu anda, ayaklarına bastım ve ayak bileğimi onun kine doladım. Planladığı gibi yükselmek yerine, boynumu bırakmak zorunda kaldı ve bana onu itmek için fırsat verdi. İvmeyle yere yuvarlandı ve dört vampir aynı anda üzerine atıldı. Tobey, dişlerini Reedrek'in şah damasına geçirirken Iban ve Gerard'ın da rahatça ısırabilmesi için onu çevirdi. "Sen karışma!" dedi Olivia beni geri iterek. Ardından, Reedrek'in kasklarına saldırdı. Aniden Worm ortaya fırladı ve ayak bileklerinden birine dişlerini geçirerek beşinci oldu. Bütün grup Reedrek'i yakalamış, hırsıyla emiyordu. Reedrek'in kanı fışkırarak akıyor, dişlere, yüzlere ve parti giysilerine sıçırıyordu. Olivia'nın gümüşü saçları kızılarmıştı. Jack'in kendisi de donup kalmıştı.

Ayağa kalkarken ilk kez eğleneceğimi düşündüm. Olivia'nın önerisi dokunaklıydı -babamın ölümüne yardım etmekten görebileceğim zararı engellemek istiyordu- ama dışarıda kalmaya niyetim yoktu. Babam ölene kadar intikam hırsum sönmeyecekti. Tarihteki deneyimlerimin bana öğrettiği bir şey vardı: Bu zafır fazla kolay ve fazla hızlıydı.

Reedrek'in öfkeli çılgılığı salondaki pencereleri titretti. Görünüşe bakılırsa, bizimle başa çıkmaya hazır değildi. Bize en yakın duran insanlardan ikisi-üçü, çılgının ardından gelen patlamayla savruldu. Meydandaki arabalardan alarm sesleri yükselirken uzaktan bir siren duyuldu. Olivia'ya çekmek için elbisesine uzanırken kulaklarım lanet olasıca katedral çanları gibi ötüyordu. Ama Reedrek daha hızlıydı. Vücudu gerildi ve diğerlerinin de ağırlığını taşıyarak yerden yükseldi. Sonra, kişisel yıldırımını kullanarak etrafına yüksek voltaj yaydı ve Olivia'nın giysilerine dokunan parmaklarım bile yandı.

Her şey aniden sessizliğe gömüldü veya ben sağır oldum. Nefes

nefese bir hâlde, yanmış et ve kumaş kokularını algıladım. Arkadaşlarım yanmış ağızları ve gevşek vücutlarıyla ölü böcekler gibi Reedrek'in üzerinden dökülürken giderek artan bir dehşetle izledim. Kanının onlara dokunduğu her yer kararmıştı.

Reedrek elleriyle dizlerinin üzerinde doğrularak ayağa kalktı. Zayıflamıştı ama hiçbir şekilde ölmemişti. Bu, bağımızın dertte olduğu anlamına geliyordu; sonunda, başından beri öyle olduğunu anladım.

Grupta ayakta kalanlar sadece Reedrek'e saldırmamış olanlardı: Ben, Jack, Melaphia ve annesinin eteğinin arkasına saklanmış olan Renee.

"Kaçın!" diye bağırdım. "Çıkın buradan!" Melaphia'yı ittim. Sonra, ruhları karartan güçlü bir çığlıkla Reedrek'in üzerine atıldım. Öfkem ona ellerimden önce ulaştı. Şaşkın bir hâlde, ellerim boğazına dolanmadan önce göğsünün etrafında toplanan kırmızı sise baktı. Onu havaya çekerken salondaki avizeler sallanmaya ve dönmeye başladı. Aşağıdakilerden uzakta, Reedrek'in boynuna dişlerimi gömdüm ama onun da dişlerini benim omzuma geçirmesini engelleyemedim. Hırıltılar arasında, üç buçuk metre yükseklikteki tavana çarptık ve en yakındaki kristal avizenin parçaları aşağıdaki davetlilerin üzerine saçıldı. Babama olanca gücümle saldırırken tavadaki sıvalar bir toz bulutu hâlinde aşağı yağdı.

Kanı asit gibiydi ve beni uzun zamandır yerleşmiş olan kötülüğün saf özüyle yakıyordu. Ne kadar içersem içeyim, onu öldüremezdim. Ancak canını yakabilir ve yavaşlatabilirdim. Öfkemin kırmızı sisi etrafımezi sandı ve gücümün son damlasıyla uluyarak yine boğazına saldırdım.

Kısa bir an için, korkusunu tattım. Bir avantaj arayışıyla, ellerimi gözlerine kaydırdım. Küçük bir patlama sesinin ardından, sağ elime akan sıvıyı hissettim.

Reedrek'in pençeleri ceketime gömülerek yün ve keteni parçaladı. Beni yüzünden uzaklaştırırken göğsümü çıplak bırakmayı başarmıştı. Daha fazla riske girmek istemediğinden, babam tek bir hareketle kalbimin üzerindeki deriyi tırnaklarıyla kaldırdı. Kalbimi çıkarmayı

amaçladığı belliydi. Turnakları derinlemesine gömüldü ve kanım aşağıdakilerin üzerine saçıldı. Ama şimdi kör tarafındaydım ve elinden kurtulmayı başardım. Arkadaşlarımla yanına indim ve yaraları elimle kapadım ama parmaklarımla arasından hâlâ kan fışkırıyordu.

Renee'yi arkasında tutan Melaphia, yan tarafıma geçti. Boynundaki mavi fuları çıkararak kanamayı kesmek için parmaklarımla altına sıkıyordu.

"Şimdi, Jack. Bana şişeyi ver" diye bağırdı Reedrek.

Voodoo kanı -Lalee'nin kanı- Reedrek'i yine güçlendirecekti; hem de hayal edebileceğinden çok daha fazla. Jack'in farklı sonuçları hesapladığımı hissettim.

"Şakın yapma" dedi Melaphia, Jack'e. "O kan bana, aileme ait. Ona vermeye hakkın yok!"

"Kes sesini, kadın!" diye bağırdı Reedrek. "Burada hiçbir gücün yok." Birinin bir sırtısına eğip yapacağı kadar kolay bir şekilde, Reedrek elinin tersiyle Melaphia'yi itti. Sonra, kararlılığını göstermek için Renee'ye döndü. Havaya yükselirken Renee şaşkın bir şekilde inledi. Melaphia onun elini yakaladı ama tutamada. Renee, Reedrek'in önünde havada asılı kalana kadar çırpınmaya devam etti.

Boş göz yuvasındaki kanamayı durdurmak için Reedrek pelerininin bir kenarını kaldırdı. "Ailen mi dedin?" diye sordu Reedrek, bakışlarını Renee'ye dikerek.

"Al, işte." Jack cebindeki şişeyi çıkardı.

Çaresiz durumdaki Renee'ye bakarken Jack'in zihni tedirginliğini hissettirmişti. Ama hâlâ Reedrek'in önerdiği karanlık armağanları istiyordu. Boğazındaki ağgözlülüğü hissedebiliyordum; onda en sevdiğim özellik olan geri kalan insanlığının özünden sarsılmaya başladığını da hissediyordum.

Deniz kabuklarından aldığım vizyon, muhtemelen aşırı uzun hayatımın son anları olarak gerçekleşecek gibi görünüyordu. Jack'in üzerinde mavi ceketiyse bana ihanet ediydi. Hepimize ihanet ediydi. Jack'in başka bir planı yoksa, hepimiz mahvolduk demektir.

"Al işte, anlaştığımız gibi" dedi Jack. "Onları sonra öldürebilirsin."

Demek Jack hem ödülünü alabileceğini hem de Reedrek'in insanları bırakacağını düşünüyordu. Büyükbabasının asla anlaşmalara uymadığını bilmiyordu ki. Ama sonuçta, Jack'i gerçek kötülükle ilgili eğitmemiştim; tıpkı diğer birçok şeyle ilgili cahil bıraktığım gibi. Ve bunun bedeli olarak, şimdiki insan ailem de Diana'mın sonuyla karşılaşacaktı.

"Jack amca..." Renee'nin zayıf yakanış Reedrek'i memnun etmişti.

"Hayır, dediğin gibi anlamamız bu ama onları şimdi sen öldürebilirsin. Bu kan isyanına son vermenin zamanı geldi. Sen ölümlülere yönetmek, onları piyonların hâline getirmek için doğdun. Artık vampir adını hak ettiğini kanıtlamanın zamanı geldi. Önce ufaklığı al. Şarkıda nasıl diyordu? *Datma sevdiğini incitirsin*. Yardım edecekmiş gibi Renee'nin eline uzandı ama bunun yerine, doğal bir tavırla baskıparmağının tırnağını bileğinin üzerinden geçirerek damarına açtı. Kan fışkırdı ve küçük kızın parmaklarından süzülerek yere damladı. "Sonra babanın işini bitireceksin."

Jack'in dişleri uzadı. Büyük siyah irisleri, daha önce onu hiç görmemiş gibi soğuk ve ölümcül bir şekilde Renee'nin yüzüne dikildi. Aniden, onun zihniyle iletişimim kesildi ve ne düşündüğünü, neye karar verdiğini anlayamadım.

Sonra göz kırptığında anladım. Bana ihanet etme olasılığı her zaman vardı ama Melaphia ve Renee'ye asla ama asla ihanet etmezdi.

Ona hâlâ güveniyordum.

Kaybedecek bir şeyim kalmamıştı; bütün gücümü toplayarak onunla zihinsel bağımı tekrar kurdum. Ya onu kurtaracaktım ya da Reedrek'den daha kötü biri hâline getirecektim.

Sonuçları göze alarak zihnimi Jack'e açtım.

Jack

William'ın düşüncelerinin ilk patlaması zihnimde o kadar hızlı bo-

şaldı ki dalgayla karaya vuran bir yüzücü gibi nefesim kesildi. Patlamanın gücü beni zamanda geri götürdü.

"Haydi, Jack, daha derin, daha sert ısarmalısın." William'ın sesi anıların ötesinden geliyordu. Bana nasıl ısıracağımı, titreyen dizlerim yüzünden zaman veya kan kaybetmeden nasıl emeceğimi öğretiyordu. Ölmekte olan bir askerin saçlarını tutarak başını arkaya çekti. "Bu zavallı ruhlar zaten acı çekiyor. Onları serbest bırakabilirsin."

Ordu için öldürmüştüm, kendim için neden öldürmeyecektim? Yeni kurtarıcımı memnun etme isteğiyle bir kaplan gibi ısırdım; açlığımı bastırmaya ihtiyacım vardı. Dünyadaki yıllarımın büyük bölümünü aç geçirdiğimi zihnime girerek anlamıştı. Bana daha fazlasını vaat ediyordu.

"Bu daha iyi" dedi, bütün hayatım boyunca beni aşağılamış olan gerçek babamdan daha fazlasını verdiğini bilmeden.

Sonra, St. John's Katedrali'nin basamaklarında dururken gördüm onu. Yeni bölgeyi ele geçirme fırsatlarını bekleyerek karanlıkta saklanan canavarlardan bu şehri korumak istiyordu. Dahası, beni korumaya ihtiyaç duyuyordu. Sadece başka vampirlerden değil, aynı zamanda var oldukları bilgisinden. Savannah'ı savunmak için yarıdımını bile istemeden kaç savaşa dalmıştı? Benim haberim bile olmadan? Kısa bir süre için, nefretle dolu ateşli gözleri ve kanlı dişleri gördüm. William'ın benim için duyduğu endişenin gücünden sarsılarak gözlerimi kırıştırdım.

Onun canlı yüzüne bakarken zamanını ve nedenini bilmek istediğim her şeyi karpında bulmuştum. Zihnime hızla akarken aynı anda kavrayamayacağım kadar çok şey vardı. Ama bütün bu bilgiler arasında gelen tek şey, bir bilgi ya da gerçek değil, bir duyguydu.

William'ın bana duyduğu sarsılmaz güven.

Reedrek'in sesi dikkatimi çekmeye çalışıyordu. "İstediği her an seni serbest bırakabilirdi. Ama seni iki yüz yıl boyunca elinde tutmaya kararlıydı."

Seni korumak için yalan söyledim, diye fışkırdı William'ın zihni.

"Neden söz ediyorsunuz?" Korkunç bir gerçeği anlamak üzerey-

dim. Bunu anlamak istediğimden emin değildim ama yine de anladım. Babam beni kandırmıştı. Bütün bu süre boyunca hayallerimi yaşayabilecekken beni hizmete mecbur etmişti.

Uzaklardan iğrenç bir kahkaha duyuldu. Reedrek. "Ah, bu dayanılmayacak kadar acı değil mi?" Bebek gibi bir ses çıkardı. "Sadıce seni korumak istedim" diye alay etti ince sesle. "Yardımsever efendiyi oynuyor ama benden daha iyi filan değil. Yapması gereken tek şey, yemininin dolduğunu söylemekti. O zaman küçük vampir kulübümüzün bir üyesi olarak dünyayı dolaşabilirdin. Ona kaderini izlemene izin vermemesinin gerçek nedenini sor."

Yarış arabalarıyla ve Las Vegas kızlarıyla dolu vizyonlar zihnime hücum etti. İstedğim her şey. Ona aldarmamak ve William'a odaklanmak için çabaladım.

Reedrek'in kahkahaları hâlâ kulaklarımda çınliyordu. Hem ona hem de William'a karpı savarıyordum. Zihnimde hâlâ Jack olan bir yer, başka bir anıyı geri getirmeye çalıyordu. William'a değil, bana ait olan bir anı. Olanları anlayabilmek için buna ihtiyacım vardı. Çok eski bir anı; yağ çukurunu delmeye çalıştığım gün yüzeye çıkmaya çalışan, kaçak içki günlerimden kalan bir anı. İyi ve kötü eski günlerde, büyükbabam gibi birinin varlığını bilmediğim günlerde olan bir şey. William bir gece hayalet gibi yanıma gelmiş, beni uyar-mak istemişti. Ne demişti?

William'ın kendisi boşlukları doldurdu. *Bilmeni istiyorum ki Jack, gelecekte her ne olursa olsun, sana gerçekten değer verdiğim için... çok ama çok... üzgünüm.*

Reedrek'e güvenme. Haşça kal, Jack.

Nihayet anlamıştım. Kendi babamdan duymak istediğim bir ifadeyle, William beni ziyaret etmişti. O sözlerdeki gerçeği hissetmiştim; Reedrek'in bana söylediği zehirli yalanların aksine. William bana değer veriyordu ve bu yüzden, beni yanında tutmak için bana yalan söylemişti; beni korumak için. Ama bilmem gereken bir şey daha vardı.

"Neden ben, William?" diye sordum. "Savaş alanlarında ölen bütün o zavallılar arasında, neden yanında yürümem için beni seçtin?"

Reedrek cevabı duymak için kahkahalarını kesti. O anda, büyük salondaki sessizlik canlı bir şeymiş, gerçeği benim gibi duymayı bekliyormuş gibi geldi.

William cevap verebilmek için nefeslenmeye çalışıyormuş gibiydi. "Karnından yaralanan bir askerin daima ne yaptığını bilir misin, Jack?" diye sordu. "Dünya üzerinde yaptığı son şey, azalan gücünü üniformasını açıp yarasına bakmak için kullanmaktır. Bu yüzden savaş alanlarında bulunduklarında, sanki kaçınmaya çalışıyorlarmış gibi üniformaları dağınık hâlde olur. Ama senin yaptığın şey bu değildi."

"Ne yaptığını hatırlamıyorum ki" dediğimi duydum.

William yorgun bir tavırla gülümsedi. "Bir dirseğinin üzerinde doğrulmuş, hayatının son saniyelerini yanında ölmek üzere olan ihtiyar bir adama yardım etmeye çalışarak harcıyordun. Kanın akarak vücudundan ayrılarak yüzükoyun düştüğü çamur birikintisinde boğulmasın diye adamın vücudunun üst kısmını ve başını yukarıda tutmaya çalışıyordun." William zorlukla nefes aldı ve devam etti. "Sen böyle ölecektin; başka birine yardım etmeye çalışırken. Seni o hâlde buldum... bu yüzden seni istedim. Senin içindeki insanlığın, benim içimde kalana kurtarabileceğini düşündüm. Sen ve Lalee'nin ruhu, son yüz kırk yıl boyunca beni hep ışığın tarafında tuttunuz."

Saçmalık. Bütün bu süre boyunca kendimi aciz olarak değerlendirmiştim. Şimdi aniden kurtarıcı olarak değerlendirildiğimi öğreniyordum. Beni bunları hazmetmeye çalışırken Reedrek bağırdu. "Şimdiye dek duyduğum bütün süslü laflar içinde, bu gerçekten son noktayı koydu! Artık çeneni sonsuza dek kapama zamanın geldi." William'ı Melaphia'nın yanından uzaklaştırdı ve savaştan kanlı kalan dişleriyle ısırıcı.

William fark etmemiş gibiydi. Bakışlarına bana dikmişti. "İşte al sana kan," dedi.

Hepsini iç, Jack, dedi zihnime.

Şişeyi cebimden aldım, kapağını açtım ve babamla büyükbabamın şerefine kaldırdım. "Fondip!" Reedrek tepki veremeden yarısını yutmuştum bile. Kafırca bir çılgılla başını kaldırdı. "Bunu yapamazsın!"

Başparmağımı şişenin ağzına bastırıp cebime geri koyarken Reedrek üzerine atıldı.

"İşte, al bakalım!" Şişeyi göğsüne savurdum; voodoo kanını değil, Connie'nin bana verdiği kutsal suyu. Hırslı parmakları şişenin üzerine kapanırken cam kırıkta içindeki sıvı hem kendi üstüne hem de William'ın üzerine uçar.

Murphy'nin kanunu: Kutsal suyu hedeflemek zordur. Ve bu kutsal su, görünüşe bakılırsa, yüksek oktanlıydı. Reedrek çığlık çığlığa bağırarak, Cumartesi sabahları televizyonda gösterilen Tazmanya canavarı gibi dönmeye başladı. Ama bu canavardan dumanlar da çıkıyordu. William da Reedrek'in ayaklarının dibinde, cilalı meşe zeminde kıvranıyordu. Ona yardım etmek için bir adım attım ama daha fazla gidemedim. Sonrasında olanlar ödümü patlattı. Önce romla karışık tarçın ve vanilya kokusu geldi.

Lalee.

Lalee'nin saf kanı benimkiyle birleştğinde, damarlarım alev aldı. Mükemmel sağlıklı damarlarına iğne soktuklarında uyuşturucu bağımlılarının başına gelen buyusa, "uçmak" teriminin ne anlama geldiğini nihayet anlıyordum. Ruhumdan kalanlar giderek büyürken yumuşak bir ilahi korkumu yatıştırmaya başladı. Bedenim onu barındıracak kadar büyük değilmiş gibiydi. Giderek yükseldim, yükseldim. Çok geçmeden Reedrek'in dönen başına tepeden bakmaya başladım. Lanet olsun! Gerçekten iğrenç bazı karakterlerden her türde tehditle karşılaşmıştım ama daha önce hiç içerideki bir şeyle uğraşmam gerekmemişti. Beni, bedenimi ve ruhumu kontrol altına alıp beni üç metrelik bir yaratık hâline getiren bir şey.

Ama Lalee canımı yakmıyordu. Kuşaklar sonrasındaki torunlarının evlerinin duvarlarında yaşayan ölmüş aile üyelerinin ruhları gibi, derimin altından bana fısıldıyordu. Hayır, canımı yakmıyordu. Ama beni korkudan öldürmesi gerekse bile kendinden olanları koruyacaktı.

Vücudumun bütün hücrelerinde dolaştıktan sonra kısık sesi güç kazandı ve benim ağzımdan çıkmaya başladı. Sesin aşağıdaki sahne

üzerinde tuhaf bir etkisi oldu. Renee'nin ayakları yere bastı ve küçük kız hemen annesine koştu. İkisi de dizlerinin üzerine çökerek ve ağızları kilisede dua ediyormuş gibi hareket ederek bana baktılar. William kıvrınmayı bıraktı. Öldü mü, yoksa sadece bayıldı mı, bilmiyordum.

Bir düşünce zihnime takılmıştı. *Onu durdurmak zorundayım.*

Elim kalkıp bir parmağım Reedrek'i işaret ederken inanamayan gözlerle izledim. Parmağımın ucundan yeşilimsi sarı dumanlar yılan gibi kıvrılarak süzüldü ve büyükbabamı baştan aşağı kapladı. Sülfür-ateş ve kükürt-kokusu burnumu yakıyordu. Bu voodoo işi gerçekten etkileyiciydi. Dumanın ne yapabileceğini merak ederken tırnaklarımın altından bir alev yayıldığını gördüm. Minik kıvılcıklar duman boyunca uzanarak Reedrek'i mumlarla süslenmiş bir Noel ağacı gibi sardı. Dönüşü yavaşladı ama alevler giysilerinin birkaç santim ötesinde kaldı. Uyarı açıktı.

Kapana kısılmıştı.

Normal boyuma dönmeye başladım ama hâlâ kendimi yeşil ışık bekleyen bir drag arabası gibi hissediyordum.

Önce William'a koşup onu yenden kaldırdım. Ona yardım etmek zorundayım. Sadece onun gibi olmak istedim; güçlü. Aniden, yarısı dolu kan şişesi cebimden yükselerek gözlerimin önüne geldi. Onu William'ın dudaklarına doğru ittim.

"Geri kalanını iç" dedim tuhaf Fransızca aksanlı bir sesle.

William'ın gözleri açıldı ama bana bakmaktan başka bir şey yapmadı. "Geri döndün" diye mırıldandı, vizyonlar gören ölmek üzere bir adam gibi. Bir yere gitmediğim için, benimle konuşup konuşmadığından emin değildim. Ve gerçekten kötü durumdaydı. Yüzünün yarısı, kötü kutsal su nişancılığın yüzünden erimişti; boynu ve göğsüyle Reedrek'in saldırısı yüzünden parçalanmış hâldeydi.

"Haydi" dedim, kendiminkine daha yakın bir sesle. "İç şunu."

Şişeyi ağzına tutmama izin verdi ama sadece bir yudum aldı. "Hepsini" diye emrettim. O üç metrelük boya çıkış hoşuma gitse de bir kez yetmişti. Şimdi Lalce zihnindeyken öylesine güçlü biri olmanın ne anlama geldiğini William görmeliydi.

İçmesine yardım etmek için şeyi ağzına diktim. Sonra, gözlerimin önünde, kutsal suyun verdiği zarar kayboldu ve boynunun etrafındaki deri iyileşti. Göğsünden bir ses geldi; et etle buluşarak iyileşiyordu. Bu inanılmaz bir mucizeydi; o gece William'ın savaş alanında bana yaptığı şeyin tersi oluyordu. Böylece ödeşiyorduk. Kana karşılık kan.

Onu en yakındaki mobilyaya dayadıktan sonra şişenin dibinde kalan kanı Renee ve Melaphia'ya götürdüm. Onların yanına çömelirken ikisi de kollarına atıldılar; neredeyse beni kaç üstü yere deviriyorlardı.

"Maman..." dediğini duydum Melaphia'nın mutlu bir sesle. Sonunda kollarını gevçetip beni serbest bıraktığında, gözlerinde yaşlar gördüm. Derin bir nefes alarak rahatladı. "Maman; sen ve Jack hepimizi kurtardınız."

Zihnimin içinde ne gördüğünü bilmiyordum ama bir şey söylemem gerektiğini hissediyordum. "Ben... ah..." Sesim çatladı ve daha fazla konuşamadım. Renee'nin küçük kolları hâlâ boynumu sarmış hâldeydi.

"Ben her zaman sizinleyim" dedim o tuhaf aksanla. "O iğrenç yaratık bebeğime ne yapmış bakalım." Nazik ellerle Renee'nin kollarını boynumdan çektim ve Lalee'nin işini yapmasına izin verdim.

Kan, dedi. Parmağımı şişenin ağzının kenarına sürerek ıslattım. Sonra kırmızı kanı Renee'nin yaralı koluna sürdüm. Reedrek'in neden olduğu yara o kadar çabuk iyileşti ki şaşkınlıkla parmağımı geri çektim. Tarçın ve zencefil kokusu her yere yayıldı.

"İyite, hayatım. Artık iyisin."

Renee parmaklarını benimkilere kenetledi. "Teşekkürler, Maman."

"Senin iyi bir kız olduğunu biliyorum; annenin dediklerini yapıyorsun. Bir gün sen de benim gibi olacaksın. Değil mi? Ve uyuyan tanrıçanın yolunu bulmasına yardım edecek misin?"

"Evet, efendim."

"Doğru, korkacak bir şey yok. Kanım seni koruyor; etrafındakileri de koruduğu gibi."

"Jack?" William omzumun sarsıyordu. "Reedrek'i aşağı, tünellere götür. Ben burayı temizleyeceğim. Sonra onu nehirdeki depoya götüreceğiz." Bunu nasıl yapacağımı düşünmeden, şişeyi elimden aldı ve yerdeki beş vampir cesedine doğru yürüdü. Her birinin ağızlarına ve yaralarına voodoo kanı damlattı. Hepsini iyileşerek toparlanmaya başladı.

Beşinin de gittiğini sanmıştım.

Etrafımda cam şakırtıları duydum. Karık avize William'in yardımıyla yükseliyordu. Hasarlı tavana yaklaştığında Reedrek'in daha iyi giyimli hâli gibi, William bir elini salladı ve salondaki insanlar normale döndü. Tam o anda avize ikinci kez yere indi. Bu, oradan çıkma işaretimizdi.

Çok geçmeden, Melaphia'nın önderliğinde, William ve Tobey dışında hepimiz kiler merdivenine dolmuştu. Reedrek'i bağlı bir uçan balon gibi arkamda sürüklüyordum. Bir duvara ya da tavana çok yakın uçarken kıvılcımlar yaşıyordu. Dikkatli olmazsak, bütün evi ateşe verebilirdik. Lalee'nin durugörüsünü kullanarak, kilerin doğu duvarındaki tozlu bir şarap rafının arkasındaki tünel girişini bulmam fazla uzun sürmedi.

Biz beklerken Olivia beni daha önce hiç görmemiş gibi yüzüme dokundu. "Vay canına! Sanki derinin altında bir fırtına var gibi. Giysilerinin alev almamasına şaşırdım." Yarı ciddi bir tavırla dişlerini gösterdi. "Böyle bir gücü tatmak için neler vermezdim." Sonra bakışları baygın hâldeki Reedrek'e kaydı. "Ama sonuçta yukarıda o kadar da şanslı değildim zaten."

Lalee'nin içimde yükseldiğini hissettim. "Dişlerini kendine sakla. Bunun gibi birine saldırarak kadar aptaldın" dedi. "Sağ kalmanın tek nedeni, Savannah'ya ayak bastığın gece Kaptan'ın sana verdiği kan. Sakın bir daha deneme."

William

Tobey'nin konukları sakinleştirmesi iki saat ve büyük çaba aldı. Onları büyük sihirbazların ve en büyük başarısızlıklarının hikâyeleriyle eğlendirirken ben de şehir yetkilileriyle hızlı görüşmeler yaparak elektrik döşemeleri ve inşaat kurallarındaki hatalarla ilgili konuştum. Ölümlülerden hiçbiri yaralanmadığından, partinin devam etmesini istemişlerdi. Ama bu olayı, onları hastanenin yeni acil bölüm kanadı ve kan bankası konusunda eğitmek için kullandım. Para ve propaganda; oyunun adı buydu. Jack, planları bıraktığım yerden sürdürebilirdi.

Eleanor'u yatıştırmaksa tamamen farklı bir konuydu.

Salondaki tehdidi hissetmişti ama Afrodit kadar sakin ve dingin. Bütün gece bana dokunabileceği bir mesafede kalmaya dikkat ederken göz göze geldiğimiz her seferinde bakışları her şeyi anlatmaya yetmişti.

Ama onun anlamasına sağlayamadığım gibi, herhangi bir gelecek de vaat edemedim. Sonsuz sabır ve zamanı olan bir yaratık olarak ben, ölümlü yüz yüzeydim. Kaderim beni aşağıda, tünellerde bekliyordu.

the first of these is the fact that the system is not a simple one, and that it is not a simple one.

The second of these is the fact that the system is not a simple one, and that it is not a simple one. The third of these is the fact that the system is not a simple one, and that it is not a simple one. The fourth of these is the fact that the system is not a simple one, and that it is not a simple one.

The fifth of these is the fact that the system is not a simple one, and that it is not a simple one. The sixth of these is the fact that the system is not a simple one, and that it is not a simple one. The seventh of these is the fact that the system is not a simple one, and that it is not a simple one.

The eighth of these is the fact that the system is not a simple one, and that it is not a simple one. The ninth of these is the fact that the system is not a simple one, and that it is not a simple one. The tenth of these is the fact that the system is not a simple one, and that it is not a simple one.

The eleventh of these is the fact that the system is not a simple one, and that it is not a simple one. The twelfth of these is the fact that the system is not a simple one, and that it is not a simple one. The thirteenth of these is the fact that the system is not a simple one, and that it is not a simple one.

Jack

Melaphia, Lalee'nin yanımızdan ayrıldığına karar verdiğinde ve biz vampirlerin bu noktadan sonra Reedrek'le baş edebileceğimiz belli olduğunda, bizi tünellerin girişinde bırakarak Renee'yi yatağına götürdü.

Küçük Azıdışi çetemiz Reedrek'i tünellerden geçirerek depoya ulaştırdığında, Lalee'nin sihri zayıflamaya başlamıştı. Voodoo karı gittiğinden ve artık o gücü nasıl geri getireceğimi bilmediğimden, iki yumruğumun büyüldüğünde halkaları olan uzun bir çapa zinciriyle onu bağladık ve binanın karanlık bir köşesinde, antika bir mobilyanın arkasına bıraktık; William'ın iççilerinden biri güneş doğmadan gelirse, yaşlı birinin yere neden bağlandığını merak etmesin diye. Kutsal su ve diğer vampirlerin ziyafeti yüzünden zayıf düşmüş olan Reedrek, bir süre sorun yaratamayacaktı. Onu öldürmeyi başardığımız takdirde diğer vampirlerin gelip Yeni Dünyalı kızlarımızı tekmedeyeceği yönünde bitip tükenmez tehditler savurunca, sonunda ağzına yağlı bir bez parçası tıkıttım ve sesini kesmesini emrettim.

"Söyledikleri doğru mu?" diye sordu Werm.

Hepimiz birbirimize baktık. Sonunda küresel kan emici durumuyla ilgili hepimizden daha fazla bilgisi olduğu anlaşılan Gerard konuştu. "Neredeyse kesinlikle."

"Biliyor musunuz? Ben artık yarın için endişelenmekten baktım. Şunu neden hemen halletmiyoruz?" diye önerdim. Lalee'nin kanına maruz kaldıktan sonra, kendimi Yenilmez Hulk gibi hissediyordum ve Reedrek'i ya da başka birini alt etmeye hazındım. Ve sözünü ettiğim şey sadece fiziksel güç değildi. Çok farklı bir özgüven seviyesine de ulaşmıştım. Voodoo kanından mı, William'ın güveninden mi veya kutsal suyla Reedrek'i kandırmış olmaktan mı kaynaklandığını bilmiyordum. Bildiğim tek şey, bu gücün lanet olasıca bir züppe ceketinden değil, kendi içimden geldiği idi.

Diğer vampirler bile bana büyümüşüm ve kontrol bendeymiş gibi bakıyordu. Olivia, hayranlık dolu bir sesle konuştu. "Evet, Jack. Düşündüğün her neyse bize söyle. Onu yapmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Pekâlâ, hepiniz dinleyin. Reedrek'in tuhaf tehditlerine aldırmadım ama 'güneş yükseliyor, bu yüzden beni buradan çıkarın' korkusuna kapılmaya başladım. Reedrek'i tünellerden geçirip buraya getirmek o kadar uzun sürdü ki muhtemelen parti artık sona ermişti, dolayısıyla..."

O sırada William ve Tobey tünellerden depoya açılan geçitten girdiler ve lafım ağzımda kaldı.

"Buraya hiç gelmeyeceğinizi sanmıştık" dedi Olivia, kavuşturduğu kollarındaki gerginliği almak için ovalayarak.

İşte on beş dakikalık ünüm buraya kadardı.

"Bazı şeyleri toparlamamız gerekti" dedi William. Orada olduğunu hissederek, Reedrek'i sakladığımız yere baktı. Sonra çok hafif bir gülümsemeyle bana döndü. "Partide iyi iş çıkardın, Jack. Bir planın olduğunu başından beri biliyordum."

Ondan herhangi bir duygu algılamıyordum. Beni yine engelliyordu. Ama sorun değildi. Gerektiğinde kendini kanıtlamıştı. Şu yükbabadan kurtulduğumuzda zihnimde düzenlemem gereken çok

şey ve cevaplandırmam gereken çok soru vardı. En azından, artık bana cevapları vereceğini biliyordum. William'ın iltifatını gülümseyerek kabul ettim. Yalanlarına geri dönmüş olsa bile, bunu söylemesi güzeldi.

"Reedrek'le ne yapacağız?" diye sordu Iban.

"Onu öldürmek zorundayız" dedi Olivia. "William bunu yapamaz ve muhtemelen Reedrek'in soyundan gelenler de zarar görür. Ama Tobey yapabilir. Sadece kalbine kazık saplayalım ve bu iş bitsin."

"Bu lanet olasıca ihtiyarın kalbine kazık çakılmasında sakınca görmem. Ama bir kazık yetecek mi?" diye sordum. Daha fazla riske girmek istemiyordum. Lalee bize ikinci kez yardım etmezdi.

William tuhaf bir şekilde sessizdi. Her zaman planı olan biri olmasını beklendim ama geri çekildi ve Reedrek'in yazgısıyla ilgili diğerlerinin tartışmasına izledi. Ve tartıştılar da.

"Pekâlâ, yaparım" dedi Tobey. "Nasıl..."

"Durun. Onu limana sürükleyip güneşin altında bırakmaya ne dersiniz?" diye önerdi Olivia.

"Tabii" dedi Tobey. "Peki, kim yanında kalıp kaçmadığından emin olacak? Bu riske girmek için su fazla yakın; otuz fit derine inse, güneşten kurtulur. Biliyorum. Sörfçüydüm."

"Benim daha iyi bir fikrim var" dedi Gerard. "Onu laboratuvarıma götürmeme yardım edin. O kadar antik ki sadece genetik yapısını inceleysem..."

"Hayatta olmaz!" dedi Olivia. "Alger'i öldürdü o. Cehennemde yanmalı"

"Bir dakika" dedi Iban. "Onu hayatta tutmanın başka avantajları da olabilir. Ya diğer karanlık babalar onu aramaya gelirse? Belki onu pazarlık kozu olarak kullanabiliriz. Onun karşılığında neler vereceklerini kim bilebilir?"

Olivia'nın teni kızarmaya başladı. "Ve Reedrek de onlara sırlarımızı mı anlatsın? Voodoo kanının gücü ve Yeni Dünya kolonilerinin yerleri gibi? Bunu telepatiyle yapabilir. Erkisinin gücünü kendim

gördüm. Zihinlerimizden ne tür bilgiler çalabileceğini kim bilebilir?"

Tartışma uzun süre devam etti. Yine araya girip güneşin yükseldiğini hatırlatmak istedim ama kimse beni dinlemedi. Sonunda, bütün bunları çözümllemek için neden araya girmediğini görmek için William'a baktım. Ama artık orada yoktu.

"William nerede?" diye araya girdim. Diğerleri önce etraflarına, sonra birbirlerine baktılar. William'ı göremiyorduk ve artık Reedrek'in kokusunu da alamıyorduk. Yaşlı iblisi bıraktığımız yere koştum ve gerçekten onun da gitmiş olduğunu gördüm.

"William onu neden götürdü?" diye sordu Tobey.

"Dahası, *nereye* götürdü?" diye sordu Gerard.

"Bilmiyorum" dedim. "Ama her nereye gitselerse, yeraltında olmalı çünkü güneş doğmak üzere. Hepiniz tünellerde geçtiğimiz o büyük kavrağa gidin. Ayrılıp farklı yönlerde arayın. Ben su kıyasına gideceğim ve onları bulamazsam size katılacağım. Haydi."

Bu kez kimse itiraz etmedi. Sadece Werm dönüp son bir kez bana baktı; sanırım güvence için. Başımı onayladım ve o da dönüp diğerlerine katıldı. Dönüştürüldüğünden beri bu zavalh, şaşkın sersemme ilk kez acıyordum. Ona vampir olmayı kim öğretecekti? Belirsiz bir gelecekte benim korumama ihtiyacı vardı ve William'ın bana yaptığı gibi, ben de onu koruyacaktım.

Peki, William hangi cehennemdeydi?

Depodan dışarı, iskeleye koştum. Sabahın bu erken saatinde, bir insan sadece sessizliği duyar, kokuları algılamaz ve kendini yalnız hissederdi. Olivia'yla tersine çiftleşmemden sonra iyice keskinleşmiş olan duyularım, bu kıyılarda nefes almış en güçlü voodoo rahibesinin saf kanını içtikten sonra tek kelimeyle parlamıştı. Güç içinde yükseliyordu. Alımdaki suyun içinde solungaçlarımdan su geçiren balıkların sesini duyabiliyordum. Sabah sisinin arasından, kış uykusuna yatmış amfibileri görebiliyordum, nehrin karşı kıyısındaki varlıklarını hissedebiliyordum. En yakındaki -dört mil ötede- karides teknesinin kokusunu alabiliyordum.

Ve konsantrasyonumu yeterince toparlarsam ve William savunmasını bir parça indirirse, değişmiş kanam sayesinde düşüncelerime ulaşabileceğimi de biliyordum. Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapadım ve zihnimde babama seslendim; sisin içinde onu aradım, sınırlarımla ona uzanan yolu yokladım. Kanımdaki voodoo büyüsü, onun içindeki karşılığı arıyordu. Ve sonunda onu buldum.

Onlarla ilgilen, Jack. İnsanlarımla ve şehrimle. Artık hepsi senin. Sen benim haklı varisimsin. Hoşça kal.

Gözlerim iri iri açıldı. "Hoşça kalmış. Haydi oradan!"

William

Motorun kaçı nehrin cam gibi suyu üzerinde yol alarak denize yönelirken korkudan çok güç ve yücelik hissediyordum. Sabah sisi inceliyordu. Beş yüz yıldan uzun bir süredir ilk kez gündoğumunu görecektim. Yaşasın! Kızarmaya degecekti. Sadece bu değil, aynı zamanda babamın yanıpını izlerken de fazladan zevk alacaktım.

Reedrek'le kan savaşım nihayet sona erecekti. Bu fikir nasıl da hoşuma gidiyordu! Birçok neden sayabilirdim. Ama hayır, çok uzun sürerdi. Güneş ufuk çizgisiyle dans ediyordu şimdi. Jack'in muhtemelen diyeceği gibi, bir saat içinde işim bitecekti.

Ah, Jack'i özleyecektim; başka bir şey için olmasa bile sırf beni eğlendirdiğinden... Yani İrlandalı domuzluğu tutmadığında. En azından, birlikte geçirdiğimiz zamanın sonunda bir şekilde zihinlerimiz buluşmuştu. Melaphia ve Renee, Doğu Sahili'nde ya da Batı'da mirasını iyi bir şekilde sürdürmesine yardımcı olardı. Seçim ona aitti.

Ve bir de Eleanor vardı. Evet, onu da özleyecektim. Bana, pişmanlık duymadan arkamda bırakamayacağım kadar çok zevk vermişti. Ondan bir yalanla ayrılmaktan nefret etmişim ama başka çarem yoktu.

Dün gece partide, savaştan sonra, onu dönüştüreceğime söz vermiştim. Bir beyefendi ve bir üstat vampir olarak onurum üzerine yemin etmiştim. Ona sadece istediği şeyi -sonsuzluk dek benimle

olmak- vermek için değil, korumak için de yemin etmiştim. Ama şimdi daha iyi bir yol bulmuştum. Gündoğumundan sonra artık o da tehlikede olmayacaktı. Akıl hastanesi kaçkını gibi zincire vurulup ağzı kapatılmış olan Reedrek'e bir bakış attım. O da mahvolmuş yüzüyle bana sessizce baktı. Durumuna inanmadığını ve içindeki nefreti hissedebiliyordum.

Reedrek öldüğünde, sevdiğim herkes güvende olacaktı.

Ama kötü babamın son bilinçli saatini boşa harcayacak değildim. Kendimi bir bayırdan aşağı inen koşucu gibi hissediyordum; giderek hızlanıyordum ve çok uzun bir yarışın sonuna giderek daha kolay yaklaşıyordum. Okyanus havasını derin derin içime çekerken bakışlarım aydınlanan gökyüzüne kaydı. Okyanusu ve daha birçok şeyi özlemiştim.

Diana, aşkım. Seni hayal kuraklığına uğrattığım için üzgünüm. Sonuzlukta seninle birlikte olamadığım için üzgünüm. Ama bütün bu yıllardan sonra, sonunda intikamın alınacak.

Reedrek'in çirkin, zehirli sesi, karımın ruhuyla sessiz iletişimimi böldü. *O hâlâ hayatta.*

Önce kalbimin olması gerektiği yerde bir acı ve ardından öfke hissettim. Motoru rölantiye aldım. Tekne yavaşlarken yüzümü düşmanıma döndüm.

"Sen lanet olasıca bir yalancısın!" En yakındaki dolapta bir silah aradım ve diğer teknelere karşı savunma amaçlı kullanılan çelik bir zipkını buldum. "Sinsiliğinle onun anısını kiletmeni dinlemeyeceğim." Zipkının ucunu zincirin katlarının arasından geçirerek omzuma sapladım.

Acıyla yüzünü buruşturdu ama bakışlarını gözlerimden ayırmadı. Bu, onun tek iletişim yoluyla. *Yalan söylemiyorum ve eğer beni öldürürsen, nerede olduğunu asla öğrenemeyişin.*

Kendimi kontrol edemiyordum. Zipkını çekip tekrar sapladım. "Yalancı!" Bir daha. "Yalancı!" Bir daha.

Bir kan gölünün içine devrilirken nihayet sustu. Aynının karanın boşalmasını bekleyen bir balina avcısı gibi, onun başında bekledim.

Öfkemle yüzleşmek yerine gözlerini kapadığında, zıpkını bıraktım ve teknenin dümenine geri döndüm. Onu öldürmemiştim. Bu işi güneşe saklıyordum.

Jack

William'ın bana limanda bağlı tuttuğu *Gladys* hız teknesiyle gidiyordum. Daha bir hafta önce ayarlarını kendim yapmışım ve o kadar hızlıydı ki ölümlü yaşamı için korkacağından, hiçbir insan bu tekneyi son hızda kullanmazdı. Tek kelimeyle rüzgâra dönüşüyor, her iki dalgadan birinin üzerinden atlıyordu; hızı bana kendimi yine canlı hissettirmişti. Hız daima benim alanımdı ama o anda eğlence-den çok daha fazlasıydı.

William'a yetişmek zorundaydım.

Aydınlanmaya başlayan karanlıktan ya da yüzüme çarpan sulardan değil, babam ve tek akıl hocam William'ın kendini kurban edip beni tek başıma bırakacağı düşüncesinden gözlerim yanıyordu. Kendimi tekrar konsantre olmaya zorladım, olan biteni daha iyi anlayabilmek için. William, Reedrek'i kendi teknesiyle götürmüştü ve denize yönelmişti; ve elbette ki ölümlerine. Ama neden? O aşağılık sersemi öldürmenin başka bir yolu yok muydu?

Hızla ilerlerken, zihnimle yine William'a uzandım. Gözlerim sadece önümdeki sisi görüyordu ve bir tünel vizyonu gibiydi. Sornunda, zihnim ve kalbime sızlanan bir sahne gördüm. Cinayet.

Reedrek, William'ın insan ailesini öldürüyordu. Vizyonla birlikte öfke de geldi. William'ı ve hiç dinmeyen öfkesini ilk kez anladığımı hissettim. Kadını ve çocuğu seviyordu. Ve Reedrek, dışlarıyla iğrenç pençelerini kullanarak onları elinden almıştı. Bu gerçek bir vampirdi ve onun klanının bir üyesi olduğumu bilmek midemi bulandırtıyordu. William'ın dünyasını yok eden canavarı öldürme ihtiyacını hissediyordum; bu, kendi ölümü anlamına gelse bile.

Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini kim söylemişse, yalancının tekiydi.

Giderek yaklaşıyordum. Kanım, William'ın yakınlarda olduğunu hissediyordu. Teknem sisin içinden çıktı ve William'ın daha yavaş teknesi önümde belirdi. Savannah'da hiçbir teknenin luz açısından benimkiyle yarışmaması iyiydi; buna ihtiyacım vardı. Sadece William'a yetişmek için değil, aynı zamanda güvenli şekilde geri dönebilmek için; tabii William'ı intihar planından vazgeçirebilsem.

Teknenin yanından manevra yaparak yanaştım ve teknesine çarptım. İkimizi de devirme olasılığım olduğundan, bu riskli bir hareketti ama onu nehir kıyısına çok fazla ittiğimden, çarpmamak için motoru kapamak zorunda kalmıştı. Benimkini de kapatarak, dümeni diğer tekneye doğru sertçe kardım ve ikimizi de bataklık kıyıya sokup William'ın kaçışını etkili şekilde engelledim.

"Sen bu işten uzak dur, Jack!" diye bağırdı William dişlerini gösterek. Şimdi Reedrek'in yanı sıra bana da yönelttiği öfkesinin gücü, neredeyse beni geri savırdı. "Sana depoya geri dönmene *emrediyorum*."

"Hayır" dedim. William'ın teknesine atladım. "Ne yapmayı düşündüğünü biliyorum ve kendini öldürmene izin vermeyeceğim." Hâlâ bağlı bir halde kan gölünün içinde yatan Reedrek'e baktım. Boncuk gibi gözleriyle bizi izliyordu. "O buna değmez."

William beni mavi ceketin yakasından yakaladı ve yüzümü kendininkine yaklaştırdı. Hiç o anki kadar korkmamıştım; savaş alanında ölümcül şekilde yaralandığım zaman dışında. İntikam şehvetiyle arasına giren herkesle savaşmaya hazırda. İrisleri parıldıyor, kafasının da sadece ölüm olan bir yaratık olduğunu kanıtlıyordu.

"Onun ölümüne değer" diye tısladı William.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim" diye tekrarlardım. Geri çekilip voodoo kanının bütün gücünü kullanarak çenesine bir yumruk indirdim ve onu teknenin diğer tarafına savırdım. Bu kesinlikle benim için bir ilkler gecesiydi. Daha önce William'la hiç dövüşmemiştim ama bazen bir çocuğun duruma uyum sağlaması gerekir. "Onu depoya geri götürüyoruz ve onunla birlikte ilgileneceğiz; sen ve ben. Onu öldürüp bu süreçte kendin de ölmeyeceksin. Buna izin vermeyeceğim."

William çenesini ovalayarak doğrulup oturdu. O anda, William'ın da voodoo kanının gücüne sahip olduğunu hatırladım. Canı cehen-neme! Ayaklarımı açık şekilde yere basarak kendimi yerdan fırlama-ya hazırladım. Ama her zamanki gibi beni şaşırttı.

"Her şeyi yanlış görüyorsun, Jack. Bir düşünsene. Artık ben sana emirler yağdırıp ne yapman gerektiğini söylemeyeceğim."

"Nefesini boşa harcama. İpe yaramayacak." Reedrek'e doğru yürü-düm ve onu alıp zincirleriyle birlikte hız teknesine atmaya hazırlan-dım. Ama döndüğüm anda William'ı önümde buldum.

"Reedrek'in rüyanda sana söz verdiği bütün zenginlik, ün ve hız artık senin olabilir. Sadece gidip al ve beni kaderimle baş başa bırak. Artık özgürsün. *Bırak da ben de özgür olayım.*"

Şimdi yüz yüzeydik ve aramızda sadece Reedrek'in kıvranan vü-cudu vardı. "Hayır. Bu adamdan kurtulmaya çalışırken kavrulman gerekiyorsa, ben de seninleyim."

"Seni aptal, katır kafalı İrlandalı! Senden kurtulmak için ne yap-mam gerek? Sana sahip olduğum her şeyi, hayal ettiğin her şeyi veri-yorum. Sana Savannah'yı sunuyorum. Ve resimde ben olmayacağım; istediğin her şeyi yapabileceksin. Hep istediğin şey bu değil miydi?" William geri çekildi ve yüzüme öyle bir güçle vurdu ki başım arkaya savruldu. Reedrek'i elimden düşürdüm; yere o kadar sert çarptı ki tekne sallandı.

"Hep istediğim şey sadece daha fazlasını bilmek, daha fazlasını yapmak, daha fazlası... *olmaktır.*"

Reedrek bağırarak bir şey söylemeye çalışıyordu ama ağzındaki bez konuşmasını engelliyordu; ayrıca, umurumda da değildi. Karnına sert bir uyarı tekmesi indirdim ve William'a odaklanmayı sürdür-düm. "Ama bunu asla yalnız istemedim; gerçekten. Sadece bana gü-vendiğini, bana ihtiyaç duyduğunu bilmek zorundaydım. Dün gece harika bir takımdık. Ölmeni istemiyorum.

"*Lütfen, lütfen bunu yapma.*"

Varnpir ya da insan olsun, bir erkeğin hayatında bazen bütün duy-gularını ortaya koyması gereken anlar vardır. Bu, öyle zamanlardan

biriydi. "Canı cehenneme" diye homurdandım. "Seni seviyorum, dostum." Kollarımı William'ın boynuna uzatıp ona sarıldım. Sonra geriledim ve erkekçe bir tavırla omzuna vurarak boğazımı temizledim ve bakışlarımı kaçırdım. Bazen bira reklamlarından öğrenilen şeyler yararlı olabiliyordu.

William geri çekilerek gözlerini karpıştırdı. İçindeki öfkenin çekilen bir dalga gibi dindiğini hissettim. Dostça sarılmak yerine yüzüne yine bir yumruk indirmişim gibi bakıyordu. "Gerçekten mi?"

"Şey... evet. Bu serseriye nasıl öldüreceğimize birlikte karar vereceğiz." Serserinin -yani Reedrek'in- boğuk ulumalarını duydum ve neye bağırıp çağırdığını anlamak için aşağı baktım. Yüzü suyun içindeydi. William'a döndüm. "Güvertedeki bu delikleri kim açtı? Su alıyoruz."

Ayak bileklerinin etrafını saran suyun soğukluğu William'ı gerçeğe geri döndürmüş gibiydi. "Lanet olsun!" dedi. "Hemen buradan gidelim."

Reedrek'i tekneme indirmeme yardım etti. Ben sürdüğümünden, deponun güvenliğine doğru yönelelik. Güneşin ilk ışıkları ufuk çizgisinin üzerinde beliriyor, gökyüzünü çok hafif mor ve pembe tonlarına boyuyordu. William bir branda buldu ve dümenin başında yanama gelerek ikimizin de sırtını örttü. Reedrek bu arada yende kıvrılarak inliyordu.

"Jack" dedi William, şafağın ışıkları yüzünden gözlerini kısarak.

"Evet?"

"Ben de seni seviyorum."

"Biliyorum."

William

Kendimizi öldürme riskine girmektense, Reedrek'in işkence kitabından bir sayfa seçmeye karar verdik. Onu birkaç yüz yıl boyunca gömecek, ona ne yapacağımıza ondan sonra karar verecektik. Jack ve bana bir şey olursa -bunu bilenler sadece ikimizdik- Reedrek sonsuza dek gömülü kalacaktı. 1940'ların dünya savaşında Amerikalıların bir sloganı vardı: "Gevşek ağızlar gemileri batırır." Ama bizim durumumuzda, gemi (Reedrek) çoktan batmıştı ve onun dipte kalmasını istiyorduk.

Ertesi akşam günbatımından hemen sonra, babama yeni hastane kanadının inşaatına tapdık. Bu inşaat için paranın büyük bölümü benim kan bankası vakfımdan geldiğinden, kimse binanın yirmi tonluk granit temel taşınan altına bir zaman kapsülü yerleştirme fikrini sorgulamamıştı. Onlara bu tabut benzeri ilginç çelik kutunun içinde binanın orijinal planlarının, devlet arşivlerinden alınan fotoğrafların ve 1800'lerde Thorne Marina'sından indirilen ilk geminin çapasında kullanılan zincirin bulunduğunu açıkladım. Kutu kıpıradığında içeriden gelen bir takırtı duyurlarsa, nedeninin bu olacağını söyledim.

Tantana yoktu. Sadece buldozerle çalışan iki işçi; Reedrek altı metre derine gömülmüştü. Melaphia'nın sayesinde onu aşağıda tutmak için kendi özel voodoo ayinimizi yaptıktan sonra, beton döküldü ve temel taşı yerine yerleştirildi. Sonuçta, babam Jimmy Hoffa' filan değildi. Yeterince derine ve karanlığa gömülmesi, unutulması için yeterliydi. Ona veda etme zahmetine bile girmemiştim. Zamanımı yeterince boşa harcamıştı.

Vampir dünyasının geri kalanı için, Reedrek 1 Kasım 2005'te gündüğümünde çığlık çığlığa ölmüştü.

Birkaç gündür ortalıkta olmadığundan, acilen ilgilenmem gereken başka şeyler vardı. Bekleyen e-posta mesajlarıma göre, kayıp yavru-lardan diğeri olan Gaelan, Amsterdam'da bulunmuştu ama kötü durumdaydı. Lillith'in tavsiyesiyle, Kaçınıcılar Gaelan'ı dinlenmesi için kendi evinin arazisine gömmüştü. Orada güvende olacaktı. Eski günlerde olduğu gibi, mezarının başında bir çana bağlı uzun bir zincir vardı. Hazır olduğunda çıkmak için zinciri çekip çanı çalacaktı.

Diğer bir mesaj, hem iyi hem de kötü haber veriyordu ve babaman Savannah'ya neden yalnız geldiğini de açıklıyordu. Yeni Dünya seyahatinden önce Avrupa'nın güçlü klan üyelerini öldürmeyi planlamıştı. Ancak bu avlar onu zayıflattığından gücünü tekrar kazanmasına yardım etmem umuduyla bana gelmişti. Şimdi Avrupalı klanlar gruplara bölünmüş, anlaşmaları bozulmuştu.

Güzel. Kendi aralarında istedikleri kadar kavga edebilirlerdi. Bu bize kendi planlarımızı hazırlamak için daha fazla zaman kazandırır-
dı. Artık gizlenme zamanı bitmişti. Yeni Dünya klanlarından oluşan bir konsey kurmak ve bir savunma planı hazırlamak zorundaydık.

Jack'in sadakatine ve zamanlamasına hayranlık duyuyordum. Bana vazgeçmememi söylemişti ve şimdi bir savaş patlak vermek üzereydi.

* 1975'de birdenbire ortadan kaybolan Amerikalı işçi lideri, Hoffa'nın arkasında iz bırakmadan kaybolması hakkında sayısız komplo teorisi ortaya atılmıştır.

* * *

Bir hafta içinde, hayatımız normale yakın bir hâle döndü. Olivia'yı bana sadık olanlara iletilecek haber ve mesajlarla İngiltere'ye geri göndermiştim. Benim iznimle, dışı arkadaşlarıyla -barışa bağlı olanlarla- yeni bir vampir grubu kuracaktı. Bildiğim kadarıyla bir isim bile seçmişti: Bonaventures. Gitmeden önceki gece bir sohbete kulak misafiri olduğumda, Jack'le ilişkisi hakkında bilmem gerekenden daha fazlası olduğunu öğrenmiştim.

"Hey, eski günlerin hatırına bir çılgınlık daha yapmak istemez misin?" diye önermişti Jack. "Yolculuk sırasında dinlenebilirsin."

"Hayır, yapamam, Jackie." Olivia iç çekti. Kibarlığından dolayı Jack'in düşüncelerine girmemeye çalışarak sessizce bekledim. Bir tür bedensel temas kurduklarından emindim. "Klan işiyle ilgilenmem gerek. Gücümü boşa harcamam. Gelip beni Londra'da bul. Bir şeyler ayarlarız."

Jack bir yere gitmeden önce, hortlaklar arasındaki sekse ilgili ciddi bir konuşma yapmamız gerektiğini düşündüm. Ve yaşayanlar arasında, Jack hâlâ şu polis memuresi kadınla, Connie'yle görüşüyordu. Kendileri için bir gelecek olmadığına biliyordu ve kendini kaptırmak üzereydi. Kuşlar ve arılarla ilgili bir ders vermek istemiyordum.

Seks konusuna gelince: Bir kadını kandırmanın neredeyse imkânsız olduğunu öğrenecek kadar uzun yaşadığımı biliyorum.

Parti gecesinde öfkeden kaynaklanan deliliğim arasında, Eleanor'u dönüştürmeye söz vermiştim. Ölü vampir yüreğimi üzerine yemin etmiştim. Ve şimdi, hâlâ ortalıkta olduğumdan, sözümü tutmamı sağlamaya kararlıydı. Aralık başlarında bir tarih belirlemiştik: Doğum gününde. Sonsuza dek otuz dokuz yaşında kalmanın hoşuna gideceğine karar vermişti. Güzel evini yeniden inşa ettirmek için işlemleri başlatmışım bile. İşini ve hayatını geri alacaktı ama gecelerin hepini benimle geçirecekti.

Bu düşünce bir hayli eğlenceliydi ve duruma uyum sağlayacağımı hissediyordum. Ofis kapım vuruldu ve hayatta kalmak için tek iyi nedenle ilgili düşüncelerimi böldü.

Gelen Deylaud'du. Biraz araştırma ve organizasyon çalışması yapmak için, insan biçimine dönüşerek yanıma gelmesini istemiştim. İstifaklar kurmak için, kimin hangi tarafta olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Otur" dedim. Oturdu.

"Potansiyel müttefiklerin bir listesini yapıyorum. Okuduğun kitabı hatırlıyor musun; şu Olivia'nın kitabını?"

Başıyla onayladı.

"Bana isimleri söyle."

Bir insan için bu istek imkânsız gibi görünebilirdi. Ama Deylaud'un ilk sahibinin bütün kütüphanesini Deylaud'un zihninde sakladığını biliyordum. Ancak, bilgiyi elde edebilmek için kitabın adını veya sahibini bilmeniz gerekirdi.

"Bayan Olivia'nın kitabı..."

"Evet. Halının altına sakladığın."

"İsimler. Yaşayanlar mı, ölümler mi?"

"Yaşayanlar."

Yüzü kızardı ama parmaklarını birbirine kenetleyerek saymaya başladı.

"Lillith, Mezopotamya, M.Ö. 3000; Aronica, Babil, M.Ö. 2800; Boudicca, M.Ö. 1500; Lisbet, M.S. 100..."

"Daha sonrakilere gel: 1500 sonrası." Eski olanların Olivia'nın grubuna katılma olasılığı düşüktü.

Deylaud başıyla onayladı ve devam etti. "Diana, İngiltere, 1528; Sarita, Andalusia, 1575..."

"Ne dedin sen?"

"Sarita, Andalusia, 15..."

"Ondan önce..." Nefesimi tuttum.

"Diana, İngiltere, 1528."

Deylaud devam etmesine izin vermemi kibarca bekleyerek beni izledi. Ama bir an konuşamayıp başımı çevirdim.

"Başlangıca dön. Kitabın ilk sayfasında ne yazılı?"

Deylaud, zihninde sayfaları çevirmesi gerekiyormuş gibi gözlerini kapadı.

"Soyagacı: Dış Vampirlerin Soyagacı."

Reedrek'in göğsünde açığı eski yara acı verici bir şekilde zonklamaya başlamıştı. Sevgili Diana'nın huzur içinde dinlenmek yerine bütün bu asırlar boyunca hayatta kalmış olması mümkün müydü?

Bir vampir olarak?